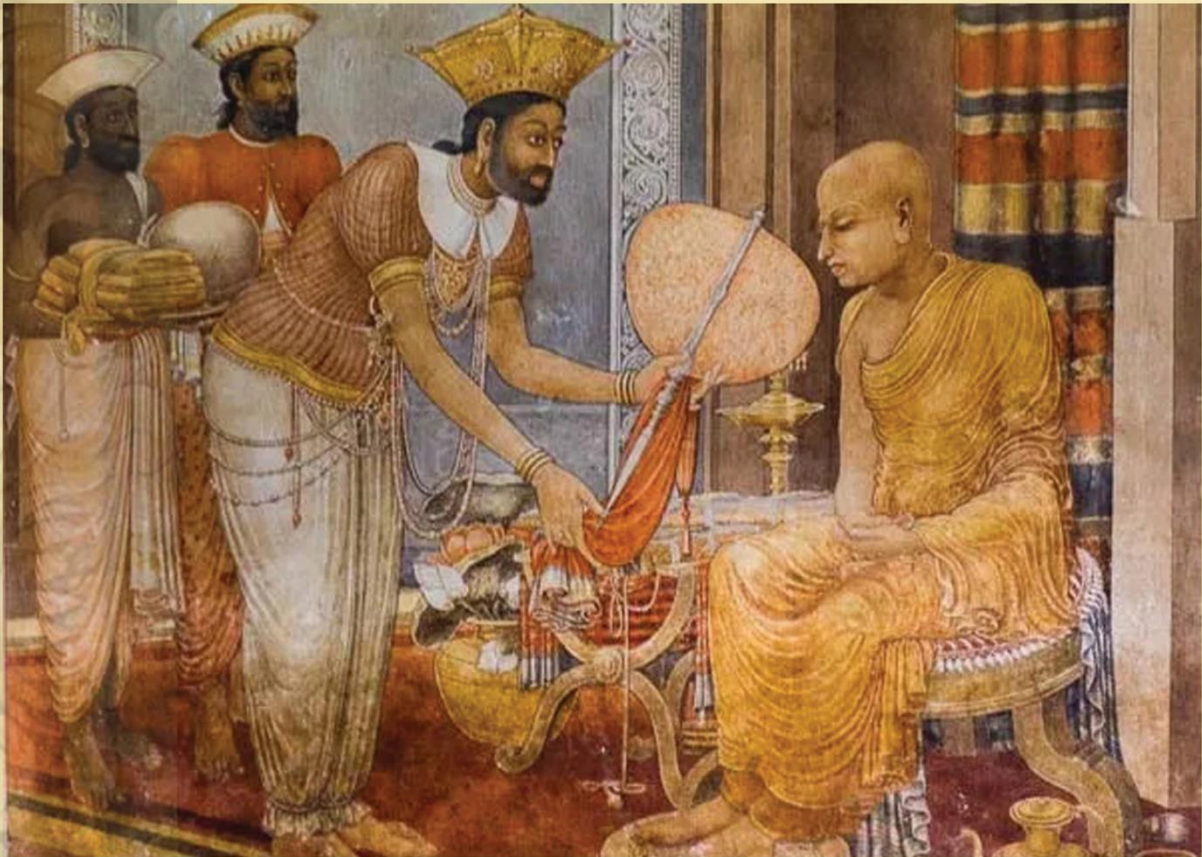

ප්‍රච්ඡා

PRABHĀ

ශාස්ත්‍රීය සංග්‍රහය

භයවන කලාපය

මානවශාස්ත්‍ර පීඨය
කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය
2023/2024

ශාස්ත්‍රීය සංග්‍රහය

හයවන කලාපය

මානවශාස්ත්‍ර පීඨය
කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය
2023 / 2024

PRABHĀ
ACADEMIC JOURNAL

Sixth Issue

Faculty of Humanities
University of Kelaniya
2023/2024

- මෙම ශාස්ත්‍රීය සංග්‍රහයේ අන්තර්ගත ලිපි ඒ ඒ විෂය ක්ෂේත්‍ර පිළිබඳ ප්‍රවීණ විශ්වවිද්‍යාලය ආචාර්යවරුන් විසින් අධීක්ෂණය කොට අනුමත කරන ලදී.
- මෙහි ඇතුළත් සියලු ලිපිවල අයිතිය ඒ ඒ ලේඛකයන් සතු වේ.
- All articles of this journal have been refereed by experts in the relevant fields.
- Copyright of all the articles in this journal remains with corresponding writers, and content and writing style represent each writer's choice.

ප්‍රභා ශාස්ත්‍රීය සංග්‍රහය

හයවන කලාපය (2023/2024)

ISSN: 2279-3127

පිටකවර සැලසුම	- ආර්.එම්.එන්.යූ. බණ්ඩාර
පිටකවර සැකසුම	- එල්.ඒ.එස්.යූ. සඳරුවන්
පිටු සැකසුම	- දිවංක රත්දල පොද්දුවගේ
ප්‍රකාශනය	- මානවශාස්ත්‍ර පීඨය, කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය

Prabhā Academic Journal

Sixth Issue (2023/2024)

ISSN: 2279-3127

Cover Concept	- R.M.N.U. Bandara
Cover Design	- L.G.S.U. Sandaruwan
Page Setting	- Divanka Randula Podduwage
Published by	- Faculty of Humanities University of Kelaniya

ශාස්ත්‍රීය සංග්‍රහය
හයවන කලාපය

උපදේශක සංස්කාරක මණ්ඩලය

විනේශා මනාචාර්ය නාඛිරිත්තන්කඩවර ඤාණරතන හිමි

ආචාර්ය සුදත් සෙනරත්

ආචාර්ය උදාරා ද සිල්වා

ආචාර්ය ශමිකලා අස්සැල්ල

සංස්කාරක මණ්ඩලය

ඒරුවැවේ ගුණසෝම හිමි

කලවානේ සුමංගල හිමි

එල්.ජී.එස්.යූ. සඳරුවන්

රසුදුලා දිසානායක

සහාය සංස්කරණය

සත්සරා පෙරේරා

පසන් අනපත්තු

යූ.බී. අනුපමා

කුමුදු සෙනෙවිරත්න

ඩබ්.ඩී.එස්. විමලසේන

ශාකෘත නොත්මිනි

හාදියාන් මරිකර්

සසංගි විජේවර්ධන

මානවශාස්ත්‍ර පීඨය

කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය

2023/2024

PRABHĀ
ACADEMIC JOURNAL

Sixth Issue

Consultant Editors

Chair Professor Ven. Nabirittankadawara Gnanaratana

Dr. Sudath Senarath

Dr. Udara de Silva

Dr. Shashikala Assella

Editorial Board

Ven. Eruwewe Gunasoma

Ven. Kalawane Sumangala

L.G.S.U. Sandaruwan

Rasudula Dissanayaka

Editorial Assistance

Sathsara Perera

Pasan Athapaththu

U.B. Anupama

Kumudu Senevirathne

W.D.S. Wimalasena

M.M. Shakya Nethmini

Haadiyah Marikar

Sasangi Wijewardhana

Faculty of Humanities

University of Kelaniya

2023/2024

ලිපි අධීක්ෂණය

ජ්‍යෙෂ්ඨ මහාචාර්ය ගෞරවාර්ථ මකුරුපේ ධම්මානන්ද හිමි

බී.ඒ. (ගෞරව), එම්.ඒ. (කැලණිය), පීඑච්.සී. (දිල්ලි), රාජකීය පණ්ඩිත (ප්‍රා.භා.ස), ජ්‍යෙෂ්ඨ මහාචාර්ය, අංශාධිපති, පාලි හා බෞද්ධ අධ්‍යයනාංශය

ජ්‍යෙෂ්ඨ මහාචාර්ය ගෞරවාර්ථ නාඔටුන්තේ විමලඤාණ හිමි

බී.ඒ. (ගෞරව), එම්.ඒ., එම්.එස්.සී., පීඑච්.සී. (කැලණිය), පශ්චාත් උපාධි අධ්‍යාපන ඩිප්ලෝමා (කොළඹ), චීන භාෂා ඩිප්ලෝමා (බෙයිජින්), හින්දී භාෂා ඩිප්ලෝමා (බරණෑස), ජර්මන් භාෂා ඩිප්ලෝමා (කොළඹ), ජ්‍යෙෂ්ඨ මහාචාර්ය, පාලි හා බෞද්ධ අධ්‍යයනාංශය

ජ්‍යෙෂ්ඨ කලීකාචාර්ය ගෞරවාර්ථ උඩවෙල රේචන හිමි

බී.ඒ. (ගෞරව), එම්.ඊල්. (කැලණිය), රාජකීය පණ්ඩිත (ප්‍රා.භා.ස), කොරියන් ඩිප්ලෝමා, ජ්‍යෙෂ්ඨ කලීකාචාර්ය, සංස්කෘත සහ පෙරදිග ශාස්ත්‍ර අධ්‍යයනාංශය

ජ්‍යෙෂ්ඨ මහාචාර්ය ලක්ෂ්මන් සෙනෙවිරත්න

බී.ඒ. (ගෞරව), එම්.ඊල්. (කැලණිය), පීඑච්.සී. (අලහබාද්), හින්දී ඩිප්ලෝමා (ආග්‍රා), විද්‍යා විශාරද් (ලක්නව්), ජ්‍යෙෂ්ඨ මහාචාර්ය, හින්දී අධ්‍යයනාංශය

ජ්‍යෙෂ්ඨ මහාචාර්ය කමනි ජයසේකර

බී.ඒ. (ගෞරව), එම්.ඒ., පීඑච්.සී. (කැලණිය), ජ්‍යෙෂ්ඨ මහාචාර්ය, බටහිර සම්භාව්‍ය සංස්කෘතිය හා ක්‍රිස්තියානි සංස්කෘතිය අධ්‍යයනාංශය

ජ්‍යෙෂ්ඨ මහාචාර්ය ජානකී විජේසේකර

බී.ඒ. (ගෞරව) (කැලණිය), එම්.ඒ. (දිල්ලි), පීඑච්.සී. (කැලණිය), ජ්‍යෙෂ්ඨ මහාචාර්ය, වාග්විද්‍යා අධ්‍යයනාංශය

මහාචාර්ය කේ.බී. ජයවර්ධන

බී.ඒ. (ගෞරව) (කැලණිය), එම්.ඒ., පීඑච්.සී. (බරණෑස), හින්දී ඩිප්ලෝමා, යෝග ඩිප්ලෝමා, ආගම හා තන්ත්‍ර පශ්චාත් උපාධි ඩිප්ලෝමා (බරණෑස), මහාචාර්ය, අංශාධිපති, සංස්කෘත සහ පෙරදිග ශාස්ත්‍ර අධ්‍යයනාංශය

මහාචාර්ය අනුෂා සල්වතුර

බී.ඒ. (ගෞරව), එම්.ඊල්., පීඑච්.සී. (කැලණිය), මහාචාර්ය, හින්දී අධ්‍යයනාංශය

ආචාර්ය සමන්ති ජයවර්ධන

බී.ඒ. (ගෞරව) (කැලණිය), එම්.ඒ., පීඑච්.සී. (දිල්ලි), ජ්‍යෙෂ්ඨ කලීකාචාර්ය, නූතන භාෂා අධ්‍යයනාංශය

ආචාර්ය ශ්‍රීකලා අස්සැල්ල

බී.ඒ. (ගෞරව) (සබරගමුව), එම්.ඒ. (දිල්ලි), පීඑච්.සී. (නොට්ටිහැම්), ජ්‍යෙෂ්ඨ කලීකාවාර්ය, ඉංග්‍රීසි අධ්‍යයනාංශය

ආචාර්ය ජාති සමරකෝන්

බී.ඒ. (ගෞරව), එම්.ඒ. (කැලණිය), පීඑච්.සී. (වූහාන්), ජ්‍යෙෂ්ඨ කලීකාවාර්ය, නූතන භාෂා අධ්‍යයනාංශය

ආචාර්ය කවිකා රාජරත්නම්

බී.ඒ. (ගෞරව) (පේරාදෙණිය), එම්.ඒ., පීඑච්.සී. (කැලණිය), ජ්‍යෙෂ්ඨ කලීකාවාර්ය, වෘත්තීය අධ්‍යයනාංශය

ආචාර්ය සරසි කන්නන්ගර

බී.ඒ. (ගෞරව) (කැලණිය), එම්.ඒ., පීඑච්.සී. (ජර්මනිය), ජ්‍යෙෂ්ඨ කලීකාවාර්ය, නූතන භාෂා අධ්‍යයනාංශය

ජ්‍යෙෂ්ඨ කලීකාවාර්ය, කෞමදී බමුණසිංහ

බී.ඒ. (ගෞරව), එම්.ඒ., එම්.ඊල්. (කැලණිය), දෙමළ ඩිප්ලෝමා (කැලණිය), සංගීත ඩිප්ලෝමා (ලක්නව්), ජ්‍යෙෂ්ඨ කලීකාවාර්ය, වෘත්තීය අධ්‍යයනාංශය

ජ්‍යෙෂ්ඨ කලීකාවාර්ය, කුමුදු ගමගේ

බී.ඒ. (ගෞරව), එම්.ඊල්. (කැලණිය), පරිවර්තන අධ්‍යයනය පිළිබඳ පශ්චාත් උපාධි ඩිප්ලෝමා (පේරාදෙණිය), ජ්‍යෙෂ්ඨ කලීකාවාර්ය, වෘත්තීය අධ්‍යයනාංශය

ජ්‍යෙෂ්ඨ කලීකාවාර්ය සුලෝචනා රත්නාසක

බී.ඒ. (ගෞරව) (කැලණිය), එම්.ඒ. (බෙයිජින්), ජ්‍යෙෂ්ඨ කලීකාවාර්ය, නූතන භාෂා අධ්‍යයනාංශය

කලීකාවාර්ය චතුර්කා නිලානි

බී.ඒ. (ගෞරව) (කැලණිය), එම්.ඒ. (සෝල්), කලීකාවාර්ය, නූතන භාෂා අධ්‍යයනාංශය

කලීකාවාර්ය සම්පත් පෙරේරා

බී.ඒ. (ගෞරව), එම්.ඒ. (කැලණිය), පශ්චාත් උපාධි අධ්‍යාපන ඩිප්ලෝමා (කොළඹ), කලීකාවාර්ය, නාට්‍ය, සිනමා හා රූපවාහිනී අධ්‍යයනාංශය

කලීකාවාර්ය රංගනාත් ද සිල්වා

බී.ඒ. (ගෞරව) (කැලණිය), කලීකාවාර්ය, ලලිත කලා අධ්‍යයනාංශය

කථිකාචාර්ය එන්.පී. හකඩවත්ත

බී.ඒ. (ගෞරව), එම්.ඒ. (කැලණිය), පශ්චාත් උපාධි ඩිප්ලෝමා (විවෘත වි), කථිකාචාර්ය, ඉංග්‍රීසි භාෂාව
ඉගැන්වීමේ අධ්‍යයනාංශය

කථිකාචාර්ය ශෙස්මන් වසිර

බී.ඒ. (ගෞරව), එම්.ඒ. (කැලණිය), කථිකාචාර්ය, ඉංග්‍රීසි භාෂාව ඉගැන්වීමේ අධ්‍යයනාංශය

බාහිර කථිකාචාර්ය කාර්ලෝස් ලොරෙන්තේ

බී.ඒ., එම්.ඒ. (යූසීඑම්), බාහිර කථිකාචාර්ය, නූතන භාෂා අධ්‍යයනාංශය

REVIEWERS

Senior Professor Ven. Makuruppe Dhammananda Thero

B.A. (Hons), M.A. (Kel'ya), Ph.D. (Delhi), Royal Pandit (OSS), Senior Professor, Head, Department of Pali and Buddhist Studies

Senior Professor Ven. Naotunne Wimalagnana Thero

B.A. (Hons), M.A., M.Sc., Ph.D. (Kel), PGDE (Colombo), Diploma in Chinese (Beijing), Diploma in Hindi (Banaras), Diploma in German (Colombo), Senior Professor, Department of Pali and Buddhist Studies

Senior Lecturer Ven. Udawela Rewatha Thero

B.A. (Hons), M.Phil. (Kel'ya), Royal Pandit (OSS), Diploma in Korean (Kel'ya), Senior Lecturer, Department of Sanskrit and Eastern Studies

Senior Professor Lakshman Senevirathna

B.A. (Hons), M.Phil. (Kel'ya), Ph.D. (Allahabad), Diploma in Hindi (Agra), Vadya Visharad (Lucknow), Senior Professor, Department of Hindi Studies

Senior Professor Kamani Jayasekara

B.A. (Hons), M.A., Ph.D. (Kel'ya), Senior Professor, Department of Western Classical Culture and Christian Culture

Senior Professor Janaki Wijesekara

B.A. (Hons) (Kel'ya), M.A. (Delhi), Ph.D. (Kel'ya), Senior Professor, Department of Linguistics

Professor K.B. Jayawardhena

B.A. (Hons) (Kel'ya), M.A., Ph.D. (BHU), Diploma in Hindi, Diploma in Yoga, Postgraduate Diploma in Agama Tantra (BHU), Professor, Head, Department of Sanskrit and Eastern Studies

Professor Anusha Salwathura

B.A. (Hons), M.Phil., Ph.D. (Kel'ya), Professor, Department of Hindi Studies

Dr. Samantha Jayawardhena

B.A. (Hons) (Kel'ya), M.A., Ph.D. (Delhi), Senior Lecturer, Department of Modern Languages

Dr. Shashikala Assella

B.A. (Hons) (Sabaragamuwa), M.A. (Delhi), Ph.D. (Nottingham), Senior Lecturer, Department of English

Dr. Jani Samarakoon

B.A. (Hons), M.A. (Kel'ya), Ph.D. (Wuhan), Senior Lecturer, Department of Modern Languages

Dr. Kavitha Rajaratnam

B.A. (Hons) (Peradeniya), M.A., Ph.D. (Kel'ya), Senior Lecturer, Department of Linguistics

Dr. Sarasi Kannangara

B.A. (Hons) (Kel'ya), M.A., Ph.D. (Germany), Senior Lecturer, Department of Modern Languages

Ms. Kaumadee Bamunusinghe

B.A. (Hons), M.A., M.Phil. (Kel'ya), Diploma in Tamil (Kel'ya), Diploma in Music (Lucknow), Senior Lecturer, Department of Linguistics

Ms. Kumudu Gamage

B.A. (Hons), M.Phil. (Kel'ya), Postgraduate Diploma in Translation Studies (Peradeniya), Senior Lecturer, Department of Linguistics

Ms. Sulochana Ratnayake

B.A. (Hons) (Kel'ya), M.A. (Beijing), Senior Lecturer, Department of Modern Languages

Ms. Chathurika Nilani

B.A. (Hons) (Kel'ya), M.A. (Seoul), Lecturer, Department of Modern Languages

Mr. Sampath Perera

B.A. (Hons), M.A. (Kel'ya), PGDE (Colombo), Lecturer, Department of Drama, Cinema and Television

Mr. Ranganath de Silva

B.A. (Hons) (Kel'ya), Lecturer, Department of Fine Arts

Ms. N.P. Hakadawaththe

B.A. (Hons), M.A. (Kel'ya), Postgraduate Diploma (OUSL), Lecturer, Department of English Language Teaching

Ms. Shezmin Wazeer

B.A. (Hons), MA (Kel'ya), Lecturer, Department of English Language Teaching

Mr. Carlos Lorente

B.A., M.A. (UCM), Visiting Lecturer, Department of Modern Languages

ලේඛකයෝ

ඕපාක සමිත හිමි

බී.ඒ. (ගෞරව) (කැලණිය), එම්.ඒ. (බෞ.පා.වි), රාජකීය පණ්ඩිත (ප්‍රා.භා.ස), බෞද්ධ මනෝවිද්‍යාව හා උපදේශන ඩිප්ලෝමා (කැලණිය), ඉංග්‍රීසි ඩිප්ලෝමා (බෞ.පා.වි), කනිෂ්ඨ අධ්‍යයනවලාභී, පාලි හා බෞද්ධ අධ්‍යයනාංශය

එල්.ඒ.එස්.යූ. සඳරුවන්

බී.ඒ. (ගෞරව) (කැලණිය), එම්.ඒ. (ජ.පුර), එල්.එල්.බී. (විවාහ වි), මානසික සෞඛ්‍ය පිළිබඳ උසස් ඩිප්ලෝමා (ශ්‍රී ලංකා මානසික සෞඛ්‍ය පදනම), නීතිඥ, සහකාර කථිකාචාර්ය, නාට්‍ය, සිනමා හා රූපවාහිනී අධ්‍යයනාංශය

ඒ. පසන් භානුක අතපත්තු

බී.ඒ. (ගෞරව) (කැලණිය), ඉංග්‍රීසි ඩිප්ලෝමා (සබරගමුව), සහකාර කථිකාචාර්ය, ඉංග්‍රීසි භාෂාව ඉගැන්වීමේ අධ්‍යයනාංශය

යූ.බී. අනුපමා

බී.ඒ. (ගෞරව) (කැලණිය), සහකාර කථිකාචාර්ය, සංස්කෘත සහ පෙරදිග ශාස්ත්‍ර අධ්‍යයනාංශය

සසංගි විජේවර්ධන

බී.ඒ. (ගෞරව) (කැලණිය), සහකාර කථිකාචාර්ය, නූතන භාෂා අධ්‍යයනාංශය

එල්.එම්.එච්.ඩී. ලංසකාර

බී.ඒ. (කැලණිය), සහකාර කථිකාචාර්ය, නූතන භාෂා අධ්‍යයනාංශය

ඕ.සී.එන්. කොලම්

බී.ඒ. (ගෞරව) (කැලණිය), සහකාර කථිකාචාර්ය, ඉංග්‍රීසි භාෂාව ඉගැන්වීමේ අධ්‍යයනාංශය

එච්.ඒ.එන්.ඩී. බණ්ඩාර

බී.ඒ. (ගෞරව) (කැලණිය), සහකාර කථිකාචාර්ය, ඉංග්‍රීසි භාෂාව ඉගැන්වීමේ අධ්‍යයනාංශය

ඩී.එම්.අයි.කේ. දිසානායක

බී.ඒ. (ගෞරව) (කැලණිය), සහකාර කථිකාචාර්ය, ඉංග්‍රීසි භාෂාව ඉගැන්වීමේ අධ්‍යයනාංශය

එම්.එස්. ජයතිස්ස

බී.ඒ. (ගෞරව) (කැලණිය), කනිෂ්ඨ අධ්‍යයනවලාභී, බටහිර සම්භාව්‍ය සංස්කෘතිය හා ක්‍රිස්තියානි සංස්කෘතිය අධ්‍යයනාංශය

ගැනන් ජෝර්ජියා ජයවර්ධන

බී.ඒ. (ගෞරව) (කැලණිය), විශාරද් (ලක්නව්), පුවත්පත් කලා ඩිප්ලෝමා (කොළඹ), කනිෂ්ඨ අධ්‍යයනවලාභී, බටහිර සම්භාව්‍ය සංස්කෘතිය හා ක්‍රිස්තියානි සංස්කෘතිය අධ්‍යයනාංශය

කේ.එම්. හිමාලි සංජීවනී කෝණාර

බී.ඒ. (ගෞරව) (කැලණිය), සහකාර කථිකාචාර්ය, හින්දි අධ්‍යයනාංශය

ජේ.ඒ.ඩී. සරසි උපේක්‍ෂිකා රණසිංහ

බී.ඒ. (ගෞරව), පීඑච්.සී. (ජ.පුර), විශාරද් (ලක්නව්), කනිෂ්ඨ අධ්‍යයනවලාභී, හින්දි අධ්‍යයනාංශය

කේ.එස්.එල්. කුමාරසිංහ

බී.ඒ. (ගෞරව) (කැලණිය), චිත භාෂා ඩිප්ලෝමා (චිනය), සහකාර කථිකාචාර්ය, නූතන භාෂා අධ්‍යයනාංශය

ඩී.පී. නවෝධා සමුදිනී දියාලගොඩ

බී.ඒ. (ගෞරව) (කැලණිය), සහකාර කථිකාචාර්ය, වාග්විද්‍යා අධ්‍යයනාංශය

ඩබ්.එම්.එන්.කේ.කේ. හුලුගල්ල

බී.ඒ. (ගෞරව) (කැලණිය), සහකාර කථිකාචාර්ය, වාග්විද්‍යා අධ්‍යයනාංශය

මනේශා පියුමාලි විතානගේ

බී.ඒ. (ගෞරව) (කැලණිය), සහකාර කථිකාචාර්ය, ජනසන්නිවේදන අධ්‍යයනාංශය

ජී.කේ.එන්. ජයතිස්ස

බී.ඒ. (ගෞරව) (කැලණිය), සහකාර කථිකාචාර්ය, සංස්කෘත සහ පෙරදිග ශාස්ත්‍ර අධ්‍යයනාංශය

එස්.ඩී. සුමුදු විභංගා ප්‍රනාන්දු

බී.ඒ. (ගෞරව) (කැලණිය), සහකාර කථිකාචාර්ය, නූතන භාෂා අධ්‍යයනාංශය

ඩබ්. දිලානි සාගරිකා විමලසේන

බී.ඒ. (ගෞරව), එම්.ඒ. (කැලණිය), බෞද්ධ මනෝවිද්‍යාව හා උපදේශන ඩිප්ලෝමා (කැලණිය), ඉංග්‍රීසි ඩිප්ලෝමා (බෞ.පා.වි), කනිෂ්ඨ අධ්‍යයනවලාභී, පාලි හා බෞද්ධ අධ්‍යයනාංශය

සඳුමාලී උදේශිකා දිසානායක

බී.ඒ. (ගෞරව) (ජපුර), එම්.ඒ. (කැලණිය), බෞද්ධ මනෝවිද්‍යාව හා උපදේශන ඩිප්ලෝමා (කැලණිය), ඉංග්‍රීසි ඩිප්ලෝමා (රජරට), කනිෂ්ඨ අධ්‍යයනවලාභී, පාලි හා බෞද්ධ අධ්‍යයනාංශය

එස්.එම්. කවින්දි පබසරා සමරකෝන්

බී.ඒ. (ගෞරව) (කැලණිය), සහකාර කථිකාචාර්ය, නූතන භාෂා අධ්‍යයනාංශය

එච්.බී.එච්. ප්‍රවීනි

බී.ඒ. (ගෞරව) (කැලණිය), සහකාර කථිකාචාර්ය, ඉංග්‍රීසි භාෂාව ඉගැන්වීමේ අධ්‍යයනාංශය

ජේ.ආර්. මාරසිංහ

බී.ඒ. (ගෞරව) (කැලණිය), කනිෂ්ඨ අධ්‍යක්ෂවලාභී, බටහිර සම්භාව්‍ය සංස්කෘතිය හා ක්‍රිස්තියානි සංස්කෘතිය අධ්‍යයනාංශය

CONTRIBUTORS

Ven. Opatha Samitha Thero

B.A. (Hons) (Kel'ya), M.A. (B.P.U), Royal Pandit (OSS), Diploma in Buddhist Psychology and Counselling (Kel'ya), Diploma in English (B.P.U), Junior Fellow, Department of Pali and Buddhist Studies

L.G.S.U. Sandaruwan

B.A. (Hons) (Kel'ya), M.A. (J'pura), LL.B. (OUSL), Advanced Diploma in Psychotherapy (Sri Lanka Mental Health Foundation), Attorney at Law, Assistant Lecturer, Department of Drama, Cinema and Television

A. Pasan Bhanuka Athapaththu

B.A. (Hons) (Kel'ya), Diploma in English (Sabaragamuwa), Assistant Lecturer, Department of English Language Teaching

U.B. Anupama

B.A. (Hons) (Kel'ya), Assistant Lecturer, Department of Sanskrit and Eastern Studies

Sasangi Wijewardhana

B.A. (Hons) (Kel'ya), Assistant Lecturer, Department of Modern Languages

L.M.H.D. Lansakara

B.A. (Kel'ya), Assistant Lecturer, Department of Modern Languages

O.C.N. Collom

B.A. (Hons) (Kel'ya), Assistant Lecturer, Department of English Language Teaching

H.A.N.D. Bandara

B.A. (Hons) (Kel'ya), Assistant Lecturer, Department of English Language Teaching

D.M.I.K. Dissanayake

B.A. (Hons) (Kel'ya), Assistant Lecturer, Department of English Language Teaching

M.S. Jayathissa

B.A. (Hons) (Kel'ya), Junior Fellow, Department of Western Classical Culture and Christian Culture

Shannon Georgia Jayawardhena

B.A. (Hons) (Kel'ya), Visharad (lucknow), Diploma in Journalism (Colombo), Junior Fellow, Department of Western Classical Culture and Christian Culture

K.M. Himali Sanjeevani Konara

B.A. (Hons) (Kel'ya), Assistant Lecturer, Department of Hindi Studies

J.A.D. Sarasi Upeksha Ranasinghe

B.A. (Hons), Ph.D. (J'pura), Visharad (Lucknow), Junior Fellow, Department of Hindi Studies

K.S.L. Kumarasinghe

B.A (Hons) (Kel'ya), Diploma in Teaching Chinese to Speakers of Other Languages (China), Assistant Lecturer, Department of Modern Languages

D.P. Navodha Samudini Diyalagoda

B.A. (Hons) (Kel'ya), Assistant Lecturer, Department of Linguistics

W.M.N.K.K. Hulugalla

B.A. (Hons) (Kel'ya), Assistant Lecturer, Department of Linguistics

Mahesha Piyumali Vithanage

B.A. (Hons) (Kel'ya), Assistant Lecturer, Department of Mass Communication

G.K.N. Jayathissa

B.A. (Hons) (Kel'ya), Assistant Lecturer, Department of Sanskrit and Eastern Studies

S.D. Sumudu Vihanga Fernando

B.A. (Hons) (Kel'ya), Assistant Lecturer, Department of Modern Languages

W. Dilani Sagarika Wimalasena

B.A. (Hons), M.A. (Kel'ya), Diploma in Buddhist Psychology and Counselling (Kel'ya), Diploma in English (B.P.U), Junior Fellow, Department of Pali and Buddhist Studies

Sandamali Udeshika Dissanayaka

B.A. (Hons) (J'pura), M.A. (Kel'ya), Diploma in Buddhist Psychology and Counselling (Kel'ya), Diploma in English (Rajarata), Junior Fellow, Department of Pali and Buddhist Studies

S.M. Kavindi Pabasara Samarakoon

B.A. (Hons) (Kel'ya), Assistant Lecturer, Department of Modern Languages

H.B.H. Pravini

B.A. (Hons) (Kel'ya), Assistant Lecturer, Department of English Language Teaching

J.R. Marasinghe

B.A. (Hons) (Kel'ya), Junior Fellow, Department of Western Classical Culture and Christian Culture

පටුන

1. දෘෂ්ටිවාදය හා බුදුසමය: ශාස්වත, උච්ඡේද දෘෂ්ටි සම්බන්ධයෙන් බෞද්ධ සාමයික විචාරය පිළිබඳ අධ්‍යයනයක්
ඕපාත සමිත හිමි
2. ශ්‍රී ලාංකේය සිනමා නිර්මාණ වාරණය සඳහා බලපෑ සමාජ විද්‍යාත්මක කරුණු පිළිබඳ විමර්ශනාත්මක අධ්‍යයනයක්. (සුළඟ එනු පිණිස, අකෂරය හා ඉතිලෙන මාලුවෝ යන වික්‍රපට ඇසුරෙන්)
එල්.ඒ.එස්.යූ. සඳරුවන්
3. ළමා අපගාමී වර්ග පාලනය සඳහා බෞද්ධ ඉගැන්වීම්හි උපයෝගිතාව පිළිබඳ විමර්ශනාත්මක අධ්‍යයනයක්
සඳමාලී උදේගිකා දිසානායක
4. ජන්තාසරයේ වර්තමාන උපයෝගිතාව පිළිබඳ බෞද්ධ මූලග්‍රයානුසාරී හා ආයුර්වේද ක්‍රමවේද පිළිබඳ අධ්‍යයනයක්
යූ.බී. අනුපමා
5. නිවසක මංගල උළුවස්ස පැනීමේ අභිචාර විධිය ශ්‍රී ලංකාවේ වර්තමාන ගෘහකරණයේ දී භාවිත වන ආකාරය පිළිබඳ අධ්‍යයනයක්
ඒ.කේ.එන්. ජයතිස්ස
6. හා-තොල සහ තල්ලේ සිදුර සහිත පුද්ගලයන්ගේ සහ ප්‍රතිකාර ක්‍රම මගින් එය යථා තත්ත්වයට පත්කරගත් පුද්ගලයන්ගේ භාෂණ සිංහල ස්පර්ශ ශබ්ද උච්චාරණය පිළිබඳ වාග්විද්‍යාත්මක අධ්‍යයනයක්
ඩබ්.එම්.එන්.කේ.කේ. හුලුගල්ල
7. ජගත් කිතුනු සහ සමුළුවේ 'සාමය සඳහා වූ සාමයික කැඳවීමක්' නමැති ලේඛනය සහ යොහාන් ගල්ටුං විසින් ඉදිරිපත් කරන සාම සංකල්පය පිළිබඳ සංසන්දනාත්මක අධ්‍යයනයක්
ජේ.ආර්. මාරසිංහ

8. Beyond Romance and Courtship: A Marxist Reading of Jane Austen's *Pride and Prejudice*

Pasan Athapaththu

9. A Comparative Study on Superstitions in Sri Lanka and Germany

Sasangi Wijewardhana

10. The Initiation of Post-Funeral Buddhist Rituals: A Descriptive Study

W. Dilani Sagarika Wimalasena

11. Aesthetic Realism in Hellenistic Greek Sculpture: Analysing Emotional Expressions in the 'Old Drunken Woman'

S.G. Jayawardena

12. The Concept of Marriage in Feudal Society: A Study on Sinhala Movie *Bak Maha Deege* Adapted from the French Play *Le mariage de Figaro*

S.D Sumudu Vihanga Fernando

13. Chinese Grammatical Errors in the Abstract Section of Undergraduates in Chinese Major, University of Kelaniya

S.M. Kavindi Pabasara Samarakoon

14. Exploring Language Ideologies and Policy Reflections: English Speaking Among Batticaloa Tamil Undergraduates at the University of Kelaniya in Sri Lanka

H.B. Pravini

15. The Morphological and Syntactic Features of Sri Lankan English: A Qualitative Study Based on Four Selected Novels Written by Four Sri Lankan Novelists

O. C. N. Collom, H. A. N. D. Bandara, D. M. I. K. Dissanayake

16. The Ethics of Power: Analysis of the Choices in Thucydides' Melian Dialogue

M. S. Jayathissa

17. An Analytical Study of Empowerment of Modern Indian Women Depicted in Hindi Cinema with Reference to the Movie 'English-Vinglish'

K. M. Himali Sanjeevani Konara

18. An Analytical Study on Pronunciation Errors in Hindi Committed by Sinhala-Speaking Learners

J.A.D.S.U. Ranasinghe

19. An Error Analysis of the Comprehension of Chinese Radicals Among Chinese Learning Students at the University of Kelaniya, Sri Lanka

K.S.L Kumarasinghe

20. Exploring Difficulties in Spanish Article Acquisition among Students who Learn Spanish as a Foreign Language in Sri Lanka

L.M.H.D. Lansakara

21. First Translation vs. Retranslation: A Comparative Study of the Use of Domestication and Foreignization in the Sinhalese First Translation and the Retranslation of Charles Dickens's Great Expectations

Navodha Diyalagoda

දෘෂ්ටිවාදය හා බුදුසමය: ශාස්ත්‍ර, උච්ඡේද දෘෂ්ටි සම්බන්ධයෙන් බෞද්ධ සාමයික විචාරය පිළිබඳ අධ්‍යයනයක්

ඕපාත සමිත හිමි

ABSTRACT

In the Indian history, the 6th century BC was an era of extreme religious, philosophical and social complexity. At this age, many people were sitting in different religious and philosophical contexts, began to study through various methods, what the nature of the world and the soul is. There, those people described the nature of the world and the nature of the soul while sitting at the limit of their own knowledge. Sixty-two ideologies presented in this way are very clearly described in the Buddhist sources. According to the Buddhism, these ideologies, which belong to the wrong views of Eternalism and Nihilism, do not help in any way to realize the reality of the individual or to get rid of the soul. Therefore, all these wrong ideologies were rejected and the Buddhism presented the theory of causality as the only way to realize the reality. Our aim in this study, is to find out how the above-mentioned wrong ideologies have been rejected in Buddhism through the theory of causality. It is expected to study the facts by combining the primary and secondary source through the qualitative research method.

Key words : Early Buddhism, Eternalism, Nihilism, The theory of causality

පර්යේෂණ තොරතුරු

බෞද්ධ මූලාශ්‍රය තුළ ශාස්ත්‍රවාදය හා උච්ඡේදවාදය කවරාකාරයෙන් ප්‍රතික්ෂේප කොට ඇද්ද යන්න පරීක්ෂා කිරීම මෙහි අධ්‍යයන ගැටලුව වන අතර ශාස්ත්‍ර හා උච්ඡේද යන වාද්දවයෙහි ස්වභාවය හඳුනාගනිමින් බෞද්ධ මූලාශ්‍රය තුළ තත් ඉගැන්වීම් ප්‍රතික්ෂේප වන ආකාරය හඳුනා ගැනීම මෙහි අරමුණ යි. ශාස්ත්‍ර හා උච්ඡේද වාදයන් සම්බන්ධයෙන් සූත්‍ර පිටකාගත අදහස මෙහි දී විමසීමට ලක් කෙරේ.

සාහිත්‍ය සම්ප්‍රේෂණය

භාරතීය දෘෂ්ටිවාදය හා ඒ සම්බන්ධයෙන් පවත්නා බෞද්ධ ස්ථාවරය පිළිබඳ ප්‍රාමාණික උගතුන් කිහිප දෙනෙක් අධ්‍යයනයන් සිදු කොට ඇත. ඒ අතුරින් මහාවාර්ය ඩබ්. ඇස්. කරුණාරත්නයන් "බෞද්ධ දර්ශනය හා වරණය" (2011) කෘතියෙහි උක්ත ප්‍රස්තුතය සම්බන්ධයෙන් කරුණු සාකච්ඡා කොට ඇත.

භාරතීය දාර්ශනික ඉතිහාසය පිළිබඳවත් එහි දාර්ශනික පසුබිම පිළිබඳවත් “භාරතීය දර්ශන ඉතිහාසය” (1963) කෘතියෙහි ඩී. ජේ. කලුපහන අවධානය යොමුකොට තිබේ. “මුල් බුදුසමයේ ඤාණවිභාගය” (2003) කෘතියෙහි කේ. එන්. ජයතිලක භාරතීය දෘෂ්ටිවාදයන් පිළිබඳ ගැඹුරු අධ්‍යයනයක් සිදු කොට එම සියලු දෘෂ්ටිවාදයන් බුදුසමය තුළ ප්‍රතිකේෂ්ප වන ආකාරය පැහැදිලි කොට ඇත. මහාවාර්ය දේවාලේගම මේධානන්ද හිමියන් “මුල් බුදුසමයේ සාමයික පසුබිම” (1994) කෘතියෙහි බෞද්ධ මූලාශ්‍රය උපයෝගී කරගනිමින් එවකට පැවති භාරතීය මිථ්‍යා දෘෂ්ටි බුදුසමය තුළ ප්‍රතිකේෂ්ප වන ආකාරය පිළිබඳ විග්‍රහයක යෙදේ. භාරතීය දෘෂ්ටිවාදයන්හි ස්වභාවයන් ඒවායේ ආගමික හා දාර්ශනික පදනමන් දිල්ෂාන් මනෝජී රාජපක්ෂ “දෘෂ්ටිවාද විචාරය හා බෞද්ධ දර්ශනය: තුලනාත්මක අධ්‍යයනයක්” (2017) කෘතිය තුළ අධ්‍යයනය කොට තිබේ.

ආමුඛය

බුදුරජාණන් වහන්සේ පහළ වූ ක්‍රි. පූ. 6 වන සියවස වනාහි නානා විධ ආගමික සෛද්ධාන්තිකයන් විසින් සමස්ත භාරතය ම වෙළාගත් යුගයක් ලෙස අත්‍යන්තයෙන් ම හඳුන්වාදීදීය හැකි ය. මෙම යුගයේ බොහෝ බ්‍රාහ්මණ, ශ්‍රමණ, ජටිල, ආජීවක, පරිබ්‍රාජක, නිගණ්ඨාදීන් සිය ආගම්, දර්ශන, ලබ්ධීන්, මතවාද, ප්‍රතිපදා, සමයවාද, දෘෂ්ටි දේශනා කරමින් මහා පිරිස් පිරිවරා එකිනෙකා සමඟ වාද - විවාද කරමින් හා විවිධ වුත ආදිය සමාදන් වෙමින් කිසියම් විමුක්තියක් සොයන්නට විය. මෙසේ නිර්මාණය වූ භාරතීය ආගමික කණ්ඩායම් සියල්ල කොටස් වශයෙන් තුනකට මහාවාර්ය කේ. එන්. ජයතිලක මහතා වෙන්කර ඇත. එනම්,

- i. සම්ප්‍රදායවාදීන් (Traditionalists)
- ii. බුද්ධිවාදීන් (Rationalists)
- iii. අනුභූතිවාදීන් (Experientialists) (Jayathilaka, 1963: p, 170) යනුවෙනි.

මෙහි සම්ප්‍රදායවාදීන් වශයෙන් හඳුන්වා ඇත්තේ ආගමික ග්‍රන්ථ ගරුත්වයෙන් ගනිමින් ඒවා පිළිබඳ අර්ථ නිරූපණ පාදක කරගනිමින් ඥානය ලබාගත් පිරිස් ය. වේදය ප්‍රාමාණික කරගත් බමුණන් මීට විශේෂයෙන් ඇතුළත් වේ. අතීන්ද්‍රීය සංජානනය කෙරෙහි විශ්වාසයක් නො තබා තර්කයෙන් හා පරිකල්පනයෙන් ඥානය ලබාගත් පිරිස හැදින්වෙන්නේ බුද්ධිවාදීන් යනුවෙනි. මේ පිරිස් සඳහා මුල් උපනිෂද් යුගයේ හමුවන අධ්‍යාත්ම විද්‍යාවන් හා සංශයවාදීන් ඇතුළත් වේ. අනුභූතිවාදීන් මුල්තැන ලබා දෙන ලද්දේ අත්දැකීමෙන් හා අතීන්ද්‍රීය ව ලබන ඥානයන් කෙරෙහි ය. එසේ අතීන්ද්‍රීය සංජානනය මගින් ඥානය ලබාගත් පිරිස් අතරට මධ්‍ය හා පශ්චාත් කාලීන උපනිෂද් වින්තනයන්, ඇතැම් ආජීවකයන් හා ජෛනයන් ද අන්තර්ගත කෙරේ. මෙම කරුණුවලට අනුව බුදුරදුන් භාරතයේ පහළ වන විට සංකීර්ණ වූ ආගමික දෘෂ්ටි ජාලයක් පැවති බවට තහවුරු වන අතර ඒවා සියල්ල ප්‍රමාණාත්මක වශයෙන් දෙසැටක් වන බව දීඝනිකායේ අන්තර්ගත බ්‍රහ්මජාල සූත්‍රයේ සඳහන් වේ. මෙම දෘෂ්ටි සියල්ලන්ගේ ම අරමුණ බවට පත් වූයේ ලෝකයේ හා සත්ත්වයාගේ ස්වභාවය කුමක් ද යන්න විමසීම යි. මෙසේ භාරතය පුරා ම ව්‍යාප්ත ව පැවති ආගමික හා දාර්ශනික සම්ප්‍රදායයන් සත්ත්වයාගේ හා ලෝකයේ යථා ස්වභාවය අවබෝධ කරගැනීම සඳහා විවිධ දෘෂ්ටිවාදයන් ඉදිරිපත් කර ඇති අතර එම දෘෂ්ටිවාදයන් පිළිබඳ බුදුරජාණන් වහන්සේ කවර නම් අදහසක් ඉදිරිපත් කර ඇත් ද යන්න විමසීම වටී. එහෙයින් මෙම නිබන්ධනයේ දී භාරතීය ආගමික දෘෂ්ටිවාදයන්ගේ ස්වභාවය හා ඒ පිළිබඳ බෞද්ධ ආකල්පය කුමක් ද යන්න විමසීමට බඳුන් කෙරේ.

දිට්ඨිය හා දස්සනය

දෘෂ්ඨි ධාතුවෙන් නිපන් දිට්ඨි ශබ්දය පාලි භාෂාවෙහි දැකීම අර්ථය ගෙන දෙයි (Pāli English Dictionary, 1993: p. 321). සිංහල භාෂාවෙහි 'දිට්ඨි' යනුවෙන් ව්‍යවහාර වන දිට්ඨි යන්න සකු බසින් යෙදෙන්නේ 'දෘෂ්ටි' යනුවෙනි (සෝරත හිමි, 1963, පි. 449). දෘෂ්ටි යන්නට ඉහත සඳහන් කරන ලද භාෂාත්‍රයේ දැකීම අර්ථයට අමතර ව පාලි පොත් සමාගමේ ශබ්ද කෝෂය ලබා දෙන්නේ 'නායා' යන අර්ථය යි. ඥානතිලෝක හිමියන්ට අනුව මින් ප්‍රකාශ වන්නේ දැකීම, විශ්වාසය, උපකල්පිත, මතවාද යන අරුත් කිහිපය යි (Ven. Nynathiloka, 1980: p. 61). මීට අමතර ව පාලි භාෂාව පිළිබඳ ප්‍රාමාණික උගතුන් කිහිප දෙනෙකු මේ සඳහා නිර්වචන කිහිපයක් ඉදිරිපත් කර ඇති අතර ඒ පිළිබඳ ව ද අවධානය යොමු කිරීමෙන් පුළුල් වූ අවබෝධයක් මේ පිළිබඳ ව අපට උකහා ගත හැකි වේ. ඒ අතුරින් අපගේ මුල් ම අවධානය යොමු වන්නේ ජෝතිය සේනාධීර නම් මහාචාර්යවරයා දක්වන අදහසට ය. එතුමාට අනුව දිට්ඨි යන්න බුදුසමය තුළ විවිධ අර්ථයන් නිරූපණය කර ඇති අතර එය අදාළ සන්දර්භයානුකූල ව වටහා ගැනීම වඩාත් උචිත වේ. එහි දී දිට්ඨි යන්න දාර්ශනික ස්ථාවරයක්, ආගමික විශ්වාසයක් සහ තමා ම මෙහෙයවා ගන්නා මූලධර්මයක් හෝ නියත දර්ශනවාදයක් යන අර්ථයන් යටතේ අවබෝධ කරගැනීම යෝග්‍ය බව එතුමාගේ අදහස යි (Jothiya, 1989: p. 638). මහාචාර්ය කේ. එන්. ජයතිලකයන්ට අනුව මෙමගින් හැඟෙන්නේ විශ්වාසයක්, ඇගයීමක් හෝ අධිභෞතික නායකයක් යන අර්ථයන් ය (Jayathilaka, 1980: p. 502). ලබුහේන්ගොඩ වන්දරනන හිමියන් දක්වන්නේ දෘෂ්ටි යනු කවර හෝ අන්තයකට අයත් ව කටයුතු කිරීමකි (වන්දරනන හිමි, 1962: පි. 63). 'දෘෂ්ටි විභාගය' නම් කෘතියෙහි ඉඳුරුවේ උත්තරානන්ද හිමියන් පැහැදිලි කර ඇත්තේ "අනිත්‍යාදී වස්තුවක්, පදාර්ථයක් නිත්‍යාදීන්ගේ වශයෙන් දැඩි කොට ගැනීම, අභිනිවිභනය කිරීම, අනිත්‍යාදිය උතුම් සත්‍යය කල්පනා ගොඩනගා ගනිමින් පරාමාස ගොඩ නැඟීම දෘෂ්ටි නම් වේය" යනුවෙනි (උත්තරානන්ද හිමි, 1972: පි. 39). මේ අනුව උක්ත නිර්වචනයන් සියල්ල අධ්‍යයනය කිරීමෙන් ගම්‍ය වන්නේ දෘෂ්ටි යන්න සඳහා නිශ්චිත හුදෙකලා වූ අර්ථයක් ඉදිරිපත් කළ නො හැකි බව යි. පෙළ සාහිත්‍යයෙහි ද දිට්ඨි යන්න විවිධ අවස්ථාවන්හි විවිධ අදහසින් ඉදිරිපත් ව ඇති අතර ඒවා කරුණු හතරක් යටතේ විග්‍රහ කළ හැකි ය. එනම්,

- i. සාමාන්‍ය දැකීම සඳහා
- ii. පටු, පාපකාරී මතවාද සඳහා
- iii. නිවැරදි මතවාද සඳහා
- iv. නිවැරදි දර්ශන සමාපත්තිය සඳහා යන කරුණු සතරයි (දිල්ෂාන්, 2017: පි. 36).

දෘෂ්ටි යන්නෙහි මූලික හා සරල අර්ථය 'දැකීම' නම් වන බව අපි ඉහත සඳහන් කළෙමු. බුදුරදුන් ද වරක් බාහිය දාරුවීරිය තෙරුන් උදෙසා දේශනා කළේ "දුටු දෙයෙහි දැකීම මාත්‍රය පමණක් ඇසූ දෙයෙහි ඇසීම මාත්‍රය පමණක් ගෙන එය අභිනිවේසනය, අප්‍රකාශනය නො කර හික්මෙන ලෙසට ය (උදානපාළිය, 2005: පි. 144). මීට අමතර ව බුදුරදුන් දෘෂ්ටි යන්න මනසිකාර සූත්‍රයේ දී හා අනරියවෝහාර සූත්‍රයේ දී දේශනා කර ඇති අතර එහි දී ද උන්වහන්සේ දෘෂ්ටි යන්නෙන් අදහස් කර ඇත්තේ දැකීම මාත්‍රය යන අදහස ම ය. මේ අනුව බුදුරදුන් ඇතැම් අවස්ථාවන්හි දෘෂ්ටි යන්න සඳහා අන්තවාදී ආකල්පයක බැස

ගැනීම යන ගැඹුරු අදහසට අමතර ව සරල ව්‍යවහාරාර්ථය ද භාවිත කර ඇති බව පැහැදිලි වේ. දෘෂ්ටිය පිළිබඳ හුදු දැකීම් මාත්‍රයෙන් ඔබ්බට ගිය පාපකාරී, අන්තග්‍රාහී අදහසක් ද බුද්ධ දේශනා තුළින් ම ඉදිරිපත් ව ඇත. එවැනි අත්හළ යුතු අන්තවාදී ආකල්ප බුදුසමයේ සාකච්ඡා වන්නේ මිච්ඡාදිට්ඨි යනුවෙනි. යමෙක් ලෝකය හා තමා පිළිබඳවත් මෙලොව හා පරලොව පිළිබඳවත් ශාශ්වත හෝ උච්ඡේද වශයෙන් ආකල්පයක් වැලඳගන්නේ ද එය මිච්ඡාදිට්ඨියකි. එසේ වැලඳගත් මිථ්‍යාව හේතුවෙන් පුද්ගලයාගේ විචාර බුද්ධිය, ස්වාධීනත්වය අහෝසි වී යයි. මෙවැනි ආදානග්‍රාහී ආකල්පයන් පුද්ගල සන්තානයේ බෙහෙවින් උපදින්නේ රූප, වේදනා, සංඥා, සංඛාර, විඤ්ඤාණ යන ස්කන්ධ පඤ්චකය මෙය මාගේ ය (එතං මම), මෙය මම වෙමි (එසොහමස්මි), මෙය මාගේ ආත්මය වෙමි (එසො මෙ අත්තා) යැයි වරදවා ගැනීමෙනි (දිල්ඞාන්, 2017: පි. 39). මෙසේ පුද්ගල ස්වාධීනත්වයට බාධා පමුණුවන, අත්හළ යුතු මතවාද යන අර්ථයෙන් ත්‍රිපිටකයේ විවිධ තැන්වල දිට්ඨි යන්න යෙදී ඇති අතර ඉන් කිහිපයක් මෙසේ පෙළගැස්විය හැකි ය.

දෘෂ්ටියන් අන්තවාදී ආදානග්‍රාහී බවින් තොර ව සදාචාරාත්මක හා ඥාන විභාගාත්මක වශයෙන් ද ත්‍රිපිටකයේ ස්ථාන කිහිපයක යෙදී ඇත. විශේෂයෙන් අංගුත්තරනිකායෙහි බුදුරදුන් ධර්මය ග්‍රවණය කිරීමෙන් දිට්ඨිය සෘජු වන බව දේශනා කර ඇති නිසාවෙන් ඒ බව තහවුරු වේ (අං. නි. ෦, 2005: පි. 398). මෙහි දිට්ඨිය සෘජු වනවා යනුවෙන් අදහස් කර ඇත්තේ සවිඤ්ඤාණික කිසියම් අන්තයකට නො වැටී යමෙක් ධර්මය ග්‍රවණය කරන්නේ ද ඔහු තුළ ධර්මය පිළිබඳ ඇති දැනීම, අවබෝධය පෘථුල වන බව ය. මේ අයුරින් බුදුරදුන් විවිධ අවස්ථාවන්හි පටු අර්ථයෙන් තොර වූ ඥාන විමංසනාත්මක ප්‍රවේශයක් යටතේ දිට්ඨි යන්න භාවිත කර ඇති අවස්ථා කිහිපයක් පහත දැක්වේ.

1. දිට්ඨිප්පත්ත - සමාග් දෘෂ්ටියට පැමිණි පුද්ගලයා
2. දිට්ඨි පද - දක්නා ලද අටලෝ දහම, නිර්වාණය
3. දිට්ඨි විසුද්ධි - මිථ්‍යා දෘෂ්ටියෙන් පිරිසිදු වීම
4. දිට්ඨිය සුප්පට්ඨිද්ධා - ප්‍රඥාවෙන් සුප්‍රවිදිත වීම
5. දිට්ඨි සමපදා - සමාග් දෘෂ්ටිය නමැති සමාපත්තිය
6. දිට්ඨානුගති - දැකීම අනුව ගමන් කිරීම (දිල්ඞාන්, 2017: පි. 41)

පුද්ගලයෙකුට නිවැරදි දර්ශනයක් ගොඩනගා ගැනීම සඳහා ද දෘෂ්ටියක් අවශ්‍ය ය. මහාවාරිය කේ. එන්. ජයතිලකයන් කියා සිටින්නේ දිට්ඨි යන්න පෙළෙහි යෙදී ඇති සන්දර්භයානුකූල ව බලන විට එය එක් අවස්ථාවක මාර්ග දර්ශනය හා (දිට්ඨි පටිච්චේද) පිරිපුන් ඥානය (දිට්ඨි පටිපදා) යන අර්ථයන් දෙක ද සොයා ගත හැකි බව යි. යෙදී ඇති සන්දර්භය අනුව සලකා බැලීමෙන් දෘෂ්ටිය කුසලයක් ද එසේත් නොමැති නම් අකුසලයක් ද යන්න විනිශ්චය කර ගත හැකි ය. ඒ අනුව යමෙක් යම් දෘෂ්ටියක් සේවනය කිරීමෙන් අකුසලය දුරු කරමින් කුසලය දියුණු කරයි ද එවැනි දෘෂ්ටීන් අර්ථය සහිත වූ ඒවා ය. නමුත් යම් දෘෂ්ටියක් ඇසුරු කිරීමෙන් කුසලය පිරිහී අකුසලය වැඩේ ද එවැනි දෘෂ්ටි අර්ථ රහිත වේ (දිල්ඞාන්, 2017: පි. 42). මෙපරිද්දෙන් දෘෂ්ටිය සේවනය කරන්නාගේ මනසේ වැඩෙන සෘණාත්මක හෝ ධනාත්මක ආකල්පයන් මත ද එය වර්ග කර දක්වාලිය හැකි ය. පාලි භාෂාවේ සඳහන් දිට්ඨි යන්න දස්සන නම් පදයෙන් නිර්මාණය වූවකි. එය නිර්මාණය වී ඇත්තේ දිස (දැකීම්) ධාතුවෙනි. මෙහි මූලික තේරුම 'දැකීම' නම් වන අතර එමගින් දෙයාකාර වූ අර්ථයක් නිරූපණය වේ (බුද්ධදත්ත හිමි, 1998: පි. 234). එනම්,

- i. ලෝකය දෙස පියවි ඇසින් දැකීම
- ii. පංච ඉන්ද්‍රියන්ට ගෝචර නො වන සත්ත්වයා හා ලෝකය පිළිබඳ බුද්ධියට පමණක් ගෝචර වන දැකීම යනුවෙනි.

දිවියේ හා දස්සන යන පද දෙකෙහි ගැඹුරු අර්ථය එකිනෙකට වෙනස් වුව ද එය ව්‍යාකරණානුකූල ව සලකන කල්හි යම් සමානකමක් පෙන්නුම් කරයි. එනම්, පාලියේ දස්සන යන්නෙහි අතීතකාල කෘදන්තමය ස්වරූපය දිවියේ (දිස + ත) බවට පත් වේ. මේ අනුව දස්සන යන්නෙන් වර්තමාන කාලය ද දිවියේ යන්නෙන් අතීත කාලය ද නිරූපණය වන බව සැලකීම උචිත ය. ව්‍යාකරණානුකූල වශයෙන් මෙම පද දෙකෙහි යම් ගැලපීමක් දක්නට ලැබුණ ද එහි ගැඹුරු ධර්මමය විචරණය ඉඳුරා ම වෙනස් වුවකි. යම් පුද්ගලයෙක් යම් දෙයක් පිළිබඳ ව කල් ඇති ව ම නිගමනයකට එළඹ තිබේ නම් එය දිවියකි. නමුත් දස්සනය ඊට හාත්පසින් ම වෙනස් ය. එනම් යමෙක් වර්තමානයේ සිදු වෙමින් පවතින දෙයක් පිළිබඳ දැකීමකි (රාහුල හිමි, 2015: පි, 66).

ත්‍රිපිටකයේ සඳහන් දෘෂ්ටි වර්ගීකරණය

දාර්ශනික චින්තාවේ මූලික පදනම බවට පත් ව ඇත්තේ මිනිසා අතීතයේ පටන් ලෝකය හා සත්ත්වයා පිළිබඳ ව ඇති කරගන්නා ලද කුතුහලය යි. එය අද දක්වා බොහෝ ආගමික හා දාර්ශනික සංස්ථාවන් නිර්මාණය කිරීම සඳහා සෘජු ව දායක වී ඇත. ක්‍රි. පූ. 6 වන සියවස වනාහි මෙම ආගමික හා දාර්ශනික ගුරු කුලයන් බිහි වීමේ උච්චතම අවධිය යි. තත් යුගය ආගමික වශයෙන් කොතෙක් දුරට සංකීර්ණ වූවේ ද යන්න පෙන්වා දුනහොත් බොහෝ ආගමික නායකයන් තමා පවසන දහම පමණක් සත්‍ය යැයි දක්වමින් අන් ආගමික මත අසත්‍ය යැයි ප්‍රචාරය කිරීමට පවා පෙලඹුණි (ම.නි. දස දීඝනක සූත්‍රය, 2005: පි. 282). මෙසේ එක් ආගමික සංස්ථාවක් තමා එල්ල ගත්, තමාට රුචි ආගමික නිෂ්ඨාව පිළිබඳ හෝ දෘෂ්ටිය ඉදිරිපත් කරන විට ඊට ප්‍රතිවිරුද්ධ ව තවත් ආගමික සංස්ථාවක් නිර්මාණය විය. මේ අනුව එක් එක් දෘෂ්ටීන්ට ප්‍රතිවිරුද්ධ ව නව දෘෂ්ටිවාද, ආගම් නිර්මාණය වීමෙන් එවකට භාරතය දෘෂ්ටි ජාලයක පැටලී සිටි බව පැහැදිලි වේ. බ්‍රහ්මජාල සූත්‍රයෙහි දක්වන අන්දමට මෙම දෘෂ්ටි ජාලය ප්‍රමාණාත්මක වශයෙන් දෙසැටකි. ශාස්වත (හව දිවිය) හා උච්ඡේද (විභව දිවිය) ලෙස ප්‍රධාන කොටස් දෙකකට බෙදිය හැකි තත් දෘෂ්ටිවාද දෙසැට පහත පරිදි ය.

- ශාශ්වත දෘෂ්ටි 04
- ඒකත්‍ය ශාශ්වත දෘෂ්ටි 04
- අන්තානන්තික දෘෂ්ටි 04
- අමරාවික්ඛේපික දෘෂ්ටි 04
- අධිච්චසමුප්පන්නවාද දෘෂ්ටි 02
- සංඥිවාද 16
- අසංඥිවාද 08
- නෙවසංඥිනාසංඥිවාද 08
- උච්ඡේදවාද 07
- දෘෂ්ටි ධර්ම නිර්වාණ වාද 05 (දී.නි. දස බ්‍රහ්මජාල සූත්‍රය, 2005: පි. 06)

මෙම එක් එක් දෘෂ්ටිකෝණ දැඩි ව ඇලීමෙන්, මමායනය කිරීමෙන්, දෘෂ්ටි ඕසයක් නිර්මාණය වේ. ඕස යනුවෙන් හඳුන්වා ඇත්තේ ගංගා ඇලදොළෙහි ගලා බසිනා සැඩ පහරට ය. සැඩ දිය පහරෙහි ස්වභාවය නම් හසු වූ සියලු දෑ අතරක නො රඳා මහසයුර වෙත ගෙන යාම යි. මෙසේ සැඩ දිය පහරකට හසු වූ සියලු දෑ මහසයුර වෙත ගසාගෙන යන්නාක් මෙන් සසර සැරිසරන සත්ත්වයාට ද නිවන් පරතෙරට යා නො දී සංසාරය නමැති සයුරෙහි ම ඇද හැලෙන ඕස හතරක් වේ. එම ඕසයන් සතර දීඝනිකායාගත සංගීති හා දසුන්තර යන සූත්‍රයන්හි පෙන්වා දී ඇත්තේ මෙසේ ය.

- i. කාම ඕස
- ii. භව ඕස
- iii. දෘෂ්ටි ඕස
- iv. අවිද්‍යා ඕස (දී.නි. ද්‍රව්‍ය දසුන්තර සූත්‍රය, 2005: පි. 476).

මෙම ඕසයන් අතුරින් අන්තවාදී දෘෂ්ටිකෝණ එල්බ ගැනීම ද යමෙක් නිවන් මාර්ගය අඩාල කරන සසරෙහි තවදුරටත් ඇලීම හා ගැටීමට හේතු වන දෘෂ්ටි මායාවකට හසු වන්නේ ද ඉන් මිඳෙන තාක් ඔහුට යථාර්ථය අවබෝධ නො වන බව බුදුරජුන් දේශනා කර ඇත. දෘෂ්ටි විචාරය පිළිබඳ හමුවන තවත් එක් සූත්‍ර දේශනාවකි මජ්ඣිමනිකායාන්තර්ගත අලගද්දුපම සූත්‍රය. එහි දී බුදුරජුන් පෙන්වා දෙනුයේ ආත්මය පිළිබඳ ගන්නා ලද වැරදි දෘෂ්ටිය පුද්ගලයාගේ යථාවබෝධයට බාධා පමුණුවන බව යි. තත් සූත්‍රයට අනුව එවැනි දෘෂ්ටි හයකි.

- i. මාගේ ආත්මය ඇත.
- ii. මාගේ ආත්මය නැත.
- iii. මම ම ආත්මය හැඳිනගනිමි.
- iv. මම ම ආනාත්මය හැඳිනගනිමි.
- v. අනාත්ම වූ මම ම ආත්මය හැඳිනගනිමි.
- vi. ආත්මය නිත්‍යය, තහවුරු කරගත්තකි, සදාකාලික ය, නො පෙරෙළෙන ස්වභාව ඇත්තේ ය (ම.නි. ද්‍රව්‍යද්‍රව්‍ය අලගද්දුපම සූත්‍රය, 2005: පි. 338).

ලෝකයේ සෑම ආගමික හා දාර්ශනික සංස්ථාවක මුඛ්‍ය පරමාර්ථය වන්නේ ලෝකයේ හා ආත්මයේ ස්වභාවය කෙසේ ද යන්න අධ්‍යයනය කිරීම ය. බුදුරජුන් පහළ වූ සමය වන විට ද භාරතය පැවති තත්ත්වය මීට වෙනස් නො වූ අතර බොහෝ ආගමික කණ්ඩායම් විවිධ දෘෂ්ටිවාදවල එල්බ ගනිමින් ලෝකය පිළිබඳවත් ආත්මය පිළිබඳවත් සිය ආකල්පයන් ඉදිරිපත් කළහ. එසේ ලෝකය හා ආත්මය පිළිබඳ දෘෂ්ටිවාද දහයක් මජ්ඣිමනිකායාන්තර්ගත අග්ගිවච්ඡගොත්ත සූත්‍රයේ සඳහන් වේ.

- i. සස්සතො ලොකො
- ii. අසස්සතො ලොකො
- iii. අන්තවා ලොකො

- iv. අනන්තවා ලොකො
- v. තං ජීවං තං සරීරං
- vi. අඤ්ඤං ජීවං අඤ්ඤං සරීරං
- vii. හොති තථාගතො පරමිමරණා
- viii. න හොති තථාගතො පරමිමරණා
- ix. හොති ච න හොති ච තථාගතො පරමිමරණා
- x. නෙව හොති න හොති ච තථාගතො පරමිමරණා
- xi. නෙව හොති න න හොති තථාගතො පරමිමරණා (ම. නි. දාදා අග්ගිවච්ඡගොත්ත සූත්‍රය, 2005: පි, 258) යන දෘෂ්ටිවාද දහය යි.

තත් සූත්‍රයේ සඳහන් වන අන්දමට එක් ආගමික කණ්ඩායමක් ලෝකය ශාශ්වත යැයි දැක්වූ අතර ඊට විරුද්ධ වූ පිරිස් කියා සිටියේ ලෝකය අශාශ්වත බව ය. ඇතැම්හු ලෝකය අන්තවත් යැයි ප්‍රකාශ කළ අතර ඊට විරුද්ධ ව අනෙක් පාර්ශ්වය කියා සිටියේ ලෝකය අනන්ත වන බව යි. ජීවය හා ආත්මය පිළිබඳ මත ඉදිරිපත් කළ එක් පාර්ශ්වයක් එම ජීවයත් ආත්මයත් දෙකක් නො ව එකක් බව දැක්වූ විට තවත් පිරිසක් ජීවයත් ආත්මයත් දෙකක් බව සඳහන් කළේ ය. විමුක්ත පුද්ගලයා පිළිබඳ මත ඉදිරිපත් කිරීමේ දී පිරිසක් එකී විමුක්ත පුද්ගලයා මරණින් මතු වේ යැයි කියා සිටියමුත් ඊට විරුද්ධ වූ දෘෂ්ටිවාදීන්ගේ මතය වූයේ විමුක්ත පුද්ගලයා මරණින් මතු නො වේ යනුවෙනි. මෙම මත දෙක පිළිබඳ ව නිශ්චිත අදහසක් නො වූ පිරිස් දැක්වූයේ විමුක්ත පුද්ගලයා මරණින් මතු වන්නෙත් නො වන්නෙත් යනුවෙනි. ඒ අනුව මෙම විග්‍රහයෙන් ගම්‍ය වන්නේ ආත්මය හා ලෝකය පිළිබඳ ඉතා සංකීර්ණ වූ දෘෂ්ටි ජාලයක් භාරතීය සමාජය දැඩි ව වෙළා ගෙන තිබුණු බව ය. සංයුක්තනිකායෙහි කර්මය මුල් කරගත් තවත් එවැනි ම දෘෂ්ටිවාද හතරක් හමු වේ. එම දෘෂ්ටිවාද හතර පහත පරිදි ය.

- i. දුක තමා විසින් කරන ලද්දකි.
- ii. දුක අනුන් විසින් කරන ලද්දකි.
- iii. දුක තමා විසින් හා අනුන් විසින් කරන ලද්දකි.
- iv. දුක තමා විසින් හා අනුන් විසින් නොකරන ලද්දකි (සං.නි. දාදා අචේතකස්සප සූත්‍රය, 2005: පි. 33)

ආත්මය මුල් කර ගනිමින් නිර්මාණය වූ ඉතා දැඩි දෘෂ්ටිවාද සයක් පිළිබඳ ව සබ්බාසව සූත්‍රයේ සඳහන් වේ. එම දෘෂ්ටිවාදයන් එකක් හෝ කිහිපයක් යමෙක් එල්බ ගෙන සිටින්නේ ද ඔහුට ලෝකෝත්තර වූ සම්මා දිට්ඨියට පත් විය නො හැකි බව බුදුරදුන් තත් සූත්‍රයෙහි දක්වා ඇත. අනුසය වශයෙන් ක්‍රියාත්මක වන කුසලය වළකන එම දෘෂ්ටිවාද සය පහත දැක්වේ.

- i. මාගේ ආත්මය ඇතැයි සත්‍ය වශයෙන් ස්ථිර වශයෙන් ඔහුට (ශාස්වත) දෘෂ්ටිය උපදී.
- ii. මාගේ ආත්මය නැතැයි සත්‍ය වශයෙන් ස්ථිර වශයෙන් ඔහුට (උච්ඡේද) දෘෂ්ටිය උපදී.
- iii. මම ම ආත්මය හැඳින්වීමිසි සත්‍ය වශයෙන් ස්ථිර වශයෙන් ඔහුට දෘෂ්ටිය උපදී.
- iv. මම ම අනාත්මය හැඳින්වීමිසි සත්‍ය වශයෙන් ස්ථිර වශයෙන් ඔහුට දෘෂ්ටිය උපදී.
- v. අනාත්ම වූ මම ම ආත්මය හැඳින්වීමිසි සත්‍ය වශයෙන් ස්ථිර වශයෙන් ඔහුට දෘෂ්ටිය උපදී.

vi. මගේ යම් මේ ආත්මයෙක් බණනුයේ, සුව දුක් විඳගනුයේ ඒ ඒ තැන කුසලාකුසල කර්ම විපාක විඳී ද, මාගේ ඒ, මේ ආත්මය නිත්‍ය ය, තහවුරු ය, සදාකාලික ය, සර්වකාලික ය, නො පෙරෙළෙන ස්වභාව ඇත්තේ ය (ම.නි. දාස සබ්බාසව සූත්‍රය, 2005: පි 22)

ලෝකය හා ආත්මය පිළිබඳ ඇති වූ දෘෂ්ටිකෝණ අමතර ව දුක හා එහි ප්‍රභවය සම්බන්ධයෙන් ද භාරතීය සමාජයේ විවිධ දෘෂ්ටිවාදයන් ඇති ව පැවතුණි. මේ පිළිබඳ ව සඳහන් ව ඇති අවේලකස්සප සූත්‍රයට අනුව එබඳු දෘෂ්ටිවාද හතරකි.

- i. දුක තමා විසින් කරන ලද (සයං කතං දුක්ඛං)
- ii. දුක වෙනකෙකු විසින් කරන ලද (පරං කතං දුක්ඛං)
- iii. දුක තමා විසින් ද වෙනකෙකු විසින් ද කරවන ලද්දකි. (සයං කතංව පරං කතංව)
- iv. දුක තමා විසින් ද අනෙකෙකු විසින් ද කරවන ලද්දක් නොව එය ඉබේ සිදුවන ලද්දකි. (අසයංකාර අපරංකාරං අධිච්චසමුප්පන්නං) (සං.නි. නිධානවග්ගය, අභිසමය සූත්‍රය, 2005: පි. 32)

ඉහත සඳහන් කරන ලද දෘෂ්ටිකෝණ සියල්ල ම බුදුසමය අවධාරණය නො කරන අතර බුදුරදුන් විසින් ප්‍රතිකේෂ්ප කරන ලද ඒවා ය. මන් ද මෙම නිගමන අතුරින් පළමුවැන්න ශාස්වත වාදයට අයත් වේ. දෙවැන්න අශාස්වත වාදයට අයත් වන අතර තෙවැන්න ඒ දෙකෙහි ම සංකලනයකි. එමෙන් ම සිවුවැන්න නිර්මාණය වන්නේ අහේතුවාදයක් ආධාරයෙනි.

භාරතීය දෘෂ්ටිවාදය පිළිබඳ බෞද්ධ ආකල්පය

පඤ්චස්කන්ධ සංඛ්‍යාත ලෝකයා හෙවත් සත්ත්වයාට අතරක් නොමැති ව සසර පුරා විඳින දුක අවබෝධ කරවා දී ඔහු නිර්වාණ මාර්ගයට ප්‍රවිෂ්ට කිරීම බුද්ධ දේශනාවේ ඒකායන අරමුණ යි. එකී මාර්ගය වළකාලන මූලික ම සාධකයක් වන්නේ පුද්ගලයා විසින් දැඩි ව අල්ලාගෙන ඇති දෘෂ්ටි සමුදායන් ය. වරක් බුදුරදුන් මෙම කාරණය ම පැහැදිලි කරමින් මාගන්ධිය බමුණාට පෙන්වා දුන්නේ තමන් වහන්සේ “දෘෂ්ටිකරයේ ග්‍රහණය නො කර ගනිමින් ඒවා පරික්ෂා කොට අභ්‍යන්තරයේ වූ ශාන්තිය දුටිමි” යනුවෙනි (සු.නි. මාගන්ධිය සූත්‍රය, 2005: පි. 32). මෙහි අභ්‍යන්තර ශාන්තිය යනුවෙන් ඇත්තේ නිර්වාණය යි. මීට අමතර ව දෘෂ්ටි පිළිබඳ විශේෂයෙන් කරුණු ඇතුළත් සූත්‍රයක් වන බ්‍රහ්මජාල සූත්‍රයේ සඳහන් කරුණු මගින් ද බුදුරදුන් එවකට පැවති විවිධ වාද දැන සිටි බවත් ඒවා විචාරය කළ බවත් තහවුරු වේ. තත් සූත්‍රයේ හික්ෂුන් අමතා බුදුරදුන් දේශනා කරන්නේ, “මහණෙනි නොයෙක් දර්ශනවාද ප්‍රකාශක වචන (අධිචුත්ති පදානි) පවසන මහණ බමුණෝ සිටිති. (සන්ති එකෙ සමණ බ්‍රාහ්මණා..... අනෙක විහිතානි අධිචුත්ති පදානි අභිවඤ්ඤානි.) යනුවෙනි (සු.නි. මාගන්ධිය සූත්‍රය, 2005: පි. 32). මේ අනුව සෑම දෘෂ්ටිවාදයක් විෂයෙහි ම පාඨුල අවබෝධයක් පැවති බුදුරදුන් එම එක් එක් දෘෂ්ටිකෝණ පිළිබඳ කවර නම් අදහසක් ඉදිරිපත් කර ඇති ද යන්න පරික්ෂා කිරීම වටී.

ශාස්ත‍්‍රවාදය පිළිබඳ බෞද්ධ ආකල්පය

ශාස්ත‍්‍රවාදීන් වශයෙන් හැඳින්වෙන්නේ ලෝකය අනාදිමත් ය, අතීතයේ සිට පැවත එනැයි දරන අදහස ඇත්තවූත් ය (බෝධි හිමි, 1994: පි. 96). මීට අමතර ව හැම කල්හි පවත්නා යන අදහස මෙන් ම ශාස්ත‍්‍රවාද දෘෂ්ටි ඇතිවීම ද (සස්සතවාදෝ එතෙ සන්ති සස්සතවාදා) ශාස්ත‍්‍රවාදය යැයි කියනු ලැබේ (පටිසම්භිදාමග්ගට්ඨකථා, 2013: පි. 311). යමක් විනාශ නො වී සදාතනික ව ගමන් කරන්නේ ද ඒ හේතුවෙන් ද ශාස්ත‍්‍රවාද නම් වේ. (අමරං නිච්චං දුවන්ති සස්සත මෙ වචනාති) මින් අර්ථවත් වන මූලික කරුණු නම් "ජීව වස්තූන්ගේ මරණය අජීව වස්තූන්ගේ විනාශය වැනි සියුම් බාහිර වශයෙන් අපට දක්නට ලැබුණ ද අභ්‍යන්තර වශයෙන් සැමදා වෙනස් නො වී පවත්නා සත්තාවක් තිබේ ය යන්න යි (රාහුල හිමි, 2015: පි. 75). මෙසේ නිත්‍ය වූ ආත්මයක් පුද්ගලයා සතු වන හෙයින් සිතුවිලි වේදනා විඳින්නේ හා සියලු කුසලාකුසල කර්මයන්හි විපාක පුද්ගලයා කරා පැමිණෙයි. නිත්‍ය වූ අවිපරිණාමීය වූ ආත්මයක් නො වන්නේ නම් මේ සියල්ල සිදු විය නො හැකි ය. එකී තර්කය මත පිහිටමින් ශාස්ත‍්‍රවාදීන් කියා සිටින්නේ ආත්මය හා ලෝකය ශාස්ත‍්‍රවාදය. විලෝක්පාද රහිත හෙයින් වද ය. ගිරිකුලක් මෙන්, ඉන්ද්‍රඛීලයක් මෙන් නිසසල ය. ඒ සත්ත්වයන් මෙයින් අන් තැනක යති. භවයෙන් භවයට හැසිරෙති. මැරෙති. මැරී මැරී උපදිති. නො නැසී පවත්නා ආත්මයන් ලෝකයක් සෑම කල්හි ම විද්‍යමාන වේ යන්න යි (දිල්ෂාන්, 2017: පි. 138). බ්‍රහ්මජාල සූත්‍රයේ පෙන්වා දෙන අන්දමට මෙම ශාස්ත‍්‍රවාදීහු සිය දෘෂ්ටිවාදය පදනම් කර ගන්නා කරුණු හතරක් ද එම කරුණු පදනම් කර ගන්නා නිසා ශාස්ත‍්‍ර නමින් වාද හතරක් ද ඉදිරිපත් කළහ. එම වාද සතර පහත පරිදි ය.

- i. පළමු ශාස්ත‍්‍රවාදය
පුබ්බේනිවාසානුස්සති ඤාණය අවබෝධ කරගත් ඇතැම් මහණ බමුණෝ එක් කල්පයක් තුළ තමා උපන් භවයන් දක්නට සමත් ව මාගේ ආත්මය විනාශයට පත් නො වී පවතින්නේ යැයි සිතා ලෝකය හා සත්ත්වයා නිත්‍ය වෙති යි ප්‍රකාශ කළහ (බ්‍රහ්මජාල සූත්‍රය, 2005: පි. 22).
- ii. දෙවන ශාස්ත‍්‍රවාදය
පුබ්බේනිවාසානුස්සති ඤාණය ලබන ලද ඇතැම් මහණ බමුණෝ කල්ප දහසක පෙර විසූ කඳ පිළිවෙළ දැක ලෝකය හා සත්ත්වයා නිත්‍ය යැයි ප්‍රකාශ කළහ (බ්‍රහ්මජාල සූත්‍රය, 2005: පි. 24).
- iii. පුබ්බේනිවාසානුස්සති ඤාණය ලබා කල්ප හතළිහකට පෙර විසූ කඳ පිළිවෙළ දැක ලෝකය හා සත්ත්වයා නිත්‍ය යැයි ප්‍රකාශ කළහ (බ්‍රහ්මජාල සූත්‍රය, පි. 26).
- iv. තර්කය හා විමංසනය මුල් කර ගනිමින් ඇතැම් මහණ බමුණෝ ලෝකය හා සත්ත්වයා නිත්‍ය වශයෙන් පවත්නා බව ප්‍රකාශ කළහ (බ්‍රහ්මජාල සූත්‍රය, පි. 28).

ආත්මවාදය සඳහා ඉඩක් නො ලැබෙන බුදුසමය තුළ අවධාරණය කර ඇත්තේ අනාත්මවාදය යි. මෙම පැහැදිලි යථාර්ථය ඉදිරිපත් කිරීම සඳහා බුදුරදුන් විශ්ලේෂණාත්මක ක්‍රමවේදයක් යටතේ පඤ්චස්කන්ධ විභාගය යොදා ගෙන ඇති අතර ඉන් උන්වහන්සේ අපේක්ෂා කර ඇත්තේ අනිත්‍ය, දුක්ඛ, අනාත්ම යන යථාර්ථයන් චතුරාර්ය සත්‍යයන් පුද්ගලයාට අවබෝධ කර දීම සඳහා ය. පඤ්චස්කන්ධය යනුවෙන් දක්වා ඇත්තේ රූප, වේදනා, සඤ්ඤා, සංඛාර, විඤ්ඤාණ යන කොටස් පහ ය. මෙම පඤ්චස්කන්ධයන් පහ මුල් කර ගනිමින් ආයතන හා ධාතු විභාගය ද නිර්මාණය වී ඇති අතර එය ගැඹුරින් අධ්‍යයනය කිරීමෙන්

සදාකාලික ව පවත්නා ආත්මයක් සොයා ගත නො හැකි බව අවබෝධ වේ. මෙහි ස්කන්ධ විභාගයේ දී වැඩි අවධානයක් ලබා දී ඇත්තේ මානසිකමය පැතිකඩ විවරණය කිරීම සඳහා ය. එමෙන් ම රූපය පිළිබඳ ව ආයතන විභාගයේ දී ද විඤ්ඤාණය පිළිබඳ ව ධාතු විභාගයේ දී ද ගැඹුරින් සාකච්ඡා කර ඇත. සමස්තයක් වශයෙන් ගත් කල්හි පුද්ගලයාත් ඔහුට සාපේක්ෂ ලෝකයත් ආත්ම වශයෙන් ගත නො හැකි බව මෙමගින් පැහැදිලි වේ. යමෙක් මෙම අස්ථිර වූ අනාත්ම වූ ශරීරයෙහි නිත්‍ය වශයෙන් යමක් සොයන්නේ ද ඒ ඔහු පඤ්චස්කන්ධය හෝ ඉන් එක් ස්කන්ධයක් මම ය මාගේ ය යනුවෙන් දැඩි ව අල්ලා ගැනීම හේතුවෙන් ඇති වන්නකි. මෙහි සත්ත්වයා සම්මුති වශයෙන් ගත හැක්කක් නො වන බව සංයුක්තනිකායාන්තර්ගත වජ්‍රා සූත්‍රයේ විස්තර ව ඇත. තත් සූත්‍රයේ වැඩිදුරටත් විස්තර වන්නේ “අංගයන් ගණනාවක් එක්වීමෙන් රථය යන සංඥාව යැයි යමකට කියන්නේ ද ස්කන්ධයන්ගේ එක්වීමෙන් සත්ත්වයා යන සම්මුතිය නිර්මාණය වේ” යනුවෙනි (වජ්‍රා සූත්‍රය, 2005: පි. 246). රථයක් නිර්මාණය වීම සඳහා අංගෝපාංගයන් රැසක් ඒකාබද්ධ කළ යුතු ය. යමෙක් මේ ඒකාබද්ධ කරන ලද රථයේ කොටස් වෙන් කරනු ලබන්නේ ද අවසානයේ අපට රථය යැයි කිසිවක් දක්නට හැකියාවක් නැත. එපරිද්දෙන් ම සත්ත්වයා තුළ පවතින ස්කන්ධ පඤ්චකය ද වෙන් වෙන් වශයෙන් ගත් කල්හි නිත්‍ය වූ සත්ත්වයෙක් අපට හමු නො වේ. එබඳු ස්වභාවයකින් යුත් සත්ත්වයා තුළ නො වෙනස් වන ආත්මයක් සොයා ගත නො හැකි ය.

උච්ඡේදවාදය පිළිබඳ බෞද්ධ ආකල්පය

උච්ඡේද යන්නෙන් අදහස් වන්නේ සිද්ධි, නැවත නො ඉපදීම යන්න යි (පටිසම්භිදාමග්ගට්ඨකථා, 2013: පි. 312). එමෙන් ම සත්ත්වයාගේ හව ගමන මේ ආත්මභාවයෙන් අවසන් වේ යැයි හැඳින් ගැනීම හා මරණින් මතු සම්පූර්ණයෙන් ම ආත්මයේ විනාශය සිදු වන්නේ ය යන්න ද මෙයින් අදහස් වේ (විභංගප්පකරණය දාදා, 2005: පි. 222). උච්ඡේදවාදයේ මූලික ලක්ෂණයක් වන්නේ ශාස්වතවාදය පිළිගන්නා පුනරුප්පත්තිය ප්‍රතික්ෂේප කිරීම යි. මෙසේ බලවත් දෘෂ්ටිවාදය වශයෙන් භාරතය පුරා පැතිර සිටි මෙම වාදීන් උච්ඡේදය ආකාර හතක් යටතේ අවධාරණය කර ඇත. ඒ පිළිබඳ බ්‍රහ්මජාල සූත්‍රයේ සඳහන් වන්නේ මේ අයුරිනි.

පළමු උච්ඡේදවාදය

සත්ත්වයා වනාහි සතර මහා භූතයන්ගෙන් හා දෙමාපියන්ගේ ශුක්‍ර ශ්‍රෝණිකයෙන් උපන්නේ වෙයි. එබඳු ස්වභාව ඇති සත්ත්වයා මරණින් මතු නැවත භවයක නූපදී. එහෙයින් මෙයින් ම මෙම මුළු ආත්මභාවය ම බිඳී යන්නේ ය යනුවෙන් ගත් උච්ඡේදවාදී දෘෂ්ටිය (බ්‍රහ්මජාල සූත්‍රය, 2005: පි. 60).

දෙවන උච්ඡේදවාදය

කබලිංකාර ආහාරය අනුභව කරන සදෙව් ලොවට අයත් දිව්‍ය ආත්මයෙන් ව්‍යුත ව නැවත භවයක නූපදී. මෙසේ මෙතෙකින් ම ආත්මභාවය විනාශ වී යන්නේ ය යනුවෙන් ගත් උච්ඡේදවාදී දෘෂ්ටිය (බ්‍රහ්මජාල සූත්‍රය, 2005: පි. 60).

තෙවන උච්ඡේදවාදය

ධ්‍යාන වින්තනයෙන් පහළ වූ ශරීර ලක්ෂණයන්ගෙන් යුතු බ්‍රහ්ම ලෝකයට අයත් ඉඳුරන්ගෙන් හා සටහන්වලින් පූර්ණ වූ බ්‍රහ්ම ආත්මය මරණින් පසු මහා භූතයන්ගෙන් හටගත් දෙමවුපියන්ගේ ශුක්‍ර ශ්‍රෝණිතයෙන් උපන් මිනිසා කය බිඳී මරණින් මතු නැවත භවයක් නො ලබයි. එම නිසා මෙපමණකින් ම මේ ආත්මභාවය අවසන් වේ ය යනුවෙන් ගත් දෘෂ්ටිය යි (බ්‍රහ්මජාල සූත්‍රය, 2005: පි. 60).

සිවුවන උච්ඡේදවාදය

සම්පූර්ණයෙන් රූප සංඥාව ඉවත් කිරීමෙන් හා පටිසඤ්ඤාව වැනසී යාමෙන් නානාත්ව සංඥාවන් මෙතෙහි නො කිරීමෙන් ද ආකාශය අනන්ත යැයි ධ්‍යාන වඩා ලබන ලද ධ්‍යාන සමාධියෙන් ආකාසානඤ්ඤාභවයතන තලයට පැමිණ අරූපාත්මය ද මරණයෙන් පසු ව විනාශ වී යයි. නැවත නූපදී යනුවෙන් ගත් දෘෂ්ටිය (බ්‍රහ්මජාල සූත්‍රය, 2005: පි. 60).

පස්වන උච්ඡේදවාදය

සෑම ලෙසින් ම ආකාසානඤ්ඤාභවයතන ඉක්මවා විඤ්ඤාණය අනන්ත යැයි ගෙන ධ්‍යාන වඩා විඤ්ඤාණඤ්ඤාභවයතන අවස්ථාවේ දී ද අරූපාත්මය විනාශ වේ. නැවත උපතක් නො වේ යනුවෙන් ගත් දෘෂ්ටිය (බ්‍රහ්මජාල සූත්‍රය, 2005: පි. 62).

සයවන උච්ඡේදවාදය

විඤ්ඤාණඤ්ඤාභවයතන ඉක්මවා යමක් නැතැයි මෙතෙහි කිරීමෙන් ධ්‍යාන වඩා ආකිඤ්ඤාභවයතන අවස්ථාවේ දී ද මරණින් පසුව ආත්මය විනාශ වී යයි. නැවත උපතක් සිදු නො වේ යනුවෙන් ගත් දෘෂ්ටිය (බ්‍රහ්මජාල සූත්‍රය, 2005: පි. 62).

සත්වන උච්ඡේදවාදය

ආකිඤ්ඤාභවයතන ඉක්මවා ලබන ලද ධ්‍යානය ශාන්ත ය, ප්‍රණීත ය යැයි සිතා නේවසඤ්ඤානාසඤ්ඤාභවයතනේ දී අරූපාත්මය මරණින් මතු විනාශ වී යයි. නැවත උපතක් නො වේ ය යනුවෙන් ගත් දෘෂ්ටිය (බ්‍රහ්මජාල සූත්‍රය, 2005: පි. 62).

උච්ඡේදවාදය බුදුරදුන් පහළ වූ සමයේ භාරතයේ ආරම්භ වූවක් නො ව එය වෛදික යුගය දක්වා දිවෙන දෘෂ්ටිවාදයකි. ඒ බව වේද හා උපනිෂද් ග්‍රන්ථ ගැඹුරින් පරීක්ෂා කිරීමෙන් අනාවරණය වේ. බුදුරදුන් ධර්මාන සමයෙහි උග්‍ර භෞතිකවාදී වින්තනයක් ඉදිරිපත් කළ ශාස්තෘවරයෙක් වශයෙන් අජිතකේසකම්බලට හිමි වන්නේ සුවිශේෂී ස්ථානයකි. දීඝනිකායාගත සාමඤ්ඤාභව සූත්‍රයෙහි ඔහු ඉදිරිපත් කළ දෘෂ්ටිවාදය ඉදිරිපත් වන්නේ මේ අයුරිනි.

- i. දානයෙහි ආනිසංස නැත.
- ii. යාගයෙහි ආනිසංස නැත.
- iii. ගරු බුහුමන් කිරීමක් නැත.
- iv. කුසලාකුසල කර්මයන්හි ඵල විපාක නැත.
- v. මෙලොවක් නැත.
- vi. පරලොවක් නැත.
- vii. මවට සැලකීමෙන් විපාක නැත.
- viii. පියාට සැලකීමෙන් විපාක නැත.
- ix. භවයෙන් භවය උපදින සත්ත්වයෙක් නැත.

මෙලොව පරලොව පිළිබඳ ඥානයෙන් අවබෝධ කරගත් ආර්ය මාර්ගයක් දේශනා කරන මහණ බමුණෙක් නැත (සාමඤ්ඤඵල සූත්‍රය, 2005: පි. 96). සිය දර්ශනය තවදුරටත් විස්තර කරමින් අජිතකේසකම්බල පෙන්වා දෙන්නේ “සතර මහා භූත ධාතු ආධාරයෙන් නිර්මාණය වූ සත්ත්වයා මරණින් පසු ඔහු තුළ පවත්නා පට්ඨ ධාතුව පට්ඨි කාය සමගත්, ආපෝ ධාතුව ආපෝ කාය සමගත්, තේජෝ ධාතුව තේජෝ කාය සමගත්, වායෝ ධාතුව වායෝ කාය සමගත් සම්බන්ධ වේ. ශරීරයේ ඉන්ද්‍රියයන් අහසට ගමන් කරයි. මිය යන ලද පුද්ගලයාගේ ශරීරය සොහොන දක්වා ගෙන යන තෙක් ගුණ - අගුණ යන ව්‍යවහාරය පවතී. යමෙක් දානය අනු දැන වදාරන්නේ ද ඔහු අඥානයකි. යමෙක් කර්මයන් එහි විපාකයන් දේශනා කරන්නේ ද ඒවා හිස් ප්‍රලාපයන් ය. මරණින් මතු නැවත උපදින ලද්දෙක් නො වේ. සියල්ල විනාශ වේ.” යන දැඩි උච්ඡේදවාදී ආකල්පයකි (සාමඤ්ඤඵල සූත්‍රය, 2005: පි. 96). අජිතකේසකම්බල මෙන් උච්ඡේදවාදයක් අංගුත්තරනිකායේ ලෝකායන සූත්‍රයේ ඇතුළත් වේ. තත් සූත්‍රයට අනුව ලෝකායනික ශාස්ත්‍රය අධ්‍යයනය කරන ලද බමුණන් දෙදෙනෙකු සර්වඥතා ඥානය ඇතැයි කියාගන්නා ලද පූර්ණ කස්සප හා නිසංඝ්ඨනාථපුත්තයන් අනන්ත වූ ඥානයෙන් අනන්ත වූ ලෝකය දැනගන්නා ලද බව ප්‍රකාශ කරන නිසා ඔවුන් දෙදෙනාගේ ඥානය එකිනෙකාට ප්‍රතිෂේධ වන බව බුදුරදුන් හමුවේ කියා සිටියහ. බුදුසමය තුළට ද උච්ඡේදවාදයක් ආරෝපණය කිරීම සඳහා ඇතැමුන් නිදසුන් වශයෙන් දක්වා සිටින්නේ රහතන් වහන්සේලා සංසාරයේ නැවත නූපදිනවා යන කාරණය යි. මෙය බුදුසමයට අනුව පැහැදිලි ව රහතන් වහන්සේ නැවත භවයක නූපදින්නේ උන්වහන්සේ විසින් රැස් කරන ලද කර්ම ශක්තිය අවසන් කරන ලද නිසා ය. ඒ බව නිදසුනකින් පැහැදිලි කරන්නේ නම් “යම් සේ තෙල් අවසන් වූ පසු පහන් සිල නිවී ගියාක් මෙන් රහතන් වහන්සේ ද කෙලෙස් නසන ලද බැවින් නැවත භවයක නූපදින බවයි.” මජ්ඣිමනිකායෙහි බුදුරදුන් පුනරුප්පත්තිය ප්‍රතිකෂේප කිරීම මුල් කර ගනිමින් ද ඇතැමුන් බුදුසමය උච්ඡේදවාදයකට නතු කිරීමට උත්සාහ ගෙන ඇත. යමෙක් උච්ඡේදවාදියෙක් ලෙස හඳුන්වාදීමට පුනරුප්පත්තිය ප්‍රතිකෂේප කිරීම පමණක් ප්‍රමාණවත් නො වේ.

දෘෂ්ටිත්ති ඇලීමේ ස්වභාවය නම් ලෝකය හා සත්ත්වයා නිත්‍ය ය, සුභ ය ආදී වශයෙන් ගැනීම යි. එවිට එම දෘෂ්ටිගතිකයා ලෝකයේ හා සත්ත්වයාගේ අනිත්‍ය ස්වභාවය නිත්‍ය වශයෙන් ද, දුක්ඛදායක ස්වභාවය සුවදායක වශයෙන් ද, අසුභ වූ දෙය සුභ වශයෙන් ද ගනී. සියලු දුක් කෙළවර කර නිර්වාණය අවබෝධ කර ගැනීමට යුහුසුලු වන පුද්ගලයා, බුදුසමයට අනුව ඉහතින් දක්වන ලද සියලු දෘෂ්ටිගතන් විනිර්මුක්ත වීම අනිවාර්ය වූවකි. මෙම දෘෂ්ටිගතිකත්වය කොතෙක් දුරට පුද්ගලයාගේ නිර්වාණගාමී මාර්ගය වළක්නේ

ද යන්න පැහැදිලි කරන්නේ නම් බුදුරදුන් එවැනි දෘෂ්ටිගතිකයන් හට පැවිද්ද පවා ලබා දීම යෝග්‍ය වූවක් ලෙස නො දකී. පැවිදි හා උපසම්පදා කිරීමට නුසුදුසු පුද්ගලයන් එකොළොස් දෙනෙක් බුදුරදුන් විනය පිටකයේ අවධාරණය කර ඇති අතර ඉන් “නිත්‍ය පක්කන්තිකා” නම් දෘෂ්ටිවාදයට එල්ලවූ පුද්ගලයා ද ඉන් එක් අයෙකි (දිල්ෂාන්, 2017: පි. 66). මෙහි නිත්‍ය පක්කන්තිකා යනුවෙන් අදහස් කර ඇත්තේ බුදු සසුනේ භික්ෂුවක් ලෙස පැවිදි ව පසු ව තීර්ථක ප්‍රවුඡාව හා ඔවුන්ගේ දෘෂ්ටිය වැළඳගත් පුද්ගලයා ය. එවැනි පුද්ගලයෙකු උපසම්පදාවට යෝග්‍ය නො වන අතර ඔහුට නිර්වාණාවබෝධය ද කිසි දිනක ලැබිය නො හැක්කකි. ධම්මපදයේ නිරය වග්ගයට අනුව පුද්ගලයා නිරන්තරයෙන් පීඩාවට පත් කරනු ලබන කරුණු හතරකි. එනම්,

- i. අන් ස්ත්‍රීන් සොයා යන, පමා වූ පුරුෂයෙකු වීම.
- ii. මඳ නිඳි ඇති වීම.
- iii. නින්දාව.
- iv. නිරයේ ඉපදීම යන (දිල්ෂාන්, 2017: පි. 66) කරුණු හතර ය.

මෙම කරුණු හතර අතුරින් සිවුවන කරුණ වන නිරයේ ඉපදීම සඳහා ප්‍රධාන වශයෙන් බලපානු ලබන අකුසල් හතරක් සග්ගතික්ඛිත්තා සූත්‍රයේ දී පෙන්වා දී ඇත. එනම්,

- i. කායික ව දුසිරිත් වීම.
- ii. වචනයෙන් දුසිරිත් වීම.
- iii. මනසින් දුසිරිත් වීම.
- iv. මිථ්‍යා දෘෂ්ටියෙන් ජීවත් වීම යන්න යි (සග්ගතික්ඛිත්තා සූත්‍රය, 2002: පි. 531).

ඒ අනුව අපට ගම්‍ය වන්නේ පුද්ගලයෙකු හට පීඩා පමුණු වන මෙන් ම ඔහුට නිරයේ ඉපදීමට බලපාන ප්‍රධාන හේතුවක් ලෙස මිථ්‍යාදෘෂ්ටියේ එල්ල ගැනීම හඳුන්වා දිය හැකි ය. බුදුසමය අවධාරණය කරනු ලබන්නේ පුද්ගලයා විසින් නිර්වාණය අවබෝධ කර ගැනීමට නම් ඔහු සියලු දෘෂ්ටි ප්‍රහාණය කළ යුතු බව යි. එසේ නොමැති වුව හොත් හෙතෙම නිරන්තරයෙන් සත්‍ය වෙනුවට මායාවෙන් වැසුණු ලෝකයේ අසත්‍යය දකිනු ඇත. දෘෂ්ටිගතිකත්වයට පත් පුද්ගලයාට ඉන් මිදීම සඳහා ද බුදුසමය මාර්ගයක් පෙන්වා දී ඇත. ඒ සඳහා අස්සා සූත්‍රයේ කරුණු තුනක් අවධාරණය කර ඇත්තේ මේ අයුරිනි.

- i. අස්සාද දෘෂ්ටිය දුරු කිරීමට අනිත්‍ය සංඥාව වැඩිය යුතු ය.
- ii. අත්තාහු දිට්ඨිය දුරුකිරීම පිණිස අනාත්ම සංඥාව භාවිත කළ යුතු ය.
- iii. මිථ්‍යා දෘෂ්ටිය දුරු කිරීම පිණිස සම්මා දිට්ඨිය වැඩිය යුතු ය (දේවදූත සූත්‍රය, 2005: පි. 384).

තත් සූත්‍රයෙහි සඳහන් අන්දමට ප්‍රථමයෙන් දුරු කළ යුතු දෘෂ්ටිය වන්නේ අත්තාහු දෘෂ්ටිය යි. එසේ අත්තාහු දෘෂ්ටිය දුරුකිරීමෙන් සෙසු දෘෂ්ටීන් ද දුරු වේ. බුදුසමයට අනුව දෘෂ්ටිගතිකයා ඉන් මිදීම එකවර කළ යුතු නැත. ඔහු ක්‍රමයෙන් මිථ්‍යාවෙන් මිදී ලෝකික සම්මා දිට්ඨියටත් පසු ව ලෝකෝත්තර සම්මා දිට්ඨියටත් පත් විය යුතු ය. එවිට සියලු දුක් නැති කර නිර්වාණය අවබෝධ කරගැනීම අතිශයින් පහසු වේ.

සමෝධානය

මානව සංහතියේ ආරම්භයේ සිට ම මිනිසා ලෝකය පිළිබඳවත් සත්ත්වයා පිළිබඳවත් ගවේෂණය කරන්නට යෙදුණහ. එහි දී මිනිසාගේ ලෝකයේත් යථාර්ථය කුමක් ද කවරෙක් ඒ සඳහා පිළිසරණ වන්නේ ද යන කාරණා සඳහා විවිධ අදහස්, මතවාද ඉදිරිපත් විය. බුදුසමයට අනුව ඒවා සියල්ල ම ශාස්වත හෝ උච්ඡේද යන දෘෂ්ටිකෝණයෙන් එකක් ගත් අතර මිනිසාට යථාර්ථය පසක් කර දීම සඳහා ඔවුන්ට හැකියාවක් ලැබී නැත. එහෙත් බුදුසමය එම දෘෂ්ටිකෝණයෙන් සියල්ල ම ප්‍රතික්ෂේප කොට යථාර්ථවත් ව ලෝකය පිළිබඳවත් සත්ත්වයා පිළිබඳවත් දැකීම සඳහා නව මාවතක් කියා දුනි. මෙහි දී අතිශයින් වැදගත් වන්නේ එම නවතම වූ ඉගැන්වීම තවත් එක් නව දෘෂ්ටිකෝණයක් නො වීම ය. දෘෂ්ටිගතිකත්වයට පත්වීමෙන් මිනිසා යථාර්ථය නො දකින ප්‍රඥාවෙන් අන්ධ පුද්ගලයෙක් බවට පත් වනවා සේ ම ස්ව මතය පමණක් නිවැරදි හා සත්‍ය මතය යැයි ඒකමතිකත්වයකට පැමිණේ. බුදුසමය සෑම විට ම උත්සාහ ගෙන ඇත්තේ ස්වච්ඡන්දතාවයෙන් හා විමසන බුද්ධියෙන් ලෝකයාත් සත්ත්වයාත් දෙස බලා නිවැරදි දේ පමණක් තෝරාගැනීමට මිනිසාට අවස්ථාව සලසා දීම යි. එහෙයින් බ්‍රහ්මජාල සූත්‍ර දක්වා ඇති පරිද්දෙන් සියලු දෘෂ්ටිකෝණ ප්‍රතික්ෂේප කොට නව දෘෂ්ටිකෝණයක් ඉදිරිපත් නො කර මිනිසාට යථාර්ථය පමණක් අවබෝධ කරගැනීමට මාර්ගය සැලසීම බුදුසමයේ අද්විතීය භාවය විදහා දක්වයි.

ප්‍රාථමික මූලාශ්‍රය

- අ.නි. දාස සහගනිකවින්නන සූත්‍රය (2005) බුද්ධජයන්ති මුද්‍රණය, දෙහිවල: බෞද්ධ සංස්කෘතික මධ්‍යස්ථානය.
- උදානපාළිය, බාහිය සූත්‍රය (2005) බුද්ධජයන්ති මුද්‍රණය, දෙහිවල: බෞද්ධ සංස්කෘතික මධ්‍යස්ථානය.
- දී.නි. දාස බ්‍රහ්මජාල සූත්‍රය (2005) බුද්ධජයන්ති මුද්‍රණය, දෙහිවල: බෞද්ධ සංස්කෘතික මධ්‍යස්ථානය.
- දී.නි. දාස සාමඤ්ඤඵල සූත්‍රය (2005) බුද්ධජයන්ති මුද්‍රණය, දෙහිවල: බෞද්ධ සංස්කෘතික මධ්‍යස්ථානය.
- පටිසම්භිදාමග්ගවිධිකථා (2013), හේවාචිතාරණ මුද්‍රණය, මරදාන: හේවාචිතාරණ ග්‍රන්ථභාරය.
- ම.නි. දාස සබ්බාසව සූත්‍රය (2005) බුද්ධජයන්ති මුද්‍රණය, දෙහිවල: බෞද්ධ සංස්කෘතික මධ්‍යස්ථානය.
- ම.නි. දාස අග්ගිවච්ඡ සූත්‍රය (2005) බුද්ධජයන්ති මුද්‍රණය, දෙහිවල: බෞද්ධ සංස්කෘතික මධ්‍යස්ථානය.
- ම.නි. දාස දේවදුත සූත්‍රය (2005) බුද්ධජයන්ති මුද්‍රණය, දෙහිවල: බෞද්ධ සංස්කෘතික මධ්‍යස්ථානය.

ද්විතීයික මූලාශ්‍රය

- උත්තරානන්ද හිමි, ඉඳුරුවේ (1972) දෘෂ්ටි විභාගය, ඉඳුරුව: ඉඳුරුවේ මුද්‍රණ ශිල්පියෝ.
- රාජපක්ෂ, දිල්මාන (2017) දෘෂ්ටිවාද විචාරය හා බෞද්ධ දර්ශනය, මරදාන: ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.
- රාහුල හිමි, රත්නපුරේ (2015) බුදුසමයේ උදාව, නැදිමාල: බෞද්ධ සංස්කෘතික මධ්‍යස්ථානය.
- Jayathilaka, K. N. (1980) *Early Buddhist theory of knowledge*, Delhi: Motilal Publications.

ශබ්දකෝෂ

- බුද්ධදත්ත හිමි, පොල්වත්තේ (1998) පාලි සිංහල අකාරාදිය, නැදිමාල: බෞද්ධ සංස්කෘතික මධ්‍යස්ථානය.
- සොරන හිමි, වැලිවිටියේ (1963) ශ්‍රී සුමංගල ශබ්දකෝෂය i, ගල්කිස්ස: ප්‍රේමසිරි අභයවික්‍රම ප්‍රකාශන.

ශ්‍රී ලාංකේය සිනමා නිර්මාණ වාර්තා සඳහා බලපෑ සමාජ විද්‍යාත්මක කරුණු පිළිබඳ
විමර්ශනාත්මක අධ්‍යයනයක්
(සුළඟ එනු පිණිස, අක්ෂරය හා ඉතිලෙහ මාලුවෝ යන චිත්‍රපට ඇසුරෙන්)

එල්.ඒ.එස්.ඥ. සඳරුවන්

Abstract

Cinema is not just a medium for entertainment. It is a more powerful art form than all art forms like literature, music, dance, painting etc. Also, through those art media, various fields of society are demonstrated and cinema allows mankind to enjoy a common social space without language and cultural differences. Cinema shows a social reality and censors many expressions that are against that social reality. Although it is difficult to find a common definition for censorship, simply censorship is the prohibition or suppression of speech or writing on the grounds that it is inappropriate or detrimental to the public good. The research problem of this study is what are the sociological factors that influenced the censorship of cinema that emerged between the decades from 2005 to 2015? The main purpose of this research is to study the main sociological factors that have influenced the censorship of films produced in the decade between 2005 and 2015. To analyse these social issues, *The Forsaken Land*, *Letter of Fire* and *Flying Fish* were used. Qualitative research methodology was used as the research method, where interviews were conducted with film directors, as well as film critics and researchers doing research on the field of cinema. As a result of the study, it was found that there are main reasons that influenced the censorship of cinema that emerged between the decades from 2005 to 2015. That is violence, sex and war. The recommendations of this research can be presented to identify issues that hinder social well-being and prepare a common legal framework in that regard.

Keywords: Censorship, Cinema, Sex, Violence, War

පර්යේෂණ පසුබිම

සිනමාව ශ්‍රී ලාංකේය ජන සමාජයේ සන්නිවේදන මාධ්‍යයක් වශයෙන් ප්‍රබල ව ක්‍රියාත්මක වේ. සිනමාව අනෙකුත් සියලු ම කලා මාධ්‍යයන්ගේ ශක්‍යතාවන් හා ප්‍රකාශන මාධ්‍යයන් සංශ්ලේෂණය කොට පරිපූර්ණ කලා මාධ්‍යයක් වශයෙන් පරිපූර්ණ වී ඇති බව නො රහසකි. ඒ අනුව විද්‍යාව, තාක්ෂණය හා කලාව මුසු කොට සිනමාව හත්වන කලා මාධ්‍ය වශයෙන් හඳුන්වන බව විද්වතුන්ගේ මතය යි.

ලෝක සිනමාවේ මෙන් ම දේශීය සිනමාවේ ද ආරම්භයේ පටන් මේ දක්වාම චිත්‍රපට විකාශනයේ දී විද්‍යමාන වන එක් තීරණාත්මක සාධකයක් වශයෙන් වාරණ ක්‍රියාවලීන් පෙන්වා දිය හැක (ප්‍රියංකර, 2022). යම්කිසි අදහසක් ප්‍රකාශ කිරීමේ නිදහසට එරෙහි ව වාරණය භාවිත වී ඇත්තේ මිනිසා සන්නිවේදනය ආරම්භ කළ මුල් යුගයේදී ම බව ඉතිහාසය පිරික්සීමේ දී පැහැදිලි වේ. සිනමාව මගින් ප්‍රේක්ෂකයාට යම්කිසි සමාජයේ නිරූපණය වන කතාන්දරයක් ඉදිරිපත් කරන බැවින් සිනමාවේ ආරම්භයේ පටන් ඇතැම් සිනමා කෘති වාරණයට ලක් වී ඇත. ඇතැම් රටවල මෙම වාරණ ක්‍රියාවලිය ඉතා මෘදු ස්වරූපයක් ගන්නා අතර ඇතැම් රටවල එය දෘඪ ස්වභාවයක් ගනී.

මෙම පර්යේෂණය ශ්‍රී ලංකාවේ චිත්‍රපට වාරණය පිළිබඳ කරන ලද පර්යේෂණයක් වන අතර මෙහි දී 2005 සිට 2015 අතර කාල වකවානුවෙහි බිහි වූ ශ්‍රී ලාංකේය සිනමා නිර්මාණ වාරණය සඳහා බලපෑ සමාජ විද්‍යාත්මක කරුණු පිළිබඳ විමර්ශනාත්මක අධ්‍යයනයක් කරන ලදී. එහි දී විමුක්ති ජයසුන්දර අධ්‍යක්ෂණය කරන ලද සුළඟ එනු පිණිස (Jayasundara, 2005). අශෝක හඳගම අධ්‍යක්ෂණය කරන ලද අක්ෂරය (Handagama, 2005). හා සංජීව පුෂ්පකුමාර අධ්‍යක්ෂණය කරන ලද ඉතිලෙන මාලුවෝ (Pushpakumara, 2011). යන සමාජයේ විශේෂ අවධානයකට ලක් වූ චිත්‍රපට කිහිපය පිළිබඳ පර්යේෂණය සිදු කරන ලදී.

චිත්‍රපටයන් වාරණයන් අතර පවතින සබඳතාව විමසීමේ දී චිත්‍රපටය හා සමාජයන්, චිත්‍රපටය හා සංස්කෘතිය අතර ඇති සබඳතාව විමසීම වැදගත් වේ. මෙහි දී සමාජයේ ඇති සාරධර්ම සිනමා වාරණය සඳහා බලපාන බව මහාචාර්ය විමල් දිසානායක මහතා පෙන්වා දෙයි (දිසානායක, 1993). ඔහු වැඩිදුරටත් පෙන්වා දෙන පරිදි සිනමාවේ සමාජ නිරූපණයකට වඩා සමාජ සාරධර්ම කෙරෙහි හා සමාජ විද්‍යාත්මක කරුණු පිළිබඳ ව සිනමාව මගින් නිරූපණය කරයි. එහි දී එම කරුණු මත චිත්‍රපට වාරණය වන බව මහාචාර්ය විමල් දිසානායක පෙන්වා දෙයි (දිසානායක, 1993).

ඒ අනුව 2005 සිට 2015 අතර කාල වකවානුවෙහි ශ්‍රී ලාංකේය සිනමා නිර්මාණ වාරණය සඳහා බලපෑ සමාජ විද්‍යාත්මක කරුණු පිළිබඳවත්, එම සිනමා නිර්මාණ වාරණය කිරීම සඳහා ගත් තීන්දු තීරණය කෙතෙක් දුරට සර්ව සාධාරණ ද හා එම තීරණ සිනමා කලාවේ පරිහානියට කෙතෙක් දුරට බලපා ඇද්ද යන්න මෙහි දී අධ්‍යයනය කරන ලදී.

පර්යේෂණ ගැටලුව

2005 සිට 2015 දක්වා වූ දශකය අතර කාලයේ බිහි වූ ශ්‍රී ලාංකේය සිනමා නිර්මාණ වාරණය සඳහා බලපෑ සමාජ විද්‍යාත්මක කරුණු මොනවාද?

පර්යේෂණ අරමුණ

2005 සිට 2015 අතර දශකය තුළ බිහි වූ ශ්‍රී ලාංකේය සිනමා නිර්මාණ වාරණය සඳහා බලපෑ සමාජ විද්‍යාත්මක කරුණු පිළිබඳ අධ්‍යයනය කිරීම යි.

සාහිත්‍ය විමර්ශනය

සාහිත්‍යය, සංගීතය, නර්තනය, චිත්‍ර යනාදී සියලු ම කලා මාධ්‍යයන්ට වඩා සිනමාව ප්‍රබල කලා මාධ්‍යයක් ලෙස කලා විචාරකයෝ හඳුන්වති (Uthpala, 2019). මෙම වලන චිත්‍රයේ ඉතිහාසය විමර්ශනය කිරීමේ දී එය 19 වන සියවස දක්වා ගමන් කරනු බව හඳුනාගත හැකි අතර එය කලා මාධ්‍යයක් ලෙස යුරෝපය කේන්ද්‍රීය ව බිහි වී ඇත (මහේන්ද්‍ර, 2013). ශ්‍රීක බසින් කිනමා යනු වලනය වන අතර එම යෙදුම ආශ්‍රය කර ගනිමින් සිනමාව යන වචනය ව්‍යවහාරයට එක් වී ඇති බව පෙන්වාදිය හැක (ප්‍රියංකර, 2022). 19 වන සියවසේ අගභාගයේ දී ආරම්භ වූ සිනමාව සමාජයේ විවිධ ක්ෂේත්‍ර විදහා දක්වමින් එය කර්මාන්තයක් ලෙසටත්, කලා ශිල්පයක් ලෙසටත් වර්ධනය විය (Uthpala, 2019).

සාහිත්‍යය, සංගීතය, නර්තනය, චිත්‍ර යනාදී කලා මාධ්‍යයන්ට වඩා සිනමා කලාව සමාජය කෙරෙහි ඇති කරන බලපෑම ඉහළ වන අතර චිත්‍රපටය සමාජ මෙන් ම තාක්ෂණික පරිණාමයක් සමග වේගයෙන් ගමන් කොට ශීඝ්‍ර පරිවර්තනයක් අත්පත් කරගත් කලාවක් ලෙස හඳුනාගත හැක (ප්‍රියංකර, 2022). එමෙන් ම භාෂා සංස්කෘතික හේදවලින් තොර ව මානව වර්ගයාට කිසියම් පොදු සමාජ අවකාශයක් විදහාගැනීමට සිනමාව අවකාශ සලසන අතර සිනමා කලාව මගින් සමාජයේ, සමාජ යථාර්ථය පෙන්වයි. මෙම චිත්‍රපට කලා මාධ්‍ය සමාජයට ඇති කරන සෘජු බලපෑම වාරණයට ලක් වීමට හේතු වී තිබේ.

වාරණය යන්න සඳහා පොදු නිර්වචනයක් සොයා ගැනීම අපහසු වේ. කේම්බ්‍රිජ් ශබ්දකෝෂයට අනුව වාරණය යනු කිසියම් ක්‍රියාවක් තහනම් කිරීම හෝ සීමා කිරීම හෝ යම් පුද්ගලයකු හෝ ස්ථානයක්, දෙයක් සමග ඇසුරු කිරීම තහනම් කිරීම යි (Cambridge Dictionary | English Dictionary, Translations & Thesaurus, 2024). ඔමෙන් ම ඉංග්‍රීසි භාෂාවෙන් Censorship ලෙස ව්‍යවහාර වන්නෙහි අර්ථය වනුයේ තහනම නැතහොත් වාරණය ලෙස සැලකේ. ඒ අනුව වාරණයක් යනු පොදු යහපතට අහිතකර පදනම මත කථා කිරීම, ලිවීම, තහනම් කිරීම හෝ යටපත් කිරීම ලෙස සරල ව අර්ථ දැක්විය හැක (ගම්ලත්, 2013). සමාජ විද්‍යාව යනු සමාජය පිළිබඳ ව කරුණු එකතු කිරීම සඳහා යොදා ගැනෙන විෂය ක්ෂේත්‍රයක් බව දයා අමරසේකර විසින් රචිත සමාජ විද්‍යා විමර්ශන නම් කෘතියෙහි සඳහන් වේ (අමරසේකර, 2005). සමාජ විද්‍යාත්මක කරුණු යනු මානව සමාජය විග්‍රහ කිරීමට යොදා ගැනෙන කරුණු වේ (පින්තවල,

එන්.ඩී.). වික්‍රපටය හා සමාජ සංස්කෘතිය අතර ඇති සබඳතාව ගවේෂණය කිරීමේ දී මූලික වශයෙන් එළඹුම් දෙකක් හඳුනාගත හැක. එනම් පාඨමය එළඹුම (Textual Approach) සහ සන්දර්භමය එළඹුම (Contextual Approach) වේ (විජයතුංග, 2001). රොජර් මැනුවල්ට් අනුව වික්‍රපටය මගින් සමාජ සංස්කෘතියට බලපෑම් එල්ල කරයි (ප්‍රියදර්ශනී, 2012). ඒ අනුව වාරණයට බලපාන සමාජ සංස්කෘතික කරුණු අධ්‍යයනය කිරීම මෙම පර්යේෂණය මගින් සිදු වේ.

වාරණය යන වචනාර්ථය ගෙන අර්ථ විග්‍රහ කිරීමේ දී එය විවිධ ක්‍ෂේත්‍රයන්ට අදාළ ව සාකච්ඡා කළ හැකි ය. එනම් දේශපාලනික, ආර්ථික, සමාජීය හා සංස්කෘතික වශයෙනි. ඒ අනුව මෙම පර්යේෂණයේ දී මූලික වශයෙන් විමර්ශනය කරනු ලබන්නේ 2005 සිට 2015 අතර කාලවකවානුවෙහි බිහි වූ ලාංකේය සිනමා නිර්මාණ වාරණය සඳහා බලපෑ සමාජ විද්‍යාත්මක කරුණු පිළිබඳ ව යි.

සිනමා වාරණය සම්බන්ධයෙන් විවිධ පර්යේෂණ සිදු වී ඇතත් 2005 සිට 2015 අතර කාලවකවානුවෙහි ලාංකේය සිනමා නිර්මාණ වාරණය සඳහා බලපෑ සමාජ විද්‍යාත්මක කරුණු පිළිබඳ ව ගවේෂණයක් සිදු නො වූ බැවින් මෙම අධ්‍යයනය එම පර්යේෂණ හිඬුස පිරවීම සඳහා කරනු ලබන පුරෝගාමී ශාස්ත්‍රීය අධ්‍යයනයකි.

පර්යේෂණ ක්‍රමවේදය

2005 සිට 2015 අතර කාලවකවානුවෙහි ලාංකේය සිනමා නිර්මාණ වාරණය සඳහා බලපෑ සමාජ විද්‍යාත්මක කරුණු පිළිබඳ සිදුකරනු ලැබූ මෙම පර්යේෂණය සඳහා ගුණාත්මක පර්යේෂණ එළඹුම යොදා ගෙන ඇත. සිංහල සිනමාව, සිංහල සිනමාවේ වාරණය විශ්ලේෂණය කිරීම සඳහා සුළඟ එනු පිණිස, අක්‍ෂරය සහ ඉතිලේන මාලුවෝ යන වික්‍රපට කිහිපය යොදා ගැනුණි. එම සිනමාපටයන් වාරණයට ප්‍රස්තුත වූ සමාජ විද්‍යාත්මක කරුණු සෙවීම සඳහා අන්තර්ගත විශ්ලේෂණය භාවිත කෙරුණි. උපන්‍යාසයකින් තොර ව පර්යේෂණ ගැටලුව මත පමණක් පිහිටා පිළිතුරු සොයා ගිය බැවින් මෙය උද්ගාමී තර්කන ක්‍රමය පාදක කොට ගනිමින් සිදු වූ පර්යේෂණයකි.

ගුණාත්මක දත්ත (Qualitative Data) මෙම පර්යේෂණය සඳහා භාවිතා කරනු ලැබීය. දත්ත රැස් කර ගැනීමේ ක්‍රමවේදය වශයෙන් පුස්තකාල අධ්‍යයනය හා ක්‍ෂේත්‍ර අධ්‍යයනය යන ක්‍රම ද්විත්වය යොදා ගැනුණි. මේ යටතේ දී විෂය ක්‍ෂේත්‍රයට අදාළ ප්‍රාථමික මූලාශ්‍රය මෙන් ම ද්විතීයික මූලාශ්‍රය ද පරිශීලනය කිරීමට සිදු විය. ගුණාත්මක දත්ත රැස් කිරීමේ ක්‍රමවේදයේ ප්‍රාථමික දත්ත ලෙස සිනමා නිර්මාණ පරිශීලනය හා ව්‍යුහගත නො වන සම්මුඛ සාකච්ඡා භාවිත කළ අතර සාහිත්‍යමය අධ්‍යයනය ද්විතීයික දත්ත ලෙස භාවිත කරනු ලැබීය. සිංහල සිනමාව සම්බන්ධයෙන් රචිත ග්‍රන්ථ, සිනමා සඟරා, පුවත්පත් ලිපි, පර්යේෂණ නිබන්ධන, පර්යේෂණ පත්‍රිකා ආදිය භාවිතයෙන් සිනමාව, සිනමාව හා වාරණය යනාදිය පිළිබඳ පුස්තකාල අධ්‍යයනය ඔස්සේ දත්ත සපයා ගනු ලැබීය. ක්‍ෂේත්‍ර අධ්‍යයනයේ දී ගුණාත්මක දත්ත මත පමණක් පදනම් වෙමින් ඉහත සිනමාපට කිහිපය නැරඹීම මගින් එහි සමාජ විද්‍යාත්මක කරුණු භාවිතය කවරාකාර ද යන්න සාප්‍ර නිරීක්ෂණය කළ අතර සිනමාව හදාරන විවිධ ශාස්ත්‍රඥයන් සමග සිදු කළ දුරකථන සාකච්ඡා ඔස්සේ ද ප්‍රාථමික දත්ත ලබාගෙන ඇත.

ප්‍රාථමික දත්ත

ව්‍යුහගත නො වන සම්මුඛ සාකච්ඡා වාරණය සම්බන්ධයෙන් මතභේදයට තුඩු දුන් සිනමා නිර්මාණකරුවන්, සිනමා විචාරකයන්, විශ්වවිද්‍යාල ආචාර්යවරු සමග සම්මුඛ සාකච්ඡා ඔස්සේ ද, සිනමා නිර්මාණ පරිශීලනය මගින් ප්‍රාථමික දත්ත ලබාගෙන ඇත.

ද්විතීයික දත්ත

මෙම අධ්‍යයනය සඳහා පාදක කරගන්නා ලද සිනමා කෘති හා ඒ පිළිබඳ ලිඛිත සාධක අධ්‍යයනය කිරීම සඳහා කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලයේ පුස්තකාලය හා ජාතික පුස්තකාලය පරිශීලනය කරන ලදී.

ද්විතීයික දත්ත ලෙස සිංහල සිනමාව සම්බන්ධයෙන් රචිත ග්‍රන්ථ, සිනමා සඟරා, පුවත්පත් ලිපි, පර්යේෂණ නිබන්ධන, පර්යේෂණ පත්‍රිකා අධ්‍යයනය කිරීමට අමතර ව සිනමා වාරණයේ න්‍යායාත්මක හා ප්‍රායෝගික භාවිතයන් අධ්‍යයනයට අන්තර්ජාලය භාවිතයට ගැනුණි.

සාකච්ඡාව හා ප්‍රතිඵල

වලන චිත්‍රයේ ආරම්භයේ පටන් චිත්‍රපටයේ ප්‍රමිතිය, වාරණයකින් තොර ව පවත්වා ගත හැකි දැයි යන්න පිළිබඳ ව ඇති වූ කතිකාවත වර්තමානය වන විට පුළුල් සංවාදයක් බවට පරිවර්තනය වී ඇත. සිනමා පටයක් මගින් ජීවිතය එලෙසින් ම පෙන්වීම යන දේ බලාපොරොත්තු විය හැකි දෙයක් නො වන අතර එය නිශ්චිත පරමාදර්ශයන්ගෙන් ඔබ්බට සංඥාර්ථවේදය හා මනෝ විශ්ලේෂණය සමග ගනුදෙනු කරන භාවිතයකි. සිනමා කෘතියක නිශ්චිත අර්ථය සෙවීමට නම් එය බිහි වූ සමාජ සංස්කෘතික වටපිටාව පිළිබඳ ව අර්ථ විග්‍රහයක යෙදිය යුතු වේ.

වාරණය යනු කලාව ඇතුළු සන්නිවේදන මාධ්‍යයන්ගේ දෝෂ නොහොත් යෝග්‍යතා පරීක්ෂා කර බලා සදාචාරයට අහිතකර වූ හෝ ආගම් විරෝධී, රටේ පවතින නීතිය හැල්ලුවට ලක් කරන හා විවිධ ජාතීන්ගේ සිරිත් විරිත් හා සම්ප්‍රදායන්ට අගෞරව වන, ආගමික හැඟීම්වලට අගෞරව වන අනුමත කිරීම් වාරණයට ලක් කිරීම යි (මහේන්ද්‍ර, 2001). එමෙන් ම පාලනය කරනු ලබන පිරිසක් විසින් හෝ පනවනු ලබන මණ්ඩලයක් විසින් හෝ ජනතාවගේ හිත සුව පිණිස වාරණය පනවන අතර, ඒ අනුව ඇතැම් ලේඛන පරීක්ෂා කිරීම, තහනම් කිරීම, ඇතැම් ජනමාධ්‍ය පාලනය කිරීම හෝ තහනම් කිරීම වැනි කාර්යයන් වාරණයේ දී සිදු වේ (මහේන්ද්‍ර, 2001).

සිනමාව තුළ වාරණය ක්‍රියාත්මක වීම පිළිබඳ ව අධ්‍යයනයේ දී ඇතැම් රටවල වාරණය මෘදු ලෙසත්, ඇතැම් රටවල වාරණය ඉතාමත් දෘඪ ආකාරයකටත් සිදු වේ. වාරණය ඉතාමත් මෘදු අයුරින් සිදු කරන රටවල් එම වාරණය යොදා ගන්නේ එම රටේ සිටින බාලවයස්කරුවන් ආරක්ෂා කර ගැනීම හා ප්‍රේක්ෂකයන්ට සිනමා කෘතියේ අන්තර්ගතය දැනුම් දීමට යොදාගන්නා ශ්‍රේණිගත කිරීමක් ලෙස යි. ඇතැම්

රටවල දැඩි ප්‍රතිපත්ති මත වාරණය ක්‍රියාත්මක වන අතර වික්‍රමය සම්පූර්ණයෙන් ම වාරණය කිරීම හෝ කොටස් කපා ඉවත් කිරීමට බල කරන දැඩි ක්‍රමයක් අනුගමනය කරයි.

1951 අංක 23 දරන රැගුම් පාලක ආඥා පනත මගින් ප්‍රසිද්ධ රැගුම් පාලක මණ්ඩලය ශ්‍රී ලංකාවේ පිහිට වූ අතර එමගින් යම් ආගමකට, ජාතියකට හෝ පුද්ගලයෙකුට කිසියම් අපහාසයක් සිදුවන අවස්ථාවක ඊට අදාළ වාරණ පැනවීම සහ යම් සමාජ කණ්ඩායමකට අගෞරවයක් හෝ අහිතකර තත්ත්වයක් ඇතිවන අවස්ථාවකට එරෙහිව වාරණ පැනවීම සිදු කිරීමට මෙම මණ්ඩලයට බලය ඇත (ප්‍රියංකර, 2022). ඒ අනුව

1. U සහතිකය (ඕනෑම අයෙකුට නැරඹිය හැකි)
2. X සහතිකය (වැඩිහිටියන්ට පමණි)
3. A සහතිකය (වැඩිහිටියන්ට වඩාත් සුදුසු)

වැනි ශ්‍රේණිගත කිරීමක් කිරීමද යම්කිසි වික්‍රමයක හෝ නාට්‍යක අදාළ කොටස් ඉවත් කිරීම සහ අවශ්‍ය නම් මුළු නිර්මාණය ම තහනම් කිරීමට මෙම මණ්ඩලයට බලය පැවරී ඇත. ඒ අනුව වාරණය ශ්‍රී ලංකාවේ මාදු ලෙසත්, දෘඪ ලෙසත් යන දෙයාකාරයකට ම සිදුවන බව පැහැදිලි වේ.

ඒ අනුව 2005 සිට 2015 අතර කාල වකවානුවෙහි බිහි වූ ශ්‍රී ලාංකේය සිනමා නිර්මාණ වාරණය සඳහා බලපෑ සමාජ විද්‍යාත්මක කරුණු අධ්‍යයනය කිරීම සඳහා අක්‍ෂරය, සුළඟ එනු පිණිස, ඉතිලෙන මාලුවෝ යන වික්‍රමය ක්‍රිත්වය යොදා ගැනුණි. මෙම වික්‍රමය ක්‍රිත්වය 2005 සිට 2015 අතර කාල වකවානුවෙහි වාරණයට ලක් වූ සිනමා නිර්මාණ වශයෙන් සැලකේ. එයින් ප්‍රදර්ශනය වෙමින් පවතින කාලය තුළ වාරණයට ලක් වූ සිනමා නිර්මාණය වන්නේ සුළඟ එනු පිණිස වික්‍රමය යි. අනෙක් වික්‍රමය ද්විත්වය ම මහජන ප්‍රදර්ශනය ආරම්භ කිරීමට ප්‍රථම ව වාරණයට ලක් වූ ඒවා වන අතර මේ වන විටත් සුළඟ එනු පිණිස හා අක්‍ෂරය යන වික්‍රමය දෙක තවදුරටත් වාරණය වී, ඉතිලෙන මාලුවෝ වික්‍රමය ප්‍රදර්ශන නිදහස ලබා ඇත (ප්‍රියංකර, 2022). ඒ අනුව මෙම නිර්මාණයන්හි කථා තේමාව, අන්තර්ගතය හා විවිධ ජවනිකා ආදිය විමසා බැලීම මගින් වාරණයට ලක් වූ සමාජ විද්‍යාත්මක කරුණු අධ්‍යයනය කිරීමට හැකි වේ.

සුළඟ එනු පිණිස වික්‍රමය

සුළඟ එනු පිණිස වික්‍රමය විමුක්ති ජයසුන්දර විසින් අධ්‍යක්‍ෂණය කරන ලද වික්‍රමයක් වන අතර එහි කථා තේමාව වන්නේ යුද්ධය කරණ කොට ගෙන ඇති වූ මායිම් ගම්මානයක ජීවත්වන මිනිසුන්ගේ ඉවිභංගත්වය යි. මෙකී තේමාව සංවාදයන්ට මෙන් ම විවාදයන් ඇති කරන්නට හේතු වූ බව මෙම අධ්‍යයනයේ දී හඳුනාගත හැකි විය. යුද්ධය කරණ කොට මායිම් ගම්මානයක ජීවත්වන මිනිසුන්ගේ ඉවිභංගත්වය යන තේමාව ජාත්‍යන්තරය සතුව කරන තේමාවක් බවට වෝදනා ඉදිරිපත් වූ අතර ඇතැම් විවාරකයන් සඳහන් කළේ එයින් නිරූපණය කරන්නේ ලාංකේය මායිම් ගම්මානවල ජීවත්වන සිංහල, මුස්ලිම්, දෙමළ මිනිසුන්ගේ ඉවිභංගත්වය නො වන බව යි. එමෙන් ම කථා තේමාවට පාදක වූ ගම ලංකාවේ පවතින සැබෑ ගමක් ද එම ගමේ මිනිසුන්ගේ ක්‍රියාකාරකම් මෙරට ජන ජීවිතයෙන් පිටස්තර හා ආගන්තුක වූවක් ද, එම වික්‍රමය බාල ලිංගික නිරූපණයක් ද, එය හමුදාවට අපහාස කිරීමේ අරමුණින්

නපදවූවක් ද, එමෙන් ම NGO සංවිධානයන්ගේ අරමුණු ඉටු කිරීමට නිපද වූ වික්‍රමයක් ද යන්න කථාබහට මෙන් ම විවාදයට ද ලක් වී ඇත (ප්‍රියංකර, 2022).

තෛතික නො වන ක්‍රියාවලියක් මත වාරණය කරන්නට උත්සාහ කරන ලද වික්‍රමයේ අධ්‍යක්ෂක හා නිෂ්පාදක විසින් පසුව ස්වයං වාරණයට ලක්කර ගන්නා ලද එකම සිංහල වික්‍රමය ලෙස 2006 වර්ෂයේ රැගුම් පාලක මණ්ඩලයට ඉදිරිපත් වූ සුළඟ එනු පිණිස වික්‍රමය දැක්විය හැක. 2005/09/01 දිනය මහජන ප්‍රදර්ශනය සඳහා රැගුම් පාලක මණ්ඩලයේ වැඩිහිටියන්ට පමණයි සඳහා වන X සහතිකය (X 1977) ලබා දෙන ලදී (ප්‍රියංකර, 2022).

මෑත ඉතිහාසය තුළ ජනවාර්ගික අර්බුදය පසුබිම් කරගත් උතුරු නැගෙනහිර පැවති යුදමය වාතාවරණය පසුබිම් කරගත් සිනමා නිර්මාණ රැසක් බිහි වී ඇත. ඒ අනුව මෙම නිර්මාණය සිදුවන කාලය ලංකාවේ පැවති ත්‍රස්තවාදී යුද්ධයේ දරුණුතම කාලවකවානුවක් යම්තාක් දුරකට අවසන් වූ කාලසීමාවක් වන අතර සිව්වන ඊලාම් යුද්ධයට පෙර කාලය ලෙස හැඳින්විය හැක. මෙම නිර්මාණය සඳහා පාදක කොට ගැනෙන්නේ මායිම් ගම්මානයක් වන අතර එහි පරිසරය දුෂ්කර ය. වියළී ගිය ගහ කොළවලින් ද ඉමක් නො පෙනෙන වැලිතලාවන්ගෙන් ද සමන්විත වේ. මෙම ජනශූන්‍ය භූමි ප්‍රදේශයේ ජන සමාජයෙන් ඉවතට ඇදගත් වරිත කිහිපයක් වන අතර එය යුද්ධය සමග ජරාජීර්ණයට යන මනුෂ්‍යත්වය පිළිබිඹු කරයි. අනුර නම් ග්‍රාමාරක්ෂක හටයා, ඔහුගේ ලාබාල බිරිඳ, මැදිවියට ආසන්න සොහොයුරිය, බට්ටි නම් කුඩා දැරිය, මහලු ග්‍රාමාරක්ෂකයා සහ හමුදා සෙබලා වශයෙන් මෙහි ප්‍රධාන රංගන භූමිකා භයක් වන අතර මෙම වරිත හරහා දිවෙන කථා තේමාව වික්‍රමයේ අන්තර්ගතය තීව්‍ර බව ඉහළ නංවන්නට සමත් වී ඇත (ප්‍රියංකර, 2022).

සුළඟ එනු පිණිස වික්‍රමය තුළ කිසිදු වග විභාගයකින් තොර ව ලිංගිකත්වය තිරය මත මුදා හැරීමට කටයුතු කළ බව එයට එරෙහි ව ඉදිරිපත් වූ ප්‍රබලම විවේචනයකි. ග්‍රාමාරක්ෂක බිරිඳගේ දැවෙන කාමාශාව, ග්‍රාමාරක්ෂක හටයා තම නැගණිය සමග රමණය කරන විට අක්කා ජනේලයෙන් බලමින් සිටීම ද, නංගී අක්කාට පෙනෙන්නට කාම රංගනයේ යෙදීම, ග්‍රාමාරක්ෂක බිරිඳ නිවසේ ජනේලය හැර දමා අඩ නිරුවතින් පාර දෙස බලා සිටීම හා ගස් දෙබලක රඳවාගෙන ගැබිණි කාන්තාවක් හා සංවාසයේ යෙදීම නැරඹීම ආදී දර්ශන මෙයට නිදසුන් වේ.

මෙම වික්‍රමය පිළිබඳ ව රියර් අද්මිරාල් සරත් වීරසේකර මහතා මෙසේ තම මතය පළ කරයි. “මෙම වික්‍රමය නැරඹීමේ දී අපට ඉතා පැහැදිලි වන්නේ අනෙකුත් යුද සිනමාකරුවන් මෙන් ම විමුක්ති ජයසුන්දර ද යුද්ධය නිර්මාණය කරන විට සංසර්ගයෙන් තොර ජීවිතයක් නැති බව පෙන්වීමට උත්සාහ කරන බව යි. ක්‍රියාත්මක පෙදෙසකට ජීවිතයට පය නො තබා රණබිමක්, බංකරයක් යනු කුමක්දැයි නො දැක, සෙබල ජීවිතය සේ ම ගම ආරක්ෂා කරන ග්‍රාමාරක්ෂකයන්ගේ දිවි පැවැත්ම ගැන කිසිදු අධ්‍යයනයක් නො කර ප්‍රංශයේ දී පිටපත ලියා වෙන කොහේදෝ රූපගත කරන්නා වූ මෙම වික්‍රමය මගින් කරනුයේ සිංහල ජනතාව, සිංහල සෙබලා හා සිංහල සංස්කෘතිය ලෝකය ඉදිරියේ පහත තත්ත්වයකට ඇද දැමීම යි” (වීරසේකර, 2005).

2005 සැප්තැම්බර් 9 වන දින ප්‍රදර්ශනය ඇරඹි චිත්‍රපටය දින 11ක් ප්‍රදර්ශනය කිරීමෙන් අනතුරු ව 2005 සැප්තැම්බර් 22 දින වාරණයට ලක් කරන ලදී. සුළඟ එනු පිණිස චිත්‍රපටය සහිත දෙකකින් පසු ව ප්‍රදර්ශනය නො කිරීම, තමා නිෂ්පාදක ලෙස ගත් තීරණයක් බවත් එයට මූලික පසුබිම ලාංකේය සමාජයෙන් එල්ල වූ තර්ජන හා බිය වැද්දීම් බවත් උපුල් ශාන්ත සන්නස්ගල මහතා මෙහි දී සඳහන් කර තිබේ. ඔහු මේ පිළිබඳ ව වැඩිදුරටත් ප්‍රකාශ කළේ,

“චිත්‍රපටය ප්‍රදර්ශනය නැවැත්වූයේ කවුරුන් විසින්වත් නො වේ. රියර් අද්මිරාල් සරත් වීරසේකර ඒ වෙලාවේ ඉරිදා පත්තරයට ලියනවා විශාල ලිපියක්. රටේ ඒ වෙලාවේ තිබුණ භීෂණකාරී ස්වභාවයක් එක්කම ඉතා ම සරල විදිහට මා සහ විමුක්ති මරා දමයි කියන බය දෙන්නට ම තිබුණා. ඒ නිසා අපි දෙන්නම තීරණය කළා චිත්‍රපටය ප්‍රදර්ශනය නො කිරීමට” (ප්‍රියදර්ශනී, 2012).

මෙම චිත්‍රපටය ප්‍රදර්ශන ශාලා තුළින් ඉවත් කර ගැනීමට සිදුවීම ස්වයං වාරණයක් ලෙස හඳුන්වා දීම නිවැරදි වේ. නමුත් මෙහි දී අධ්‍යක්ෂවරයාගේ අදහස අනුව ඒ සඳහා හේතු වූයේ ප්‍රසිද්ධ රැගුම් පාලක මණ්ඩලයට පරිබාහිර ව තමාගේ චිත්‍රපටයට එල්ල වූ විරෝධතාය (ප්‍රියංකර, 2022). එම විරෝධතා එල්ලවීමට හේතු වූයේ චිත්‍රපටය තුළ අන්තර්ගත ලිංගිකත්වය, ප්‍රචණ්ඩත්වය හා චිත්‍රපටය මගින් රජයේ හමුදාවන්ට කරන ලද අපහාස බව, සිනමා ක්ෂේත්‍රය පිළිබඳ හදාරණ විශ්වවිද්‍යාල කථිකාවාරවරුන් හා විවාරකයන් සමග පැවති සම්මුඛ සාකච්ඡාවල දී අනාවරණය විය. එමෙන් ම එම සාකච්ඡාවල දී අනාවරණය වූ තවත් කරුණක් වනුයේ ප්‍රසිද්ධ රැගුම් පාලක මණ්ඩලයට, නිෂ්පාදකට මෙන් ම අධ්‍යක්ෂකවරයාට දේශපාලන අතපෙවීම් තර්ජනාත්මක අයුරින් සිදු වූ බව යි. එම නිසා මෙම චිත්‍රපටය ප්‍රසිද්ධ රැගුම් පාලක මණ්ඩලයෙන් වාරණයට ලක් කිරීමෙන් තොර ව ස්වයං වාරණයට ලක් වූ චිත්‍රපටයක් වශයෙන් ශ්‍රී ලංකාවේ වාරණ ඉතිහාසයට එක් වී ඇත.

අක්ෂරය චිත්‍රපටය

නෛතික නො වන ක්‍රියාවලියක් මත වාරණය කරන්නට උත්සාහ කරන ලද, අවසානයේ දී නෛතික ක්‍රමවේදයක් මගින් තහනම් කරන ලද එකම සිංහල චිත්‍රපටය ලෙස 2006 වර්ෂයේ රැගුම් පාලක පාලක මණ්ඩලය වෙත ඉදිරිපත් වූ අශෝක හඳගමගේ අක්ෂරය චිත්‍රපටය දැක්විය හැක (ප්‍රියදර්ශනී, 2012).

කොළඹ පැරණි සුවිසල් මැදුරක වෙසෙන විශ්‍රාමික විනිසුරුවරයෙකු හා ඔහුගේ බිරිඳ වන මහේස්ත්‍රාත්වරියක වටා කථාව ගොඩනැගී ඇත. ඔවුන් සමග ඔවුන්ගේ පුත්‍රයා ද, මෙහෙකාරිය ද වාසය කරන අතර මෙම චිත්‍රපටයේ දී නගරයේ වෙසූ වෛශ්‍යාවකගේ මරණය සම්බන්ධ ව අතුරු කථාවක් ද අධි යථාර්ථවාදී ලෙස දිගහැරේ (ප්‍රියංකර, 2022)

අක්ෂරය චිත්‍රපටය පිළිබඳ ව අශෝක හඳගමගේ ප්‍රකාශ කළේ ක්ෂතිමය අත්දැකීමක් (Traumatic Experience) තේමා කොට ගෙන නිමවූ මාගේ චිත්‍රපටය අක්ෂරය ලෙස නම් කෙරුණේ එයට යෙදිය හැකි වඩා උචිත නාමය එය වන බැවිනි. එමෙන් ම එවැනි ආකාරයක වූ අත්දැකීමක් භාෂාවෙන් විස්තර කළ

නො හැකි අතර එය නිරූපණය කළ හැක්කේ ගිනිගත් අකුරෙනි. ගින්න තුළ දැවෙන්නේ ජීවිතය යි. එහි ම උච්චාරණය යි” (හඳුගම, 2006).

අක්‍ෂරය චිත්‍රපටය එවක රැගුම් පාලක මණ්ඩලයේ සභාපති ඇතුළු සාමාජිකයන් අට දෙනෙකු විසින් 2006 මාර්තු මස 28 වන දින නරඹා ‘වැඩිහිටියන්ට පමණයි’ යන වර්ගීකරණය යටතේ X සහතිකය ලබාදෙන ලදී (ප්‍රියදර්ශනී, 2012). එමෙන් ම රැගුම් පාලක මණ්ඩලයේ වාර්තාව අනුව රජයේ චිත්‍රපට ඒකකයේ දී (GFU) චිත්‍රපටය නරඹා ‘ PPB 01/6960/2006, ‘වැඩිහිටියන්ට පමණයි’ යනුවෙන් දක්වමින් රැගුම් පාලක මණ්ඩලයේ සභාපති 2006 මාර්තු 29 වන දින ප්‍රසිද්ධ රඟ දැක්වීමේ ආඥා පනතේ 176 පරිච්ඡේදයේ 6 වන වගන්තිය යටතේ පනවා ඇති, 1952 ප්‍රසිද්ධ රඟ දැක්වීමේ ආඥා පනතේ 6 (1) දරන නියෝගය පරිදි උපුල් ශාන්ත සන්නස්ගල, ඉරන්ති අබේසිංහ විසින් නිෂ්පාදිත අක්‍ෂරය නමැති චිත්‍රපටය වැඩිහිටියන්ට පමණක් සීමා කළ මහජන ප්‍රදර්ශනය සඳහා සුදුසු යැයි සහතිකය නිකුත් කර ඇත (ප්‍රියදර්ශනී, 2012).

නමුත් ශමේන්ද්‍ර ෆර්ඩිනන්ඩ්ස් විසින් The Island පුවත්පතට අක්‍ෂරය චිත්‍රපටය පිළිබඳ ව ‘Twisted Motherly Love’ (විකෘති කළ මව් සෙනෙහස පිළිබඳ කථාව) මැයෙන් ලියන ලද ලිපියක් පළ කිරීමත් සමග මෙම චිත්‍රපටයට විවේචන එල්ලවන්නට පටන් ගැනුණි (ප්‍රියදර්ශනී, 2012). අධිකරණයට අපහාස කිරීම, ළමා අපචාර සිදු කිරීම වැනි කරුණු ඔස්සේ මෙම චිත්‍රපටයට චෝදනා එල්ල විය. මහේස්ත්‍රාත්වරියකගේ වර්තයක් පාදක කර ගනිමින්, සමස්ත අධිකරණ පද්ධතිය ම අපකීර්තියට පත්වන ආකාරයේ ප්‍රබන්ධයක් වස්තු විෂය කොට ඇති බව ශ්‍රී ලංකා අධිකරණ නිලධාරීන්ගේ සංගමය හා අධිකරණ සේවා කොමිෂන් සභාව මෙහි දී චෝදනා එල්ල කර ඇත (ප්‍රියදර්ශනී, 2012).

එමෙන් ම චිත්‍රපටයේ ඇතැම් ජවනිකා සඳහා කුඩා දරුවෙකු යොදා ගැනීමෙන් ළමා අයිතිවාසිකම් හා ළමා අපයෝජනයක් ද සිදු වී ඇති බව විචාරකයන් සඳහන් කරති. චිත්‍රපටයේ ප්‍රධාන වර්තය රඟපාන පිරිමි දරුවා අසභ්‍ය දර්ශනවලට යොදා ගැනීමෙන් ද ඔහුගේ ලිංගික අවයව ප්‍රදර්ශනය කිරීමෙන් ද ළමා අයිතිවාසිකම් තදබල ලෙස උල්ලංඝනය වී ඇති බව හා ළමා අපයෝජනයක් සිදු වී ඇති බව මෙම චිත්‍රපටයට චෝදනා එල්ල වී තිබේ. එමෙන් ම කථා කේමාව හා ඇතැම් දර්ශන මගින් ළමයින් අපචාරවලට හා ව්‍යතිචාරය වැනි බරපතල ලිංගික අපචාරවලට පෙළඹීමට ඉඩ ඇති බවට චෝදනා එල්ල විය. අක්‍ෂරය චිත්‍රපටයෙන් සිදු වූ බවට ඉදිරිපත් වන ළමා අපචාර සම්බන්ධ චෝදනා හතරක් දැක්විය හැක.

1. අක්‍ෂරය චිත්‍රපටය තුළ අසභ්‍ය ලෙස ළමයාගේ නිරුවත් දර්ශන ඇතුළත් වීම.
2. රූපගත කරන අවස්ථාවේ ළමයා නිරුවතින් පෙනී සිටීම තුළ ළමයා අපචාරයකට ගොදුරු වී ඇති බව (නාන බේසමේ දර්ශනය)
3. අක්‍ෂරයේ චිත්‍රපටය රූගත කරන අවස්ථාවේ දී ළමයා වැඩිහිටි කාන්තාවකගේ නිරුවත් දර්ශනය දැක තිබෙන බව හා එමගින් ළමා අපචාරයකට ගොදුරු වී ඇති බව (නාන බේසමේ දර්ශනය)
4. අක්‍ෂරය චිත්‍රපටයේ මව හා පුතා අතර අසාමාන්‍ය සබඳතාව දැක්වෙන දර්ශනයක් නැරඹීමට ඇති බව (ප්‍රියදර්ශනී, 2012).

ඒ අනුව මෙහි දී ළමා අපචාර වෝදනා ඉදිරිපත් වන්නේ දණ්ඩ නීති සංග්‍රහයේ 286 (අ) (1) හා 308(අ) (1) වගන්ති අනුව ය. ඒ අනුව ළමයා යනු වයස අවුරුදු 18 ට අඩු පුද්ගලයකු ලෙස ද, වික්‍රමයක් යනු කවර ආකාරයක විධියේ පටිගත කිරීමක් යනුවෙන් ද, නිශ්චිත අර්ථ නිරූපණ ඉදිරිපත් කර ඇතත් එහි අසහන හෝ අශ්ලීල යනු කුමක්දැයි යන්නට නිශ්චිත අර්ථ නිරූපණයක් ඉදිරිපත් කර නැත. එමෙන්ම රැගුම් පාලක මණ්ඩල පනතේ 6(1) වගන්තිය අනුව අවුරුදු 18 ට අඩු ළමයෙකු වික්‍රමයක රඟපෑමට, සේවයේ යොදවා ගැනීමට කිසිදු තහනමක් නොමැත. තහනම් වනුයේ අසහන දර්ශන සඳහා වික්‍රමයේ රංගනයට යොදා ගැනීම යි. නමුත් මෙහි දී නාන බේසමේ දර්ශනය රූපගත කොට ඇත්තේ වෙන වෙන ම හා වෙන වෙන ම රූපගත කොට තාක්ෂණික ක්‍රම භාවිතයෙන් එම නිරුවත් දර්ශන නිර්මාණය කර ඇති බව සම්මුඛ සාකච්ඡාවලදී හෙළි විය.

සිත්මන් ෆ්‍රොයිඩ්ගේ මනෝ විශ්ලේෂණවාදී සංකල්පය ඔස්සේ යමින් හඳුනා, ලිංගික පෞරුෂයන්ගේ උපවිඥානය, අවිඥානය හා සවිඥානය ස්පර්ශ කරමින් ඒ මත ගොඩනගන වික්‍රමය තුළ මූල, මැද, අග සොයන්නට ඉඩ නො දී එකී ආධ්‍යාත්මික යථාර්ථය ප්‍රශ්න කිරීමට ඉඩ සලසයි (ගුණසේකර, 2015). මෙහි දී මව හා දරුවා අතර ඇති සම්බන්ධය පොදු සමාජ ප්‍රතිමානයන්ට හා ආදර්ශයන්ට වඩා වෙනස් වූවකි. අනුන් රිදවා ලිංගික තෘප්තිය ලැබීම, වේදනාව අත්දකිමින් ලිංගික තෘප්තිය ලැබීම හා දෙයාකාරයෙන් ඒකමතික ව ලිංගික තෘප්තිය ලැබීම යන මනෝවිද්‍යාත්මක ස්ථරයන් ද සිය සිනමා කෘතිය තුළ ඉතා සියුම් ව විමසීමකට යොමු කරන බව මහාචාර්ය ආර්යරත්න ඇතුගල පෙන්වා දෙයි (ගුණසේකර, 2015). අක්ෂරය වික්‍රමයේ දී මවගේ පියයුරු එක්ක ළමයා අනවරත ඉල්ලීමකට යන්නේ මෙම තෘප්තිය නො ලැබීම නිසා යි. ඔහු කොකුකාගාරයේ නග්න රූපයට ආශක්ත වන්නේ මවගේ ආදේශකයක් විදිහට. ඔහු රටහුණු කැබැල්ලකින් මවගේ පියයුරු අදින්නේත් පාසලේදී නිරුවත් ඡායාරූප දෙස විපරමින් බලන්නේත් මෙම අභිමිච්ච නිසා යි. එහෙත් මෙතන දී දරුවා මවගේ ලෝකයෙන් ගලවා සංකේතීය පිළිවෙළට ඇතුළත් කිරීමට පියෙකු නොමැත. එනිසා දරුවා හොඳ නරක හඳුනන්නේ නැති බව ප්‍රියන්ත ජයරත්න පෙන්වා දෙයි (ජයරත්න, 2008).

මෙහි දී අශෝක හඳුනා ප්‍රකාශ කරනු ලබන්නේ සිනමා කලාවේ විධිනියම නො දැනීමෙන් ඇතැම් පිරිස් ඔහුට වෝදනා එල්ල කරන බව යි. වික්‍රමයේ මව සහ දරුවා නාන බේසමේ නිරුවතින් ස්නානය කරන දර්ශනය වෙන් වෙන් ව රූපගත කර ඇති බව ඔහු වැඩිදුරටත් ප්‍රකාශ කරයි. එක් අවස්ථාවක දී දරුවා කැමරාව දෙස බලා සිටින දර්ශනයක් ද, තවත් අවස්ථාවක නිරුවත් ස්ත්‍රීය කැමරාව ඉදිරියේ සිටින දර්ශනයක් ද රූපගත කොට මෙම කැමරාගත රූප දෙකම සිනමා කෘතිය තුළ සමෝධානය කෙරෙයි. එහි දී ළමයා නිරුවත් කාන්තාවකගේ රූපයක් නරඹන්නේ නැත. මෙම සමෝධානික රූපය නරඹන්නේ ද වැඩිහිටියන් පමණක් වන බැවින් මෙහි දී ළමා අපචාරයක් සිදු කර නොමැති බව හඳුනාගත් ප්‍රකාශ කරයි.

එමෙන් ම ලාංකීය සිනමාව තුළ ළමයකුගේ නිරුවත් දර්ශනයක් සිනමා නිර්මාණයක් සඳහා යොදාගත් ප්‍රථම අවස්ථාව මෙය නො වේ. සූරිය අරණ හා සමනලකටු වික්‍රමවල එවැනි දර්ශන අන්තර්ගත ව පැවතියත් රැගුම් පාලක මණ්ඩලයේ අවසරය ඇතිව ලංකාව පුරාම ඉතා සාර්ථක අයුරින් එම වික්‍රම නිර්ගත විය.

නමුත් මෙහි දී සිනමාව පිළිබඳ හදාරණ විද්‍යාර්ථීන්, සිනමාව උගන්වන විශ්වවිද්‍යාල කථිකාවාර්යවරුන් හා බහුතරයක් සිනමාවේදීත් සමග කළ සම්මුඛ සාකච්ඡාවලදී අනාවරණය වූයේ විශේෂයෙන් ම අක්‍ෂරය චිත්‍රපටය වාරණයට ලක් වූයේ පහත සඳහන් හේතු නිසා බව යි.

1. ලිංගික දර්ශන නිසා
2. මහේස්ත්‍රාත්වරියකගේ කඬා පුවතක් රැගෙන ආ බැවින් එය අධිකරණයට අපහාස කිරීමක් ලෙස සැලකීම
3. රැඟුම් පාලක මණ්ඩලයේ ඇතැම් නිලධාරීන්ගේ නො මනා ක්‍රියා කලාප
4. ප්‍රචණ්ඩත්වය

එම නිසා පසුව නෛතික ක්‍රියාවලියක් මත මෙම අක්‍ෂරය චිත්‍රපටය මහජන ප්‍රදර්ශනය සඳහා වාරණය කෙරුණි.

ඉගිලෙන මාලුවෝ චිත්‍රපටය

සංජීව පුෂ්පකුමාර විසින් අධ්‍යක්‍ෂණය කරන ලද ඉගිලෙන මාලුවෝ චිත්‍රපටය ද මෙරට වාරණයට ලක් වූ චිත්‍රපටයක් ලෙස ඉතිහාසයට එක් වී ඇත. මෙම චිත්‍රපටයේ එන දර්ශන සඳහා කෞශල්‍යා ප්‍රනාන්දු, සම්පත් ජයවීර, ගයේෂා පෙරේරා, සංජීවා දිසානායක හා වසන්ත රත්වල වැනි නළු නිළියන් දායක වී තිබේ (ප්‍රියංකර, 2022). මෙම චිත්‍රපටය මගින් ආබාහුතර කුතක කථාවක් ප්‍රේක්‍ෂකයා වෙත ඉදිරිපත් කර ඇත. එම ආබාහුතර කුතක පදනම් වන්නේ වයස අවුරුදු දාහතරක දරුවෙකු ඔහුගේ මව සමග ඇති කරගන්නා වූ ගැටුම, ලංකාවේ යුද්ධය පැවති සමයේ හමුදාවේ සොල්දාදුවෙක් හා සිංහල යුවතියක් අතර ඇතිවන සම්බන්ධය හා එල්.ටී.ටී.ඊ සංවිධානය දහනුත් හැවිරිදි දරුවෙක් පැහැරගෙන යාමට දරන උත්සාහය වේ. ශ්‍රී ලංකා ත්‍රිවිධ හමුදාවට අපහාස වන දෑ අන්තර්ගත වේ යන නිගමනය මත විවිධාකාරයේ විවේචනයට හා මතභේදයට ලක් වූ සිනමා නිර්මාණයක් ලෙස මෙම චිත්‍රපටය හැඳින්විය හැක.

එමෙන් ම මෙම චිත්‍රපටය තුළ විවිධාකාරයේ වූ ලිංගික දර්ශන අන්තර්ගත ව ඇත. මව සහ පුතා නිරූපිත කථා ආබාහුතරයේ දී දිනක් ඔහුගේ මව සිය අතියම් පෙම්වතා සමග ලිංගික සංසර්ගයේ යෙදී සිටිනු දුටු වැඩිමල් පුතු කෝපයට පත් ව සහෝදර සහෝදරියන් ඉදිරිපිට දීම සිය මවට පිහියෙන් ඇත මරා දමයි. එම දර්ශනයේ ලිංගිකත්වය මෙන් ම ප්‍රචණ්ඩත්වය ද නිරූපණය වී ඇති බව ශාස්ත්‍රඥයන් සමග කළ ව්‍යුහගත නො වන සම්මුඛ සාකච්ඡාවන්වලදී හා චිත්‍රපටය නැරඹීමේ දී අනාවරණය විය. එමෙන් ම හමුදා සොල්දාදුවා සහ සිංහල කාන්තාව නිරූපිත කථා ආබාහුතරයේ දී ඇය පෙම්වතා හමුවී උපාක්‍රමශීලී ව ඔහුගේ ලිංගේන්ද්‍රිය කපා දමා ගමෙන් පලායයි. මෙය ද චිත්‍රපටයේ පෙන්වන ප්‍රේක්‍ෂකයාගේ සිත් ව්‍යාකූලතාවට පත් කරන සුලු දර්ශනයක් බව සම්මුඛ සාකච්ඡාවල දී අනාවරණය විය. එමගින් ප්‍රචණ්ඩත්වය හා ලිංගිකත්වය නිරූපණය වන බව වැඩිදුරටත් පැහැදිලි වේ. එමෙන් ම ඉගිලෙන මාලුවෝ චිත්‍රපටයේ තෙවැනි ආබාහුතරය ලෙස ද්‍රවිඩ පාසල් සිසුවියගේ පවුල හා ක්‍රස්තවාදී කණ්ඩායමක් අතර සිදුවන ක්‍රියාදාමය සැලකිය හැක. මෙම කථා ආබාහුතරයේ පෙන්වන පරිදි එක් රාත්‍රියක ක්‍රස්තවාදීහු කප්පත් නො දීම හේතු කොට ගෙන දැරියගේ පියා සහ මව ඝාතනය කරයි. මෙය ද චිත්‍රපටය මගින් ප්‍රචණ්ඩත්වය පෙන්වනුම් කරන අවස්ථාවක් බව සම්මුඛ සාකච්ඡාවල දී අනාවරණය විය.

නිගමනය

2005 සිට 2015 වර්ෂය දක්වා වූ ලාංකේය සිනමා වාරණය සඳහා බලපෑ සමාජ විද්‍යාත්මක කරුණු අධ්‍යයනය කිරීම මෙම පර්යේෂණය මගින් සිදුවිය. මෙම කරුණු අධ්‍යයනය කිරීම සඳහා විමුක්ති ජයසුන්දරගේ සුළඟ එනු පිණිස වික්‍රමය, අශෝක හඳගමයන්ගේ අක්‍ෂරය වික්‍රමය හා සංජීව පුෂ්පකුමාරගේ ඉගිලෙන මාලුවෝ යන වික්‍රමය ත්‍රිත්වය යොදා ගැනුණි.

2015 වර්ෂයේ දී නිම වූ විමුක්ති ජයසුන්දරගේ සුළඟ එනු පිණිස වික්‍රමය වාරණයට ලක් වී ඇත්තේ ලිංගික දර්ශන, ප්‍රචණ්ඩත්වය හා රාජ්‍ය හමුදාවන්ට අපහාස කිරීම යන කරුණු මත බව වික්‍රමය අධ්‍යයනයේ දී හා සම්මුඛ සාකච්ඡාවල දී පැහැදිලි විය. එමෙන් ම හමුදා තර්ජන හා විවිධ සංස්කෘතික සීමාවන් තුළ වාරණයට ලක් වූ වික්‍රමයක් ලෙස ද සුළඟ එනු පිණිස වික්‍රමය හැඳින්විය හැක. ලිංගිකත්වය හා ප්‍රචණ්ඩත්වය හැරුණු කොට වික්‍රමයට සංස්ථාවේ හා ප්‍රසිද්ධ රැගුම් පාලක මණ්ඩලයේ නිලධාරීන් වගකීම් සහගත ලෙස කටයුතු නො කිරීම ද ඇතැම් සිනමා විචාරකයන් වික්‍රමය පිළිබඳ ව ලිපි පළකිරීමේ දී වගකීම් සහගත නො වීම මත ද මෙම වික්‍රමය ස්වයං වාරණයට ලක් වූ බව පැහැදිලි වේ.

2005 සිට 2015 දක්වා වාරණයට ලක් වූ ලාංකේය සිනමාපට පිළිබඳ විමසීමේ දී අශෝක හඳගමගේ අධ්‍යක්ෂණය කරන ලද අක්‍ෂරය වික්‍රමය වැදගත් වේ. අක්‍ෂරයේ වික්‍රමය නැරඹීමේ දී හා පැවති ව්‍යුහගත නො වන සම්මුඛ සාකච්ඡාවල දී අනාවරණය වූයේ මෙම වික්‍රමය වාරණයට ලක් වූයේ ලිංගිකත්වය හා ප්‍රචණ්ඩත්වය නිසා බව යි. මෙම වික්‍රමය තුළ දී මව සහ කුඩා දරුවා සිටින නාන බේසමේ දර්ශනය සමාජයේ විවිධ කථාබහට ලක් වූ ජවනිකාවකි. එමෙන් ම අධිකරණයට අපහාස කිරීම වැනි බරපතල ගණයේ වූ චෝදනාවක් ද මෙම වික්‍රමයට එල්ල විය. වික්‍රමය හා සබැඳි අනෙකුත් සමාජ විද්‍යාත්මක කරුණු ගැඹුරෙන් විමසා බලන කල්හි පැහැදිලි වන්නේ මෙය සමාජයේ සිටින විවිධ පුද්ගලයන් ප්‍රසිද්ධ රැගුම් පාලක මණ්ඩලය භාවිත කරමින් කරනු ලැබූ වාරණයක් බව යි. එමෙන් ම මෙම වාරණය මගින් කලාකරුවන්ගේ ප්‍රකාශන නිදහසට ද බාධාවක් ඇති වූ බව පැහැදිලි ව පෙනෙන්නට තිබේ. නමුත් සම්මුඛ සාකච්ඡාවන්වල දී අනාවරණය වූ කරුණු මගින් පැහැදිලි වූයේ යම්කිසි පුද්ගලයෙකුගේ පෞද්ගලිකත්වයේ අයිතියට හානි නො වන සේ වික්‍රමයක් මගින් එම කථාන්දරය ප්‍රේක්ෂකයා වෙත ඉදිරිපත් කළ යුතු බව යි.

සංජීව පුෂ්පකුමාර විසින් අධ්‍යක්ෂණය කරන ලද ඉගිලෙන මාලුවෝ වික්‍රමය ද ජාත්‍යන්තර සම්මාන කිහිපයක් දිනාගත් වික්‍රමයක් වුවත් එය ද වාරණයට ලක් වූ වික්‍රමයක් ලෙස සැලකිය හැක. රාජ්‍ය හමුදාවන්ට අපහාස වන පරිදි වික්‍රමය නිෂ්පාදනය කිරීම හා ලිංගිකත්වය, ප්‍රචණ්ඩත්වය වැනි සමාජ විද්‍යාත්මක කාරණා මෙම වික්‍රමය තුළ අඩංගු වීමෙන් ඉගිලෙන මාලුවෝ වික්‍රමය වාරණයට ලක් වූ බව නිගමනය කළ හැකි වේ.

ඉහත දැක් වූ සියලු ම කරුණු මගින් පැහැදිලි වන්නේ සිනමාවට වාරණයක් පැවතිය යුතු බව යි. නමුත් එම වාරණයන් අත්තනෝමතික ලෙස හා කිසිදු වග විභාගයකින් තොර ව නිර්මාණ වාරණයට ලක් කිරීමට ඉඩ නො දිය යුතු ය. ලිංගිකත්වය, ප්‍රචණ්ඩත්වය, යුද්ධය වැනි සමාජ විද්‍යාත්මක කරුණු මත ඉහත කී

චිත්‍රපට ත්‍රිත්වය ම වාරණයට ලක් වූ බව නිගමනය කළ හැකි අතර රැඟුම් පාලක මණ්ඩලයේ ඇතැම් වගකීම් විරහිත ක්‍රියාකලාපයන් ද මෙම වාරණයන්ට තුඩු දුන් බව මෙම පර්යේෂණයේ දී අනාවරණය විය.

ආශ්‍රිත ග්‍රන්ථ නාමාවලිය

ගුණසේකර, උදිත ගයාණන්. (2015). *හඳුගම සොයා යාම*.

ගාමිණීල විජයතුංග, ගාමිණී. (2001). *සිනමාවේ තාරකා මේසය, සිනෙසින්*

ගම්ලත්, සුවර්ත. (2013) *රූප රාමුව*. කොළඹ: සේර් ප්‍රකාශකයෝ

Sanjeeva Pushpakumara (Director). (2011). *Flying fish*.

Cambridge Dictionary | English Dictionary, Translations & Thesaurus. (2024).
<https://dictionary.cambridge.org/>

ජයරත්න, ප්‍රියන්ත. (2008) *අක්ෂරය*. නුගේගොඩ: සංහිද මුද්‍රණ හා ප්‍රකාශකයෝ

දිසානායක, විමල්. (1993, October 13). *සිනමාව හා සංස්කෘතික සාරධර්ම*. *දිනමිණ*.

සමන්තිකා ප්‍රියදර්ශනී. (2012). *ශ්‍රී ලාංකේය සිනමාව හා වාරණය [ජනසන්නිවේදනය පිළිබඳ සමාජීය විද්‍යාපති පර්යේෂණ උපාධිය]*.

ප්‍රියංකර, බුද්ධික. (2022) *සිනමාව හා වාරණය :විද්‍යාලංකාර ප්‍රකාශකයෝ*

පින්තවල, මල්ලිකා. (n.d.) *සමාජ විද්‍යා න්‍යාය හා ක්‍රමවේදය : පේරාදෙණිය විශ්වවිද්‍යාලය*

Jayasundara, V. (Director). (2005). *The Forsaken Land*.

මහේන්ද්‍ර, සුනන්ද. (2001) *සන්නිවේදන විචාර ප්‍රතිචාර*. කොළඹ: ඇස්. ගොඩගේ සහෝදරයෝ

මහේන්ද්‍ර, සුනන්ද. (2005) *චිත්‍රපට අධ්‍යයනය පිළිබඳ පැතිකඩ කිහිපයක්*. ශ්‍රී ලංකා ජාතික චිත්‍රපට සංස්ථාව

වීරසේකර, සරත්. (2005, September 25). *දිවයින ඉරිදා සංග්‍රහය*

Sahan Uthpala (2019). *සිනමා වාරණය කෙරෙහි බලපෑ සමාජ විද්‍යාත්මක පසුබිම පිළිබඳ විමසුමක්: 90 දශකයෙන් පසු බිහිවූ චිත්‍රපට ඇසුරෙනි*. *Undergraduate Research Symposium 2019*. [online] Available at:
https://www.researchgate.net/publication/376580771_90?_tp=eyJjb250ZXh0Ijp7ImZpcnN0UGFnZSI6Ii9kaXJlY3QiLCJwYXJlIjoieX2RpcmVjdCJ9fQ.

අමරසේකර, දයා. (2005) *සමාජ විද්‍යා විමර්ශන*. වාරියපොළ: ආරිය ප්‍රකාශකයෝ

ලක්බිම හඳුගම, අශෝක. (2006, May 7) *අශෝක හඳුගමගේ කටයුතු*. *ලක්බිම*

Handagama, A. (Director). (2005). *A letter of fire*.

ළමා අපගමී වර්ග පාලනය සඳහා බෞද්ධ ඉගැන්වීම්හි උපයෝගිතාව පිළිබඳ විමර්ශනාත්මක අධ්‍යයනයක්

සඳුමාලී උදේශිකා දිසානායක

Abstract

Children have been defined differently in different contexts. Generally, they are looked upon as minors below the age of 18 years who are immature both physically and mentally, incomplete, and not at their adult stage, and need protection and assistance from adults. In any language, the word "child" is commonly used for an unborn son or daughter, a newborn, or one who has not attained adulthood. Deviant behavior is characterized by actions contrary to what is generally accepted as good behavior. Children being a significant part of the population in society, this study will look into deviant behaviors manifested in children. The methodology used in the research is mixed-method; hence, both quantitative and qualitative methods are incorporated. The research question deals with the possibility of the usage of Buddhist teaching in reducing child deviant behavior. This paper will try to discuss childhood from both Buddhist and Western perspectives, look for common deviant behaviors of children, and see if there is any Buddhist solution to the said childhood issues. This study finds that, despite the beauty of childhood, all kinds of deviant behavior, such as child abuse, neglect, mental and physical health problems, drug addiction, and even child prostitution, still arise. Solutions have been offered by criminology, psychology, and sociology, but relatively few from Buddhist studies. More precisely, an experimental analysis of deviant behavior in children from a Buddhist perspective is greatly lacking. This present study explores the avenues of responding to and controlling children's deviant behavior in society through the teachings of Buddhism.

Keywords : Buddhist teaching, crime, child, deviant behavior, governance.

හැඳින්වීම

රටක ජාතික සම්පත් අතර ප්‍රමුඛ වන්නේ දරුවෝ ය. අනාගතයේ මානව සම්පතක් වන ඔවුහු ජාතියක අනාගතය ගොඩ නගති. ළමාවිය පුද්ගල ජීවිතයේ වැදගත් ම අංශයක් නියෝජනය කරයි. එනම් සමස්ත පුද්ගල ජීවිතය සකස්වීම කෙරෙහි ළමාවිය බලපාන බැවිනි. ළමා අවධිය තුළ මූලික ව ම සකස්වන බුද්ධිමය, සමාජමය හා පෞරුෂ සංවර්ධනය වෙනත් අවධිවලටත් හේතුවන බැවිනි. ළමයා යන්න විවිධ නිර්වචන ඇති අතර ශබ්දකෝෂ තුළ 'ළමයා' යනු කවුරුන් දැයි යන්න පහත පරිදි අරුත් ගන්නා ඇත. ළදරුවා, ළදරු වයසේ සිටින තැනැත්තා, බාල වයසේ දරුවා (ලියනගේ, 2003: නිරුක්ති සහිත සිංහල ශබ්දකෝෂය, පි. 1248). ළමයා යන්න නිරුක්ති සහිත සිංහල ශබ්දකෝෂයේ පෙන්වා දෙයි. වැඩුණු වයසට නො පැමිණි දරුවා, බාලයා, බාල වයසේ දරුවා යන්න ගුණසේන සිංහල ශබ්දකෝෂයෙහි දැක්වේ. (විජේතුංග, 2008: ගුණසේන මහා සිංහල ශබ්ද කෝෂය, පි. 2018). ශ්‍රී සුමංගල ශබ්දකෝෂයේ ළමා යන්න බාල, තරුණ යනුවෙන් අරුත් ගන්නා ඇත. (සෝරත හිමි, වැලිවිටියේ, 1956: ශ්‍රී සුමංගල ශබ්ද කෝෂය, පි. 1143).

ඔක්ස්ෆර්ඩ් ශබ්දකෝෂයේ දැක්වෙන්නේ ළමයා යනු, “ *Young Human being below the age of puberty* ” *"Unbron or new born human being" One's son or daughter*” (Oxford Dictionary, 1994: pp.141) යනුවෙනි. කුමන භාෂාවකින් වුව ද ළමයා යන්න පුතා හෝ දුව නූපන් හෝ අලුත උපන් දරුවා නැතහොත් යෞවනෝදයට එනම් වැඩිවියට පැමිණීමට පෙර පුද්ගලයා ලෙස අර්ථකථනය කොට ඇති බව පැහැදිලි ය. ළමයින් යනු ආරක්ෂා කළ යුතු, වැඩිහිටියකුගේ ආධාර උපකාර ලබාගත යුතු බාල වයස්කාරයෙකු වේ. ළමයාගේ මානසික අවශ්‍යතා, පෞරුෂ වර්ධනය, සමාජානුයෝජනය, මානසික ස්වභාවය ආදී සංකල්ප පිළිබඳ අවධානය යොමු කළ යුතු බව පියාජේ, ග්‍රොයිඩ්, මාරියා මොන්ටිසෝරි, ජෝන් ඩුවී ආදී මනෝ විද්‍යාඥයින් පෙන්වා දී ඇත. ළමා මනෝවිද්‍යාවට අනුව ළමා විය (*Child hood*) කොටස් කිහිපයකට බෙදා වෙන් කොට ඇත.

1. වයස අවු. 2ට අඩු - බිලිඳු විය
2. අවු 2-5 දක්වා - පෙර ළමා විය
3. අවු 5-11 දක්වා - ළමා විය
4. අවු. 11-20 දක්වා - ගැටවර විය (විජේරත්න, 2015: පි. 102).

ළමයා පිළිබඳ ව විවිධ නිර්වචනයන් ඉදිරිපත් වී තිබේ. කායික මානසික වශයෙන් නො මේරූ වූත්, වැඩිහිටි බවට පත් නො වූත්, වැඩිහිටි ආරක්ෂාව අවශ්‍යවූත්, උපකාර අවශ්‍යවූත්, වයස අවුරුදු 18ට අඩු බාල වයස්කාර පුද්ගලයින් ළමයින් ලෙස සැලකීම සාමාන්‍ය නිර්වචනය යි. “අව්‍යාජත්වය හා සුන්දරතවයේ විශ්වමය සංකේතය ඔහු ය, මානව ශිෂ්ටාචාරයේ තීරණාත්මක සාධකය ඔහු ය, විශ්වයේ විශිෂ්ටතම නිර්මාණය ඔහු යි.” (කලන්සුරිය, 2015: පි. 102). යන්න ඉදිරිපත් ව ඇත.

මෙවැනි සාහිත්‍යමය නිර්වචනයන්ට පාත්‍ර වූ ළමයා නිර්වචනයට හසු කළ නො හැකි තරම් ය. 1989 නොවැම්බර් මස 20 වන දින එක්සත් ජාතීන්ගේ මහා මණ්ඩලය විසින් අනුමත කරගන්නා ලද ළමා අයිතිවාසිකම් පිළිබඳ ප්‍රඥප්තියට අනුව ඉතාමත් සරල අදහස නම්, නීතිය මගින් අඩු වයසක දී පූර්ණත්වය

ලබන්නේ නම් මිස වයස අවුරුදු 18ට අඩු සියලු මනුෂ්‍යයන් ළමුන් ය. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා කටයුතු හා ජාතික ඒකාබද්ධතා අමාත්‍යාංශය හා අනුබද්ධ ව පැවති එක්සත් ජාතීන්ගේ සංවර්ධන වැඩසටහනේ තොරතුරු ඇසුරෙන් එය සනාථ වේ. ළමා අයිතිවාසිකම් පිළිබඳ ප්‍රඥප්තියට අනුව ද වයස අවුරුදු 18ට අඩු සෑම පුද්ගලයෙකු ම ළමයෙකු ලෙස සැලකෙයි.

එමෙන් ම ළමයෙකුගේ ශාරීරික-මානසික වශයෙන් නො මේරුභාවය හේතුවෙන් ළමයාට උපතට පෙර මෙන් ම පසුව ද යෝග්‍ය නෛතික රැකවරණය ඇතුළුව විශේෂ ආරක්‍ෂාව හා රැකවරණය සැපයීමේ වැදගත්කම අවධාරණය කොට ඇත. මෙම අර්ථකථන අනුව ළමයෙකු උපතට පෙර එනම්, මව්කුස පිළිපත් කලල අවස්ථාවේ සිට අවුරුදු 18 වන තුරුම ඒ ඒ අවධි පසුකර පැවතෙන්නා වූ ජීවියෙකි. (ජයවීර, 2015: පි. 15).

ඉහත විවිධ අර්ථ දැක්වීම් මගින් පැහැදිලි වන්නේ ළමයා යන්න දිනෙන් දින මොහොතින් මොහොත කායික, බුද්ධිමය හා සමාජමය වශයෙන් සංවර්ධනයට පත්වන්නෙක් බව යි. සංවර්ධනය වන ළමයාගේ ළමාවිය අතිශය සුන්දර වුවත් එය අපවිත්‍ර කරන අසාමාන්‍ය වර්ෂා රැසකි. වර්තමානය වන විට බොහොමයක් ළමා අපයෝජන සහ ළමා අපවාර, ළමා මානසික ගැටලු, ළමා කායික ගැටලු, ළමයින් මත්ද්‍රව්‍ය සඳහා ඇබ්බැහිවීම, ළමා ගණිකා වෘත්තිය මෙන් ම ළමා අපගාමී වර්ෂා බොහොමයක් සිදු වෙමින් පවතී. ළමා අපගාමී වර්ෂා පිළිබඳ අධ්‍යයනය කිරීමේ දී අපගාමී වර්ෂා යන්න මූලින් හඳුනාගත යුතු ය. සරල ව නිර්වචනය කරන්නේ නම්, පොදුවේ යහපත්යැයි සම්මතයෙන් පිළිගැනෙන වර්ෂා නො කතා හරිමින් ඉන් බැහැර වර්ෂාවේ යෙදෙන තැනැත්තන් අපගාමීන් ලෙසින් හැඳින්විය හැකි ය. ඔවුහු සමාජයේ සුළුතරයක් නියෝජනය කරති. මෙම සංකල්පය හඳුනාගැනීමට බොහෝ දිගු වූ ද, සංකීර්ණ වූ ද සමාජ විද්‍යාත්මක අධ්‍යයනයන්ගේ පවතින න්‍යායයන් හා මතවාද තුළින් අපගාමීත්වය යනු කුමක් දැයි වටහා ගැනීමට යම්තාක් දුරකට ඉඩකඩ සලස්වයි.

ළමයෙකු අපගාමී වර්ෂා කෙරෙහි යොමු කෙරෙන සාධක රැසකි. කාලාන්තරයක් මුළුල්ලේ යටි සිතෙහි තැන්පත් ව තිබූ අපගාමී සිතුවිලි, පාරිසරික සාධක මෙන් ම ආරයෙන් කෙරෙන බලපෑම ද ඒ අතර වේ. අපගාමී වර්ෂා ඉංග්‍රීසි භාෂාවෙන් *Deviant Behavior* ලෙසින් හඳුනාගත හැකි ය. 1984 වර්ෂයේ දී ඩග්ලස් (*Douglas*) නමැති විද්වතා අපගාමීත්වය (*Deviance*) යන කෘතියේ දී දක්වන්නේ, ස්ත්‍රී දූෂණය (*Rape*) සමලිංගික සබඳතාව (*Home Sexuality*) ත්‍රස්තවාදය (*Terrorism*) ප්‍රධාන අපරාධ නොහොත් අපගාමී හැසිරීම්වලට අයත් වන බව ය. (ජයවීර, 2015: පි.15) *Aggleton* නැමැති පර්යේෂකයා බොහෝ කෘතිවල දක්වන්නේ ගණිකා වෘත්තිය, ළමා අපයෝජනය, ළමයින්ට අනවර කිරීම සමලිංගික සේවනය වැනි වර්ෂාවන් අපගාමී වර්ෂාවන්ට අයත් බව යි. අපගාමීත්වය ඇති වන්නේ ධර්මතාවලින් ඇත්වීම නිසා බව මර්ෂල් බී. ක්ලීනාර්ඩ් (*Marshall B.Chinard*) විසින් ද වරක් දක්වා ඇත. ඔහු වැඩිදුරටත් සඳහන් කරන්නේ බාලාපරාධ, අපරාධ, මානසික ව්‍යාකූලත්වය, සියදිවි නසාගැනීම, පවුල් නිසි ලෙස සංවිධානය නො වීම යන කරුණු අපගමනය ලෙස සැලකෙන බව යි.

විශේෂයෙන් ම අපගාමීත්වය පිළිබඳ සාකච්ඡා කරන එළඹුම සාපේක්ෂිත එළඹුමකි. එය *Absolute Approach* ලෙස ඉංග්‍රීසි භාෂාවෙන් හඳුනාගත හැකි ය. *Aggleton* නමැති පර්යේෂකයා වැඩිදුරටත්

දක්වන්නේ මානව වර්යාවේ අපේක්ෂකා බිඳදැමීම අපගාමී වර්යා ලෙස යි. පුද්ගලයෙකුගේ ජීවත්වීමේ අයිතිය නැති කිරීම, අහිමි කිරීම, මරණයට පත් කිරීම අපගාමී ක්‍රියාවකි. අපරාධ සහ අපගාමීත්වය වෙන් කල නො හැකි සමීප සම්බන්ධතාවක් පෙන්වුම් කරයි. එය ඉතා කිට්ටුවෙන් බැඳී පවතී. එනම් අපරාධ සහ අපගාමීත්වය සමාජ ධර්මතා සහ අපරාධ නීතිය කඩා බිඳ දමයි. අපගාමී වර්යාවන් උපසංස්කෘතිය මගින් විස්තර කරගත හැකි ය. **Sebald** නමැති විද්වතා දක්වන්නේ එක් එක් සමූහයන් අතර ඔවුන්ට ආවේණික ධර්මතා ඇති අතර ඒ අනුව ඇති වන ප්‍රතිවිරෝධතා අපගාමී වන බව යි. (විජේවර්ධන, 2008: පි. 12).

Oxford ශබ්දකෝෂයෙහි සමාජ ධර්මතා හා සමාජය බලාපොරොත්තු වන්නා වූ ඇගයුම්වලට ප්‍රතිවිරුද්ධ වූ ක්‍රියාකාරකම් අපගාමී වර්යා ලෙස හැඳින්වේ. **Oxford Dictionary of Sociology** ශබ්දකෝෂයට අනුව සමාජ සම්මතයන්ට පටහැනි වූ වර්යාව එනම්, බලාපවාර, සමලිංගික ව්‍යතිචාරය, අනාවාරයේ හැසිරීම යනාදී වූ වර්ගීකරණ වර්යාවන් අන්තර්ගත බව **Scott and Marshall** ප්‍රකාශ කරයි. සමාජ පති අතර උපසංස්කෘතිය විවිධාකාරයේ අන්‍යෝමීය න්‍යාය, ලේබල් න්‍යාය, සංස්කෘතික ගැටුම පිළිබඳ න්‍යාය ආදියෙන් ද අපගාමී වර්යා පිළිබඳ අවබෝධයක් ලබාගත හැකි ය. බලාපරාධකරුවන් තුළ ද අපගාමී වර්යා වර්ධනය වී ඇත. සියලුම අපගාමී වර්යා මානව වර්යාවන් ය. අපගාමී වර්යා සහිත පුද්ගලයන් බිහිවන්නේ සාමාන්‍ය තත්ත්වයේ සිටින පුද්ගලයන්ගෙන් බව **Marshall B.Clinard** පවසයි.

නව න්‍යායන් හා අපරාධ පිළිබඳ නව අර්ථකථනවලින් පෙන්වා දෙන්නේ පුද්ගල වර්ග ස්වභාවය, හෝමෝන ක්‍රියාකාරීත්වය, ජානමය බලපෑම අපගාමී වර්යාව කෙරෙහි නැඹුරුවීමට බලපාන බව යි. මේ පිළිබඳ ව බොහෝ තොරතුරු අපරාධ විද්‍යාව, සමාජ විද්‍යාව හා මනෝවිද්‍යාව වැනි පුළුල් ක්ෂේත්‍ර ආශ්‍රයෙන් ගොඩනැගී ඇති බව එම විෂයයන්ට ආදාළ මූලාශ්‍රය භාවිතයෙන් සොයාගත හැකි ය. විශේෂයෙන් ළමා අපගාමී වර්යා යනු බොහෝ විට බාහිර පාර්ශ්වයක් මගින් බලපෑම් එල්ලවන්නක් ලෙසත් හඳුන්වාදිය හැකි ය. ලිංගික අපවාර, මත්ද්‍රව්‍ය සම්බන්ධ ළමා අපවාර, අනාරක්ෂිත වෘත්තීන්වල ළමයින් යෙදවීම, සන්නිවේදන මාධ්‍ය වැරදි ලෙස භාවිත කිරීම, සොරකම්, මංකොල්ලකෑම්, මිනීමැරුම්, අවි-ආයුධ භාවිතය, ළමයාට බාහිර පාර්ශ්වයක් මගින් සිදු වන අපවාර ලෙස දැක්විය හැකි ය. ලිංගික සබඳතා අපගාමී වර්යා ලෙසින් වර්තමානයේ විවිධ ස්වරූප ගෙන ඇත.

- සමලිංගික සබඳතා
- ලිංගික ප්‍රදර්ශනශීලී බව
- යමෙකු බාලවයස්කාරයෙකු සමග ඇති කරගන්නා සබඳතා
- ළමා ගණිකා වෘත්තිය
- සමසමූහ ලිංගික සබඳතා (සාරානන්ද හිමි, එළමල්දෙණියේ, 2019: පි. 83) ලෙසින් මේවා සමාජයෙන් සමාජයට විවිධාකාර වේ.

ලිංගික ක්‍රියාවක් ලිංගික අපරාධයක් ලෙස සැලකීමේ දී ප්‍රධාන කරුණු 04ක් සලකා බැලෙයි.

- ලිංගික ක්‍රියාවේ ස්වභාවය
- ලිංගික ක්‍රියාවට නතු කරගත් කර්මයේ ස්වභාවය
- ලිංගික ක්‍රියාව තුළ සමාජමය අවස්ථාව
- එම ක්‍රියාව සඳහා මනාප ලැබුණ ද නැද්ද යන්න යි. (විජේවර්ධන, 2008: පි. 49)

ලංකාව තුළ සිදුවන සමාජ අපගාමී වර්ගයා සහ ලිංගික අතවරයන්ගෙන් පොලීසියට වාර්තා වන්නේ ඉතා සුළු ප්‍රමාණයකි. වාර්තා නො වන ප්‍රමාණය අති විශාල ය. මෙයට හේතු ලෙස,

- සමාජ අපවාදයන්ගෙන් ගැලවීම
- විවිධ බලපෑම්
- නීතිය හමුවට යාමේ බිය
- ආර්ථික දුෂ්කරතා ආදිය දැක්විය හැකි ය. (විජේවර්ධන, 2008: පි. 49).

ලංකාවේ ගණකා වෘත්තියේ යෙදෙන ළමයින්ගේ සංඛ්‍යාව අසුදාහක් පමණ වේ. ලෝකයේ වෙනත් රටවල් සමග සැසඳීමේ දී ළමා අපගාමී වර්ගයාවක් වන ළමා ගණකා වෘත්තිය ද ලංකාව තුළ ප්‍රමුඛ ස්ථානයක් හිමිකොට ගෙන ඇත. මෙතෙක් සිදුකර ඇති පර්යේෂණවලට අනුව පැහැදිලි වන්නේ ලංකාවේ වයස අවුරුදු 18ට අඩු පිරිමි ළමුන් 18%ක් හා ගැහැණු ළමයි 5.4% ක් ළමා කාලයේ දී ලිංගික අපවාරයන්ට ගොදුරු වී ඇති බවයි. සංචාරක කලාපවල විදේශිකයින් බොහෝ විට ළමයින් අපවාරයන්ට ලක් කරයි. මේ අනුව අපවාරයන්ට ලක් වන දරුවා ක්‍රමයෙන් ඒවාට පෙළඹේ. අනතුරු ව වැඩිහටියන් හෝ සමවයස් කණ්ඩායම් සමග ලිංගික අපවාරයේ යෙදෙයි. මේ වන විට දක්නට ලැබෙන ලිංගික අපවාර අතර,

- දූෂණය කිරීම
- අස්වාභාවික ක්‍රියා
- කාමුක සංසර්ගය
- ළඟ ඥාතියෙකු සමග ලිංගික ව හැසිරීම ආදිය දැක්විය හැකි ය (විජේවර්ධන, 2008: පි.49).

ලංකාව තුළ දක්නට ලැබෙන ළමා අපගාමී වර්ගයාවන් සඳහා මත්ද්‍රව්‍ය ද වක්‍ර ලෙස සම්බන්ධ වේ.

- ළමයින් විසින් මත්ද්‍රව්‍ය භාවිතයට ගැනීම
- අන් අය විසින් ළමයින් මත්ද්‍රව්‍ය ජාවාරම්වලට සම්බන්ධ කර ගැනීම ආදිය වේ.

නාගරික මධ්‍යම පාන්තික පවුල්වල දරුවන් මේ සඳහා යොමු වී ඇති අතර නිවෙස්වලින් මුදල් සොරාගෙන මිතුරන් සමග මත්ද්‍රව්‍ය භාවිත කරනු දැකගත හැකි ය. ඔවුන් භාවිත කරන මත්ද්‍රව්‍ය අතර ට්‍රමඩෝල්, කොරෙක්ස්, බාබුල්, මාවෝ, හැන්ස්, පීබා, ජෙලී, කුඩු, අබ්බො, හෙරෝයින්, හමීස්, කොකේන් වැනි මත්ද්‍රව්‍ය මෙන් ම රා, අරක්කු, කසිප්පු ආදී ද්‍රව්‍ය භාවිත කරනු දක්නට ලැබේ.

මක්දව්‍ය ජාවාරම ළමයින් යොදා ගෙන සිදු කරනු ලබන්නේ ළමුන්ගේ ශ්‍රමය අඩු මුදලට ලබාගත හැකි බැවිනි. වත්මනෙහි විද්‍යුත් මාධ්‍ය සහ සමාජ මාධ්‍ය භාවිතය හේතුවෙන් ද ළමයින් අපගාමී වර්යාවන් සඳහා යොමුවීමක් දැකගත හැකි ය. මාධ්‍ය තුළ ඇති අසහ්‍ය දර්ශන, සිප ගැනීම් සහ ලිංගික ක්‍රියාවන් දකින දරුවා තුළ හැඟීම් උද්දීපනය වේ. මේ නිසා දරුවා එවැනි ක්‍රියාකිරීමට පෙළඹෙන අතර ඒ තුළින් සමලිංගික සේවනය වැනි ක්‍රියාකාරකම් අත්හදා බැලීම ආදියට යොමු වේ (සාරානන්ද හිමි, එළමල්දෙණියේ, 2019:පි. 83).

ළමයින් අනාරක්ෂිත රැකියාවල යෙදවීම, ළමා ශ්‍රමය සුරාකෑමක් වන අතර එය වර්තමාන සමාජයේ එය බොහෝ විට දක්නට ලැබේ. වයස අවු. 8-10 ළමයින් බොහෝ විට විවිධ වෘත්තීන්හි යොදවනු දක්නට ලැබේ. වාණිජමය වශයෙන් ළමයින් සේවයේ යොදා ගන්නා අතර කඩසාප්පු, හෝටල් ඉදිකිරීම් කටයුතුවල ගොවිතැන් කටයුතුවල මෙන් ම මක්දව්‍ය විකිණීම වැනි වාණිජ කටයුතුවල දී අඩු මුදලට ළමයින් යොදවා අනාරක්ෂිත සේවාවක් ලබා ගනිති. ළමයින් මෙහෙකාර සේවයේ යෙදවීම පවා බරපතල වරදකි. එය වර්තමානයේ වරදක් ලෙස නීතිගත ව ඇත.

පර්යේෂණ ගැටලුව

වර්තමාන සමාජයේ ළමා අපවාර, ළමා ගැටලු බොහොමයක් සිදුවන අතර ළමා අපගාමී වර්යාවන් ද ඒ හා සමාන ව සිදු වෙයි. ළමා අපගාමී වර්යා පාලනය විෂයෙහි බෞද්ධ ඉගැන්වීම් උපයෝගී කරගත හැක්කේ කේසේ ද? යන්න මෙම පර්යේෂණයේ, පර්යේෂණ ගැටලුව යි.

පර්යේෂණයේ අරමුණු

ප්‍රධාන අරමුණ

ළමයින් තුළ පවතින අපගාමී වර්යා පාලනය විෂයෙහි බෞද්ධ ඉගැන්වීම් උපයෝගී කරගත හැකි ආකාරය අධ්‍යයනය කිරීම ප්‍රමුඛ අරමුණ වේ.

සෛස්‍ර අරමුණු

- ළමයා යනු කවරෙකු දැයි නිර්වචනය ඇසුරෙන් අධ්‍යයනය කිරීම
- විවිධ අපගාමී වර්යා හා ඒවාට බලපාන හේතු විමර්ශනය කිරීම
- ළමයින් තුළ පවතින අපගාමී වර්යා විමර්ශනය කිරීම
- අපගාමී වර්යා පාලනය විෂයෙහි බෞද්ධ ඉගැන්වීම්වල උපයෝගීතාව අධ්‍යයනය කිරීම

උපන්‍යාසය

ළමා අපගාමී වර්යා පාලනය විෂයෙහි බෞද්ධ ඉගැන්වීම් උපයෝගී කරගත හැකි ය.

සාහිත්‍යය විමර්ශනය

අපගාමී වර්ගය යන මෙම පර්යේෂණ ග්‍රන්ථය සුධීර ජයවීරයන් විසින් 2015 දී රචනා කොට ඇත. එහි දී අපගාමීත්වය විභූත කිරීම, විශ්ලේෂණය කිරීම සිදු ව ඇති අතර අපගාමීත්වය පිළිබඳ ජෛව විද්‍යාත්මක සාධක, මනෝ විද්‍යාත්මක සාධක ආදිය විග්‍රහ කරයි. අපගාමීත්වය පිළිබඳ පසුකාලීන සමාජ යාචානුභූතීන්, අපගාමීත්වය පිළිබඳ අන්තර්ක්‍රියාවාදී න්‍යායන්, අපගාමීත්වය පිළිබඳ සමාජවාදී ඵලඹුම් මෙම කෘතියෙන් ඉදිරිපත් කොට ඇත. මාවත්වාසී ළමයින්ගේ අපගාමී වර්ගය රටාවන් යන පර්යේෂණ ග්‍රන්ථය 2008 වර්ෂයේ දී නෙරංජී විජේවර්ධන මහත්මිය විසින් රචනා කොට ඇති අතර එය මෑතකාලීන ව ළමා අපගාමී වර්ගයන් පිළිබඳ ලියවුණු විශිෂ්ට පර්යේෂණ ග්‍රන්ථයකි. එම පර්යේෂණයෙහි ශ්‍රී ලංකාවේ මාවත්වාසී ළමයින්ගේ අපගාමී වර්ගය රටාවන් පිළිබඳ පුළුල් ව අධ්‍යයනය කොට ඇති අතර විශේෂයෙන් ළමා ගණකා වෘත්තිය, ළමා අපවාර, ළමයින් විවිධ වෘත්තීන්හි යෙදවීම වැනි අපගාමී වර්ගය පිළිබඳ ව සාකච්ඡා කොට ඇත. මගේ පර්යේෂණය සඳහා එහි කරුණු උපයෝගී කොටගත් අතර එහි අඩංගු නොමැති ළමා අපගාමී වර්ගය පාලනය විෂයෙහි උපයුක්ත බෞද්ධ ඉගැන්වීම් පිළිබඳ පුළුල් ව අධ්‍යයනය කරයි.

වමින්ද ජී ගමගේ විසින් බුදු දහම ලිංගිකත්වය හා බෞද්ධ ප්‍රතිපදා මාර්ගය 2007 වර්ෂයේදී රචනා කොට ඇත. එහි කාමය පිළිබඳ බෞද්ධ විග්‍රහය සූත්‍ර පිටකානුසාරයෙන් සිදු කොට ඇති අතර ලිංගික සංවාසය, කාමය මූලික අංගය වීමත්, ලිංගිකත්වය හා හික්ෂු හික්ෂුණි විනය, ලිංගිකත්වය හා නිර්වාණගාමී ප්‍රතිපදා මාර්ගය සහ ලිංගික ක්‍රියාවලිය හා රහතන් වහන්සේ යනාදිය පිළිබඳ ව ගැඹුරින් සාකච්ඡා කොට ඇත. නූතන සමාජ ගැටලු සඳහා බෞද්ධ විසඳුම් යන කෘතිය එළමල්දෙණියේ සාරානන්ද හිමි විසින් 2019 දී රචනා කරන ලද්දකි. සෑම ප්‍රමුඛ ප්‍රශ්නයක් පිළිබඳ ව ම බුදු දහම සලකා බලන්නේ මිනිස් ගැටලු ලෙස ය. කවර රටක කවර සමාජයක ජීවත් වුව ද පොදුවේ මිනිසා මුහුණපාන ප්‍රශ්න බුදුදහමින් පැහැදිලි ව විග්‍රහ කොට ඇත. මෙම පර්යේෂණ ග්‍රන්ථය මගින් සමාජ ගැටලු, කාර්මිකරණය, නාගරීකරණය, නවීකරණය, පාරිසරික ගැටලු, ළමා ගැටලු, යොවුන් ගැටලු, ජනගහන වර්ධනය, අපරාධ, ලෞකිකවාදය, සමාජ ගැටලු විසඳීමට බෞද්ධෝපදේශ ආදිය පුළුල් ව සාකච්ඡා කරයි. ළමයින් තුළ ඇති වන අපගාමී වර්ගය සඳහා වන බෞද්ධ උපදේශ කෙරෙහි වැඩි අවධානයක් යොමු කර නොමැත. බුද්ධාගම සහ කාමුකත්වය යන කෘතිය රචනා කරන ලද්දේ වමින්ද ජී ගමගේ විසින් 1998 දී ය. මෙම පර්යේෂණ ග්‍රන්ථයේ ආචරණය වන කරුණු වන්නේ ලිංගිකත්වය සහ සංවේදීභාවය යි. පළමු පරිච්ඡේදයේ මානව ලිංගිකත්වය සහ බුදුදහම පිළිබඳ කෙටි හැඳින්වීම, දෙවන පරිච්ඡේදයේ බුදුදහම සහ කාමුක වින්දනය සහ බුදුදහමේ පුද්ගලයා පිළිබඳ සංකල්පය, ඉන්ද්‍රියයන් හය, ඉන්ද්‍රිය සතුට ලබා ගැනීමේ ක්‍රම, මිනිසාගේ යැපීම පිළිබඳ සාමාන්‍ය දෘෂ්ටිකෝණයන් සාකච්ඡා කෙරේ.

කාම තෘප්තිය පිළිබඳ නැවත ඉපදීම, මානව දුෂ්කරතා පිළිබඳ බෞද්ධ අදහස්, මානව දුෂ්කරතා සඳහා විසඳුම තුන්වන පරිච්ඡේදය ලිංගික තහනම් පිළිබඳ පාලි සාහිත්‍යයෙහි ඉගැන්වීම, විනය පිටකය, විනය පිටකයේ චේතනාව, පාලි බෞද්ධ ග්‍රන්ථවල විනයට හිමි ස්ථානය, විනය කොටස් ගැන සාකච්ඡා කරන ලදී. ලිංගිකත්වය පිළිබඳ තොරතුරු මූලාශ්‍රයක් ලෙස, නීති රීති පිළිබඳ විනය වර්ධනය, ලිංගික තහනම පිළිබඳ ඉගැන්වීම, ශ්‍රී ස්ථි පාරාජිකා රීතිය, ස්වයං ලිංගිකත්වය පිළිබඳ විනය ස්වයංවින්දනය, කාන්තා ස්වයං වින්දනය, සුරතල් කිරීම, නිශ්චාර විමෝචනය, කාමුක වින්දනය වැනි ලිංගික ප්‍රවර්ගවලින් පිළිබිඹු වේ. හික්ෂුන් වහන්සේගේ පරම නිෂ්ඨාව, තෘෂ්ණාව නැති කිරීම, කර්මයම් විනාශය, අන්තර්ම ලෞකික ජීවිතය,

බ්‍රහ්මචාරී ජීවිතය සහ සිව්චන පරිච්ඡේදය සාකච්ඡා කළේ විවාහ ස්ථානය, මනාව ගැලපෙන පුද්ගලයන්ගේ විවාහ ගුණාංග හතර, විවාහ වර්ග, භාර්යාවන්ගේ විවිධ වර්ග, කාන්තාවන්ගේ අලංකාරය, විවාහ පටිපාටිය, බහු විවාහය, අනාවාරය, දික්කසාදය, මිනිස් විවාහය පිළිබඳ බෞද්ධ විශ්ලේෂණය සහ පස්වන පරිච්ඡේදය මගින් ථෙරවාදී බෞද්ධ ග්‍රන්ථවල උපත් පාලන ක්‍රම සහ ගබ්සාව පිළිබඳ ආචර්ජනය පිළිබඳ ව සාකච්ඡා කරන ලදී. අපගමනය ලිංගිකත්වය සහ බුද්ධාගම යන කෘතිය වඩිනාගල පඤ්ඤාලෝක හිමි විසින් 2020 දී රචිතය. මෙම පර්යේෂණ ග්‍රන්ථයේ අපගමනය, ලිංගිකත්වය සහ බුදුදහම සාකච්ඡා කර ඇති අතර එහි බුදුදහමේ වෙනස් ලිංගික හැසිරීම් හැදින්වීම, කාමුකත්වය සහ ලිංගිකත්වය, අපගමන ලිංගික හැසිරීම් නිර්වචනය කිරීම, කාමුකත්වය සහ ලිංගිකත්වය පිළිබඳ ව සාකච්ඡා කෙරේ. කාමුකත්වය, සංවේදී බැඳීමෙහි මනෝවිද්‍යාත්මක පැතිකඩ, බෞද්ධ ඉගැන්වීම් සහ ආශාව, කාමුකත්වයේ ධනාත්මක අංශ, කාමුකත්වයේ ගැටලුකාරී ස්වභාවය, ලිංගිකත්වය සහ මනෝවිද්‍යාත්මක උමතු, මිනිස් සිරුර පිළිබඳ බෞද්ධ ආකල්පය, මිනිස් සිරුර සඳහා ව්‍යවස්ථාව, ශරීරය දර්ශනය කිරීමේ අරමුණක් ලෙස මිනිස් සිරුර පිළිබඳ ව, නිෂේධවාදයට හේතු, ෆෝරූන් පරිච්ඡේදයේ බ්‍රහ්මචර්යාව, නිර්මලකම සහ සාමාන්‍ය අපගමන ලිංගික හැසිරීම් (බ්‍රහ්මචර්යාව, නිර්මලකම, විවාහය, කාමමිථ්‍යාවාරය, ඒකාධිකාරය සහ බහු විවාහය, විවාහයට පෙර ලිංගිකත්වය, ස්වයංචිත්තනය, ලිංගික අපගමනය, ලිංගික අපගමනය, ලිංගික අපගමනය, ලිංගික අපගමනය පිළිබඳ ව සාකච්ඡා කරන ලදී. හයවන පරිච්ඡේදයේ සමාජ විද්‍යාත්මක විකෘති ලිංගික හැසිරීම් ගණිකා වෘත්තිය, සමලිංගිකත්වය, ප්‍රොනෝග්‍රැෆි මෙන් ම **“Exhibitionism, Voyeurism, Paedophilia”** යන අපගාමී ලිංගික වර්ග ගැන සාකච්ඡා කොට ඇත. ඉහත පර්යේෂණ ග්‍රන්ථ මගින් ළමා අපගාමී වර්ගාවන් වන මන්ද්‍රව්‍ය භාවිතය, ළමා ගණිකා වෘත්තිය, ළමයින් විවිධ වෘත්තීන්වල යෙදවීම, ලිංගික හිංසනය වැනි දේවල් පිළිබඳ ව පොදුවේ සාකච්ඡා කොට ඇත. නමුදු එම පර්යේෂණයන්හි ළමා අපගාමී වර්ගාවන් අවම කිරීමට බෞද්ධ උපදේශයන් සහ යෝජනා ලබා දී නොමැති බැවින් මෙම පර්යේෂණය මගින් සමාජයේ පවතින ළමා අපගාමී වර්ගාවන් හඳුනාගන්නා අතර ළමා අපගාමී වර්ගාවන් අවම කිරීම සඳහා ළමයින්ට, වැඩිහිටියන්ට මෙන් ම සමාජයට ද මඟ පෙන්වයි. බෞද්ධ ඉගැන්වීම්වල අන්තර්ගත ත්‍රිලක්ෂණය, චතුරාර්ය සත්‍යය, ආර්ය අෂ්ටාංගික මාර්ගය, භාවනාව මෙන් ම බෞද්ධ උපදේශනය ආදී බෞද්ධ සංකල්ප ළමා අපගාමී වර්ගා පාලනය විෂයෙහි උපයෝගී කරගැනීමට බලාපොරොත්තු වේ.

පර්යේෂණ ක්‍රමවේදය

ප්‍රධාන වශයෙන් දත්ත රැස් කිරීමේ දී කේෂ්ත්‍ර අධ්‍යයනය හා මූලාශ්‍රය අධ්‍යයනය යන ක්‍රමවේද දෙකම භාවිත කොට ඇත. ඒ හරහා ප්‍රමාණාත්මක හා ගුණාත්මක දත්ත අන්තර්ගත මිශ්‍ර පර්යේෂණ ක්‍රමවේදය යොදා ගැනිණි. කේෂ්ත්‍ර අධ්‍යයනය අනුරාධපුර දිස්ත්‍රික්කයේ ළමා පුනරුත්ථාපන මධ්‍යස්ථාන (SOS ළමා ගම්මානය) ඇසුරෙන් සිදු කළ අතර ප්‍රශ්නාවලි, සම්මුඛ සාකච්ඡා මෙන් ම සහභාගීතා නිරීක්ෂණ සිදු කෙරිණි. මූලාශ්‍රය අධ්‍යයනයේ දී ප්‍රාථමික හා ද්විතීයික මූලාශ්‍රය යොදා ගැනීම සිදු කළ අතර ප්‍රාථමික මූලාශ්‍රය භාවිතයේ දී ත්‍රිපිටකය බහුල ව ම භාවිත කෙරිණි. සූත්‍ර පිටකයට ඇතුළත් දීඝනිකායේ විවිධ සූත්‍ර ආදියත්, ද්විතීයික මූලාශ්‍රය ලෙස පන්සිය පනස් ජාතික පොත ඇතුළු සංස්කරණය වූ කෘති රැසක් භාවිත කෙරිණි. මෑත කාලීන වාර්තා මගින් මෙන් ම සඟරා, කෝෂ ග්‍රන්ථ අන්තර්ජාලය, පරිශීලනය කරමින් දත්ත ලබාගැනීමෙන් මෙම පර්යේෂණය සිදු කළ අතර Google Academia, Google Scholar වැනි අන්තර්ජාල පර්යේෂණ මූලාශ්‍රය අධ්‍යයනය සිදු කෙරිණි.

සාකච්ඡාව

ලමා අපගාමී වර්ග පාලනය විෂයෙහි බෞද්ධ ඉගැන්වීම්වල උපයෝගීතාව පිළිබඳ සාකච්ඡා කිරීම නූතන සමාජයට බොහෝ සෙයින් ප්‍රයෝජනවත් වනු ඇත. ලමයා පිළිබඳ බෞද්ධ දෘෂ්ටිකෝණය අනුව සලකා බැලීමේ දී “පුත්තා වස්සු මනුස්සානං” ආදී ප්‍රකාශ වැදගත් වේ. දෙමව්පියන්ට දරුවන් හා සමාන තවත් වටිනා වස්තුවක් මිහිපිට නොමැති බව බුදුරජාණන් වහන්සේ දේශනා කොට ඇත. (කාරියවසම්, 2015: පි. 49) බුදු දහමෙහි “දහර” යනුවෙන් ලමයා හඳුන්වා දී ඇත්තේ වයසින් බාල වූ යන අර්ථයෙන් වන අතර “මන්ද, කුමර, බාලක” යන වචන ද බුදුදහමෙහි ලමයා සම්බන්ධ ව ගැබ් ව ඇත. “මන්ද” යනුවෙන් හඳුන්වා ඇත්තේ වක්ලු, සෝත ආදී ඉන්ද්‍රියන් නො මේරූ බැවින් යන්න මජ්ඣනිකාය අට්ඨකථාවෙහි සඳහන් වී ඇත. “කුමර” යනුවෙන් ලමයා හැඳින්වෙන බව උදානට්ඨකථාවෙහි සඳහන් වේ. වැඩිහිටිවියට මහලුවියට නො පැමිණි නිසා එනමින් හැඳින්වෙන එහි වැඩිදුරටත් සඳහන් ය.

ඉහත කරුණුවලින් පෙන්වා දෙන්නේ සාමාන්‍ය ව්‍යවහාර අනුව ලමයා යන්න වයසින් බාල කෙනෙකු ලෙස නිර්වචනය වූව ද බෞද්ධ අර්ථකථනය තුළ ගැබ් ව ඇත්තේ පුද්ගල චරිතය, මනුෂ්‍යාගේ මානසික මට්ටමේ දියුණුව සහ කරන ක්‍රියාව අනුව බාල යන්න ව්‍යවහාර වන බව යි. රහත් කෙනෙකු එතුමාගේ මානසික මට්ටම අනුවත් පහත්, බාල ක්‍රියා සිදු කරන පුද්ගලයින් ඔවුන්ගේ මානසික මට්ටම අනුව පමණක් බුදුදහමෙහි උසස්/පහත් සහ බාල/මහලු ලෙස වර්ගීකරණය කරයි. පුද්ගලයාගේ ක්‍රියාව අනුව පහත්, මෝඩ අයෙක් බාල ලෙස බුදු දහමේ දක්වයි.

ශ්‍රී සුමංගල ශබ්දකෝෂයේ ලමයා යන්න දැක්වෙන්නේ “අපච්ච” යනුවෙනි. එය සංස්කෘත භාෂාවෙන් ලමයා යන්න හැඳින්වීමට යෙදී ඇත (සෝරත හිමි, වැලිවිටියේ, 1999: පි. 33) එහි තේරුම “බාලයා, කුඩා දරුවා” යන අර්ථ යි. කිසාගෝතමිය තම මළ පුතුවට පණ දෙන්නට උත්සහ දැරුවේත්, සිදුහත්-රාහුල දෙදරුවන්ගේ විශෝවෙන් සුද්ධෝදන රජුට විශාල දුකක් දැනුනේත්, ඒ නිසා ම වන්නට ඇත. (කාරියවසම්, 2015: පි. 49) මිනිස් මව්වරුන්ට පමණක් නො ව සත්ත්ව ලෝකයේ මව්වරුන්ට ද මෙය පොදු වූ තත්ත්වයකි. ඇතැම් විට මිනිස් මවකගෙන්වත් බලාපොරොත්තු විය නො හැකි උතුම් මව් සෙනෙහසක් සතුන් තුළින් දැකගත හැකි ය. දරුවන්ට දෙමව්පියන්ගේ ආදරය, කරුණාව, දයාව අත්‍යවශ්‍ය ම සාධකයන් ය. විශේෂයෙන් දරුවා පාලනය වන්නේ දෙමව්පියන්ගේ ආදරය නිසාවෙනි.

“මාතා යථා නියං පුත්තං ආයුසා එකපුත්තමනුරක්ඛේ” යනුවෙන් සිය එක ම පුතු රකින මවගේ දාරක ස්නේහය බුදුරජාණන් වහන්සේ උපමාවකට ද නැගුවේ මාතෘ සෙනෙහස ප්‍රබල වන බැවිනි. ලමයින් තුළ ඇතිවන අපගාමී වර්ගවත් පාලනය කිරීමට යොදා ගත හැකි විශිෂ්ටතම ඉගැන්වීම් බුදුදහම තුළ අන්තර්ගත වේ. බෞද්ධ දර්ශනය තුළ කෙළින් ම අපගාමී වර්ගයා යන වචනය භාවිත නො වූව ද ඒ හා සමාන ව යන සංකල්පයක් ලෙස “වජ්ජ” යන සංකල්පය භාවිත වී ඇත. වජ්ජ යන්න පහත් වැරදි ක්‍රියාවක් ලෙස පෙළෙහි සඳහන් වී ඇත. විශේෂයෙන් ම විනය පිටකයේ පාරාජිකා කාණ්ඩයේ ද සඳහන් වන්නේ “හිනො, ගම්මො, අනරියො, අනත්තො සංහිතො” යන වචන අයහපත්, බාල, පහත් ක්‍රියා සඳහා භාවිත වී ඇති බව යි. මේ පිළිබඳ වැඩිදුර කරුණු විනය පිටකයේ පාරාජිකා කාණ්ඩයේ දැකගත හැකි ය. සාරිපුත්ත සීහනාද සූත්‍රයේ දී දක්වා ඇත්තේ ද වැරැද්ද, වැරැද්ද විදියට දැක ප්‍රතිකර්ම කළ යුතු බව දක්වයි.

මෙම වැරදි ක්‍රියා වළක්වා ගැනීමට කටයුතු කළ යුතු වෙයි. අත්තුපනායක ධර්ම පරියාය, ආධිපතෙයා ධර්ම වැනි ස්වං වාරණ ධර්මන් ඔවාද ප්‍රතිමොක්‍ෂය වැනි බෞද්ධ ඉගැන්වීම් ද ළමා මනසට ලබාදිය යුතු ය. අවවාදය-අනුසාසනය, මෙන් ම සිගාලෝවාද සූත්‍රයේ යුතුකම්-වගකීම් ඉටු කිරීම ද සූත්‍ර පිටකයේ එන යම් වර්තකථා වර්තායනය කිරීමෙන් ද අපගාමී හෙවත් වැරදි, අයහපත් වර්යාවන් පාලනය කරගත හැකි බව බුදු සමයාගත ඉගැන්වීම් අනුව විග්‍රහ කළ හැකි ය. එකිනෙකාට යුතුකම්-වගකීම් ඉටු කරගනිමින් සමාජ ධර්මතා ආරක්‍ෂා කරමින් කටයුතු කළ යුතු ආකාරය සිගාලෝවාද සූත්‍රයේ මැනවින් කියාදෙයි. ඒ අනුව සමාජයේ ප්‍රධාන කාණ්ඩයක් වන දෙමව්පිය-දූරු සබඳතාව දක්වා ඇත. දරුවන්ගෙන් දෙමව්පියන්ටත්, දෙමව්පියන්ගෙන් දරුවන්ටත් ඉටුවිය යුතු යුතුකම් පිළිබඳ ව මෙමගින් වැඩිදුරටත් දේශනා කොට තිබේ. දෙමව්පියන් තම දරුවන්ට සිදු කරන කාරණා 05ක් ලෙස,

- පාපයෙන් වළකති
- යහපතෙහි පිහිටුවති
- ශිල්ප ශාස්ත්‍ර උගන්වති
- සුදුසු කල්හි ආවාහ-විවාහ කරදෙති
- දායාද පවරති ආදිය දැක්විය හැකි ය. (සිගාලෝවාද සූත්‍රය, 2006)

දෙමව්පියන් දරුවන්ගේ අවශ්‍යතා ඉටු කරමින් දරුවන් ආරක්‍ෂා කරගත යුතු අයුරු සිගාලෝවාද සූත්‍රය ඇසුරින් පෙන්වාදෙයි. එවිට දරුවා නිසි මාර්ගයේ ගමන් ගන්නා අතර දරුවන්ට ආරක්‍ෂාව, රැකවරණය නිසි කල්හි ලබාදෙන්නේ නම් ළමා අපගාමී වර්යාවන්ගෙන් වළක්වා ගත හැකි බව බුදුදහම අවධාරණය කරයි. බුද්ධ දේශනාවේ සඳහන් වන පහත ක්‍රමෝපායන් උපයෝගී කර ගැනීමෙන් ද දරුවා දරුවා තුළ යහපත් පරිවර්තනයක් ඇති කරගත හැකි ය.

- දෙමව්පිය, ආදරය රැකවරණය නිසි පරිදි ලබාදීම
- ඇසුරට සුදුසු පුද්ගලයන් පමණක් ඇසුරු කිරීමට ඉඩදීම
- දරුවන් සමඟ සුදුසු ප්‍රදේශයක ජීවත්වීම
- දෙමව්පියන් දෙදෙනාම යහපත්වීම
- නීතිය නිසි පරිදි ක්‍රියාත්මක කිරීම
- වැරදි කරන අයට නිසි පරිදි දඬුවම් කිරීම
- දරුවන්ට නිසි පරිදි ලිංගික අධ්‍යාපනය ලබාදීම
- ප්‍රජාව දැනුවත් කිරීම ආදිය වේ. (සාරානන්ද හිමි, 2019: පි. 83)

කාර්මිකරණය, නාගරීකරණය වූ වර්තමාන සමාජයේ දෙමව්පියන් ඔවුන්ගේ යුතුකම්, වගකීම් හරිහැටි නො දැන ක්‍රියාකරන අයුරු දැකගත හැකි ය. නමුදු බෞද්ධ පරිසරයක් තුළ හැදෙන දරුවා දෙස දෙමව්පියන් බැලූවේ ආරක්‍ෂා කළ යුතු වස්තුවක් ලෙස ය. පාසල හෝ දහම් පාසල තුළ දී ගුරුගෝල සබඳතා තුළින් දරුවා ආරක්‍ෂා වූ අතර දරුවාගේ පූර්ණ අයිතිය ගුරුවරයාට පැවරුණි. තක්‍ෂලාවේ දිසාපාමොක් ඇදුරුතුමා

ලඟ දරුවන් යහපත් ලෙස හදුනා බව ජාතකකථා තුළින් ද හෙළි වී ඇත. එනම් මීට පෙර තිබූ ජන සමාජයේ වැඩිහිටියන් හා දෙමව්පියන් දරුවන්ට පූර්වාදර්ශ සපයමින් ජීවත් වී ඇත.

නමුත්, නූතනය වන විට වැඩිහිටියන් දරුවන් නො මඟ යවන තත්ත්වයට පත් ව ඇත. බුද්ධ දේශනාවෙහි කියවෙන ඥාතිත්වය නිතරම රඳා පවතින්නේ විශ්වාසය මත ය. (විජේරත්න, 2015: පි. 56) වර්තමානය වනවිට විශ්වාසය යන කරුණු සොයාගැනීම ඉතා අසීරු ය. විශේෂයෙන් ම දරුවන් හැදෙන වැඩෙන පරිසරය ඔවුන්ගේ අනාගතය තීරණය කරයි. ඒ අනුව දරුවන් වැඩිහිටියන් අනුකරණය කරමින් තමන්ගේ ජීවිතය හැඩගසා ගනියි. බුදුරාජාණන් වහන්සේ වරක් වදාළේ සත්තිගුම්භ ජාතකය තුළින් සමාජ පරිසරයට අනුව ළමයා හැඩ ගැසෙන ආකාරය යි. එහි ඇත්තේ අපගාමී වර්යාවන් පිළිබඳ සරල පිළිබිඹුවකි. කුඩා කල සොරුන් අසලට වැටුණ ගිරවා සොරුන් මෙන් අසත්පුරුෂ ව වැඩුණු අතර ද, තාපසයන් අසලට වැඩුණ ගිරවා යහපත් ව හැදී වැඩී ඇත. මෙලෙස දරුවා ද යහපත්-අහසපත් දෙය තදින් අනුකරණය කරයි. එවැනි පූර්වාදර්ශ ජාතකකථාංග වර්තමාන තරුණ දූවා දරුවන්ට ද ආදර්ශයක් සපයයි.

බෝසත් චරිතය ද කුඩා දරුවෙකු ලෙස පරමාදර්ශී චරිතයක් වූ බව ජාතකකථා ඇසුරින් පැහැදිලි කරගත හැකි ය. මහාසීලව ජාතකය, වන්නකින්නර ජාතකය, බක ජාතකය, වට්ටක ජාතකය, කුරුංගමික ජාතකය, මිත්තවින්දක ජාතකය, වණ්ණුපථ ජාතකය මෙන් ම කුක්කරු ජාතකය ඔස්සේ බෝසත් චරිතය හඳුනාගත හැකි ය. සිද්ධාර්ථ කුමාර චරිතය චරිතවත්, ළමා චරිතයක් ලෙස දක්විය හැකි ය. චුල්ලපත්ථක ආදී කථාත්, සුනීත, සෝපාක වැනි දේශනාවන්ට අනුවත් බුදුරදුන් පෙන්වා දෙන්නේ, ළමා අපගාමී වර්යාවන්ගේ පිළිබිඹුවකි. එවැනි ජාතකකථා යොදා ගැනීමෙන් ද පෙන්වා දී ඇත්තේ කුඩා දරුවෙකුගේ මනස පිළිබඳ හා ඔවුන් සමග හැසිරිය යුතු ආකාරය යි. බෝසත් චරිතය ඇසුරින් යහපත් ළමා චරිතයක් සමාජගත කරන ජාතක කථාකරුවා දේවදත්ත වැනි චරිත ඇසුරෙන් පෙන්වා දෙන්නේ අයහපත් චරිත ලක්ෂණයන් ය. අයහපත් පුරුදු ඇති වන්නේ ම අපගාමී වර්යාවන්ගේ මූලාම්භයක් ලෙස ය.

බුදුරජාණන් වහන්සේ පෙන්වා දෙන්නේ සත්ත්වයින් අවෙරි ව, සතුරුකමින් තොර ව අවි ආයුධ ගැනීමෙන් තොර ව ජීවත්විය යුතු බව යි. බුදුදහම මානසික සාමය මුල් කොට ගෙන සෑම දෙයක් ම සිදුවිය යුතු බව සලකයි. පළමුව තමා තුළ ද දෙවනුව පවුල තුළ ද සාමය ඇති කර ගත හැකි ය. ඒ සඳහා ලෝභ, ද්වේෂ, මෝහ ආදියෙන් මිදිය යුතු ය. තමන් මුල්කොට ගෙන අන් අය දෙස බැලිය යුතු ආකාරය බුදුරජාණන් වහන්සේ ද පෙන්වා දෙයි. සමාජයට දැඩි ලෙස අවිහිංසාව, දයාව හා මෛත්‍රිය පැතිරවිය යුතු ය. “අත්තානං භික්ඛවේ, රක්ඛන්තො පරං රක්ඛති, පරං රක්ඛන්තො අත්තානං රක්ඛති” යනුවෙන් දැක්වෙන්නේ අනුන්ට හිරිහැරයක් නො වන පරිදි තම කටයුතු ඉෂ්ට කරගත යුතු ය යන්න යි. පුද්ගලයන්ගේ ක්‍රියා සමාජයට යහපතක් වන ලෙස සිදු කළ යුතු ය. ළමා ක්‍රියාවන් පුද්ගලයාට යහපතක් මිස අයහපතක් නො විය යුතු ය. මධ්‍යම ප්‍රතිපදාව අනුව ද බොහොමයක් අපගාමී වර්යාවන් මඟහරවා ගත හැකි ය. එනම්, කුඩා කල සිට ම දරුවාට නිවැරදි දැක්ම, නිවැරදි සංකල්පය, නිවැරදි වචනය, නිවැරදි ක්‍රියාව, නිවැරදි සිහස ආදිය පවත්වා ගත හැකි ය. මීට අමතර ව මෝත්තා, කරුණා, මුදිතා, උපෙක්ඛා යන සිව් බඹ විභරණ වැඩිම තුළින් මෙන් ම දුක, දුකට හේතුව, දුක නැති කිරීම, දුක නැති කිරීමේ මාර්ගය යන චතුරාර්ය සත්‍යය යම් හෝ ප්‍රමාණයකට ළමා මනසට සම්ප්‍රේෂණය කරන්නේ නම් ළමා අපගාමී වර්යා පමණක් නො ව ළමයින් තුළ බොහොමයක් ශාරීරික හා මානසික ගැටලු අවම වනු ඇත. ළමා අපගාමී වර්යා පාලනය විෂයෙහි සම්බන්ධ කොට ගත හැකි බෞද්ධ ඉගැන්වීම් අතර භාවනාව ද ප්‍රමුඛ වේ. මෛත්‍රී භාවනාව,

ආනාපානසති භාවනාව පමණක් නො ව විදර්ශනා භාවනාව ද කුඩා කල සිට ළමා මනසට හුරු කරන්නේ නම් බොහොමයක් ළමා ගැටලු සිදු නො වනු ඇත.

ආදි බුදු දහමේ එන යථෝක්ත කරුණු මගින් ළමා අපගාමී වර්යාවන් බොහොමයක් වළක්වා ගත හැකි බව නිගමනය කළ හැකි වන්නේ බුදු සමයාගත ඉගැන්වීම් සාධනීය ලෙස භාවිත කිරීමේ හැකියාව මත ය. සමාජයේ වෙසෙන දරුවන් ද කොටස් කිහිපයකට වර්ග කරයි. එනම් අතිජාත හෙවත් සුජාත, සහජාත සහ අවජාත ලෙස ය. අතිජාත හෙවත් සුජාත දරුවන් යනු මව්පියන්ට වැඩි ගුණයක් ඇති දරුවන් වන අතර සහජාත යනු මව්පියන්ට සමාන ගුණ ඇති දරුවන් වන අතර අවජාත යනු මව්පියන්ගේ ගුණ නැති දරුවන් ය. බුදු දහමේ එන බොහෝමයක් උපමා-රූපක මගින් පෙන්වා දෙන්නේ ද දරුවන් රැකබලා ගැනීම පිළිබඳ ව යි. නිසි ලෙස දරුවන් සුරකින්නේ නම් ළමා අපවාර, අපයෝජන මෙන් ම ළමා අපගාමී වර්යාවන් සිදු නො වනු ඇත. ළමයින් තුළ ඇති වන බොහොමයක් සමාජ විරෝධී ක්‍රියාවන්ට හේතු ද වන්නේ ඔවුන් තුළ ඇති වන අපගාමී වර්යාවන් ය. ඇතැම් විට ඒවා ඇබ්බැහිවීම්වලට පත් ව ඇත. කුමන වර්ගයේ අපගාමී වර්යාවක් වුව ද ඒවායෙහි ක්‍රමික විකාශයකි.

දිගින් දිගට ම වර්ධනයක් මිස කිසි දිනක අඩුවීමක් නැත. නමුදු බෞද්ධ දර්ශනයෙහි ඇති බොහොමයක් සංකල්ප මගින් ළමා අපගාමී වර්යාවන් පාලනයට එම ඉගැන්වීම් සාධනීය ලෙස භාවිත කළ හැකි බව නිගමනය කළ හැකි ය. එනම් අල්පේච්ඡතාවය, චතුරාර්ය සත්‍යය, ආර්ය අෂ්ටාංගික මාර්ගය, සතර බ්‍රහ්ම විහරණ, භාවනාව ආදි සංකල්ප මෙන් ම සත්කිගුම්භ ජාතකය වැනි ජාතකකථා මගින් ද සීගාලෝවාද සූත්‍රය, වසල සූත්‍රය, පරාභව සූත්‍රය, කරණියමෙන්ත සූත්‍රය ආදි සූත්‍ර මගින් අවධාරණය කොට ඇත. හොඳ-නරක විනිශ්චය කර ගැනීමත් බුදුදහමේ මූලික සංකල්ප භාවිතයෙන් ද කරුණු ද උපයෝගී කොටගෙන අපගාමී වර්යාවන් පාලනය කළ හැකි බව නිගමනය කළ හැකි වන්නේ එමගින් යහපත් ළමා පරපුරක් ඇති කිරීමේ අපේක්ෂාවෙනි.

නිගමනය

ඉහත පරිදි ගත් කල ළමයා යනු කවුරුන් ද, ළමා අපගාමී වර්යාවන් යනු මොනවාද යන්න මෙම පර්යේෂණය තුළින් මනා අවබෝධයක් ලබාගත හැකි ය. එසේ ම කාලීන සමාජ ගැටලුවක් වන ළමා අපගාමී වර්යාවන් හඳුනාගෙන එම වර්යා සඳහා විසඳුම් ලබාදිය හැකි බෞද්ධ ඉගැන්වීම් අධ්‍යයනය කොට ඇත. විශේෂයෙන් ම බුදු සමයාගත ඉගැන්වීම් බොහොමයක් සාධනීය ලෙස භාවිත කිරීමට හැකිවීම තුළින් ළමා අපගාමී වර්යාවන් පාලනය කිරීමටත්, ළමයාගේ කායික-මානසික දෙඅංශයේ ම සංවර්ධනයත් බලාපොරොත්තු විය හැකි අතර යහපත් ළමයෙකු ලෙස දරුවා සමාජගත කිරීම බෞද්ධ ඉගැන්වීම් ඇසුරෙන් සිදු කළ හැකි බව තවදුරටත් නිගමනය කළ හැකි ය.

ආශ්‍රිත ග්‍රන්ථ නාමාවලිය

ප්‍රාථමික මූලාශ්‍රය

අභිගුණ්‍යතාවය, ප්‍රථම භාගය, එකක දුක තික නිපාත, (2006). කොළඹ: බුද්ධ ජයන්ති ත්‍රිපිටක මුද්‍රණය.

දීඝනිකාය, ප්‍රථම භාගය, (2006). සිංහල පරි: බලන්ගොඩ ආනන්ද මෙත්‍රී හිමි, කොළඹ: බුද්ධ ජයන්ති ත්‍රිපිටක මුද්‍රණය.

දීඝනිකාය, ද්විතීය භාගය, (2006). සිංහල පරි: බලන්ගොඩ ආනන්ද මෙත්‍රී හිමි, කොළඹ: බුද්ධ ජයන්ති ත්‍රිපිටක මුද්‍රණය.

දීඝනිකාය, තෘතීය භාගය, (2006). පරි: බලන්ගොඩ ආනන්ද මෙත්‍රී හිමි, කොළඹ: බුද්ධ ජයන්ති ත්‍රිපිටක මුද්‍රණය.

සංයුත්තනිකාය, ආවේණික දුක්ඛ සූත්‍රය, (2006). බු.ජ.ත්‍රි.ග්‍ර.මා, පරි: ත්‍රිපිටක සම්පාදක මණ්ඩලය, දෙහිවල: බෞද්ධ සංස්කෘතික මධ්‍යස්ථානය.

සංයුත්තනිකාය, ඉන්ද්‍රජාය සූත්‍රය, (2006). බු.ජ.ත්‍රි.ග්‍ර.මා, පරි: ත්‍රිපිටක සම්පාදක මණ්ඩලය, දෙහිවල: බෞද්ධ සංස්කෘතික මධ්‍යස්ථානය.

මජ්ඣිමනිකාය, දුක්ඛකඤ්ඤා සූත්‍රය, (2006). බු.ජ.ත්‍රි.ග්‍ර.මා, පරි: ත්‍රිපිටක සම්පාදක මණ්ඩලය, දෙහිවල: බෞද්ධ සංස්කෘතික මධ්‍යස්ථානය.

මජ්ඣිමනිකාය, මධුපිණ්ඩික සූත්‍රය, (2006). බු.ජ.ත්‍රි.ග්‍ර.මා, පරි: ත්‍රිපිටක සම්පාදක මණ්ඩලය, දෙහිවල: බෞද්ධ සංස්කෘතික මධ්‍යස්ථානය.

මජ්ඣිමනිකාය, මහානණ්භාසංඛය සූත්‍රය, (2006). බු.ජ.ත්‍රි.ග්‍ර.මා, පරි: ත්‍රිපිටක සම්පාදක මණ්ඩලය, දෙහිවල: බෞද්ධ සංස්කෘතික මධ්‍යස්ථානය.

විමානවස්ථුපාළි, පෙතවස්ථුපාළි, (2006). ත්‍රිපිටක සම්පාදක මණ්ඩලය, කොළඹ: බුද්ධ ජයන්ති ත්‍රිපිටක මුද්‍රණය.

ද්විතීයික මූලාශ්‍රය

අනුකෝරල, දයා රෝහණ, අනුකෝරල, හේලි නිමාලි, (2015). ළමා මනෝවිද්‍යාව සහ ළමා සංවර්ධනය, පානදුර: ශික්‍ෂා මන්දිර ප්‍රකාශන.

අබේපාල, රෝලන්ඩ්, (2007). මුල් ළමාවිය සංවර්ධනය හා අධ්‍යාපනය, කොළඹ: සීමාසහිත එම්.ඩී. ගුණසේන සමාගම.

අබේසුන්දර, ප්‍රණීත්, (1993). බෞද්ධ සමාජ පාලනය හා අපරාධ විද්‍යාව, නුගේගොඩ: පියසිරි ප්‍රින්ටින් සිස්ටම්ස්.

අමරසේකර, දයා, (2001). ශ්‍රී ලංකාවේ සමාජ ප්‍රශ්න, ගනේමුල්ල: ජයන් ප්‍රින්ට් ග්‍රැෆික්ස්.

අරියවිමල හිමි, කොස්වත්තනේ, (1990). බෞද්ධ ළදරු අධ්‍යාපනය සහ දර්ශනය, දිමුතු මුද්‍රණාලය.

කරුණාරත්න, සේතුංග, (2002). සිංහල සත්‍ය සහිත ධර්මපදය, දංකොටුව: වාසනා මුද්‍රණය.

ගමගේ, වමන්ද, (2007). බුදුදහම ලිංගිකත්වය හා බෞද්ධ ප්‍රතිපදා මාර්ගය, කතෘ ප්‍රකාශන, නුගේගොඩ.

ජයවීර, සුධර්, (2015). අපගාමී වර්යා, කඩවත: නුවණ් ප්‍රින්ට්ස්.

ධම්මානන්ද හිමි, තලල්ලේ, (1978). ත්‍රිපිටකයේ සාංස්කෘතික ලක්ෂණ, දෙහිවල: බෞද්ධ සංස්කෘතික මධ්‍යස්ථානය.

විජේවර්ධන, නෙරංජි, (2008). මාවන්වාසී ළමයින්ගේ අපගාමී වර්යා රටාවන්, නුගේගොඩ: ශ්‍රී ජයවර්ධනපුර විශ්වවිද්‍යාලය.

විජේසූරිය, විමල, (1991). ජාතික කතා සංග්‍රහය, කොළඹ: සීමාසහිත එම්. ඩී.ගුණසේන සමාගම.

සාරානන්ද හිමි, එළමල්දෙණියේ, (2019). නූතන සමාජ ගැටලු සඳහා බෞද්ධ විසඳුම්, වැල්ලම්පිටිය: වතුර මුද්‍රණාලය.

Adler P.S. Kless, S.L. and Adler.P, (1979). *Socialization to Gender roles*, Sociology of Education.

Becker Howard,S. (1966). *Social Problems, A Modern Approach* Wiley.

Brehm S.S and Kassin, S.M. (1990). *Social Psychology*, Boston: Houghton Mifflin.

Coleman james, W. (2011). *Social Problems*, New York: Harper & row, publishers drink, Drugs and Dependence, London: simultaneously published in the USA Canada.

Gamage, C. (1998). *Buddhism and Sensuality* (As Recorded in the Theravada Canon), Colombo 10: Karunarathna and Sons Ltd.

Pannaloka, Wadinagala. (2020). *Deviant Sex and Buddhism*, New Delhi: Sudarshan Park.

කෝෂ ග්‍රන්ථ

බුද්ධදත්ත හිමි, පොල්වත්තේ. (1998). පාලි සිංහල අකාරාදිය, දෙහිවල: බෞද්ධ සංස්කෘතික මධ්‍යස්ථානය.
 මලලසේකර, ජී.පී. (2004). ඉංග්‍රීසි සිංහල ශබ්දකෝෂය, කොළඹ 11: සීමාසහිත එම්. ඩී. ගුණසේන සමාගම.
 විජයතුංග, හරිශ්චන්ද්‍ර. (2008). ගුණසේන මහා ශබ්දකෝෂය, කොළඹ 12: ඇම්.ඩී.ගුණසේන සහ සමාගම.
 සෝරත හිමි, වැලිවිටියේ. (1999). ශ්‍රී සුමංගල ශබ්දකෝෂය, වැල්ලම්පිටිය: වතුර මුද්‍රණාලය.
 හේවගේ,බුද්ධදාස. (2014). සිංහල - ඉංග්‍රීසි ශබ්දකෝෂය, පිළියන්දල: පියුම් මුද්‍රණ ශිල්පියෝ.
 David Rhys & Stede, W.(1994). *Pali-English Dictionary*, Pali Text Society, New Delhi.
 James Murry, (1948). *Oxford Dictionary*, New Delhi : Oxford university press.

සඟරා

කාරියවසම්, කේ.වයි. (2015). (සංස්) 'ළමයින්ගේ මානසික ගැටලු, සමාජ ගැටලු', කොළඹ: වලව ප්‍රින්ටස්.
 කලන්සූරිය, කේ.එස්. (2015). (සංස්) 'ළමා මානසික ගැටලු, සමාජ ගැටලු', කොළඹ: වලව ප්‍රින්ටස්.
 ගුණරත්න, කේ.ඒ. (2015). (සංස්) 'මන්ද්‍රව්‍ය නිවාරණයට බෞද්ධ විසඳුම්', සමාජ ගැටලු, වලව ප්‍රින්ටස්.
 ධම්මධාරණී මෙහෙණින් වහන්සේ මැදවෙල, (2010). 'සමාජ ගැටලු සමනයෙහිලා උපයුක්ත බෞද්ධ ඉගැන්වීම් පිළිබඳ විමසුමක්', නන්දනාහනිනන්දන, සමන් ප්‍රකාශකයෝ සහ මුද්‍රණ ශිල්පියෝ.
 පඤ්ඤාසේකර හිමි, මහකව්වකොඩියේ, (2022). 'නවයොවුන් විදේ ළමයින් අපගාමී වර්ගයන් සඳහා යොමුවීමට පවුල් සංස්ථාවේ බලපෑම පිළිබඳ පූර්ව අධ්‍යයන විමර්ශනයක් ', විමලප්‍රභා, නුගේගොඩ: සවිඳු ප්‍රකාශන.
 මහින්ද හිමි, ඇහැළේපොල, (2020). 'ළමා මානසික ගැටලු සඳහා භාවිත කළ හැකි බෞද්ධ මනෝ උපදේශන ක්‍රමශිල්ප' ප්‍රබුද්ධ නව වන කලාපය, මහනුවර: තෙත්විත් ප්‍රින්ටස් සමාගම.
 විජේරත්න, ජී.එච්.ජී.එස්.එස්. (2015). (සංස්) 'ළමා අපයෝජන හා අපචාර' සමාජ ගැටලු, කොළඹ: වලව ප්‍රින්ටස්.

ජන්තාසරයේ වර්තමාන උපයෝගිතාව පිළිබඳ බෞද්ධ මූලශ්‍රයානුසාරී හා ආයුර්වේද ක්‍රමවේද පිළිබඳ අධ්‍යයනයක්

යූ.බී. අනුපමා

Abstract

Among the ruins found through the excavation of Abhayagiriya and Pankuliya belonging to the Anuradhapura district in Sri Lanka, two main types of Architectural elements are found , namely Monastic Architectural elements and laosika Architectural elements. Janthāghara, which was an element of Monastic Architecture,is a unique features identified as a special thing.The monks who lived in “Vishāla mahanuwara”,were suffering from various diseases due to their obesity and the solution given to the Buddha’s day can be identified as Janthāghara in it,the Buddha has introduce a discipline called “Janthāgharavaththa” to novice monks to perform for their disciples. In nowadays competitive society, the number of patients who suffer from non-communicable diseases such as high blood presure and diabetes based on obesity and many other reasons can be recognized as a very high value,so the usage of Janthāghara method ,which used Buddha’s day as a preventive remedy,for the Janthāghara method. A qualitative and a exploratory study will be conducted here. Here the study of the structure of Janathāghara and related modern methods (steam bath concept) the methods of Lamghaṇa, Vṛṁhaṇa, Rūkṣaṇa, Snehana, Svedana and Stambhana,which are followed in Ayurveda, are also studied here. Also the methods of Jenthāka sweda and Kutī sweda are studied. Therefore based on the information identified through the Ayurvedic method mentioned in Vedas and Buddhist literature, a study is based on the usage of Janathāghara, where it can be used for interior design of a house purposes, as a commercial element or as a useful element in monasteries and hospitals.

Keywords: Aggīsālā, Janthāgara, Lamghaṇa, Vṛṁhaṇa, Rūkṣaṇa,

හැඳින්වීම

ජන්තාසරය නැතිනම් අග්ගිසාලා යනුවෙන් හඳුන්වන ලද ගොඩනැගිලි විශේෂයක් ඓතිහාසික නටඹුන් අතර වෙයි. ජන්තාසර ආරම්භය බුද්ධ කාලයේ සිදු වූ බව බෞද්ධ සාහිත්‍ය ග්‍රන්ථවලින් හෙළි වේ. මානව ස්වස්ථතාව පිළිබඳ මනා උනන්දුවක් දැක්වූවන් අතර බුදුන් වහන්සේට සම කළ හැකි කිසිවෙකු ඇතැයි සිතිය නො හැකි ය. ඇතැම් උපාධ්‍යයන් වහන්සේලා ප්‍රමාණවත් ලෙස ව්‍යායාම නො කිරීම නිසා රෝගාබාධවලට ලක්විය. පිළියමක් ලෙස ජීවක වෛද්‍යවරයාගේ උපදෙස් පරිදි බුදුන් වහන්සේ සියලු ම

හිඤ්ඤානට 'ජන්තාසර වත' පිළිවෙත් අනුගමනය කරන ලෙස අනුදැන වදාළ සේක. එතැන් පටන් එය හිඤ්ඤානගේ වත්පිළිවෙත් අංගයක් විය. ශ්‍රී ලංකාවේ ද දේවානම්පියතිස්ස රජුගේ කාලයේ මිහිඳු හිමිගේ අනුශාසකත්වයෙන් ද යුක්ත ව ඉදි කෙරුණු මහා විහාරය ආදී ස්ථානවල ජන්තාසර පිහිටවිය.

ශ්‍රී සුමංගල ශබ්දකෝෂයෙහි ජන්තාසරය යන්නට ගිනිහල්ගෙය (සෝරත හිමි, වැලිවිටියේ, 1932: පිට.344) යනුවෙන් දක්වා තිබේ. අභිධානපදපිකාවේ අග්ගිසාලා (සුභුතිරාජගුරු, සිරි ඤාණෝභාස, 1938: පිට.163) යනුවෙන් හඳුන්වා ඇත. බෞද්ධ මූලාශ්‍රයානුසාරී ව සහ ආයුර්වේද ක්‍රමවේද හරහා පැරණි ජන්තාසර ක්‍රමවේද අධ්‍යයනයේ දී දැකිය හැකි මූලික සංකල්ප දෙකකි. ස්වස්ථතාව හා ව්‍යාධි සමනය යි. (වික්‍රමගේ, 1987: පිට186) බුදුන් දවස ස්වස්ථතාවට මුල්තැන දුන් අතර රජවරුන්, හිඤ්ඤාන වහන්සේලා සහ ප්‍රභූ පිරිස් මේ පිළිබඳ වැඩි අනුග්‍රහයක් ලබා දුන් බව සාහිත්‍ය මූලාශ්‍රයන්ට අනුව පෙනේ. (ඌරාගොඩ,1948) එහි දී වැඩි අවධානයක් යොමු කර ඇත්තේ මිනිසාට වැළඳෙන රෝග නිවාරණය සහ ප්‍රතිකාර කිරීම සම්බන්ධ ව ය. එ නිසා සෞඛ්‍යාරක්ෂිත පිළිවෙතක් ලෙස ජන්තාසර ක්‍රමවේදය ආරම්භ වී ඇත. ඒ හා සබැඳි නූතන ක්‍රමවේදය වන ව්‍යාජ ස්නානය, උණුසුම් ස්නානය යන අර්ථයෙන් යටෝක්ත මාතෘකාව හා සම්බන්ධ කාරණා අධ්‍යයනය මෙහි දී සිදු වේ. මෙය අභ්‍යගිරිය සහ අශෝකාරාමයෙන් හමු වූ පන්කුලිය ජන්තාසරය ඇසුරින් සිදු කෙරිණි.

ත්‍රිදෝෂ නොහොත් වා, පිත්, සෙම් යන තුන් දොස්වලින් ආයුර්වේදයෙහි ඇතැම් සංකල්ප සමන්විත වේ. මෙම මූලධර්ම තුන පිළිවෙලින් ශාරීරික ක්‍රියා, උෂ්ණත්වය උත්පාදනය සහ ශරීර පටකවලට පෝෂණය ලබාදීම යන ජීව විද්‍යාත්මක කටයුතු කරන ශක්ති වර්ග වේ. මෙම තුන්දොස් සමතාවයෙන් ක්‍රියාශීලී ව පවතින විට පුද්ගලයා සෞඛ්‍ය සම්පන්න වන අතර ඊට බාධාවක් වන විට රෝගී වේ. (ජාතික පුරාවිද්‍යා සමුළුව, 2005)

ස්වස්ථතාවේ දී බුදුන් වහන්සේ සක්මන හා ජන්තාසරය හිඤ්ඤානට අවශ්‍ය අංග ලෙස ප්‍රකාශ කළහ. එතැන් පටන් සක්මන් මල ජන්තාසර බෞද්ධ සංඝාරාමවල අංගයක් බවට පත්විය. ශරීරය මහත්වීම හා ඒ නිසා වැළඳෙන ලෙඩ රෝග වළක්වා ගැනීමට ජන්තාසරයේ ස්නානය එකල පැවති වෛද්‍ය ක්‍රමයකි. එය හිඤ්ඤාන විසින් ද අනුගමනය කළ බව අනාවරණය වෙයි. (ඌරාගොඩ,1948) ජන්තාසරයේ දර රැස්කර ගිනිදැල්වීමත් එසේ ගිනි දල්වා තිබෙන විට අවශ්‍ය කෙනෙකුට එය තුළට වී දොර වසා ගැනීමෙන් අනතුරු ව සිදුවන ශාරීරික ව උෂ්ණත්ව සම්පීඩනය හරහා සිදු කෙරෙන වෛද්‍ය ප්‍රතිකාර ක්‍රමය මෙයින් සිදු වේ. මේ ක්‍රමයට දහඩිය වැගිරෙන්නට සැලසීමෙන් ශරීරයේ බර සුළු ප්‍රමාණයකට හෝ අඩු කර ගත හැකි බව එකල වෛද්‍ය ක්‍රමය අනුව දැන සිටි බව වටහා ගත හැකි ය. දහඩිය පිටවීම නිසා මේදය දහනය වේ. පිපාසය ඇති වෙයි. ඒ අනුව මෙය උණුසුම් නැමක් (sauna bath) ලෙස සැලකිය හැකි ය. (වික්‍රමගේ,1987: පිට.186)

සාහිත්‍ය විමර්ශනය

බෞද්ධ සාහිත්‍ය හා ආයුර්වේද ග්‍රන්ථ භාවිතයත් පුස්තකාල අධ්‍යයනය, අන්තර්ජාලය හරහා පර්යේෂණ ක්‍ෂේත්‍රය හා සබැඳි ලිපි, ලේඛන, ආයුර්වේද පර්යේෂණ වාර්තා අධ්‍යයනයත්, ඒ හා සබැඳි සඟරා ලිපි මෙන් ම අභ්‍යගිරිය සහ අශෝකාරාමයෙන් හමු වූ පන්කුලිය ජන්තාසරය ඇසුරින් සිදු කළ පුරාවිද්‍යාත්මක

කැණීම් වාර්තා ඇසුරෙන් ලබාගත් තොරතුරු භාවිත ය. අදාළ ක්ෂේත්‍රයේ ප්‍රවීණයෝ සම්පත් දායකයන් ලෙස යොදා ගනිමින් අදහස් හා උපදෙස් මත දත්ත රැස් කිරීම අධ්‍යයනයේ දී සිදු කළ අතර ඒ හරහා සාහිත්‍ය ගවේශනය සිදු කෙරිණි.

ජන්තාසරය පිළිබඳ ව හැදෑරීමේ දී අපට ඇති පැරණි ම මූලාශ්‍රය වන්නේ විනය පිටකයට අයත් පරිවාර පාළිය යි. (පඤ්ඤාසාර, දෙහිගස්පේ. සහ විමලධම්ම, පළන්තෝරුවේ, 1931). 12 වැනි ශතවර්ෂයේ ශ්‍රී ලංකාවේ ලියන ලද ග්‍රන්ථවල ජන්තාසරය වෙනුවට අග්ගිසාලා යන්න වැඩි වශයෙන් යොදා ගෙන තිබේ. සාරත්ථදීපනියේ ද ජන්තාසරයත් ගිනිහල් ගෙයත් එකක් බව සඳහන් වේ. මූලවංසයේ ද අග්ගිසාලා යන අරුත ජන්තාසරය වෙනුවට භාවිත ය. මූලවග්ගපාළියට අයත් සේනාසතකක්ඛන්ධකයට අනුව ඉහත වත්පිළිවෙත් සිදු කළ යුතු ස්ථානය ජන්තාසරය ලෙසින් හැඳින්වේ. (වික්‍රමගේ,1987: පිට.186) මධ්‍යම සංස්කෘතික අරමුදල හරහා නිකුත් කළ 'අපේ සංස්කෘතික උරුමය' කෘතියේ අනුරාධපුර නගරය හා තදාශ්‍රිත ආගමික සිද්ධස්ථානවල වාස්තුවිද්‍යාත්මක අංග මඟින් ජන්තාසරය සම්බන්ධ ව මෙබඳු අදහසක් ඉදිරිපත් කර තිබේ. "ජන්තාසරය හෙවත් උණුදිය නානපොල බේසමක හැඩය ගන්නා බිම්ගල් ඇල්ලු තටාගයක් ඇති ඇතුල් අංගනයෙන් විශේෂිත වෙයි. උණුදිය සහිත භාජන පසෙකින් තබාගෙන සිටින ගෝලයන් ලවා සිරුර නහවා ගැනීම සඳහා හැඳගැනීමට ස්ථවිර භික්ෂූන් වහන්සේලා ගල් ඇතිරු නෙත්තිය පාවිච්චි කළහ. භික්ෂූන් වහන්සේලාගේ සිරුරෙහි ගල්වීම සඳහා නොයෙක් ආකාරයේ ආලේප තැනීමට පාවිච්චි කරන ලද ඇඹරුම්ගල් මේ බිමේ තිබී හමු වී ඇත. දිය උණු කළ ලිපි තිබුණු තැන් පැහැදිලි ව දැකගත හැකි ය. මේ උදුන් අසළ තිබී අරන්කැලේ ජන්තාසරයේ අගුරු හමු වී තිබේ. මේ ගෘහ වටා දොරටුවක් යෙදූ උස් ප්‍රාකාරයක් විය. මධ්‍යයෙහි අංගනයක් දැකිය හැකි ය. මැද ගෘහය සාමාන්‍යයෙන් තනි මහලකින් යුක්ත විය...." (එදිරිසිංහ, 1997: පිට. 12-16) ආයුර්වේද මූලාශ්‍රයවල ද මේ පිළිබඳ සඳහන් වේ. වරකසංහිතාවේ සඳහන් වන පරිදි ස්වේද අධ්‍යාය ගවේෂණය කිරීමේ දී ස්වේද කර්ම දහතුනක් දැක් වේ. ඒ අතුරින් 'පේන්තාක ස්වේදය' (අපේ සංස්කෘතික උරුමය, පිට.325) ලෙස සඳහන් වන්නේ ජන්තාසර ස්වේදන ක්‍රියාවලිය යි.

එච්. සී. පී බෙල්, ප්‍රේමතිලක හා රෝලන්ඩ් සිල්වා, සේනක බණ්ඩාරනායක (කුමාරසිංහ,1991) යන විද්වත්හු මෙම ගොඩනැගිලි විශේෂය ගැන කරන ලද අධ්‍යයන බෙහෙවින් අගය කළ යුතු ය. ඔවුන්ගේ අවධානය යොමු වී ඇත්තේ මෙම ගොඩනැගිලිවල වාස්තුවිද්‍යාත්මක අංශයට ය. ජන්තාසරයන් හෝජන ශාලාවක් අතර වෙනස හඳුනා ගැනීමට ප්‍රමාණවත් කරුණු එම ගොඩනැගිලි අවට විධිමත් ලෙස කැණීම් කර නො තිබුණු නිසා අපහසු වූ බව ඔවුන්ගේ ලේඛනවලින් හෙළි වේ. ජන්තාසරයේ කාර්යන් පිළිබඳ ව පැහැදිලි අවබෝධයක් නො තිබීම ඔවුන්ට තමන් ඉදිරියේ වූ ගැටළුවට විසඳුමක් සෙවීමට අපහසු වීමට තවත් හේතුවක් විය (ප්‍රේමතිලක සහ සිල්වා,1974: පිට.146).

'ආයුර්වේද සමීක්ෂාව, 'ජාතික පුරාවිද්‍යා සමුළුව', 'අභයගිරි භික්ෂූන් ශරීර සුවතා වැඩු ජන්තාසරය යන මැයිත් සඟරා ලිපි රාශියක ජන්තාසරය, ජන්තාසර ක්‍රමවේදය හා ව්‍යුහය පිළිබඳ සැකවින් තොරතුරු සඳහන් වන නමුත් මෙම ජන්තාසර ක්‍රමවේදයෙහි වර්තමාන උපයෝගිතාව පිළිබඳ සඳහන් නො වේ. එය මෙම පර්යේෂණයේ රික්තය ලෙස දැක්වේ.

අධ්‍යයන ගැටලුව

මෙහි දී පර්යේෂණ ගැටලුව වන්නේ පැරණි ජන්තාසර ක්‍රමවේදය, වර්තමානයේ ද භාවිත කළ හැකි ද යන්න විමසා බැලීම ය.

පර්යේෂණයේ අරමුණු

ආරාමික වාස්තුවිද්‍යාවේ සඳහන් වන ජන්තාසර ක්‍රමවේදය හා ආයුර්වේදයේ දැක්වෙන උණුසුම් ස්නානය ගෘහ සංකල්පය, නූතනයේ භාවිත වන වාෂ්ප ස්නානය ක්‍රමවේදය (Steam bath concept) වර්තමානය කෙරෙහි උපයෝගීතාවක් ඇති ද යන්න පිළිබඳ අධ්‍යයනය කිරීම ය.

අධ්‍යයන ක්‍රමවේදය

ශ්‍රී ලංකාවේ ජන්තාසර හමු වී ඇති ප්‍රදේශය ලෙස අභ්‍යගිරිය, පන්කුලිය, රිටිගල, අරන්කැලේ සහ මිහින්තලය යන ප්‍රදේශයන්හි පුරාවිද්‍යා කැණීම් තුළින් ජන්තාසරයන් ලෙස සැලකෙන නටඹුන් හමු වී ඇත. ඒ අනුව අධ්‍යයන ප්‍රදේශය ලෙස යටෝක්ක මාතෘකාවට ගැලපෙන පරිදි අනුරාධපුර ප්‍රදේශයේ අභ්‍යගිරියේ සමාධි පිළිමයට මඳක් පිටුපස ඇති ජන්තාසරය සහ අශෝකාරාමයෙන් හමුවූ පන්කුලිය ජන්තාසරය ඇසුරින් පර්යේෂණ කිරීම සිදුකෙරිණි.

දත්ත හා තොරතුරු රැස්කිරීම

ප්‍රාථමික දත්ත නියදිය තෝරා ගැනීමෙන් පසුව සමීක්ෂණය පැවැත්වීම මඟින් ප්‍රාථමික දත්ත රැස්කිරීමට අපේක්ෂා කෙරේ. එමෙන් ම ජන්තාසරයේ ආයුර්වේද ක්‍රියාවලිය සම්බන්ධ දත්ත රැස් කිරීම කොළඹ විශ්වවිද්‍යාලයේ දේශීය වෛද්‍ය විද්‍යායතනයේ ජ්‍යෙෂ්ඨ කපීකාවාර්ය වෛද්‍ය නිමල් කරුණාරත්න මහතා සමග සම්මුඛ සාකච්ඡාවක් පැවැත්වීමෙන් සිදු කෙරේ. ද්විතීයික දත්ත රැස්කිරීම පුස්තකාල අධ්‍යයනය, අන්තර්ජාල අධ්‍යයනය මඟින් පර්යේෂණ ක්ෂේත්‍රය හා සබැඳි ලිපි, ලේඛන හා වාර්තා පිළිබඳවත් බෞද්ධ හා ආයුර්වේද ක්‍රමවේද ඇතුළත් ලිපි ඇසුරෙන් ලබාගන්නා තොරතුරු සම්පාදනය සිදු කෙරිණි.

දත්ත විශ්ලේෂණය හා ඉදිරිපත් කිරීම

පර්යේෂණ ක්ෂේත්‍රය තුළ ලබාගන්නා දත්තයන් පර්යේෂණයේ අරමුණු සාක්ෂාත් කර ගැනීමට ප්‍රමාණාත්මක හා ගුණාත්මක දත්ත විශ්ලේෂණය සිදු කළ යුතු ය. එම දත්ත සංඛ්‍යාත්මක ව නො ව විස්තරාත්මක විශ්ලේෂණයක් උක්ත පර්යේෂණයේ දී සිදු කෙරේ.

සොයාගැනීම (ජන්තාසරය සැලසුම් කිරීමට අදාළ බෞද්ධ මූලාශ්‍රයන්හි සඳහන් වන සිද්ධාන්ත)

බුදුන් වහන්සේගේ ඉගැන්වීම්වල ජන්තාසරය හා සබැඳි කාරණා භේසජ්ජකන්ධකය, වත්තක්ඛන්ධකය (මහාවග්ගපාලිය, 1957). සේනාසනක්ඛන්ධකය (චුල්ලවග්ගපාලිය, 1952: පිට. 154-155) පිරික්සීමෙන් තොරතුරු සපයාගත හැකි ය. චුල්ලවග්ගපාලියේ අන්තර්ගත වචනවලින් (චුල්ලවග්ගපාලිය, 1952: පිට. 213) හිඤ්ඤාත් වහන්සේලාට වැසිකිළි පරිහරණයේ දී බුදුන් වහන්සේ අනුදැන වදාළ උපදෙස් මාලාවක් ද සඳහන් කර ඇත. එසේ ම ශරීර සෞඛ්‍ය සඳහා ජන්තාසරය පරිහරණය කිරීමට උපදෙස් හිඤ්ඤාත් වහන්සේට ලබා දී ඇත.

විශාලා මහනුවර වැඩ සිටි හිඤ්ඤාත් වහන්සේ ආහාර වලදා භාවනායෝගී ව වස් කාලයේ එක ම ස්ථානයක රැඳී සිටීම නිසා ස්ථූලභාවයට පත් ව රෝගාබාධයන්ට ලක් විය. ඉන් මිදීමට කෝමාරභව්ව ජවක වෛද්‍යවරයා (චුල්ලවග්ගපාලිය, 1952: පිට. 154-155) ජන්තාසරය පරිහරණය කිරීමට උපදෙස් ලබා දී ඇත. පසුව බුදුන් වහන්සේ හිඤ්ඤාත් ජන්තාසරය භාවිතයට අනුදැන වදාළ සේක. විනය පිටකයේ ජන්තාසරය යනුවෙන් මෙය හැඳින්වෙන අතර අටුවා ග්‍රන්ථවල හා සිංහල සාහිත්‍යය මූලාශ්‍රය අග්ගිසාලා, ගිනිහල්ගෙය යනුවෙන් හඳුන්වා ඇත. ජන්තාසරය අග්ගිසාලා, ගිනිහල්ගෙය ලෙස හැඳින්වීමට භාවිත කළ පර්යාය නාමයන්ගෙන් යුතු ව විනය පිටකයේ මහාවග්ගපාලියේ පහත කරුණු සඳහන් වේ.

“ගිනිහල්ගෙය අසල කසළ සහිත වේ නම් ගිනිහල්ගෙය හැමදී ය යුතු ය.....” (සෝරත හිමි, වැලිවිටියේ, 1952: පිට. 344) මෙලෙස ගිනිහල්ගෙය ලෙස පර්යාය ව සඳහන් කොට ඇත්තේ ජන්තාසරය පිළිබඳ ව ය. එසේ ම විනය කර්මයන් ලෙස බුදුන් වහන්සේ විසින් හිඤ්ඤාත් වහන්සේලාට පහත පරිදි විනය කරුණු සඳහන් කර ඇත. උපාධ්‍යායන් වහන්සේ ගිනිහල්ගෙය තුළට පිවිසෙනු කැමැත්තේ නම්, එවිට ස්ථවිර හිඤ්ඤාත් වහන්සේලා ගිනිහල්ගෙට පිවිසෙන්නේ නම් නහනසුණු තෙමා පිඬු කළ යුතු යි. නහනමැටි තෙමිය යුතු ය. එසේ ම ගිනිහල්ගෙයට පුටුව රැගෙන ගොස් තැබිය යුතු ය. ඉන් අනතුරු ව සිවුරු පිළිගෙන පසෙක තැබිය යුතු ය. උණු පැන් උණුකර දිය යුතු ය. නහනමැටි දිය හැකිනම් ලබාදී ය යුතු ය. හැකිනම් ගිනිහල්ගෙට පිවිසිය යුතු ය. මෙලෙස විනය කර්ම කිරීමට උපදෙස් මාලාවක් දක්වයි.

මහාවග්ගපාලියේ ගිනිහල් ගෙට පිවිස කළ යුතු පිළිවෙත් ද සඳහන් කර ඇත. නහන මැටියෙන් මුහුණ තවරා ඉදිරිපසින් හා පිටුපසින් සිරුර වසාගෙන යා යුතු ය. නවක හිඤ්ඤාත් වහන්සේලා ස්ථවිර හිඤ්ඤාත් හෙවත් උපාධ්‍යායන් වහන්සේට ඉහත කී පරිදි ගිනිහල්ගෙය වත සිදු කළ යුතු බවත් ගිනිහල්ගෙය තුළ කාර්යයන් සිදු කළ පසු ගිනිහල්ගෙයින් නික්මෙනු පිණිස පුටුව ගෙන ගොස් ඉදිරියෙන් තබා සිරුර වසා එයින් නික්මවිය යුතු බවත් සඳහන් වේ. (චුල්ලවග්ගපාලිය, 1952: පිට. 154-155)

චුල්ලවග්ගපාලිය සේනාසනක්ඛන්ධකයේ ජන්තාසරයක් සැලසුම් කිරීමේ දී හා ඒ හා සම්බන්ධ ව ඇතිවන ගැටලුවලට පිළිතුරු වශයෙන් බුදුන් වහන්සේ පහත පරිදි අනුදැන වදාළ සේක. “මහණෙනි එක්පසෙක ගිනිහල්ගෙය කරන්නට අනුදැනිමි” මහණෙනි, ගිනිහල්ගෙය පහත් බිමක වේ නම් වතුරෙන් යටවිය හැකි නිසා එය උස් බිමක සකසන්න. එහි බැම්ම කැඩී වැටෙයි නම් ගඩොළු බැම්ම, ගල් බැම්ම හා දඬු බැම්ම යන තුන් බැඳුම් ද නැගෙන්නාහු පෙළක් නම් ගඩොළු හිණ, ගල් හිණ, දඬු හිණ යන තුන් හිණ පෙත්

අනුදැන වදාළ සේක. නැගෙනහිරු ඇදී වැටෙත් නම් අත්වැල සකස් කළ යුතු බව ද අනුදැන වදාළ සේක. ගිනිහල්ගේ දොර පලුවක් නැත්නම් දොරපලුව, දොරබාව, වටෙවු ලිය, උතුරු ලිය, දොර පොල්ල, අඟුළු කණුව, යතුරු ලිය, කෙසි සිදුර, රැහැන් සිදුර, අදනා රැහැන යන අංග වලින් යුක්ත ව සකස් කළ යුතු ය. එසේ ම ගිනිහල්ගෙහි තණ රොඩු වැටේ නම් ඊට පියස්ස වශයෙන් සුදුසු දඬු යොදා පියස්ස සාදා ඇතුළත පිටත බදාම ආලේප කොට සුදුපැහැ, කළුපැහැ, ගුරු පිරියම්, මල්කම්, ලියකම් මොරුදැති සිතුවම්, පස් පැහැති වර්ණ යොදා උණ දණ්ඩ හා සිවුරු වනන ලණුව යන අංග එක් කළ යුතු ය.. (චුල්ලවග්ගපාළි, 1952: පිටු. 154-155)

එසේ ම චුල්ලවග්ගපාළිය, වත්තක්ඛන්ධකයේ සදහන් ජන්තාසරවත්තකයේ (චුල්ලවග්ගපාළි, 1952: පිටු.368) පහත කරුණු සදහන් වේ. ගිනිහල්ගෙය එනම්, උණුසුම් ස්නානයට භාවිත කළ ස්වස්ථතාව එක්කොට සකස් කළ අංගයක් බැවින් එවකට හිඤ්ඤත් වහන්සේලාගේ නො සැලකිලිමත් බව බොහෝ දර ගොඩ ගසා ගිනි දල්වා උණුසුම් වන තෙක් දොර වසා හිඳීම හා ඉන් නැගෙන අධික උෂ්ණත්වය නිසා දොර නැවත විවර නොකිරීම නිසා ඇතැම් හිඤ්ඤ හු මුසපත් ව ඇද වැටීණි. ඒ බව හිඤ්ඤත් වහන්සේලා බුදුරජාණන් වහන්සේට වදාළ සේක. එවිට බුදුන් වහන්සේ බොහෝ දර නංවා ගිනි නො දැල්විය යුතු බවත් ගිනි දැල්වූ පසු දොර වසා ළඟ නො හිඳ එතැනින් ඉවත්විය යුතු බවත් දේශනා කළේ ය. මෙයට අතිරේක ව දොළොස් වන ශතවර්ෂයේ පමණ ලියැවුණු අභිධානප්පදිපිකාවේ මෙම ගොඩනැගිලි අග්ගිසාලා වශයෙන් හඳුන්වා දී ඇති අතර උණුසුම් දිය නැම සඳහා භාවිත කළ ස්ථානයක් ලෙස තවදුරටත් දැක්වේ. තව ද මෙම ගොඩනැගිල්ල සෞඛ්‍යමය වත්පිළිවෙත් රැසක් සිදු කළ ස්ථානයක් ලෙස මජ්ඣිමනිකායේ සදහන් වේ. (මජ්ඣිමනිකායට්ඨකථා, පිටු. 130,152)

ජන්තාසරය පිළිබඳ ව හැදෑරීමේ දී පැරණි මූලාශ්‍රය වන්නේ පාරාජිකපාළි, පාවිත්තියපාළි, මහාවග්ගපාළි හා චුල්ලවග්ගපාළි ය. බෞද්ධ සංඝාරාමයකට ජන්තාසරය එක් වූ අන්දමත් එහි කාර්යයත් මෙම ග්‍රන්ථයන් හි සඳහන් වේ.

ජන්තාසරයේ දර රැස්කර ගෙන දැල්වීමත් එසේ ගිනි දල්වා තිබෙන විට දොර වසා ගැනීමෙන් කෙරෙන වෛද්‍ය ප්‍රතිකාරයක් පැවති බවත් මෙයින් වටහා ගත හැකි ය. මෙම ක්‍රමයට දහඩිය වැගිරීමට සැලැස්වීමෙන් ශරීරයේ බර සුළු ප්‍රමාණයකට හෝ අඩුකර ගතහැකි බව දැනසිට ඇත. දහඩිය පිටවීම නිසා පිපාසය ඇති වෙයි. එවිට ජලය ලබාදෙන ලෙස විනයේ සඳහන් වේ. මෙය පාලිමුත්තකවිනය විනිච්ඡය සංග්‍රහයේ ද (මහාවග්ගපාළි, 1957: පිටු. 108-109) දැක්වේ.

චුල්ලවග්ගපාළියේ අග්ගිසාලා යන්න ජන්තාසරය වෙනුවට නිතර භාවිත කරන පර්යාය නාමයකි. ජන්තාසරය යන්න අග්ගිසාලා යනුවෙන් වෙනස් වන්නේ වඩාත් උණුසුම් සහිත වන බැවිනි. ජන්තාසරයේ උණුසුම් නැම ප්‍රධාන තැනක් ගන්නා අතර එයට තවත් ප්‍රතිකාර ක්‍රම කිහිපයක් ද අඩංගු වේ. ඖෂධීය කුඩු වර්ග නැම මෙහි දී භාවිත කර ඇත. මෙම කුඩු ගැන විනය පිටකයේ ද මජ්ඣිමනිකායෙහි ද සඳහන් වේ. නැමට ගන්නා කුඩු වර්ග තනාගෙන ඇත්තේ කොහොඹ (කොසම්භ) හා සීරිස වැනි ගස් වර්ග මගින් බව මජ්ඣිමනිකායට්ඨකථාවෙහි දැක්වේ. (පාලිමුත්තකවිනයවිනිච්ඡයසංගහ, 1931: පිටු. 211) ජන්තාසරයට යෑමට බලාපොරොත්තු වන හිඤ්ඤත් එහි යාමට පළමු ව කුඩු තෙමා පිඬුකොට තබාගත යුතු ය. ඉන් අනතුරු ව දත්මැදීම සඳහා යොදාගත් කුඩු වර්ග ගැන ද තව දුරටත් විස්තර වේ. කහට ගස්වල කුඩු යොදා

ගෙන දත් මැදීමට යොදා ගන්නේ දැයි පැහැදිලි නොමැත. හිඤ්ඤානට කුඩු නැම තහනම් බව විනය ග්‍රන්ථයන්හි සඳහන් වේ.

ජන්තාසරයේ භාවිත කරන තවත් ප්‍රතිකාර ක්‍රමයක් ලෙස මැටි නැම හෙවත් මඩ නැම හඳුනාගත හැකි ය. නැමට ප්‍රථම මැටි තෙමා ගත යුතු බව පාලිමුක්තකවිනයවිනිඡ්චයේ සඳහන් වේ. විනය පිටකයේ ද ජන්තාසරය උපාධ්‍යායන් වහන්සේට සිදු කළ යුතු වත්පිළිවෙත් ගැන දැක්වේ. මැටි දත් මැදීමට යොදා ගත් බව එහි ද දැක්වේ. හිඤ්ඤානට කුඩු නැම තහනම් කළ පසු වාසිතිකාමතතිකා නමින් හඳුන්වන ලද මැටි වර්ගයක් නැමට පටන්ගත් බවත් ඉන් අනතුරු ව බුදුන් වහන්සේ එය ද තහනම් කළ බවත් විනය පිටකයේ සඳහන් වේ. ප්‍රකෘති මැටි නැමට බුදුන් වහන්සේ ඔවුන්ට අවසර ලබා දී ඇත. දත් මැදීමට මෙන් ම නැමට ගන්නා මැටි වර්ග වශයෙන් කොටස් දෙකකි.

කුඩු හා මැටි පිළියෙල කර ගැනීමට යොදාගත් ඇඹරුම් ගල් හතරක් අභයගිරි විහාරයේ ආරාම අංක එකේ පංචාචාර්යයට සම්බන්ධ ජන්තාසරයෙන් ලැබී ඇත. ඒවායේ දූගල් නැතිනම් අත්ගල ද තිබී හමු වී ඇත. අරන්කැලේ ජන්තාසරයෙහි මිරිස් ගල්වල හැඩය ගත් ඇඹරුම් ගල් දෙකක් ද ඒවායේ දූගල් ද එහි තිබී හඳුනාගෙන ඇත. දෙපලෙහි ම මේ ඇඹරුම් ගල් තිබුණේ උදක ද්‍රෝණිය අසල ය. එනම් ජල භාජනයක් සහිත ස්ථානයක මේවා තිබී හමු වී ඇත. කුඩු හා මැටි ජන්තාසරයේ ම පිළියෙල කරගන්නට ඇති බව මෙම සාධකවලින් උපකල්පනය කළ හැකි ය. (වික්‍රමගේ, 1987: පිට. 187) මීට අමතර ව පාලිමුක්තකවිනයවිනිඡ්චයේ ජන්තාසරයේ කෙරෙන පරිකම්ම අතර උපාධ්‍යායන් වහන්සේගේ ඇඟ පිරිමැදීම ද තවත් එක් කාරණාවක් ලෙස සලකා ඇති නමුත් කවර අවස්ථාවල දී එය සිදු කළ යුතු දෙයක් දැයි සවිස්තරාත්මක ව දක්වා නොමැත.

පාලිමුක්තකවිනය සංග්‍රහයේ වඩාත් සවිස්තරාත්මක ව ජන්තාසරයේ උපාධ්‍යායන් වහන්සේ සහ නවක හිඤ්ඤන් වහන්සේලා විසින් සිදු කළ යුතු විනය කර්ම සහ ක්‍රියා පිළිවෙත මැනවින් දක්වා ඇත. විනය යටතේ ද මෙම කරුණු ඉතා පැහැදිලි ව දක්වා ඇත.

ඒ අනුව උපාධ්‍යායන් වහන්සේ විසින් ජන්තාසරයට යාමට කැමති නම් චූණ්ණ ගෙනත් තෙමා තැබිය යුතු ය. ජන්තාසර පීඨය රැගෙන උපාධ්‍යායන් සමග ජන්තාසරයට පිවිසෙන්නා මත්තිකාවලින් දත් මැද ඉදිරිපස දොරටුව වසා ජන්තාසරයට පිවිසිය යුතු ය. ස්ථවිර හිඤ්ඤන් වහන්සේලා නො සලකා හැර වාඩිවීම නො කළ යුතු ය. එහි දී උපාධ්‍යායන් වහන්සේට පරිකම්ම කළ යුතු ය. පරිකම්ම අතර අත් පා පිරිමැදීමත් අයත් ය. අඟුරු, මැටි, උණුදිය ආදී සියල්ල දීමත් පිටවන විට ජන්තාසරයේ පීඨය රැගෙන ඉදිරිපස දොරවල් වසාගෙන ඉන් නික්මීම කළ යුතු බව සඳහන් කර ඇත. තමා පළමුවෙන් නාගෙන ගොඩ වී ඇඟ පිස දමා ඇඳගෙන උපාධ්‍යායන්ගේ ඇඟ පිස අදනය දී ඊට පසුව සංඝාටිය දිය යුතු ය. ජන්තාසර පීඨය රැගෙන ඉදිරියෙන් පැමිණ උපාධ්‍යායන්ට ආසනය පනවා පා සෝදන ජලය, පාද පීඨය, පාදකඩ්ලිකය සමීපයේ තැබිය යුතු ය. අනතුරු ව උපාධ්‍යායන්ට ජලය අවශ්‍ය දැයි විචාළ යුතු ය. ජන්තාසරයේ උණ්ණ සන්තාපයෙන් පිපාසය ඇති වේ. එවිට ජලය සැපයීමක් කළ යුතු බව සඳහන් වේ. ඇවත් දෙසීම අවශ්‍ය නම් එසේ කළ යුතු ය. උපාධ්‍යායන්ට කරන මේ වතාවත් සද්ධි විහාරිකයන් විසින් ද කළ යුතු ය. සද්ධි විහාරිකයා සැටවස් පිරුණකු වුවත් උපාධ්‍යායන්ට එම වතාවත් කළ යුතු ය. දොර වසාගෙන සිටින අය විසින් පරිකම්ම කළ යුතු ය. ජලයේදීත් පිටතදීත් කැම බීම ලබා නො දිය යුතු බව සඳහන් වේ.

ජන්තාසරයට මුලින් යන්නා එය ශුද්ධ පවිත්‍ර කිරීම අවශ්‍ය වන අතර අඟුරු ගොඩ ගැසී තිබුණොත් ඒවා ඉවත් කළ යුතු බවත් සඳහන් වේ. ජන්තාසරය අපිරිසුදු නම් හැමදින යුතු ය. පරිභණ්ඩය හැමදින ය යුතු ය. පිරිවෙණ හැමදින යුතු ය. කොට්ඨකය එනම් දොරටුව හැම දින යුතු ය. සුණු ගෙනත් තැබිය යුතු යි. මැටි තෙමිය යුතු ය. උදක දෝණියට ජලය දැමිය යුතු යි. ස්ථවිර භික්ෂුන්ට ද පරිකම්මයන් සිදු කළ යුතු ය. ස්ථවිර භික්ෂුන් ඉදිරියේ සිට නො නෑ යුතු ය. ස්ථවිර භික්ෂුන් වහන්සේලා ස්නානය කරන තැනට උඩින් සිට ස්නානය නොකළ යුතු ය. නා, ගොඩ වන භික්ෂුව නැමට බසින භික්ෂුන්ට ම ලබාදිය යුතු ය. ජන්තාසරයෙන් අවසානයට පිටවන භික්ෂුව ජන්තාසරය අපිරිසුදු නම් සේදි ය යුතු ය. මත්තිකා දෝණිය සේදි ය යුතු ය. එනම් මැටි බඳුන යි. ජන්තාසර පීඨය තැන්පත් කොට ගිනි නිවා දොර වසා පිටවිය යුතු ය.

මේ ආකාරයට ජන්තාසරයේ සිදු කළ යුතු ක්‍රියා පිළිවෙත ඉතා මැනවින් සඳහන් කර ඇත. විනය සාහිත්‍යයේ පැහැදිලි ව සඳහන් වන වෙනත් සාධක පදනම් කරගෙන ජන්තාසරයේ වාස්තුවිද්‍යාත්මක ලක්ෂණ පිළිබඳ ව වූ විමසිලිමත් විය යුතු බව පෙනී යයි. ජන්තාසරය යන්න මුළු ගොඩනැගිල්ලට ම ව්‍යවහාර කරන නාමය යි. නමුත් නානකාමරය ප්‍රධාන වශයෙන් ඉන් අදහස් කරයි. ජන්තාසර යන වචනය සංකර වදනක් ලෙස සළකන ඊ. හාඩ් එයින් උණුසුම් කාමරයක් අදහස් වේ යැයි ප්‍රකාශ කරයි. බ්‍රහ්මලීලේ “යන්ත්‍ර ගෘහය” යන අර්ථකථනය ජන්තාසරය සමග ගැළපිය නො හැකි ය. එසේ ම අග්ගිසාලා යනුවෙන් හඳුන්වා ඇත්තේ එය කාමරයකට වඩා ශාලාවක හැඩ ගන්නා නිසා ය. පැරණි සංඝාරාමවල ඇති නටබුන් ජන්තාසරය බොහෝමයක් දිග හතරැස් හැඩයෙන් යුක්ත ය. එනිසා ඒවා ශාලා වර්ගයකට අයත් ගොඩනැගිලි විශේෂයක් බව වටහා ගත හැකි යි. ඒ සමග ම කාමරයක් මෙන් හතරැස් හැඩයට ජන්තාසර වෙයි. පරිභෝජනය අනුව මේ වෙනස ඇති වී ඇත.

බොහෝ විද්වතුන් විසින් මෙය දානශාලාවක් ද නානකාමරයක් ද යන්න පිළිබඳ විවිධ මතවාද දරා ඇත. මේ පිළිබඳ ව හොඳ ම නිදසුන අහයගිරි විහාරයේ ආරාම අංක එකහි දක්නට ලැබේ. එහි පොදු භාවිතයට තනා ඇති ජන්තාසරයේ දිග හතරැස් ය. පංචාවාසයේ භික්ෂුන්ට තනා ඇති ජන්තාසරය ද හතරැස් ය. පළමුවැන්න ශාලා ගණයටත්, දෙවැන්න ගෘහ ගණයට අයත් සේ ගත හැකි ය. ඇතැම් තැන අග්ගිසාලා යන්න මෙන් ම ජන්තාසරසාලා යන්න ද සඳහන් වේ.

ජන්තාසරයක අංග අතර මැද උදක දෝණිය වේ. ඒ ඇතුළත් කොට බිත්ති හා වහලෙකින් ද දොරකින් හා දොර දෙකකින් ද යුක්ත ගෙයක් ලෙස හඳුනාගත හැකි ය. ජන්තාසරශාලා යැයි කීවාට ජන්තාසරයක ඇතුළත මුළු භූමිය ම අදහස් වේ. ජන්තාසර පිරිවෙණ යන්නෙන් ගොඩනැගිල්ල අවට පිට ප්‍රාකාරය ඇතුළත මිදුල අදහස් වේ. ද්වාරය යන්නෙන් දොරත්, කොට්ඨක යන්නෙන් දොරටුවත් අදහස් වේ. පරිභණ්ඩ යනුවෙන් තවත් කොටසක් ලෙස හඳුන්වයි. නමුත් ඒ පිළිබඳ පැහැදිලිව අර්ථ කථනයක් ලබා දී නොමැත. විනය පිටකයේ ජන්තාසරයේ පවුර හා පවුර ඇතුළත සමහර විට ඇති වැසිකිළි කැසිකිළි ගැන සඳහන් නො වේ. අහයගිරි විහාරයේ අංක 01 ආරාමයේ පංචාවාසයට සම්බන්ධ ජන්තාසරය උදක දෝණිය සහිත ජන්තාසරය එහි මිදුල අවට පවුර හා පවුරේ වැසිකිළි කැසිකිළි හා අපවිත්‍ර ජලය එකතුවන වලවල් ඒ හා සම්බන්ධ ජල මාතිකා දක්නට ලැබේ. නමුත් එම ආරාමයන්හි ඇති පොදු පරිභෝජනය සඳහා ඇති විශාල ජන්තාසරයේ වැසිකිළි කැසිකිළි තිබුන බවට සාධක ලැබී නොමැත.

පළමු සඳහන් කළ කරුණුවලින් ජන්තාසරය හඳුනාගැනීමට අවශ්‍ය පසුබිම ලැබේ. හෝජන ශාලාවක ව්‍යුහයන් ජන්තාසරයක ව්‍යුහයන් මේ ආකාරයට බැලීමේ දී සමානකම් නො දරයි. හෝජන ශාලාවක ව්‍යුහය ජන්තාසරයට සමානකමක් පවතින බව ඇතැම් විද්වතුන්ගේ මතය වන නමුත් ජන්තාසරයේ මැද ඇති උදක දෝණයන් හෝජන ශාලාවල කුස්සියට යාබද ව ඇති සෝදන ස්ථානයේ පිහිටීමත් මෙම ද්විත්ව ලක්ෂණය වෙනස් වෙයි. එමෙන් ම හෝජන ශාලාවේ සෝදන ස්ථානය කාමරයක් තුළ වූ බවට සාධක නැත. ජන්තාසරයේ මෙන් ඒ වටා බිත්ති යොදා දොරටුවක් හෝ දෙකක් තිබෙන බවට ලකුණු නොමැත. මිරිසවැටියේ ජන්තාසරය සේනක බණ්ඩාරනායක විසින් ශාලාවක් ලෙස වරදවා ගෙන ඇත. එහි ඇති ගල් ඔරුව මෙහි වැරදි නිගමනයට ආධාර වන්නට ඇතැයි සිතිය හැකි ය. එය වෙනත් ස්ථානයක තිබී පසුව එතැනට ගෙනාවක් වන්නට පුළුවන. නැතත් ඒ සිවුරු පඩු පෙවීමට සඳහා භාවිතා කළ ඔරුවක් ද විය හැකි යි. ජන්තාසරවල එවැනි ඔරු දක්නට නොමැත. ඒ පිළිබඳ ව විනය ග්‍රන්ථයන්හි සඳහන් වේ. මේ ආකාරයට බෞද්ධ මූලාශ්‍රයන් ජන්තාසරය පිළිබඳ ව විවිධ අදහස් රාශියක් හඳුනා ගැනීමට හැකියාව ලැබේ.

සමාලෝචනය

ආරාමික වාස්තුවිද්‍යාවේ සඳහන් වන ජන්තාසර ක්‍රමවේදය හා ආයුර්වේදයේ දැක්වෙන උණුසුම් ස්නාන ගෘහ සංකල්ප නූතනයේ භාවිත වන වාෂ්ප ස්නානය ක්‍රමවේදය (Steam bath concept) අතර සමවිෂමතාවක් පවතී. යටෝක්ත කාරණා ඇසුරින් ඒ බව ප්‍රකට ය. උණුසුම් ස්නානන සංකල්පය වර්තමානයට වඩාත් උචිත බව දැක්විය හැකි ය. පර්යේෂණ දත්ත අනුව මානව ස්වස්ථතාව සඳහා ජන්තාසරය නොහොත් උණුසුම් වාෂ්ප ස්නානන ගෘහය වර්තමානයට වඩාත් උචිත ගෘහ අංගයක් බව යෝජනා කළ හැකි ය.

ආශ්‍රිත ග්‍රන්ථ නාමාවලිය

ප්‍රාථමික මූලාශ්‍රය

සුභුති හිමි, රාජගුරු සහ සිරි ඤාණෝභාස හිමි, මොරගොල්ල, (1938) (සංස්), අභිධානප්පදිපිකාව, කොළඹ: හේවාචිතාරණ මුද්‍රණාලය.

ඤාණවිමල හිමි, කිරිඇල්ලේ, (1952) (සංස්), චූල්ලවග්ගපාළි, වච්චකුට්ටිත්තකය, නැදිමාල: බෞද්ධ සංස්කෘතික මධ්‍යස්ථානය.

ඤාණවිමල හිමි, කිරිඇල්ලේ, (1952) (සංස්), චූල්ලවග්ගපාළි, සේනාසනක්ඛ්‍යධකය, නැදිමාල: බෞද්ධ සංස්කෘතික මධ්‍යස්ථානය.

පඤ්ඤාසාර හිමි, දෙහිගස්පේ, විමලධම්ම හිමි, පලන්තොරුවේ සහ අමරමෝල හිමි, වේරගොඩ, (1931) (සංස්), පාලිමුක්තකවිනයවිනිච්ඡයසංගහ, දෙහිවල: බෞද්ධ සංස්කෘතික මධ්‍යස්ථානය.

කෝෂ ග්‍රන්ථ

සෝරත හිමි, වැලිවිටියේ. (1952) (සංස්), ශ්‍රී සුමංගල ශබ්ද කෝෂය, වැල්ලම්පිටිය: වතුර මුද්‍රණාලය.

ද්විතීයික මූලාශ්‍රය

අපේ සංස්කෘතික උරුමය1/2, 'ආගමික සිද්ධස්ථානවල වාස්තුවිද්‍යාත්මක ලක්ෂණ', කොළඹ: මධ්‍යම සංස්කෘතික අරමුදල මුද්‍රණාලය.

මෙමත්‍රී හිමි, ආනන්ද සහ ජනාදු හිමි, උඩුවේ. (1957). විනයපිටකය-3, මහාවග්ගපාළි, (ප්‍රථම භාගය), කොළඹ: බුද්ධ ජයන්ති මුද්‍රණාලය.

ආර්යවංශ. එච්.ඒ.එස්. (2003). කාය විකිස්තා-1. කොළඹ: ගොඩගේ. එස් සහ සහෝදරයෝ.

උගරගොඩ, සී.පී. (1948). ශ්‍රී ලංකාවේ වෛද්‍යශාස්ත්‍ර ඉතිහාසය.276/26, කැලණිය.ටී.එස්.ද.එස්, ගුණවර්ධන ප්‍රකාශකයෝ.

එදිරිසිංහ, ජී.ඩී.සී. (1997) 'අභයගිරි හික්කුන් ශරීර ස්වභාව වැඩු ජන්තාසරය', සංස්කෘත පුරාණය, 7 කලාපය, පිටු.3-4 කුමාරසිංහ, ආර්යදාස. (1991). වරකසංහිතා (ප්‍රථමභාගය). රජයේ ආයුර්වේද දෙපාර්තමේන්තුව.

කුලතුංග, ටී.ජී. (2016). අභයගිරි ව්‍යාපෘති, පුරාවිද්‍යා පර්යේෂණ සහ කැණීම් වාර්තාව. මධ්‍යම සංස්කෘතික අරමුදල. කුලතුංග, ටී.ජී. (2000). අභයගිරි විහාරය, කොළඹ: මධ්‍යම සංස්කෘතික අරමුදල මුද්‍රණාලය.

ජාතික පුරාවිද්‍යා සමුළුව, (2005) නිදහස් වතුරසුය, කොළඹ: ශ්‍රී ලංකා පුරාවිද්‍යා දෙපාර්තමේන්තු මුද්‍රණාලය

Archaeological survey of celon, fifth progress report, p:6.

Prematilleke, L.Silva R, A Buddhist Monastic type of Ancient Ceylon showing Mahayanist influence, Artibus Aaiae, vol 30 Ascona.

Bandaranayake, Senaka. (1974) 'Sinhalese Monastic Architecture' the Vihares of Anuradhapura, Leiden.

බුද්ධදාස, ආර්. (2007). සුග්‍රහසංහිතා, කොළඹ: රජයේ ආයුර්වේද දෙපාර්තමේන්තු මුද්‍රණාලය

වික්‍රමගේ, වජ්‍රා. (1987) 'ජන්තාසරය හා එහි කාර්යය', ආයුර්වේද සමීක්ෂා 1/3 දේශීය වෛද්‍ය විද්‍යායතනය. පිටු.6-7

අන්තර්ජාලය ඇසුරින්

iStockphoto (n.d.) *Steam room*. Available at: <https://www.istockphoto.com/photos/steam-room> (Accessed: 30 January 2024).

Medical News Today (2018) 'What are the benefits of steam rooms?'. Available at: <https://www.medicalnewstoday.com/articles/320314> (Accessed: 14 March 2024).

Ramada Colombo (n.d.) *Our facilities: Steam & sauna*. Available at: <http://www.ramadacolombo.com/our-facilities/steam-sauna/> (Accessed: 15 April 2024).

නිවසක මංගල උළුවස්ස පැනීමේ අභිචාර විධිය ශ්‍රී ලංකාවේ වර්තමාන ගෘහකරණයේ දී නාවිත වන ආකාරය පිළිබඳ අධ්‍යයනයක්

ජී.කේ.එන්. ජයතිස්ස

Abstract

Architecturally, many different rituals are performed in the construction of houses. There are lot of architectural rituals in the world. Such as the first entrance of the door frame, took the ceremonial foundation stone, the first entrance to the house, Bahirawa Puuja etc. This article was conducted on the first entrance of the door frame ritual is used in modern architecture of Sri Lanka. The purpose of this article was to present the proven solutions to problem of this architectural ritual. To carry out this article, a number of methods were used. Such as literary sources, questionnaire and interviews. These research methods used for prevailing myths about the myth of first entrance the door frame ritual. Overall in this article discuss the introduction of the first entrance of main door frame, Then presents an analysis of my findings and sources. Finally, presents the conclusion of that article. What are the correct methods of using this ritual and what is the effect of those customs on the houses was this problem. Lot of myths have about the first entrance of door frame ritual. People do this architectural ritual according to conventional practice and theoretical practice. Through this research, it was revealed that there is some truth in the existing theories regarding this architectural ritual and the development or collapse of a house depends on the good or bad beliefs in the human mind.

Keywords : conventional practice, door frame, myths, ritual, theoretical practice.

හැඳින්වීම

'නිවසක මංගල උළුවස්ස පැනීමේ අභිචාර විධිය ශ්‍රී ලංකාවේ වර්තමාන ගෘහකරණයේ දී භාවිත වන ආකාරය' යන මාතෘකාව ඔස්සේ රචනා කරන ලද මෙම ලිපිය තුළින් මංගල උළුවහු පැනීම යන වාස්තු අභිචාරය පිළිබඳ ව විමර්ශනාත්මක විග්‍රහයක් සිදු කරන්නට කටයුතු කර ඇත. ඒ සඳහා පළමුවෙන් අභිචාර පිළිබඳ ව විග්‍රහයක යෙදීම මෙම ලිපිය තුළ සිදු කෙරේ. සිරි ලියනගේ මහතාගේ "නිරුක්ති සහිත සිංහල ශබ්දකෝෂය"ට අනුව අභිචාර ලෙස හඳුන්වා තිබෙන්නේ තොවිල් පවිල් ආදිය, ගුප්ත ශාස්ත්‍ර කිරීම මෙන්ම හදි හුනියම් නිසා ඇතිවන්නා වූ උණ ආදී රෝග වේ. එම කෘතියේ ම සඳහන් වන පරිදි අභිචාර විද්‍යාව යනු අනවිචිත සහ කොඩිවිත ඇතුළු තොවිල් පවිල් පිළිබඳ විද්‍යාව වේ. තවත් අභිචාර සම්බන්ධයෙන් ඉදිරිපත් වී ඇති නිර්වචනයක් හරිශ්චන්ද්‍ර විජයතුංග මහතා විසින් රචිත "ගුණසේන මහා සිංහල ශබ්දකෝෂයේ" මෙලෙස දැක්වේ. "අභිචාර නාප්‍ර. මිනිසුන්ට හානි පමුණුවන අනවිචිත කොඩිවිත කිරීම, හදි හුනියම් කිරීම, විපරිත මන්ත්‍ර කියා යාග කිරීම. අනවිත හදි හුනියම් ආදිය වැදීම නිසා හෝ විපරිත මන්ත්‍ර කියා යාග කිරීම නිසා ඇති වන ජීවරයක්. {සං./පා. තත්ස} අභිචාරක වී. අනවිත, කොඩිවිත, හදි හුනියම් ආදිය පිළිබඳ වූ නාප්‍ර. අනවිත කරන්නා {සං. තත්ස} අභිචාර කර්මය/අභිචාර ක්‍රියාව නා. අභිචාරය. {සං. තත්ස} අභිචාර විද්‍යාව නා. අනවිත කොඩිවිත හදිහුනියම් පිළිබඳ ඉගැන්වෙන ශාස්ත්‍රය {සං. තත්ස} (විජයතුංග, 2005: පි. 117).

ලාංකේය ජන සමාජය ගත්විට ප්‍රධාන වශයෙන් ගැමි සමාජයේ අභිචාර රාශියක් ඇති බව පැහැදිලි ව පෙනෙන කරුණකි. ඒවා ජන සංස්කෘතිය තුළින් ම ප්‍රභවය ලත් අභිචාර වේ. අතීතයේ ගැමි ජනතාව මෙම අභිචාර සිදුකිරීම මගින් බලාපොරොත්තු වූ දෙයට අමතර ව ඊට පාදක වූ සමාජීය යටි අරමුණක් ද බොහෝ විට මේවා තුළ දැක්නට ලැබේ. සුදු අභිචාර සහ කළු අභිචාර ලෙස ගුප්තවිද්‍යා ඇදුරන් විසින් සිදු කරනු ලබන අභිචාර සරල ව ප්‍රභේද දෙකකට වර්ග වේ. මිනිසාට යහපත ඇතිකිරීමේ අරමුණින් සිදු කරන අභිචාර හෙවත් බෝධිපූජා, සෙත්කවි, ශාන්තිකර්ම, තොවිල් සහ වාස්තුපූජා වැනි අභිචාර ක්‍රම සුදු අභිචාර ලෙස ද මිනිසාට අයහපත උදාකිරීමේ අරමුණින් සිදු කරන අභිචාර හෙවත් යන්ත්‍රමන්ත්‍ර ගුරුකම්, කොඩිවිත, හදිහුනියම්, පිල්ලි යැවීම් සහ වස්කවි වැනි අභිචාර ක්‍රම කළු අභිචාර ලෙස ද විග්‍රහ කළ හැකි ය. රේමන්ඩ් ෆර්ක් නම් විද්‍යාඥයා විසින් ද නිෂ්පාදන අභිචාර, ආරක්‍ෂක අභිචාර සහ විනාශකාරී අභිචාර ලෙස අභිචාර සම්බන්ධයෙන් තවත් වර්ගීකරණයක් ඉදිරිපත් කර ඇත. මීට අමතර ව කායික අභිචාර කර්ම, මානසික අභිචාර කර්ම, ආර්ථික අභිචාර කර්ම, සමාජීය අභිචාර කර්ම මෙන් ම ඵලදායක අභිචාර කර්ම ආදී ලෙස ද අභිචාරයන් වර්ගීකරණය කර ඇත. විජය කුමරු ඇතුළු පිරිවර ලංකාද්වීපයට ගොඩ බසින ලද අවස්ථාවේ දී පවා ඔවුන්ගේ ආරක්‍ෂාව සඳහා සිදු කරන ලද අභිචාර කර්ම පිළිබඳ ව මහාවංසයේ ද සඳහන් වී ඇත. මෙම සිද්ධිය සම්බන්ධ ව විල්හෙල්ම් ගයිගර් පඬිතුමා විසින් රචනා කරන ලද "මධ්‍යකාලීන ලංකා සංස්කෘතිය" නමැති කෘතියේ මෙවන් සඳහනක් දැකගත හැකි ය. ".....විජය ප්‍රමුඛ පිරිස ලක්දිවට ගොඩබට අවස්ථාවේ දී ලංකාරක්‍ෂක උපුල්වන් දෙවිඳු පරිබ්‍රාජක වේශයෙන් ඔවුන් ඉදිරියේ පෙනීසිටිමින් ලක්වැසි යක්‍ෂයන්ගේ අනවිත කර්ම ආදියෙන් ඔවුන් ආරක්‍ෂා කරගැනීම පිණිස තම කෙණ්ඩියේ වතුරෙන් ඔවුන් සිඤ්චනය කොට ඔවුන්ගේ අත්වල නූලක් ද ඔතාලී ය" (ආර්යපාල, 1969: පිට. 251). විද්‍යාත්මක වින්තන ක්‍රමයන් මිනිසා වෙත නැඹුරු වීමට ප්‍රථම ආදි මනුෂ්‍යයා තුළ පැවති නො දැනුවත්කම විවිධ වූ විශ්වාස මත ඵල්බ සිටීමට හේතුපාදක විය. මිනිසා බිය සහ ආරක්‍ෂක හේතු මත තම පරිසරයේ ඇති විවිධ

වස්තූන් හා ස්වභාවික බලපෑම් දේවත්වයෙන් ඇදහීමට පුරුදු වී ඇත. අභිචාර විධිවල පිහිට වර්තමානයේ ද මිනිසා අපේක්ෂා කරනු ලැබේ. අභිචාර විධි මිනිසා හා අත්‍යන්තයෙන් ම බැඳී තිබේ. ශ්‍රී ලංකාවේ දුරාතීතයේ සිට කාලානුරූපී ව ක්‍රමානිවාර්යවශයෙන් ලක් වූ අභිචාර විධි සමූහයකි. මෙම බහුතරයක් අභිචාර විධිවල බෞද්ධාගමික මුහුණුවරක් දැකිය හැකි ය. පන්සිල් සමාදන් වී අභිචාර විධිය ආරම්භ කරන අවස්ථාවේ පටන් අවසානය දක්වා ම මෙම ලක්ෂණය බොහෝ අභිචාර විධි තුළ හඳුනාගත හැකි ය. මානව ශිෂ්ටාචාරයේ ආරම්භයේ සිට මිනිසා සිය දෛනික ජීවිතයේ දී අභිචාර විධි උපයෝගී කොටගන්නා ලදී. මිනිසා සිය දෛනික ජීවිතයේ දී ඉටු කළ අන්තේක විධි කාර්යයන් තුළට මෙම අභිචාර විධි ආශ්‍රිත කාර්යයන් ද අන්තර්ගත වී පැවතුණි. මෙලෙස අභිචාර යන වදන පිළිබඳ ව විග්‍රහයක යෙදිය හැකි ය.

උළුවනු පැනීම නම් අභිචාර විධිය වාස්තූශාස්ත්‍රය හා සබැඳි වාස්තූ අභිචාරයකි. සාමාන්‍යයෙන් ජනතාව විසින් ගෘහකරණයේ දී විවිධාකාර වූ අභිචාර විධි භාවිත කරනු ලැබේ. වාස්තූශාස්ත්‍රානුකූල ව විවිධ ආගමික, සංස්කෘතික මෙන් ම වාරිත්‍රවාරිත්‍ර සහ සිරිත්විරිත් අනුව ද බැඳූ විට පෙනීයන්නේ නිවාසවල විවිධ ශාන්තිකර්ම, පුදපූජා පවත්වන බව ය. එම අභිචාර සරල ව වාස්තූ අභිචාර ලෙස හැඳින්විය හැකි ය. එවන් අභිචාර විධි අතර උළුවනු තැබීම සහ පැනීම, නව නිවසට ගෙවදීම, මුල්ගල තැබීම මෙන් ම බහිරව පූජා දීම ආදී අභිචාරයන් ප්‍රධාන වේ.

පර්යේෂණයේ අවධානය යොමුකරන්නේ නිවසක මංගල උළුවස්ස පැනීමේ අභිචාර විධිය සම්බන්ධයෙනි. මෙම උළුවනු පැනීමේ අභිචාර විධිය අයත් වන්නේ වාස්තූ අභිචාරවලට ය. එබැවින් ප්‍රථමයෙන් වාස්තූ අභිචාර යන්න හඳුනා ගනිමු. වාස්තූශාස්ත්‍රයේ පුදසිරිත්වල මූල බීජ ලෙස සාග්වේද අවධියේ යාතිකා ලෙස ගැයූ ගීතිකා අතර වාස්තූදේවතාවන් උදෙසා ගැයූ ස්තෝත්‍ර ද වේ. හිරණ්‍යකේශී ගෘහ්‍ය සූත්‍රයේ භූමි ශෝධනයට අදාළ අභිචාර ක්‍රමයක් පිළිබඳ ව "වාස්තූපශමන" යන නමින් සඳහන් ව ඇත. සෑම නව නිවසකට ම ප්‍රවේශවීමට පෙර යාතිකා ගායනා කිරීම අනිවාර්ය කටයුත්තකි. මේ බව වාස්තූ මූලාශ්‍රයන්වල ද සඳහන් වේ. ගෘහප්‍රවේශයට පළමු ව දෙවිවරුන් පිදීමේ කටයුත්තේ ආරම්භය සාග්වේදය වේ. පාලි ජාතකකථාවල "පාසාදමංගලං" යනුවෙන් අභිචාර විධියක් පිළිබඳ ව සඳහන් කර ඇත. මෙමගින් සාග්වේද යුගයේ සිට වාස්තූපූජා, ස්තූති පූජා සහ දේවාර පූජා ආදී වාරිත්‍ර විධි ආරම්භ වී ඇති බව පෙනීයයි. වාස්තූ අභිචාරවල බොහෝ දුරට දැකිය හැකි වන්නේ බෞද්ධ මුහුණුවරකි. මෙතුළින් ජන ජීවිතයේ පරම විශ්වාසය ලෙස පිළිගත් ආගමික සංකල්පනා ද සියුම් ලෙස ක්‍රියාත්මක වී ඇත. මෙම වාස්තූ අභිචාර වාස්තූ පූජා ලෙස ද හඳුන්වාදිය හැකි ය. වාස්තූශාස්ත්‍රානුකූල ව නිවාස ඉදිකිරීමේ දී විවිධ අභිචාර සහ පුදපූජා පැවැත්වීම සිදු කරනු ලැබේ. මෙවන් පුදපූජා තුළින් මිනිසා අපේක්ෂා කරනුයේ නිවසේ සහ ඉඩමේ පවත්නා විවිධාකාර වූ ගුණමය හෝ වෙනත් දෝෂ තිබේ නම් සමනය කිරීම හෝ එකී දෝෂ ඉවත් කරගැනීම ය. වාස්තූපූජා සිදු කරන අවස්ථා, වාස්තූපූජා සිදු කරන ආකාරය මෙන් ම ඒ සඳහා ගුහදිශාවන් ද වාස්තූ කෘතිවල හමු වේ. ගෘහනිර්මාණ කටයුතුවල දී පොදුවේ වාස්තූ දේවතාවන් නො පුදන ලද්දේ නම් එහි ධනධාන්‍ය ආදී වස්තූ සියල්ල විනාශ වන බවට මතයක් ද පවතී. "වාස්තූරත්නාවලිය" නම් කෘතියේ නිවාස, ප්‍රාසාද, කෙත්වතු සහ ගවහල් යන ස්ථානවලට අකුණු සහ උල්කාපාත පැමිණීම වළකනු පිණිස සිදු කළ යුතු ශාන්තිකර්ම පවා දක්වා ඇත. (සෙනවිරත්න, 2017: පිටු.165-224) වාස්තූපූජා ක්‍රම රටකින් රටකට වෙනස්විය හැකි ය. අපගේ රටේ අදාළ වාස්තූ භූමියේ සිදු කරන බහිරව පූජාව වැනි අභිචාර ඉන්දියාවේ සිදුකරනු ලබන්නේ දේවාල භූමියේ ය. එමෙන් ම සිදු කරන්නා වූ වාරිත්‍ර විධි පවා සම්පූර්ණයෙන් ම වෙනස් වේ. වාස්තූපූජා සඳහා සුදුසු යැයි පිළිගත් නැකැත් කිහිපයක් ම පුරාණ වාස්තූශාස්ත්‍ර කෘතිවල

සඳහන් වේ. එනම්; සිත, සියාවස, සා, හත, පුෂ, පුනාවස, රෙහෙණ, රේවතී, මූල, සුවණ, උත්‍රපල්, දෙනට, උත්‍රසල, උත්‍රපුටුප, අස්විද, මුවසිරස සහ අනුර යන නැකැත් ය.

උළුවහුව යන වචනය “උදුම්බර” මෙන්ම “උරුම්මාර” ලෙස ද පුරාණ වාස්තුශාස්ත්‍ර ග්‍රන්ථවල හඳුන්වා දී ඇත. ඉංග්‍රීසි භාෂාවෙන් මෙය “Door frame” යනුවෙන් හඳුන්වනු ලැබේ. Ware Dora සහ Beatty Betty විසින් රචනා කළ “A short dictionary of architecture” කෘතියට අනුව උළුවහුවක් යනු “A solid frame in which a door is hung” (Ware Dora and Beatty Betty, 1953: p.41) ලෙස වේ. උළුවහුව සම්බන්ධයෙන් ඉංග්‍රීසි භාෂාවේ තවත් නිර්වචනයක් ලෙස “An assembly built into a wall consisting of two upright members (jambs) and a head (lintel) over the doorway; encloses the doorway and provides support on which to hang the door” යන්න පෙන්වාදිය හැකි ය. “මධ්‍යකාලීන සිංහල කලා” නමැති කෘතියේ උළුවහුව නිර්වචනය කර ඇත්තේ මෙලෙසිනි. “උළුවහු වනාහි බිත්තියට ම තබා තනන ලද්දා වූත් නිසි ලෙස ගලපා කුඤ්ඤ ගසන ලද්දා වූත් දැව රාමු විය” ලෙස වේ. ගොඩනැගිලිවල බිත්තියට වැසීම සහ විවෘත කිරීම සඳහා දොරටු සවිකිරීමට උපයෝගී කරගනු ලැබූ රාමුව දොර උළුවහුව ලෙසින් හඳුන්වනු ලැබේ. දොර සවිකරන්නේ මෙම රාමුවට වේ. මිනිසා ගේ දොර කැනීම ආරම්භ කළ අවස්ථාවේ සිට ශතවර්ෂ කීපයක් ගත වන තෙක් උළුවහු කැනීම සඳහා භාවිත කරන ලද්දේ දැව නම් අමුද්‍රව්‍ය වේ. පසුව ඒ සඳහා ගල් යොදාගනු ලැබිණි. දැවයෙන් කළ උළුවහු මෙන් ම ගලින් කළ උළුවහු ද මධ්‍යකාලීන යුගයට අයත් වේ. ඉන්දියානු ගෘහනිර්මාණ ශිල්පීන්ගේ වාස්තුශාස්ත්‍ර අත්පොතක් වූ “මානසාරය” නම් කෘතියේ උළුවහුවල අංගෝපාංගයන්ගේ දිග සහ පළල කොපමණ විය යුතු දැයි විස්තර කෙරේ. “තොරණ” නමින් හැඳින්වෙන වාස්තු විද්‍යාත්මක අංගය උළුවහුවේ ආසන්න ම පරිණාමය ලෙස සැලකිය හැකි ය. නමුදු ලංකාවේ උළුවහු කලාවේ ඉතිහාසය සම්බන්ධ වන්නේ මහින්දාගමනයෙන් මෙපිට යුගයට ය. ලාංකේය ජනතාව පුරාණයේ දී උළුවස්ස ගොඩනැගිල්ලක ඉතාමත් ම වැදගත් අංගයක් ලෙස සලකන ලදී. උළුවස්ස විසිතුරු කැටයමින් යුතු ව නිර්මාණය කිරීමට පෙළඹීමත්, උළුවස්ස උඩින් පළමුවෙන් ගමන් කිරීම හෙවත් උළුවහු පැනීම නමැති පැරණි චාරිත්‍රයක් තිබීමත් තුළින් මෙය තවදුරටත් සනාථ වේ.

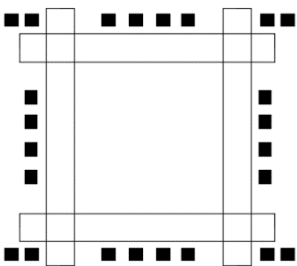
උළුවහු නිර්මාණ කලාව හුදෙක් සාමාන්‍ය ජනතාව උදෙසා වෙන් වූ නිර්මාණයක් නො වූණි. ලංකාවේ උළුවහු පිළිබඳ ව ඉපැරණි ම සාක්ෂි හමුවන්නේ අනුරාධපුර ප්‍රදේශයෙනි. ශ්‍රී ලංකාවේ ගල් ලෙන්වලට පවා අතීතයේ දී දොර උළුවහු යොදා තිබූ බව සද්ධර්මරත්නාවලියේ සඳහන් වේ. අනුරාධපුර යුගයට සාපේක්ෂ ව පොළොන්නරු යුගයේ දී වැඩි උළුවහු ප්‍රමාණයක් නිර්මාණය කර ඇති බව හඳුනාගත හැකි ය. “ධම්මපදට්ඨකථා, ධම්පියා අටුවා ගැටපදය, සිඛවළඳ විනිස, විනය විනිශ්චය, පන්සිය පනස් ජාතක පොත, සද්ධර්මරත්නාවලිය සහ සද්ධර්මරත්නාකරය” ආදී පැරණි කෘති රාශියක ඒ ඒ අවධිවල පැවති උළුවහු ගැන තොරතුරු සඳහන් වේ. පැරණි ගොඩනැගිලි නටබුන්වලින් හඳුනාගත හැකි පරිදි අතීතයේ දොර පියන් සවි කරන ලද්දේ වර්තමානයේ මෙන් සරන්තොටවලින් නො ව දොරට ම සම්බන්ධ කොට දොර පියනෙන් ඉහළටත් පහළටත් දික් වුණු වටවී මගිනි. “සිඛවළඳ විනිස” කෘතියට අනුව “දොර පියන් කැරකෙන සේ වැසෙන දොරටු” 10 සියවසේ පැවති බව ද “සද්ධර්මරත්නාකරය” නමැති පුරාණ කෘතියට අනුව “කෙසියතුරන් වැසූ දොරටු” පැවති බව ද හෙළි වී ඇත. සාම්ප්‍රදායික ව ලංකාවේ භාවිත කරන උළුවහු ව්‍යුහාත්මක වශයෙන් ප්‍රධාන කොටස් 3 කි. එනම්; උළුවහු කඳන් යුගලය, හරස්කඩ, පඩිකඳ හැඳින්වේ. වෝල්ටර් මාරසිංහ මහතා විසින් සංස්කරණය කර පරිවර්තනය කරන ලද මඤ්ජුශ්‍රීභාෂිත

වාස්තුවිද්‍යාශාස්ත්‍රය නම් කෘතියේ ආරාම සඳහා යොදන ලද දොරටු වර්ග කිහිපයක් පිළිබඳ ව සඳහන් වේ. එමෙන්ම ද්වාරහඳු, ද්වාරවිධාන සහ ද්වාරශාලා සම්බන්ධ ව ද මෙම කෘතියේ සඳහන් වේ. එම කෘතියට අනුව; “අභ්‍යන්තර මුඛ ද්වාර යනු ඇතුළට විවරවෙන දොරටුව වේ. ඉන්ද්‍ර ද්වාර යනු ඉන්ද්‍රගේ දොරටුව, නැගෙනහිර දොරටුව, සාමාන්‍යයෙන් ප්‍රධාන දොරටුව වේ. ක්ෂුද්‍ර ද්වාර යනු කුඩා දොරක්, පැති දොරක්, පිටවීමේ දොරටුවක් වේ. බහිර්මුඛ යනු පිටතට ඇරෙන දොරටුව වේ.” (මාරසිංහ,2014: පිටු. 206,209,224)

වඩුවා රියන 4 ට බෙදූ විට එක් කොටසක් අඩිය යැයි කියනු ලැබේ. දොරේ උසට අඩි 8 ක් ද පළල අඩි 4 1/2 ක් ද ගත යුතු වේ. (කුමාරස්වාමි,1994:පිට.125) අතීතයේ නිර්මාණය වූ දොරටු ඉතා විශාල දොරටු වූ නිසා ඒවා විවෘත කිරීමේ දී සහ වැසීමේ දී බිත්ති කම්පනය වුණු බව ද එම බිත්තිවල මැටි ගැලවී වැටුණු බව ද කඩිබාවිතරණයේ සඳහන් වේ. එනිසාවෙන් නැවත නැවත මැටි පිරියම් කළ යුතු බව හික්ෂුප්‍රාතිමොක්ෂසන්නයේ සඳහන් වී තිබේ.

සාහිත්‍ය විමර්ශනය

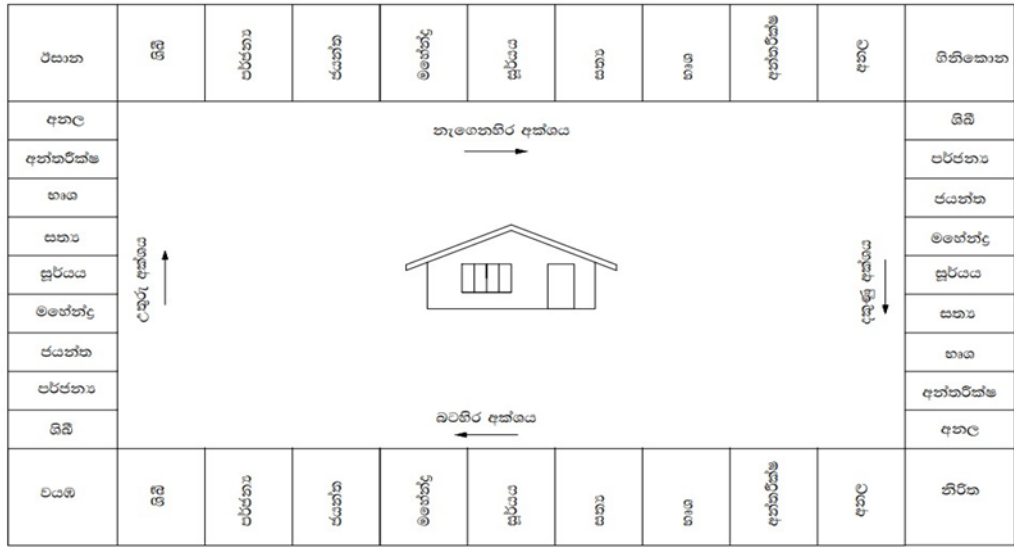
මංගල උළුවස්ස තැබීමට යොදා ගන්නා ද්වාර වක්‍රයක් “වාස්තුවිද්‍යාව හෙවත් ගෘහනිර්මාණ ශිල්පය” නම් වාස්තූ ග්‍රන්ථයේ දැක්වේ. උළුවහු තැබීම සඳහා යෝග්‍ය නැකැත් මෙම ද්වාර වක්‍රය අනුසාරයෙන් සොයාගත් විට නිවැසියන්ට යහපත් ප්‍රතිඵල උදා වේ. මෙම “වාස්තුවිද්‍යාව හෙවත් ගෘහනිර්මාණ ශිල්පය” යන ග්‍රන්ථයේ දැක්වෙන එම ද්වාර වක්‍රය සහ පලාඵල පහත දැක්වේ.(අප්‍රහාමි,2016: පිට 211)

ස්ථාන	ශීර්ෂ	කෝණ	ශාඛා	අධෝ	මධ්‍ය
නක්ෂත්‍ර සංඛ්‍යාව	4	8	8	3	4
ඵල	රාජ්‍ය ලාභ	උද්වෘස	ශ්‍රියාව	මරණ	සැපත

අතීතයේ සිට නිවසක මංගල උළුවස්ස නිවසට සෞභාග්‍යය ඇතුළු වන ප්‍රධාන දොරටුව ලෙසින් විශ්වාසයක් ගැමියන් තුළ පැවතුණි. එනිසාවෙන් මංගල දොරටුව පිහිටුවීම නිවැරදි ව කළ යුතු වේ. ඕනෑම නිවසක මංගල දොරටුව පිහිටුවිය යුත්තේ නිවසේ ඉදිරිපස ය. ගෘහයක දොර උළුවහු ආලෝකය, වාතාශ්‍රය සහ ගෙට පිවිසීම මත අරමුණු කරගත් වාස්තූශාස්ත්‍රානුකූල සංකල්පනයකි. ක්‍රිෂ්ණ මූර්ති පද්ධතියට අනුව මංගල දොරටුව නිවසට ආශීර්වාදයක් වන්නට නම් එය මෙසේ පිහිටුවිය යුතු යැයි ඊට අයත් “ENCYCLOPEDIA OF ASTROLOGY” ග්‍රන්ථයේ සඳහන් වේ. නිවසේ ඉදිරිපස බිත්තිය කොටස් 9 ට බෙදිය යුතු වේ. ඉන්පසු ගෙට පිටුපා සිටගෙන තමාගේ දකුණුපස සිට ගණන විට අංක 5 සහ 6 යන කොටස්වලට හසුවන සේ මංගල උළුවස්ස තැබීම සුදුසු වේ. එම කොටස් 02 බ්‍රහස්පති සහ සිකුරු යන ශුභ ග්‍රහයන් දෙදෙනාට අයත් ය. ඉදිරි බිත්තියේ දිග අනුව කොටස් 9 ට වෙන් කර කොටස් 3 ක් වම් පසට ද කොටස් 5 ක් දකුණු දෙසට ද වෙන් කර ඉතිරි වන ප්‍රමාණයේ ප්‍රධාන උළුවහු කඳක් තබා උළුවස්ස සවි කළ යුතු අතර එය ප්‍රධාන බිත්තිය හරි මැදින් බෙදෙන ලෙස ද සවි නො කළ යුතු වේ. මෙසේ දකුණ හා වම් ගත යුත්තේ නිවස තුළ සිට මිදුල දෙස බලන විට පිහිටන වමක සහ දකුණක අනුව වේ. ප්‍රධාන

උළුවස්සෙන් නිවසට ආලෝකයක් ලැබෙනවා සේ ම සුභ පල සහ අශුභ පල ඇතිකිරීමට ද මෙහි පිහිටීම වැදගත් වේ. ප්‍රධාන උළුවස්ස අතින් උළුවහුවලට වඩා විශාල විය යුතු වේ. ප්‍රධාන උළුවස්සට සවි කරන දොරටුව පියන් දෙකකින් නිර්මාණය කිරීම වඩාත් සුදුසු වේ. නමුත් වර්තමානයේ නම් එක් දොර පියනක් පමණක් සවි කරනු ලැබේ. විද්‍යාත්මක ව බැලීමේ දී මෙමගින් දොරක සමබරතාව බිඳ වැටිය හැකි ය. මෙහිසා නිවසේ සෙසු දොරටුවලට ද පියන් දෙකක් යොදන්නේ නම් වඩාත් සුදුසු වේ. නමුත් සෙසු දොරටු සියල්ලට ද පියන් දෙකක් යෙදීම ප්‍රායෝගික ව සිදු කිරීමට අපහසු වේ. ප්‍රධාන දොර තැබීමේ වාස්තුවිද්‍යා ක්‍රම කීපයක් වාස්තු විද්‍යාවේ පවතී. එයින් එක් ක්‍රමයක් වන්නේ පැති හතරින් එක් බිත්තියක් සමාන කොටස් නවයට බෙදා දොර තැබීමේ ක්‍රමවේදය වේ. එය ශිඛි පාදය සිට අනල පාදය දක්වා වූ ක්‍රමය වේ. එම පාද නවය වන්නේ ශිඛි පාදය, පර්ජනා පාදය, ජයන්ත පාදය, මහේන්ද්‍ර පාදය, සූර්ය පාදය, සත්‍ය පාදය, භාෂ පාදය, අන්තර්ක්ෂ පාදය සහ අනල පාදය යනාදිය වේ. පුරාණ කෘතීවල සඳහන් මෙම පාදවල ශුභ අශුභ තත්ත්වයන් පහතින් දක්වා ඇත. එම සැලැස්ම ද පහත දැක්වේ.

ශිඛි පාදය නුසුදුසු පාදයකි. මෙම පාදයේ උළුවහු තැබීමෙන් වාතයෙන් හානි සිදු වේ. සුළං හැමීම නිසා නිවසට විපත් ගෙන දේ. පර්ජනා පාදය ද නුසුදුසු පාදයකි. මෙහි ප්‍රතිඵල කන්‍යා උපත් සිදුවීම ය. (මෙය ඉන්දියාවේ බ්‍රාහ්මණ මතයක් වේ.) ජයන්ත පාදය සුදුසු පාදයකි. මෙම පාදයේ දොර තැබීමෙන් ධන සම්පත් ලැබේ. ඉන්ද්‍ර පාදය සුඛ පාදයකි. මෙහි දොර තැබීමෙන් දේශපාලකයන්ගේ සබඳතා ඇතිවේ. විවිධ ලාභ ලැබේ. සූර්ය පාදය නුසුදුසු පාදයකි. එහි දොර තැබීමෙන් නිවැසියන් කෝපාවිෂ්ට වේ. සත්‍ය පාදය නුසුදුසු පාදයකි. මෙහි දොර තැබීමෙන් නිවැසියන් බොරු ආරංචිවලින් මුලා වී කරදරයට පත් වේ. භාෂ පාදය නුසුදුසු පාදයකි. මෙහි දොර තැබීමෙන් නිවැසියන් බොහෝ කුූරු බවට පත් වේ. අන්තර්ක්ෂ පාදය අසුභ පාදයකි. නිවැසියන් වෞර්ය බවට පත් වේ. අනල පාදය නුසුදුසු පාදයකි. මෙයින් මහත් අපල ගෙන දේ.

තවත් එක් ක්‍රමයකි, පැති හතරෙන් එක් බිත්තියක් සමාන කොටස් අටකට බෙදා දොර තැබීම. එම සැලැස්ම පහත දැක්වේ. මෙම සැලැස්මේ උතුරේ 4 සහ 5 පාදවල ද නැගෙනහිර 11,12,13 සහ 14 යන පාදවල ද දකුණේ 19,20,21 සහ 22 යන පාදවල ද බටහිර 27,28,29 සහ 30 යන පාදවල ද උළුවහු තැබීම ශුභ වේ.

යම් දිශාවක ප්‍රධාන උළුවස්ස තැබූ විට ඊට ගැලපෙන දිශාවල අනෙක් උළුවහු තැබිය යුතු වේ. ශෝඛග ගෘහ වක්‍රය මෙහි දී සලකා බැලීම සුදුසු වේ.

උතුර									
32	1	2	3	4	5	6	7	8	9
31							10		
30							11		
29							12		
28							13		
27							14		
26							15		
25							16		
24	23	22	21	20	19	18	17	16	
දකුණ									

නමුත් බ්‍රහස්පති සහ සිකුරු ග්‍රහයා ජන්ම කේන්ද්‍රයේ බාධක හෝ විසි දෙවන දෙකර්ණාධිපති වූ විට මංගල දොරටුව විපත් ඇති කරනු ලැබේ. එබඳු අවස්ථාවල රවිට හෝ සඳුට අයත් කොටස්වල මංගල දොරටුව පිහිටුවිය හැකි ය. නමුත් එම ග්‍රහයන් ජන්ම කේන්ද්‍රයේ ශුභ තත්ත්වයෙන් සිටිය යුතු වේ. එසේ ම එම ග්‍රහයන් එම ජන්ම කේන්ද්‍රයට ශුභ ග්‍රහයන් ද විය යුතු ය. මංගල උළුවස්ස ස්ථාපනය කරන ශුභ මොහොතේ තත්කාල සඳු සිටි නැකත එදින රවි සිටි නැකතේ සිට පළමුවන නැකත් හත වැටුණහොත් ඉතා ශුභ වේ. දෙවන නැකත් අට වැටුණහොත් ඉතා අශුභ වේ. ගෘහ මූලිකයාට ගම රට හැර යන්නට පවා සිදුවිය හැකි ය. තුන්වන නැකත් අට වැටුණහොත් ධන ලාභ ඇති වේ. සතරවන නැකත් හතර වැටුණහොත් මරණය ගෙන දේ. මේ නැකත් 27 ගණන් ගන්නේ එදින රවි සිටි නැකතේ සිට වේ. මංගල උළුවස්ස තැබීමට වෘෂභ, මිථුන, සිංහ, කන්‍යා, වෘශ්චික, ධනු, කුම්භ සහ මීන ලග්න ශුභවේ. නමුත් ලග්නය සහ ලග්නාධිපති ශුභ විය යුතු වේ.

මංගල උළුවස්ස තැබීමට අස්විද, රෙහෙණ, මුවසිරස, පුනාවස, පුස, මා, හත, සිත, සා, අනුර, දෙට, මුල, සුවණ, දෙනට, සියාවස, රේවතී සහ තුනතුරු, යන නැකත් ශුභ වේ. නමුත් පාපයන් නො සිටින නැකතක් විය යුතු ය. පුරපස දෙක, තුන, පහ, හත, දහය, එකොළහ, දොළහ සහ දහතුන යන තීර්ථ ශුභ වේ. ශුභ දින, ශුභ හෝරා සහ සුක්ෂම හෝරා තෝරාගත යුතු ය. රවි ග්‍රහයා මිථුන, කන්‍යා, ධනු සහ මීන යන ලග්න රාශිවල ගමන් කරන කාලවල හෙවත් කෝණ මාසවල මංගල උළුවස්ස පිහිටුවීම ඉතා අශුභ බව සඳහන් වේ. මංගල උළුවස්ස පිහිටුවීමේ දී උත්පත්ති කේන්ද්‍රයේ ජන්ම නැකතකට සම්පත්, කේෂ්ම, සාධක, මෙමත්‍රී සහ පරම මෙමත්‍රී නැකතක් තෝරාගත යුතු ය. නමුත් මෙමත්‍රී නැකත අශුභ යයි සමහරු කියති. එසේ ම පරම මෙමත්‍රී නැකත තෝරාගැනීමේ දී ජන්ම නැකත පිහිටි රාශියෙන් දොළොස්වන රාශියට පරම මෙමත්‍රී නැකත වැටුණහොත් එය ඉතා අශුභ වේ. තව ද ඉර පායන්නට සිංහල පැය 6 ක් තිබිය දී උදාවන බ්‍රහ්ම මුහුර්තය උළුවහු පිහිටුවීමට මෙන් ම උළුවහු පැනීමට ද ඉතා ම ශුභ මොහොතක් බව පුරාණ වාස්තුශාස්ත්‍ර කෘතීවල සඳහන් වේ.

නැකතකට තබන ලද උළුවස්ස ගලවා සවි කළ යුතු නම් එය මොනයම් ලෙසකින් හෝ ගලවා හෝ තිබූ තැනින් එසවීමට සිදු වේ නම් නැවත නැකතක් අනුව කළ යුතු යැයි පුරාණ කෘතීවල සඳහන් වේ. එනිසා නැකත් වේලාව බලා උළුවස්ස තැබූ පසු නැවත පොළොවෙන් උඩට ඉස්සීම නො කළ යුතු වේ. පඤ්චාංග ශුද්ධිය ඇති දිනෙක ශුභ හෝරාවකින් ශුභ දිශාව බලා උළුවහු තැබීම කළ යුතු අතර පළමුවෙන් තැබිය

යුත්තේ ප්‍රධාන උළුවස්ස හෙවත් මංගල උළුවස්ස වේ. ඉන්පසු ගුණයහපත් වඩුවෙකු ලවා උළුවහු පැනීමේ වාරිත්‍රය සිදු කළ යුතු වේ. සුදු පිරුවටයක් හිසේ සිට පොරවාගෙන වමතින් රතු කුකුළෙකු ද දකුණතින් රිචස සහ පැන් කළයක් ද රැගෙන ප්‍රථමයෙන් ප්‍රධාන උළුවස්සෙන් ඇතුළු වී සෙසු උළුවහු ද පැන අවසානයේ කළය බිඳ දොස් හැරිය යුතු වේ. එය උළුවහු පැනීමේ සාමාන්‍ය ක්‍රමවේදය වේ.

උළුවහු තැබීමට ශුභ දිශාවන් වාස්තුනාග වක්‍රය අනුව මෙපරිදි හඳුනාගත හැකි වේ. ජනවාරි, පෙබරවාරි, මාර්තු මාසවල උතුරු දිශාවට ද අප්‍රේල්, මැයි, ජූනි මාසවල නැගෙනහිර දිශාවට ද ජූලි, අගෝස්තු, සැප්තැම්බර් මාසවල දකුණු දිශාවට ද ඔක්තෝබර්, නොවැම්බර්, දෙසැම්බර් මාසවල බටහිර දිශාවට ද තැබීම උචිත වේ. කොතෙක් උළුවහු තිබුණත් නිවසට ඇතුළුවන ප්‍රධාන දොරටුවට වඩා අඟල් තුනක ප්‍රමාණයක් පිටවන දොරටුව කුඩා විය යුතු වීම අනිවාර්යය නියතියකි. කඳන් වශයෙන් හෝ ලී රාමුවක් වැනි දෙයක් නොමැති දොරටු කපොලු ආදිය උළුවහු වශයෙන් ගණන් ගත නො හැකි බව ඇතැමුන්ගේ මතය වේ. තට්ටු දෙක තුන ආදී වශයෙන් ඉදිකරන ලද නිවාසවල දී උඩුමහල්වල උළුවහුවලට කෙලින් ම යටමහල්වල උළුවහු තැබීම නො කළ යුතු වේ. මංගල යැයි සම්මත මෙම ප්‍රධාන උළුවස්ස නිම කළ යුතු ආකාරය වාස්තුශාස්ත්‍රයේ නොයෙකුත් ආකාරයෙන් පෙන්වා දී තිබේ.

සිංහ, ව්‍යාඝ්‍ර, හංස සහ මයුර ආදී රූප ලක්ෂණවලින් යුත් කැටයම් ආදී වැඩ දමා අලංකාර කිරීම සුදුසු ය. මෙවන් දොරටු අපේ පැරණි විහාර සහ දේවාල ගොඩනැගිලිවල තවමත් දකින්නට ලැබේ.

මංගල උළුවස්සක දිග සහ පළල ගැනීමේ දී වඩු රියන භාවිත කරනු ලැබේ. සාමාන්‍ය පිළිගැනීම අනුව වඩු රියන අඟල් 18 කි. නමුත් පුරාණයේ දී අඟල් 18, 24, 27, 31, 32, 33 සහ 34 ආදී විවිධ ප්‍රමාණයෙන් වඩු රියන භාවිත කර ඇත. වඩු රියන සම්බන්ධ මතවාදයන් කීපයක් ඇත. එයින් එකක් වන්නේ "වඩු රියන යනු ගෘහ මූලිකයාගේ දකුණු අතේ වැලමිටේ පහළ කෙළවරේ සිට මැදැඟිල්ලේ ඉහළ කෙළවර දක්වා වන රියන මෙන් පස් ගුණයකි" යන මතය වේ. තවත් නිර්වචනයක් වන්නේ "ගෘහ මූලිකයාගේ වැලමිටේ පහළ කෙළවරේ සිට මැදැඟිල්ලේ ඉහළ කෙළවරට ඇති දිග ද රියනක දිග ද මාපටැඟිල්ලේ මැද පුරුකේ දිග ද එකට එකතු කිරීමෙන් ලැබෙන ප්‍රමාණය වඩු රියන" වශයෙනි. ගෘහමූලිකයාගේ අතේ රියන අඟල් 18 ක් වශයෙන් ගන්නේ නම් උළුවස්සේ උස එමෙන් පස් ගුණයකි. එනම් අඟල් 90 ක් හෙවත් අඩි 7 අඟල් 6 කි. ගෘහමිථියාගේ අතේ රියන අඟල් 1 ක් නම් උළුවස්සේ උස වන්නේ අඟල් 95 කි. එනම් අඩි 7 අඟල් 11 ක් වේ. එමෙන් ම මංගල උළුවස්සේ පළල උසින් අඩක් වීම සුදුසු යැයි කියවේ. මංගල උළුවස්ස තනා ගත යුතු දැව වර්ග ද වාස්තුශාස්ත්‍රයේ පෙන්වා දී ඇත. උළුවස්ස සෑදීමේ දී කඳන් දෙක උඩ සහ යට මාරු නො වන සේ සාදාගැනීමට සැලකිලිමත් විය යුතු වේ. එසේ නො වූහොත් නොයෙක් කරදර ඇති විය හැකි බව පුරාණ කෘතීවල සඳහන් වී ඇත.

උළුවස්ස ඉදිරියට හෝ ඇතුළු පැත්තට ඇල නො වී හරි කෙලින් තැබිය යුතු වේ. පැරණි නිවසක උළුවස්සක් මංගල උළුවස්ස ලෙස නව ගෘහයක ස්ථාපනය නො කළ යුතු අතර ප්‍රධාන උළුවස්ස සවි කළ යුත්තේ නිවසේ ආය වර්ගය සහ ගෘහ නාස්ත්‍රය පිළිබඳ ව සැලකිලිමත් වෙමිනි. මුදුන් යටලිය ප්‍රධාන උළුවස්ස මැදින් පිහිටන සේ සැකසීම නො කළ යුතු වේ. ප්‍රධාන උළුවස්ස තබන පැත්තේ දිග හෝ පළල ගෙන එය 9 ට බෙදා ජයන්ත පාදය මත හෝ මහේන්ද්‍රා පාදය මත උළුවස්ස තැබිය යුතු අතර සෙසු පාද මගහැරිය යුතු වේ. ප්‍රධාන දොරේ රියන් ගණන යම් ප්‍රමාණයක් වේ ද එම රියනකට අඟල බැගින් ගෙන

උළුවහු කදේ මහත ගත යුතු යැයි වාස්තුශාස්ත්‍රයේ සඳහන් වේ. එවිට උළුවහු කඳක මහත අඟල් 4 ක් වීමට දොරටුවේ උස රියන් 4 ක් හෙවත් අඩි 10 අඟල් 4 ක් විය යුතු වේ. වර්තමානයේ මෙය කළ නොහැකි දෙයකි. එලෙස ම ගෙහිමියාට හිස පහත් නො කර ඇතුළු විය හැකි උසකින් මංගල දොරටුව හෙවත් ප්‍රධාන උළුවස්ස යුක්ත වීම අනිවාර්ය අවශ්‍යතාවයකි. අවම වශයෙන් ප්‍රධාන උළුවස්ස අඩි 6 අඟල් 9 ක් තිබීම ශුභ වේ. නිවසේ සෙසු උළුවහු ප්‍රධාන උළුවස්සට වඩා උසින් වැඩි නො විය යුතු වේ. දැනට උළුවහු කදේ මහත ලෙස ගන්නා අඟල් 3 x 4 මිමිම නියතියක් වන තරමට ම මුළු ලෝකය ම පිළිගෙන ඇත. එහි වරදක් ද නොමැත. අලංකාරය පිණිස මෙය අඩු වැඩි කර ගන්නාට වරදක් නැත. නිවැරදි ආකාරයට උළුවස්සක දොර පියනක් සවි කළ යුත්තේ දකුණු අතට ඇරීමට හැකි ලෙස හෙවත් ඔරලෝසුවක කටු කැරකෙන දිශාවට ය.

උළුවහු පැනීමේ වාරිත්‍රය අතරතුර ගායනා කළ යුතු කවි, ස්තෝත්‍ර සහ ශ්ලෝක ඇතුළත් වී. ඩී. සිඤ්ඤොනිප්‍රේරා මහතා විසින් රචිත අටකොන බහිරවයිනට දොළ දීම සහ උළුවහු පැනීම නම් කෘතියක් ද වේ. එහි ශ්‍රී විජේන්ද්‍ර කන්නලව්ව, අටකොන බහිරවයිනට දොළ දීම, බත්තටුදිජටි කිරීම, තටු පුදකිරීම, උළුවස්සේ පඩිකඳ පිට සිට කිව යුතු ශ්ලෝක, දොස් දුරුකිරීමට කිව යුතු ශ්ලෝක මෙන් ම වැඩිදුරටත් විශ්වකර්ම යාදින්නක් ද සඳහන් වේ. එහි සඳහන් ශ්ලෝක අතරින් කිහිපයක් පහත සඳහන් වේ. (සිඤ්ඤොනිප්‍රේරා, පිට.1,6,7,) වැඩිදුරටත් විශ්වකර්ම යාදින්නක් ද සඳහන් වේ. එහි සඳහන් ශ්ලෝක අතරින් කිහිපයක් පහත සඳහන් වේ. (සිඤ්ඤොනිප්‍රේරා, පිටු.1,6,7,)

එද පටන් පැවතෙයි මෙතර ලෝකෙ	ට	අතට ගත්තු දඬුදෙක දෝස නැත ම	ට
විද වනත් වට දෙසුවොත් යමෙක් සි	ට	උඩට පඩිය යට එලිපත්තේ නොසි	ට
පුද බතුත් මල් පඬුරුත් දෙළ පුද	ට	ලොවට උතුන් පුල්වන් සුරිඳුගෙ අන	ට
පුද මිස නොයති දුතියො ගෙයින් පි	ට	මෙමට දෝස නැත පැනයමී මුනි අත	ට

දෝස හරින කවි මන්ත්‍රා කියන්	නේ	උඩලිපත් බාපත්කල වැඩ සි	ට
බෝසේ රුසිවරු පැවසූ වදන්	නේ	එලිපත්තෙන් උස්වී එයි සිරස	ට
සිරසේ මොට්ටක් කිලියක් බදි	නේ	දෙකෙණ්ඩ දෙවලුකරයේ නොම සි	ට
සිරස පටන් සැම දෙස දුරහැරු	නේ	දසඟිල්ලෙන් දෙස ගියෙ මුනි අනය	ට

අරමුණ

ශ්‍රී ලංකාවේ වර්තමාන ගෘහකරණයේ දී භාවිත වන උළුවහු පැනීම යන අභිචාරය සම්බන්ධ ව සමාජයේ පවතින මිථ්‍යා මතවලට නිශ්චිත සහ පර්යේෂණාත්මක ව සනාථ කරගත් විසඳුමක් ඉදිරිපත් කිරීම ය.

ක්‍රමවේදය

සාහිත්‍ය මූලාශ්‍රයයවලින්, සම්මුඛ සාකච්ඡා සහ ප්‍රශ්නාවලි මගින් දත්ත ලබාගැනීම සිදු කරන ලදී. පණ්ඩිත කේ.ඩී. කුලතිලක මහතා විසින් රචනා කරන ලද "විශ්වකර්මප්‍රකාශය හෙවත් ගෙබිම් ශාස්ත්‍රය" නම් කෘතියේ උළුවහු පැනීම සම්බන්ධ ව තොරතුරු සඳහන් වේ. එතුමා විසින් ඒ සම්බන්ධ ව පර්යේෂණ සිදු

කර ඇත. උච්චතාවක මිනුම්, නැතත් සහ උච්චත නැබීම කරන ආකාරය පිළිබඳ ව එම කෘතියේ ඔහු සඳහන් කර ඇත. එතුමා විසින් අවධානය යොමු කෙරු පැතිකඩ සහ උච්චත පැනීමේ වාරිත්‍රය වර්තමාන ගෘහකරණයේ දී භාවිත වන ආකාරය පිළිබඳ මෙමගින් අධ්‍යයනය කිරීමට කටයුතු කර ඇත. නිමේෂ තිවංකර සෙනෙවිපාල මහතා මෙන් ම වාල්ස් ගොඩකුඹුර මහතා ද මෙම වාරිත්‍රය සම්බන්ධ ව පර්යේෂණ සිදු කළ පුද්ගලයන් ලෙස හඳුනාගත හැකි ය. මෙම ලිපියේ දී විශේෂයෙන් උත්සාහ කරන්නේ උච්චත පැනීමේ අභිවාරවිධිය සම්බන්ධ ව සියලු සත්‍ය තොරතුරු සමාජගත කිරීමට ය. අභිවාර සහ වාස්තු අභිවාර යනු මොනවාදැයි හඳුනාගැනීම සිදු කරනු ලැබේ. උච්චතවේ විකාශය, මංගල උච්චත පැනීම හැඳින්වීම, උච්චත පැනීමේ අභිවාරවිධිය හා බැඳුණු වාරිත්‍ර සහ වාරිත්‍ර මෙන් ම උච්චත පැනීමේ දී ගායනා කළ යුතු ස්තෝත්‍ර සහ කවි වැනි දේ පිළිබඳ ව සාකච්ඡා කිරීමට අපේක්ෂා කරනු ලැබේ. මංගල උච්චත පැනීමේ අභිවාර විධිය වර්තමාන ගෘහකරණයේ දී භාවිත වන ආකාරය පර්යේෂණ ක්‍රමවේද මගින් සොයාගත් කරුණු ද සාහිත්‍ය මූලාශ්‍රයයවලින් සොයාගත් කරුණු ද සමග විශ්ලේෂණය කර සාකච්ඡා කරන අතර අවසානයේ ලබාගත් නිගමනය ද ඉදිරිපත් කර ඇත.

මෙම පර්යේෂණය සිදු කර ඇත්තේ වාස්තුශාස්ත්‍ර විෂය ක්ෂේත්‍රයට මූලිකත්වය ලබා දෙමින් වන අතර ඒ මත පදනම් වී සියලු ම අධ්‍යයනයන් සිදු කර ඇත. මූලික වශයෙන් මෙම පර්යේෂණය සඳහා ප්‍රාථමික මූලාශ්‍රය සහ ද්විතීයික මූලාශ්‍රය පරිශීලනය කර ඇත. මීට අමතර ව ශාස්ත්‍රීය සංග්‍රහ මගින් මෙන් ම අන්තර්ජාලය මගින් ද අවශ්‍ය තොරතුරු ලබාගෙන පර්යේෂණය සිදු කළ අතර අවශ්‍ය අවස්ථාවල දී විෂය පිළිබඳ ප්‍රාමාණිකයන් හමු වී ඔවුන් සමග සම්මුඛ සාකච්ඡා සිදු කිරීම සහ ප්‍රශ්නාවලි ඉදිරිපත් කිරීම තුළින් ලබාගන්නා ලද තොරතුරු ඔස්සේ මෙම පර්යේෂණය සිදුකර ඇත. එසේ රැස් කරගත් දත්ත විචාරාත්මක ව අධ්‍යයනය කරමින් ඒවා විශ්ලේෂණය කොට නිගමනයකට එළඹීම මෙහි දී සිදුකර ඇත. මෙම පර්යේෂණය සඳහා ප්‍රධාන වශයෙන් පණ්ඩිත කේ.ඩී. කුලතිලක මහතා විසින් අනුවාදය කරන ලද “ විශ්වකර්මප්‍රකාශය හෙවත් ගෙබිම් ශාස්ත්‍රය”, හෙන්රික් ද සිල්වා මහතා විසින් රචිත “ජීවිතය සහ ග්‍රහයෝ” සහ ඩී. ආර්. සෙනෙවිරත්න මහතා විසින් පරිවර්තනය කරන ලද “ශ්‍රී ජීවනාථ දෙවඥයන්ගේ වාස්තුරත්නාවලිය” වැනි කෘති ප්‍රධාන වශයෙන් ද නූතන කතුවරුන් විසින් රචිත කෘති කිහිපයක් ද මූලාශ්‍රය කොට ගෙන ඇත. ඒවා ඔස්සේ පුළුල් අධ්‍යයනයක් උච්චත පැනීමේ අභිවාරවිධිය සම්බන්ධ ව මෙහි දී සිදු කර ඇත. මෙම ලිපිය ශ්‍රී ලංකාවේ මංගල උච්චත පැනීමේ අභිවාරවිධිය පිළිබඳ ව කේන්ද්‍ර කොටගත් පර්යේෂණ ලිපියක් වන අතර එය ප්‍රධාන වශයෙන් වාස්තුශාස්ත්‍ර විෂය ක්ෂේත්‍රයේ එක් අංශයක් වන වාස්තු අභිවාර සමග සම්බන්ධ වේ. සමාජය තුළ වාස්තු අභිවාර සම්බන්ධයෙන් විවිධ අදහස් සහ මතවාද පවතී. මෙම පර්යේෂණය තුළින් නිවසක මංගල උච්චත පැනීම නම් අභිවාරවිධියේ නිවැරදි තොරතුරු අනාවරණය කර ගැනීමට හැකිවීම මෙහි ප්‍රධාන වැදගත්කමක් ලෙස දැක්විය හැකි වේ.

දත්ත විශ්ලේෂණය සහ සොයාගැනීම්

උච්චත පැනීමේ වාරිත්‍රය ගෘහයක් සඳහා අනිවාර්යෙන් ම සිදු කළ යුතු වාරිත්‍රයක් බව වඩුකාර්මිකයන් සියලු දෙනාගේ පොදු මතය විය. එම වඩු කාර්මිකයන්ගෙන් බහුතරයක් පිරිස දැරූ මතය වූයේ උච්චත පැනීමේ වාරිත්‍රය ශුද්ධාවන්ත, දැහැමි, සිල්වත් සහ නිවුණු වරිත ලක්ෂණ ඇති පුරුෂයෙක් විසින් සිදු කිරීම වඩාත් සුදුසු බව ය. උච්චත පැනීමේ වාරිත්‍රය පුරාණ ග්‍රන්ථවල සිද්ධාන්තවලට පමණක් අනුකූල ව ද, පරම්පරානුගත ව පැවත එන වාරිත්‍ර අනුව පමණක් ද, මෙම ක්‍රම ද්විත්වය ම භාවිත කරමින් සිදු කරන

පිරිසක් ද මෙම නියැදිය තුළ හමුවිය. උළුවහු පැනීමේ වාරිතිය සිදු කරන අවස්ථාවට පෙර හෝ පෙර දින කළ යුතු විශේෂ වත්පිළිවෙත් තිබෙන බව ඔවුන් සියල්ලන් ම පවසන ලදී. ඔවුන්ට අනුව එම අවස්ථාවට පෙරදින රාත්‍රියේ සතරවරම් දෙවියන් ඇතුළු ගම්භාර දෙවියන් ආදී දෙවිවරුන්ට පහන් දල්වා, මල් පහන් පූජා කර, ආශීර්වාද ලබාගෙන සහ නිවස පිරිසිදු කර තැබිය යුතු බව නියතියක් ලෙස සිද්ධ කරනු ලැබේ. මීට අමතර ව තෙරුවන් වන්දනා කර, මල්පැලක් සාදා දෙවියන් හට ආරාධනා කර, මෙම කටයුත්ත ශුභ වෙන ලෙසට ඔවුන්ගෙන් ආශීර්වාද ලබාගැනීම ද සිදු කරනු ලැබේ. උළුවහු පැනීමේ වාරිතිය ඉටුකිරීම තුළින් නිවසකට වන බලපෑම ගැන ඔවුන්ගේ මතය වූයේ නිවසේ ඉතිරි වැඩකටයුතු ඉක්මනින් නිමා වීමත් නිවසට සිරියාවත්, නිවස අමනුෂ්‍ය බලවේගවලට ගොදුරු නො වීමත්, නිවැසියන්ට සෙත, ශාන්තිය, ආරක්‍ෂාව සහ දියුණුව ද මෙමගින් ලැබාගෙන බවත් ය.

නිවසේ ඉදිරි වැඩකටයුතු ප්‍රමාදවීම, බලාපොරොත්තු නො වූ කරදර සහ බාධක ඇතිවීම, භූත දෝෂ, අමනුෂ්‍ය දෝෂ සහ ප්‍රේත දෝෂ වැනි ගැටලුකාරී තත්ත්වයන් නව නිවසක උළුවහු පැනීමේ වාරිතිය නො කළ විටක ඇති විය හැකි දෝෂයන් බව එම වඩු සහ පෙදරේරු කාර්මිකයන්ගේ මතය විය. උළුවහු පැනීමේ වාරිතිය සිදු කරන අතරතුර ගායනා කරන්නා වූ කවි සහ ශ්ලෝකවලින් නිවසට ශුභ බලපෑමක් ද ඇති වන අතර හුදෙක් එය සාම්ප්‍රදායික සිරිත් සහ පරම්පරාගත ව පැවත ආ වාරිතූ නිසාවෙන් එම කවි සහ ශ්ලෝක ගායනා කිරීම එම අවස්ථාවේ දී සිදු කරනු ලැබේ. එමෙන් ම ඒ සම්බන්ධ ව ඔවුන් අතර පවතින තවත් විශ්වාසයක් වන්නේ බුදුගුණ දේශනාවලින් නිවසකට හෝ වෙනත් කිසිවකට අයහපතක් නො වන බව ය. උළුවහු පැනීමේ වාරිතිය නිවැරදි ව සිදු නො කළ විට එම වාරිතිය සිදු කරන්නා වූ තැනැත්තා නොයෙක් පීඩාවලට ලක්වන බවට වන මතය මොවුන් සියල්ලන් ද විශ්වාස කරති. උළුවහු පැනීමේ වාරිතිය සිදු නො කළ යුතු යැයි පිළිගත් කාලසීමාවන් ද තිබේ. එනම් රාහු කාලය, කෝණ මාස, ගැබ්ණි කාන්තාවන් සිටීම ආදී හේතූන් වේ. ලංකාවේ පළාත්වල මෙම උළුවහු පැනීමේ වාරිතියේ දී සිදු කරන වතාවත් එකිනෙකට වෙනස් වන බව මෙම අධ්‍යයනයේ දී මා හට පැහැදිලි ව පෙනීගිය කරුණක් වූ අතර මෙම වඩු කාර්මිකයන් ද එය පවසන ලදී. එලෙස ප්‍රදේශයෙන් ප්‍රදේශයට වෙනස්කම් ඇති වීමට හේතු කීපයක් බලපාන්නට ඇති බව සිතිය හැකි වේ. වඩු කාර්මිකයන් ඊට හේතුවන්නට ඇතැයි සිතිය හැකි හේතූන් කීපයක් ඉදිරිපත් කරන ලදී. එනම් පළාත් භාර දේව විශ්වාස, සාම්ප්‍රදායික පැරණි ඇදහිලි සහ ජ්‍යෝතිර්වේදී උපදෙස් වේ.

පළාත් අනුව එම වාරිතුවල වන වෙනස්කම් මත නිවසකට ලැබෙන ප්‍රතිඵල වෙනස් වන්නේ නැත. උළුවහු පැනීමේ දී මංගල උළුවස්ස පමණක් පැනීමට විශේෂ වතාවත් තිබේ ද යන ගැටලුවට බොහෝ දෙනා ලබාදුන්නේ මෙවන් පිළිතුරකි. ප්‍රධාන උළුවස්ස සහ පිටවන උළුවස්ස නිවැරදි ව තබා ඒ උළුවහු දෙක සඳහා පමණක් වත්පිළිවෙත් කිරීම සෑහෙන බවකි. ගෘහයක ප්‍රධාන දොරටුව විශේෂයෙන් ම නැකත් බලා පිහිටුවිය යුතු බවට අතීතයේ පටන් වන විශ්වාසය ඊට හේතුව විය හැකි ය. එලෙස ම තුන් සූත්‍රය කියා භූමි දෝෂ යැවීමට ශ්ලෝකයක් කිව යුතු බව ද ඇතැමෙකුගේ මතය විය. තව ද නිවස ඇතුළත උළුවහු දැනුදු තබා ඇත්නම් ප්‍රධාන උළුවස්ස තබන විට වාරිතූ කිරීමෙන් කිසිදු ඵලක් නොමැති බව ද ඔවුන් කීපදෙනෙකුගේ ම මතය විය.

උළුවහු පැනීමේ වාරිතිය සම්බන්ධයෙන් ඔවුන් බොහෝ දෙනාගේ මතය වූයේ මෙමගින් වාස්තුවිද්‍යා දෝෂ, ගෘහ දෝෂ සහ ඇස්වහ කටවහ දෝෂ යම්තාක් දුරට මග හැරී නිවසට සිරියාවක් ලැබෙන බවත්

බුදුගුණ සප්තකාන්තා කරමින් උළුවනු පැනීමෙන් නිවසටත් නිවැසියන්ටත් යහපතක් වන බව ය. උළුවනු පැනීමේ දී එම කටයුත්ත සිදු කරන තැනැත්තා මුහුණ ලා සිටිය යුතු විශේෂ දිශාව වන්නේ එදිනට එම නැකැත් වේලාවට ශුභ දිශාව වේ. ඔවුන් සියලුදෙනා පැවසූ ආකාරයට උළුවස්ස පැනිය යුත්තේ එළියේ සිට ඇතුළතට මිස ඇතුළේ සිට එළියට නො වේ. තව ද උළුවනු පනින්නාගේ ඉදිරියට වෙනත් කිසිවෙකු එම මොහොතේ නො පැමිණීමට එම අවස්ථාවේ දී සැලකිලිමත් විය යුතු වේ. එම සියලු වාරිත්‍ර උළුවනු පනින පුද්ගලයා සිදු කරන විට ඔහු ඉතා ම පිරිසිදුව එම සියලු කටයුතු සිදු කිරීමට සැලකිලිමත් විය යුතු බව ඔවුන් සියලු දෙනාගේ පොදු මතය විය. තව ද සුදු මල් තබා, සුවඳ කුඩු සහ හඳුන්කුරු දල්වා අදාළ ස්ථානය පිරිසිදු ව තැබිය යුතු බව ද ඔවුන් පවසන ලදී. මෙම පර්යේෂණය සඳහා තොරතුරු ලබාගත් වඩු කාර්මිකයන් වැඩිදුරටත් පවසන ලද්දේ උළුවනු පනින අවස්ථාවේ පිරිත් සූත්‍ර දේශනා කිරීමෙන් සහ ජයමංගල ගාථා කීමෙන් සියලු මංගල කරුණු ඉටුවන නිසා මෙම වාරිත්‍රය සිදු කිරීම නිවසක දියුණුවට හේතු වන බව ය. නිවැසියන් සඳහා ලබාදුන් ප්‍රශ්නාවලිය ඇසුරින් සොයාගත් කරුණු මිලගට විමර්ශනය කරන ලදී. නිවාස සියල්ලට ම උළුවනු පැනීමේ වාරිත්‍රය සිදු කර ඇත. මෙම නිවාසවල උළුවනු පැනීමේ වාරිත්‍රය විවිධ ආකාරවලට සිදු කර ඇති බව අධ්‍යයනයේ දී පෙනීගිය කරුණකි. එම ආකාරයන් ලෙස සුදු රෙදිකඩකින් හිස වසා කුකුළෙකු අතින් ගෙන පිටත සිට ඇතුළට උළුවස්ස පැනීම, මල් පැලක් සකසා ආගමික වතාවත් සිදු කිරීමෙන් පසුව පමණක් උළුවස්ස පැනීම, සුදු රෙදිකඩකින් හිස වසා පිටත සිට ඇතුළට උළුවස්ස පැන නැවත පිටතට පැන පැන් කළයක් බිඳීම, සුදු රෙදිකඩකින් හිස වසා ආයුධ කිහිපයක් පිටත සිට ඇතුළට විසි කර උළුවස්ස පැනීම සහ සියල්ල අවසානයේ ජල බඳුනකින් මුහුණ බැලීම යනාදිය හඳුනාගත හැක. මෙම නිවාසවල උළුවනු පැනීම විවිධ පුද්ගලයන් විසින් සිදු කරනු ලැබ ඇත. ගෘහ මූලිකයා, නිවස ඉදිකළ පෙදරේරු කාර්මිකයා හෝ වඩු කාර්මිකයා සහ නැකැත් සැදූ පුද්ගලයා වේ.

මංගල උළුවනු පැනීමේ වාරිත්‍රය සිදු කරන අතරතුර විවිධ කෙම් ක්‍රම ඇතැම් නිවාසවල භාවිත කර තිබුණ ද ඇතැම් නිවාසවල උළුවනු පැනීම සිදු කළ පුද්ගලයා එවන් කෙම් ක්‍රම අනුගමනය කළා දැයි නිවැසියන්ට නිශ්චිතව ම කිව නො හැකි විය. මෙහි දී බොහෝ නිවාසවල නිහඬ ව වාරිත්‍ර ආරම්භ කර, කථා නො කර, එම අවස්ථාවේ ඒ ස්ථානයේ රැස් වී සිටින්නන්ට ද නිහඬ ව සිටින ලෙස පවසා, නිශ්ශබ්ද ව උළුවස්ස පැන, කිරි ගසක අත්තකට කොටා එහි කිරි වැගිරෙන දෙස බලා සිටීම හෝ ජල බඳුනකින් මුහුණ බැලීම සිදුකර ඇත. උළුවනු පැනීම නැකතකට අනුව සිදු කළා ද, එම නැකත ගෘහ ප්‍රධානියාට සිහුම් කරන ලද නැකතක් ද සහ එහි දී ජ්‍යෙෂ්ඨයාට මුල් තැන දී කටයුතු කළා ද යන්න පිළිබඳ ව විමසා බලන්නට ද කටයුතු කරන ලදී. ප්‍රශ්නාවලි යොමු කළ නිවාස බොහොමයක ම උළුවනු පැනීම සිදු කළ පුද්ගලයා විසින් උළුවස්ස පැනීමට පෙර සහ පසු සිදු කළ වතාවත් කිහිපයක් ම මෙලෙස දැක්විය හැකි ය. ස්තෝත්‍ර කියා ජ්‍යෙෂ්ඨයාට මුල් තැන ලබා දී කටයුතු කිරීම, උළුවනු පැනීමට පෙර බුදුන් වැඳ දෙවියන්ට පින් දී ආගමික වතාවත් සිදු කිරීම, නැකතට පෙර නිවසේ මුළු හතරේ පහන් පැල් 4 ක් සාදා මල්/පහන් සහ හඳුන්කුරු දල්වා විනාඩි 15 ක් පමණ පිරිත් සප්තකාන්තා කර නැකතට උළුවනු පැනීම, අදාළ ප්‍රදේශයේ කහ දියර ඉසීම, උළුවනු පැනීමට පෙර දවසේ උළුවනු පනින පුද්ගලයා නිර්මාංස වී සිට ඇති අතර ඉන් පසු දින 3 ක් පමණ ද එලෙස ම කටයුතු කර ඇත, සියලු වාරිත්‍ර අවසානයේ උළුවනු පනින ලද තැනැත්තා හට නිවැසියන් විසින් තැගි බෝග ලබා දී ඔහුගේ සිත සතුටු කර ඇත, වාරිත්‍ර අවසානයේ කිරි වෘක්ෂයකට කොටා එහි කිරි වැගිරෙන දෙස බලා සිටීම, ජල බඳුනකින් මුහුණ බැලීම සහ පැන් කළය බිඳ දැමීම යනාදී දේ එම නිවාසවල සිදු කර ඇති බවට තොරතුරු අනාවරණය විය.

මෙම වාරිත්‍රය නිවැරදි ව ඔවුන්ගේ නිවාසවලට සිදු කළ බවට විශ්වාස කිරීම නිසා නිවසේ ඉදිරි කටයුතු සාර්ථක ව නිමකර ගැනීමට හැකි වූ බව බහුතරයකගේ මතය විය. මෙම උළුවහු පැනීමේ වාරිත්‍රය සිදු කිරීමෙන් පසුව යම් යම් අංශ කිහිපයක යහපත් වෙනස්කම් සිදු වී තිබුණි. එම අංශ වන්නේ ආර්ථිකය, දැරුවන්ගේ අධ්‍යාපනය, පවුල තුළ සතුට, සමගිය සහ සෞභාග්‍යය, විවාහ ජීවිතය යන අංශ වේ. නිවාස 15 ක පමණ සුළු රෝගාබාධවලට ගොදුරු වූ පුද්ගලයන් කිහිපදෙනෙකු මෙම සමීක්ෂණයේ දී හඳුනාගත හැකි විය. සෞඛ්‍ය නිවාසවල රෝගාබාධ සම්බන්ධයෙන් විශේෂ තොරතුරු ඔවුන් ලබා දී නැත. නිවාස 05 ක පමණ ගෘහමූලිකයා ජීවතුන් අතර නොමැත. විවිධ රෝගාබාධ සෑදී ඔවුන් මියගොසිති. සෞඛ්‍ය නිවාසවල ගෘහමූලිකයා ජීවතුන් අතර සිටින බවට තොරතුරු ලැබුණි. මෙම වාරිත්‍රය පිළිබඳ ව ඔවුන් බොහෝ දෙනා දැරුවේ මෙවන් මතයකි. එනම් සාම්ප්‍රදායික ව පුරාණයේ සිට පැවත එන වාරිත්‍ර නිසාවෙන් එම වාරිත්‍ර එලෙස ම සිදු කිරීමෙන් නිවසට වාසනාවක් ළඟා වේ යැයි සිතෙහි හටගන්නා විශ්වාසය මෙහි දී මූලික වන බව ය. එලෙස ම තවදුරටත් මෙවන් කරුණක් ඊට හේතුවන්නට ඇතැයි උපකල්පනය කිරීමට ද හැකි ය. එනම්, එහි වාසය කරන අයවලුන්ට යම් අයහපත් කාලයක් පැමිණි විට ඊට හේතුව මෙම වාරිත්‍ර නො කළ නිසා යැයි ඇති විය හැකි සිතුවිලි නැති වී මානසික නිදහසකින් යුතු ව එම නිවසේ දිවි ගෙවීමට හැකියාව ලැබේ යැයි මිනිසා විශ්වාස කිරීම ද විය හැකි ය. උළුවහු පැනීමේ වාරිත්‍රයෙන් පසුව නැවත උළුවහු වෙනස් කර එම ගෘහයට අලුතින් යෙදූ උළුවහුවලට එම වාරිත්‍ර සියල්ල සිදු කිරීම යන ක්‍රියාකාරකම් දෙක සිදු කර තිබෙන්නේ නිවාස 100 න් නිවාස 20 ක ප්‍රමාණයක පමණි. නිවසක් නිර්මාණය කිරීමේ දී උළුවහු පැනීම අත්‍යවශ්‍ය බව ඇතැමෙකු මෙහි දී පවසා තිබුණ ද සමහරෙකු එය නිවසකට සිදු කිරීම අත්‍යවශ්‍ය නො වන බවට මත ඉදිරිපත් කර තිබුණි. මෙම වාරිත්‍රය නිවසකට සිදු කිරීම අත්‍යවශ්‍ය බව පවසන ලද අයවලුන් ඊට හේතු ලෙස ඉදිරිපත් කරන ලද්දේ පැරණි සාම්ප්‍රදායික වාරිත්‍ර අනුගමනය කිරීම අදට ද නො නැසී පවතින ලක්ෂණයක් නිසා මෙන් ම නිවසේ බොහෝ වස්දොස් දුරුවන බවට ඔවුන් වර්තමානයේදී ද විශ්වාස කිරීම වේ. නිවාස 55 ක පමණ ඉදිකිරීම් කටයුතු සම්පූර්ණයෙන් ම උපරිම වසර 5 ක් තුළ අවසන් කරගැනීමට හැකි වී ඇත. එතරම් කාලයක් ගතවීමට හේතුව වී ඇත්තේ තිබූ ආර්ථික අපහසුතා ය. සෞඛ්‍ය නිවාස 40 තවමත් ඉදිකිරීම් කටයුතු අවසන් කර නොමැත. ඉන් නිවාස කීපයක් ම එලෙස වීමට හේතු වී ඇත්තේ මුදල් නිගමන සහ නීතිමය ගැටලු (ඉඩම් ආරවුල්) වේ.

උළුවහු පැනීමේ වාරිත්‍රය අනිවාර්යයෙන් ම වර්තමානයේ මෙන් ම අතීතයේ සාදන ලද ගෘහ සඳහා ද අනිවාර්යයෙන් ම සිදු කළ යුතු වාරිත්‍රවිධියක් බවට සාධක බොහෝ පොත්පත්වල මෙන් ම පුද්ගල නියැදිය තුළින් ද සොයාගත හැකි විය. එලෙස ම උළුවහු පැනීමේ වාරිත්‍රයේ දී පුරාණ ග්‍රන්ථවල සඳහන් ශිලෝක මෙන් ම ස්තෝත්‍ර ද ගායනා කළ යුතු බවත් පොත්පත්වල සඳහන් වූ අතර යොදාගත් පුද්ගල නියැදිය ද සාධක සපයනු ලැබේ. ඊට අමතර ව බුදුගුණ ගායනා කරමින් ද මෙම වාරිත්‍රය සිදු කිරීම සුදුසු බව වැඩිදුරටත් පැවසුවේය. එලෙස ම මෙම වාරිත්‍රය සිදු කිරීමේ දී අනුගමනය කරන වාරිත්‍ර විධි පළාත් අනුව වෙනස් වුව ද පුරාණ ග්‍රන්ථවල සඳහන් වාරිත්‍ර සහ පරම්පරාගත වාරිත්‍ර මිස පළාත් වෙනස් වුව ද වෙනත් වාරිත්‍ර අනුගමනය කරන බවක් දැකිය නො හැක. එම තත්ත්වයට සාක්ෂියක් ලෙස “අටකොණ දොළ දීම සහ උළුවහු පැනීම” නම් පුරාණ කාව්‍ය ග්‍රන්ථයක සඳහන් පහත සටහන උපුටා දැක්විය හැකි ය. “යනාදීන් මේ මහා හඳු කල්පය මුල දී වෛද්‍ය නම් රජ කෙනෙක් පහළ වූයේ ය. ඒ රජ හට සත්මහල් මාළිගාවක් කර වූ සේක. ඒ මාළිගය කවර නම් වඩු ගුරු කෙනෙක් විසින් කළේ ද යත්; බඹ ලොවින් මෙම ලොවට බටු වූ අග්නික භාරද්වාජ නම් බමුණු තුමෙකු විසින් කරන ලද්දේ ය. තව ද එම මාළිගයෙහි වැඩ නිමිමිත

කොට රජු වෙත පවරා අග්‍රික භාරද්වාජ නම් බ්‍රාහ්මණ තෙම බඹලොවටම ගියාහු ය.....”
(සිඤ්ඤොනිපේරා, පිටු.9,10,11)

එලෙස ම ගෙහිමියා විසින් ප්‍රථමයෙන් උළුවස්ස හරහා ගමන් නො කළ යුතු බව වාස්තු ග්‍රන්ථ බහුතරයක සඳහන් වන අතර වඩු කාර්මිකයන් ද දරන්නේ එම මතවාදය ම වේ. එලෙස ගෘහප්‍රධානියා පළමු වරට උළුවස්ස හරහා යාමෙන් ඔහුගේ ජීවිතය හානිවන බව එම කෘතිවල සඳහන් වන අතර එය ප්‍රායෝගික කරුණක් බව පිරිස් නියැදියෙන් ලබාගත් තොරතුරු තුළින් සාක්‍ෂාත් විය. හේතුව වන්නේ ගෘහමූලිකයා විසින් ප්‍රථමයෙන් උළුවස්ස හරහා ගමන් කළ නිවාස 05 හිමි ඔවුන් මේ වන විට ජීවතුන් අතර නොමැත. “වාස්තුවිද්‍යාව හෙවත් ගෘහනිර්මාණ ශිල්පය” නම් ග්‍රන්ථයේ ගෙහිමියා විසින් ම පළමුව දොරටුව හරහා ගමන් කළහොත් ඔහු උමතු භාවයට පත්වන බව සඳහන් වේ. මෙහිසාවෙන් නිවස තනා අවසන් කළ පසු සුදුසු නැකත් දිනයක ගෘහ ප්‍රවේශය හෙවත් ගෙය විවෘත කිරීමේ දී ප්‍රථමයෙන් නිවසේ උළුවහු පැනීම ගෙහිමියා විසින් නො කළ යුතු බව ශ්‍රේණිකවලින් පෙන්වා දී ඇත. ගෘහ ප්‍රධානියා පීඩාවට පත් නො වුනහොත් වංශයේ විනාශය හෝ අනිවාර්යයෙන් ම සිදුවන බව ද එහි වැඩිදුරටත් සඳහන් වේ. බුදු ගුණ ගායනා කර මෙම උළුවහු පැනීමේ අභිචාරය සිදු කිරීම තවත් යහපත් බව වඩු කාර්මිකයන්ගේ මතය විය. එය සත්‍යයක් බවට සාධක පුරාණ කෘතියකින් උපුටාගෙන ආර්.එච්. විලියම් නමැත්තා විසින් රචිත “ ජෝර්නිෂ සහ වාස්තුවිද්‍යා නිවාස අත්පොත” නම් ග්‍රන්ථයේ සඳහන් මෙම ශ්‍රේණිකවලින් සනාථ වේ. “ බ්‍රහ්මේන්ද්‍රමාධිමබ්ලං - භුවනේසු භුතං මෝහන්ධකාර හජ්තං - භවභාරභාරං ලෝකුත්තමං සරණතං - යදී දේවදේවං ජනේන්ද්‍ර සිහ පවරං - සිරසා නමාමි / මුනින්ද්‍රහාරී වදනං - බුජගබ්හ ගබ්හේ සම්භුත භුත සරණං - පරමං රසානං ධම්මේන ධම්මමතුලං - නිබ්ලං භියංතං ජනේන්ද්‍ර ධම්ම පවරං - සිරසා නමාමි.....” (විලියම්, පිට.32) රාහු කාලය, නිවසේ ගැබ්ණියක් සිටින අවස්ථාවක, කෝණ මාසවල දී යන කාලසීමා මග හැර මංගල උළුවහු පැනීමට නැකත් සෑදිය යුතු බව වඩු කාර්මිකයන් බහුතරයකගේ මතය විය. එහි දී පහත සඳහන් කරුණු ගැන ද සලකා බලමින් කටයුතු කළ යුතු බව පුරාණ කෘතිවල වැඩිදුරටත් සඳහන් වේ. උළුවහු පැනීමට රෙහෙණ, දෙට, හත, පුස, සුවණ, මුවසිරස, සා, අස්විද, උනුපල්, සිත, අනුර, උනුසල, උනුපුටුප සහ රේවතී යන නැකැත්වලින් පවතින කාලය ඉතා ශුභ වේ. එසේම උළුවහු තැබීමට රවි හෝරාව ශුභ බව ද සඳහන් වේ. තවද පුර පක්‍ෂයේ 2, 3, 5, 7, 10 සහ 13 යන තිටියක් ද යෙදුණු බුධ, ගුරු සහ කිවි යන දිනයක වෘෂභ, මිථුන, සිංහ, කන්‍යා, වෘශ්චික, ධනු, කුම්භ සහ මීන යන ස්ථිර සහ උභය රාශියක් උදා වන මොහොතක බුධ, ගුරු සහ කිවි යන ශුභ හෝරාවකින් උළුවහු තැබීම ඉතා ශුභ වේ. උළුවහු තැබීම සඳහා නො ගත යුතු තිටී කීපයකි. එනම් දියවක, ජලවක, පැලවිය, සැටවක, දසවක සහ අමාවක යන තිටී වේ. ගෙහිමියාගේ උපන් නැකත ක්‍රිජම්ම ශුද්ධියට ගෙයි නැකතේ ද සම්බන්ධය ඇතිව ශුද්ධ කරගත් නැකතට උළුවස්ස තැබීම සුදුසු වේ.

වඩු කාර්මිකයන්ට අනුව උළුවහු ලෙස ඔවුන් සලකනු ලබන්නේ ලී, යකඩ හෝ ප්ලාස්ටික් රාමු සවි කළ කපොළ වන අතර සිමෙන්තියෙන් සෑදූ කපොළ සහ ආරුක්කු නො වේ. උළුවස්ස තැබීමේ දී ඇද ඇරීමට පෙළොවෙන් උඩට වරින්වර ඉස්සීම නො කළ යුතු ය. පුරාණ ග්‍රන්ථවල මෙන් ම පුද්ගල නියැදිය තුළින් ද සොයාගත හැකි වූ තවත් කරුණකි, උළුවහු පැනීමට පෙර දින රාත්‍රියේ අටකොණ දොළ දී (ඇතැම් ප්‍රදේශවල පමණකි.) සතරවරම් දෙවියන්ට ඉඩමේ සිව් කොණේ පහන් පැල් හතරක් සාදා, පුදපූජා පවත්වා ඉදිරි කටයුතු සාර්ථක ව කර ගැනීමට ආශීර්වාද ඉල්ලා සිටීම. අතීතයේ දී උළුවහුවල යට පඩි කඳක් දැකිය හැකි වුව ද වර්තමානයේ උළුවහුවල එවන් අංගයක් දැකිය නො හැක. උළුවහු පනිනවා යැයි කියා

වර්තමානයේ කරන්නේ නිවසේ පොළොවෙන් මතු වී පෙනෙන ලී පටියක් හරහා නැකතට ගමන් කිරීම ය. වර්තමානයේ දී පවතින උළුවහුවල මෙම යට පඩිකඳ නොමැති නිසාවෙන් එම උළුවහුවලට උළුවහු පැනීමේ වාරිත්‍රය සිදු කිරීම අනවශ්‍ය බව වර්තමාන වාස්තුශාස්ත්‍රඥයින්ගේ මතයකි. කෙසේ වුවත් එයට එකඟ විය නො හැක. හේතුව ලෙස මා ඉදිරිපත් කරන්නේ පාර පනිනවා ලෙස අපි ව්‍යවහාර කරන්නේ මාර්ගය හරහා ගමන් කිරීම මිස මාර්ගයේ ඇති උසකින් පැන යාම නො වේ. තව ද පුරාණ සංස්කෘත වාස්තු විද්‍යා කෘතීවල සඳහන් වන්නේ උළුවහු පැනීම ලෙස නොව උළුවහු විවෘත කිරීම ලෙස ය. එබැවින් මේවා භාෂාව භාවිතයේ වෙනස්කම් ද වේ. උළුවහු පැනීමේ වාරිත්‍රය පුරාණයේ සිට ජනතාව විසින් සිදු කරන ලද්දේ වස්දොස්වලින් මිදීමට මිසක පඩි කඳක් තිබීම අත්‍යවශ්‍ය නිසා නො විය හැකි බවට ද උපකල්පනය කළ හැකි වේ. අතීතයේ දී මෙලෙස උළුවස්සකට අනිවාර්යෙන් පඩිකඳක් නිර්මාණය කරන්නට ඇත්තේ කුඩා සතුන්, සර්පයන් ආදී විසකුරු සතුන් ගෘහය තුළට ඇතුළු වීමට නො හැකි වන පරිදි බාධකයක් ලෙස ක්‍රියා කිරීමට විය හැකි බව ද සිතිය හැකි ය. නමුත් නිවස පිරිසිදු කිරීමෙන් පසු එකතු වන අපද්‍රව්‍ය නිවසින් පිටතට ගැනීමට මෙම යට පඩිකඳ නිසා අපහසු වන්නට ඇති බව ද සිතිය හැකි ය. මෙවන් තවත් ගැටලුකාරී තත්වයන් උද්ගත වීම නිසා කාලානුක්‍රමික ව උළුවස්සේ අංග අතරින් යට පඩිකඳ ඉවත් වන්නට ඇතැයි ද උපකල්පනයකට පැමිණිය හැකි වේ.

නිගමනය

වාස්තු විද්‍යාව විෂයේ දී වාස්තු අභිවාරවලට හිමිවන්නේ සුවිශේෂ ස්ථානයකි. නිවසක් සෑදීම ආරම්භ කළ දවසේ පටන් විවිධාකාර අභිවාර සිදු කිරීම අතීතයේ පටන් වර්තමානය වනතුරු ද දක්නට ලැබේ. මෙලෙස සිදු කරන වාස්තු අභිවාර ලෙස උළුවහු පැනීම, මුල්ගල තැබීම, නව නිවසට ගෙවදීම සහ බහිරව පූජා දීම යනාදී අභිවාරවිධි හඳුනාගත හැකි වේ. මෙම අභිවාර අතුරින් පර්යේෂණය සිදු කරන ලද්දේ උළුවහු පැනීම නමැති ඉපැරණි වාස්තු අභිවාරයේ වර්තමාන භාවිතය පිළිබඳ ව ය. මෙම පර්යේෂණය තුළින් වර්තමාන ගෘහකරණයේ දී සිදු කරන උළුවහු පැනීමේ අභිවාරවිධිය සම්බන්ධ ව පවතින මිථ්‍යා මත සඳහා නිවැරදි දර්ශනයක් සහ නිශ්චිත විසඳුමක් ලබාගැනීමට අපේක්ෂා කරන ලදී.

ඒ අනුව අවසාන වශයෙන් මෙම ලිපියේ සඳහන් සියලු කරුණු ඔස්සේ එළඹිය හැකි නිගමනය වන්නේ උළුවහු පැනීම නම් පුරාණ වාස්තු වාරිත්‍රය සිදු කිරීමේ දී පුරාණයේ පටන් පැවති සම්ප්‍රදායන් එලෙස ම පවත්වාගෙන යාමෙන් නිවසේ ඉදිරි වැඩ කටයුතු සාර්ථක වන බවට මිනිස් සිතේ ඇතිවන්නා වූ විශ්වාසය ම මෙම නිවේස්වල දියුණුවට හේතු වී ඇති බව වේ. එලෙස ම අතීතයේ මෙම වාස්තු අභිවාර සම්බන්ධ ව ඉදිරිපත් වී ඇති ඇතැම් මතවාදයන්වල යම්කිසි සත්‍යතාවක් පවතින බව සහ සිදුකරන්නා වූ වාරිත්‍ර වෙනස් වූ පමණින් ප්‍රතිඵලය වෙනස් නො වන බවත් මෙම පර්යේෂණය තුළින් අනාවරණය විය. තවදුරටත් පවසනවා නම් කිසිදු කරදරයක් බාධාවක් ඇති නො වී කටයුතු සාර්ථක කර ගැනීමට මෙම වාස්තු අභිවාරමය කටයුතුවල දී මිනිසාගේ සිත මගින් ඇති කරන බලපෑම ඉහළ බව මෙම පර්යේෂණය තුළින් මා එළඹී නිගමනය වේ.

ආශ්‍රිත ග්‍රන්ථ

මාරසිංහ, චෝල්ටර්.(2014) මඤ්ජුශ්‍රීභාෂිත වාස්තුවිද්‍යාශාස්ත්‍රය, කොළඹ:සමයවර්ධන මුද්‍රණ ශිල්පියෝ (පෞද්ගලික) සමාගම.

පුරාණ පලදාවලිය හෙවත් මුහුර්ත මාලාව, (1959) ලංකාවේ පෙර විසූ ජ්‍යෙෂ්ඨශාස්ත්‍රාචාර්යවරයින්, රත්නපුර: ශාස්ත්‍රෝදය මුද්‍රණාලය.

අප්පුහාමි, හර්මානිස් වයි.ඒ. (1994) වාස්තුවිද්‍යාව හෙවත් ගෘහනිර්මාණ ශිල්පය, කොළඹ: ඇම්.ඩී. ගුණසේන සහ සමාගම.

අමරසිංහ, මාලිංග.(2003) ශ්‍රී ලංකාවේ පුරාණ රජමාළිගා, ජාඇල:සමන්ති පොත් ප්‍රකාශකයෝ.

අමරසූරිය,දේශප්‍රිය.(2020) වාස්තුවිද්‍යානුකූල ගෘහනිර්මාණය, කොළඹ: ඇම්.ඩී. ගුණසේන මුද්‍රණකරුවෝ සහ (පෞද්ගලික) සමාගම.

ආර්යපාල, ඇම්.බී.(1969) මධ්‍යකාලීන ලංකා සංස්කෘතිය, (අනු), කොළඹ: ඇම්.ඩී. ගුණසේන සහ සමාගම.

කුමාර, නිහාල්, පී.එච්. (2009) ශාන්තිකර්ම සහ අභිචාර විධි, දංකොටුව: වාසනා ප්‍රකාශකයෝ.

කුලතිලක, කේ.ඩී, (2019) විශ්වකර්ම පඬිවරයා විසින් විරචිත විශ්වකර්මප්‍රකාශය හෙවත් ගෙබිම් ශාස්ත්‍රය, (අනු), නුගේගොඩ: මොඩන් පොත් සමාගම.

කුමාරස්වාමි, ආනන්ද, කේ. (1994) මධ්‍යකාලීන සිංහල කලා, කොළඹ: ජාතික කෞතුකාගාර දෙපාර්තමේන්තු ප්‍රකාශකයෝ.

කෝරළේගේ, දයාරත්න. (2000) විද්‍යාත්මක පදනමක් මත වාස්තු ශිල්පය, කෝට්ටේ: කරුණාරත්න සහ පුත්‍රයෝ (පුද්) සමාගම.

ගොඩකුඹුරේ, වාල්ස්. (1982) සිංහල උළුවහු, කොළඹ: රජයේ මුද්‍රණාලය.

ප්‍රේමදාස, පී.(2016) වාස්තු සාර දර්ශන, නුගේගොඩ: සරසවි ප්‍රකාශකයෝ.

ලියනගේ, රෝහිත. (2020) නිවසක් ඉදිකිරීමට උපදෙස් අත්පොත, කතීෂ්‍ය ප්‍රකාශන.

චන්තිආරච්චි, ආසිරි. (2009) පෙරදිග වාස්තු විද්‍යාවට සහ වීන ගෙන්ප්‍රයි ක්‍රමයට අනුව නිවසට ධනය සහ සිරිකත කැඳවන පහසු මග, බත්තරමුල්ල:දම්ඳු ග්‍රැෆික්ස් මුද්‍රණාලය.

විජේදාස, පී.බී.(1992) ගෘහනිර්මාණ ශිල්පය සහ වාස්තු විද්‍යාව, කතීෂ්‍ය ප්‍රකාශන.

සිඤ්ඤානිප්‍රේරා ඩී.ඩී. අටකොන බහිරවයින්ට දොළ දීම සහ උළුවහු පැනීම, කැගල්ල:තිලක මුද්‍රණාලය.

සෙනෙවිරත්න, ඩී.ආර්.(1986),(සංස්) වාස්තු රත්නාවලිය, නුගේගොඩ: මොඩන් පොත් සමාගම.

හා-තොල සහ තල්ලේ සිදුර සහිත පුද්ගලයන්ගේ සහ ප්‍රතිකාර ක්‍රම මගින් එය යථා තත්ත්වයට පත්කරගත් පුද්ගලයන්ගේ භාෂණ සිංහල ස්පර්ශ ශබ්ද උච්චාරණය පිළිබඳ වාග්විද්‍යාත්මක අධ්‍යයනයක්

ඩබ්.එම්.එන්.කේ.කේ. හුලුගල්ල

Abstract

Cleft lip and Cleft palate are congenital conditions where the upper lip and the roof of the mouth don't fully fuse during fetal development. This linguistic study aims to compare the pronunciation of Sinhala plosive sounds between individuals with untreated cleft lip and palate and those who have undergone corrective surgery. The research problem addresses how the articulation of these sounds differs between the two groups. Primary data were collected from two untreated individuals and two individuals who received corrective surgery, supplemented by secondary resources such as books, magazines, and research articles. This is a comparative analysis utilizing mixed methods, gathering both qualitative and quantitative data. The findings indicate speech disabilities related to plosive sounds in individuals with cleft lip and palate, while those who underwent corrective surgery and received speech therapies exhibited satisfactory pronunciation. This study underscores the importance of timely interventions in addressing speech disabilities associated with cleft lip and palate conditions.

Keywords: Cleft Lip, Cleft Palate, Plosive Sounds, Spoken Sinhala, Speech Disabilities.

හැඳින්වීම

මිනිස් සිරුරෙහි සියලු අවයවයන්හි වර්ධනය ඇරඹෙනුයේ මව් කුස තුළ කළල අවධියෙහි දී ය. මෙම කාල වකවනුවේ දී තොල සහ තල්ල නිර්මාණය වීමෙහිලා දායක වන පටකයන් නිසි පරිදි සම්බන්ධ නො වීම මත හා-තොල සහ තල්ලේ සිදුර, එසේත් නැතිනම් විදලිත තොල සහ තල්ල (Cleft lip and palate/ Hair lip and palate) සහිත දරුවන් බිහිවීම සිදු වේ. මෙම රෝගාබාධය ඇති වීමෙහිලා නිශ්චිත හේතු සාධක මේ වන විට සොයාගෙන නොමැති වුව ද ගර්භණී සමයෙහි මවට සිදුවන නොයෙක් කායික, මානසික සංකූලතා, ජානමය විකෘතිතා මෙන්ම ගර්භණී සමයෙහි ශරීර ගත වන නොයෙක් ඖෂධ සහ රසායනික ද්‍රව්‍යයන්ගේ බලපෑම මත මෙවැනි විකෘතිතා සහිත දරුවන් බිහිවන බව වෛද්‍ය විද්‍යාත්මක මතය වේ. සංඛ්‍යා ලේඛන දත්ත වාර්තාවන්ට අනුව ශ්‍රී ලංකාවෙහි වාර්ෂික ළදරු උපන් අනුපාතයෙන් 700: 01 පමණ මෙම ආබාධය සහිත ව උපදින දරුවන් වේ (Dixon et al., 2011). මෙකී රෝගී තත්ත්වය හේතුවෙන්

ආහාර ගැනීමේ අපහසුතා, ශ්වසන අපහසුතා මෙන්ම නිතර නිතර ආසාදන තත්ත්වයන්ට ගොදුරු වීම් ද මෙම දරුවන් කෙරෙහි නිරන්තර ව අත්දකින්නට ලබේ. එමෙන්ම හෘදයෙහි අස්වාභාවික තත්ත්වයක් ද ඉතා කලාතුරකින් දැක ගත හැකි වේ. කෙසේ නමුදු නූතන වෛද්‍ය විද්‍යාවේ දියුණුවත් සමග අද වන විට කවර රෝගාබාධයකට වුව ද ප්‍රතිකාර පවතී. බෙදුනු-තොල සහ තල්ලේ සිදුර යථා තත්ත්වයට පත් කිරීමට ද නූතන වෛද්‍ය විද්‍යාව සමත්ව ඇති අතර මෙම ප්‍රතිකාරවලින් පසු ව සාමාන්‍ය පුද්ගලයින් සේ ම මෙම රෝගාබාධය සහිත පුද්ගලයින්ට ද කටයුතු කිරීමේ හැකියාව හිමි වේ. ඒ අනුව ළදරු උත්පත්තියේ සිට පළමු මාස තුන ඇතුළත දී බෙදුනු තොල යථා තත්ත්වයට පත් කිරීමේ පළමු ශෛල්‍යකර්මය සිදු කරන අතර වයස මාස 09ත් 12ත් අතර කාල වකවානුවේ දී තල්ලේ සිදුර යථා තත්ත්වයට පත් කිරීමේ පළමු සැත්කම සිදු කරනු ලබයි. ශෛල්‍යකර්ම සිදු කිරීමෙන් පසු මෙම දරුවන්ට කථන විකිණීමට ලබා දියයුතු අතර ශ්‍රවණමය හැකියාව පරීක්ෂා කිරීම ද සිදු කරනු ලබයි. මෙම රෝගී තත්ත්වය මනුෂ්‍ය උච්චාරණ ඉන්ද්‍රිය පද්ධතියෙහි අංග වන තොල සහ තල්ල ආශ්‍රිත ව පවතින රෝගී තත්ත්වයක් වන බැවින් ඒ හා බැඳී සෙසු ඉන්ද්‍රියයන් වන උගුර, කන, නාසය වැනි ඉන්ද්‍රියන්හි අක්‍රමිකතා ද ඇතැම්විට මතුවිය හැකි බැවිණි. මෙම රෝග තත්ත්වය යථා තත්ත්වයට පත් කිරීමේ මුල් සැත්කම්වලට අනතුරු ව දත්ත අස්ථියෙහි යම් බෙදීමක් පවතින්නේ නම් පමණක් දරුවාට වයස අවුරුදු 9-10 ක් වූ පසු අස්ථි බද්ධ කිරීම සිදු කරයි. වෛද්‍යවරයාගේ නිර්දේශය මත අවශ්‍යය වේ නම් පමණක් වයස අවුරුදු 20-25 අතර කාලයෙහි දී නාසයේ පෙනුම සකස් කිරීම සඳහාත් උඩු හනුවේ ස්වභාවය සකස් කිරීම සඳහාත් ශෛල්‍යකර්ම සිදු කරනු ලැබේ (Herath et al.). කෙසේ වුව ද මෙවැනි රෝගාබාධ සඳහා කොතෙක් නවීන ප්‍රතිකාර ක්‍රම පැවතුණ ද රෝගාබාධය යථා තත්ත්වයට පත් කර නො ගත් පුද්ගලයෝ ද කොතෙකුත් සිටී. බෙදුනු තොල සහ තල්ල යනු නිවැරදි ශබ්ද උච්චාරණයට බාධා ඇති කරන්නකි. සාමාන්‍ය පුද්ගලයෙකු භාෂණයෙහි යෙදීමේ දී මෘදු තල්ලෙහි සහ උගුරෙහි මස් පිඩුවල සිදුවන වලනයන් හේතුවෙන් නාස් කුහරය මුඛ කුහරයෙන් සම්පූර්ණයෙන් ම වෙන් වීම සිදු වේ. නමුත්, මෙබඳු රෝගාබාධ සහිත පුද්ගලයින් භාෂණයෙහි යෙදීමේ දී සිදුවනුයේ මෘදු තල්ලෙහි සහ උගුරෙහි මස් පිඩුවල වලනයෙන් නාස් කුහරය මුඛ කුහරයෙන් සම්පූර්ණයෙන් ම වෙන් නො වීමෙන් ශබ්ද උච්චාරණයෙහිලා උපකාරී වන වායු ධාරාව නාස් කුහරය තුළට කාන්දු වීම යි. ශබ්ද උච්චාරණයෙහිලා උච්චාරණ ඉන්ද්‍රිය පද්ධතියෙහි මනා ක්‍රියාකාරීත්වය අත්‍යවශ්‍ය කරුණකි. ශබ්ද උච්චාරණයෙහිලා තොල් මගින් විශේෂ කාර්යයභාරයක් ඉටු වේ. විශේෂයෙන් ම ස්පර්ශ ශබ්ද යටතෙහි එන ද්වි ඕෂ්ඨජ ස්පර්ශ ශබ්ද උච්චාරණයේ දී තොල්වලින් ඉටුවන්නේ සුවිශේෂී කාර්යය භාරයකි. මෙවැනි රෝගාබාධ සහිත පුද්ගලයන්ගේ තොල්වල නිසි පිහිටීමක් නොමැති වීමත් තොල බෙදීමක් සහිත ව පිහිටීමක් හේතුවෙන් දෙතොලෙහි ක්‍රියාකාරීත්වයෙන් මුඛ විවර කිරීමටත් වැසීමටත් මොවුන්ට අපහසුතා මතු කරයි. තව ද බෙදුනු තල්ල හෙවත් තල්ල පැලුමක් ආකාරයට පැවතීමෙන් දිව තල්ලෙහි ස්පර්ශ කිරීමෙන් නිපදවාගනු ලබන භාෂා ශබ්ද උච්චාරණයට ද මොවුන්ට බාධා මතු කරයි. ඒ අනුව, බෙදුනු තොල සහ තල්ල සහිත පුද්ගලයන් වූ කලි ශබ්ද උච්චාරණ විෂයෙහි විවිධ දුබලතා පිළිබිඹු කරන පාර්ශ්වයක් ලෙස හඳුනාගත හැකි ය.

බෙදුණු තොල සහ තල්ලේ සිදුරෙහි ප්‍රභේද ත්‍රිත්වයක් වේ.

01. තොලෙහි පමණක් බෙදීමක් පැවතීම (Isolated cleft lip)
02. තල්ලෙහි පමණක් බෙදීමක් පැවතීම (Isolated Cleft palate)
03. තොලෙහි සහ තල්ලෙහි දෙකෙහි ම බෙදීමක් පැවතීම (Cleft lip and palate)

මෙහි බෙදුණු තොල ගත් විට එහි ද ආකාර ත්‍රිත්වයක් හඳුනාගත හැකි ය.

- 01. තනි පැත්තකින් පවතින බෙදීම (Unilateral Cleft Lip)
- 02. දෙපැත්තකින් පවතින බෙදීම (Bilateral Cleft Lip)
- 03. අර්ධ වශයෙන් බෙදී පැවතීම (Partial Cleft lip)

මෙම පර්යේෂණ කාර්යයෙහිලා අවධානය යොමු කර ඇත්තේ තනි පැත්තකින් පවතින බෙදුණු තොල සහ තල්ලේ සිදුර (Unilateral Cleft Lip and cleft palate) සහිත පුද්ගලයන් සහ එම රෝගාබාධ තත්ත්වය ගෛලයකර්ම මගින් සුව කරගත් පුද්ගලයන් සම්බන්ධයෙන් පමණි. ඒ අනුව මෙම දෙපාර්ශ්වයට අයත් පුද්ගලයන්ගේ භාෂණ සිංහල ස්පර්ශ ශබ්ද උච්චාරණය පිළිබඳ වාග් විද්‍යාත්මක ව විමසා බැලීම පර්යේෂණ කාර්යයෙහිලා සිදුකර ඇත.

සාහිත්‍ය විමර්ශනය

බෙදුණු තොල සහ තල්ලේ සිදුර යනු මුහුණෙහි කැපී පෙනෙන විකෘතිතාවක් සහිත වඩාත් සුලබ රෝගී තත්ත්වයකි. මව් කුස තුළ වැඩෙන කළලයෙහි වර්ධනයට බාධා කරමින් ඇති වන පාරිසරික සහ ජානමය බලපෑම් මව් කුසෙහි වැඩෙන කළලයෙහි තොල් සහ තල්ල අසම්පූර්ණ ලෙස වැඩීමට හේතු වේ (Leslie & Marazita, 2013). මුහුණෙහි අසාමාන්‍ය පිහිටීමක් සහිත මෙම තත්ත්වය මගින් ආහාර සැපීමට බාධා ඇති කරනවා පමණක් නො ව මුඛ සහ නාසා රන්ධ්‍රයන්හි පවතින විකෘති වූ පිහිටීම භාෂා ශබ්ද උච්චාරණයට ද සැලකිය යුතු ලෙස අහියෝග මතු කරයි (Chapman et al., 2011). මෙම රෝගාබාධය මගින් ඇති වන සංකුලතා අව ම කිරීමෙහිලා ගෛලයකර්මය සඳහා යොමු වන කාලය සහ ගෛලයකර්මයේ ස්වභාවය යන කරුණු තීරණාත්මක සාධක වේ. බෙදුණු තොල සහ තල්ලේ සිදුර යථා තත්ත්වයට පත් කිරීමේ පළමු සැත්කම උපතේ සිට පළමු වසර තුළ දී සිදුකළ යුතු අතර එමගින් සාමාන්‍ය දරුවෙකුගේ මෙන් භාෂා ශබ්ද උච්චාරණය කිරීමේ හැකියාව වර්ධනය කිරීම අරමුණු කරයි (Semb et al., 2005). කෙසේ වුව ද තාක්ෂණය කොතරම් දියුණු වුව ද මෙම රෝගාබාධය මගහරවා ගැනීමෙහිලා සිදු කරන ගෛලයකර්මයන්ගෙන් අනතුරු ව පවා ඇතැමෙක් තුළින් භාෂා ශබ්ද උච්චාරණ අපහසුතා හඳුනාගත හැකි ය (Hardin-Jones & Jones, 2005).

ලොව විවිධ භාෂාවල භාෂා ශබ්ද උච්චාරණ තත්ත්ව පිළිබඳ විවිධ ගණයේ පර්යේෂණ සිදු වී තිබේ. ශ්‍රී ලංකාවෙහි ව්‍යවහාර වන ඉන්දු ආර්ය ගණයට අයත් භාෂාවක් වන සිංහල භාෂාවෙහි ශබ්දී ම තත්ත්ව පිළිබඳ විමසීමේදී දැකගත හැකි වනුයේ එම භාෂාවට අන්‍යාය ස්පර්ශ සහ සර්ෂ ඇතුළු තවත් ශබ්ද ලක්ෂණයන්ගෙන් සංලක්ෂිත අද්විතීය ශබ්ද සංග්‍රහයක් හඳුනාගත හැකි බව යි (Kapuge, 2007). සිංහල භාෂාවෙහි ශබ්ද විද්‍යාත්මක පදනම පිළිබඳ අවධානය යොමු කරන අධ්‍යයනයන් තුළ දී එම භාෂා ශබ්ද උච්චාරණය කිරීමෙහිලා ඉවහල් වන සංකීර්ණ උච්චාරණ යන්ත්‍රණයන් පිළිබඳ විශේෂ අවධානය යොමු ව ඇති අතර විවිධ ජන කණ්ඩායම් තුළින් කැපී පෙනෙන උච්චාරණමය විවිධතාවන් ලේඛනගත කර ඇත (Perera et al., 2018).

බෙදුණු තොල සහ තල්ලේ සිදුර සහිත පුද්ගලයන්ගේ ස්පර්ශ ශබ්ද උච්චාරණයෙහි ස්වභාවය පිළිබඳ සායනික වාග්විද්‍යාවේ දී සහ භාෂා විකිත්සනයේ දී විශේෂ අවධානයක් යොමු වේ. එම අධ්‍යයනයන් මගින් පෙනී ගොස් ඇත්තේ බෙදුණු තොල සහ තල්ලේ සිදුර සඳහා ප්‍රතිකාරවලට යොමු නො වූ පුද්ගලයන්ගේ උච්චාරණයන් තුළින් ස්පර්ශ ඇතුළු බොහෝ භාෂා ශබ්දිම උච්චාරණයන්හි දුර්වලතා දැක ගත හැකි බව යි (Sell et al., 2017). මෙහි දී බොහෝ විට අපේක්ෂිත වචනයෙහි ශබ්ද සංස්ථිතිය වෙනස් කිරීම, ශබ්ද ලොප් කිරීම, ශබ්ද ආදේශය ආදී අංශයන් ඔස්සේ විද්‍යමාන වන අතර එය නිවැරදි අර්ථ සංජානනයට සහ අපේක්ෂිත සන්නිවේදන කාර්යයට බාධා පමුණුවන්නක් වේ (Pamplona et al., 2009).

ඊට හාත්පසින් ම වෙනස් ව බෙදුණු තොල සහ තල්ලේ සිදුර යථා තත්ත්වයට පත්කර ගැනීමෙහිලා නිසි ප්‍රතිකාරවලට යොමු වූ පුද්ගලයන්ගේ භාෂණයන්හි ශබ්ද උච්චාරණ විෂයෙහි අවශේෂ ශබ්ද විචලනයන් සමග වුව ද සැලකිය යුතු ප්‍රගතියක් පෙන්නුම් කෙරේ (Peterson-Falzone et al., 2017). ශෛල්‍යකර්මය සඳහා යොමු වූවන්ගේ ශබ්ද උච්චාරණයෙහි නිරවද්‍ය භාවයෙහිලා ශෛල්‍යකර්මය සඳහා යොමු වූ වයස් සීමාව, ශෛල්‍යකර්මයේ ස්වභාවය, කථන විකිත්සාව සඳහා යොමු වීම-නො වීම යනාදී අතිරේක සාධක ද බලපානු ලැබේ (Peterson-Falzone et al., 2017).

බෙදුණු තොල සහ තල්ලේ සිදුර සහිත පුද්ගලයන්ගේ භාෂා ශබ්ද උච්චාරණයේ ස්වභාවය විමසීමෙහිලා ලොව පුරා විවිධ පර්යේෂණ සිදු වී ඇතත් ශ්‍රී ලංකාව තුළ සිදු ව ඇත්තේ ඉතා සීමිත පර්යේෂණ ප්‍රමාණයකි. එවැනි තත්ත්වයක් තුළ බෙදුණු තොල සහ තල්ලේ සිදුර සහිත පුද්ගලයන්ගේ සහ ප්‍රතිකාර ක්‍රම මගින් එම තත්ත්වය මගහරවා ගත් පුද්ගලයන්ගේ ස්පර්ශ ශබ්ද උච්චාරණයේ ස්වභාවය පිළිබඳ විස්තරාත්මක වාග්විද්‍යාත්මක පර්යේෂණයක අවශ්‍යතාව දැඩි ව පවතී. මෙවැනි ගණයේ පර්යේෂණ මගින් මෙම දෙපාර්ශ්වයෙහි භාෂා ශබ්ද උච්චාරණයේ ස්වභාවය පිළිබඳ මනා වැටහීමක් ලබා ගත හැකි අතර ප්‍රතිකාර ක්‍රමවලට යොමු වූ පුද්ගලයන් කෙරෙන් විද්‍යමාන වන සාධනීය ලක්ෂණ පිළිබඳ ව ද නිවැරදි අවබෝධයක් ලබා ගැනීමට හැකි වේ.

පර්යේෂණ ක්‍රමවේදය

මෙය ගුණාත්මක සහ ප්‍රමාණාත්මක දත්ත මත පදනම් ව සිදු කරන ලද අධ්‍යයනයකි. පර්යේෂණයට අදාළ ප්‍රාථමික දත්ත රැස් කිරීමේ දී වයස අවුරුදු 56 සහ 63 වයස්වල පසුවන බෙදුණු තොල සහ තල්ලේ සිදුර සහිත පුද්ගලයන් දෙදෙනෙකු සමග සිදු කරන ලද සංවාද ආශ්‍රයෙන් දත්ත රැස් කරගත් අතර ශෛල්‍යකර්ම මගින් මෙම රෝගාබාධය සුව කරගත් වසය අවුරුදු 15 සහ 18 යන වයස්වල පසුවන පුද්ගලයින් දෙදෙනෙකු සමග සිදු කරන ලද සංවාද මගින් ද අවැසි දත්ත රැස් කර ගන්නා ලදී.

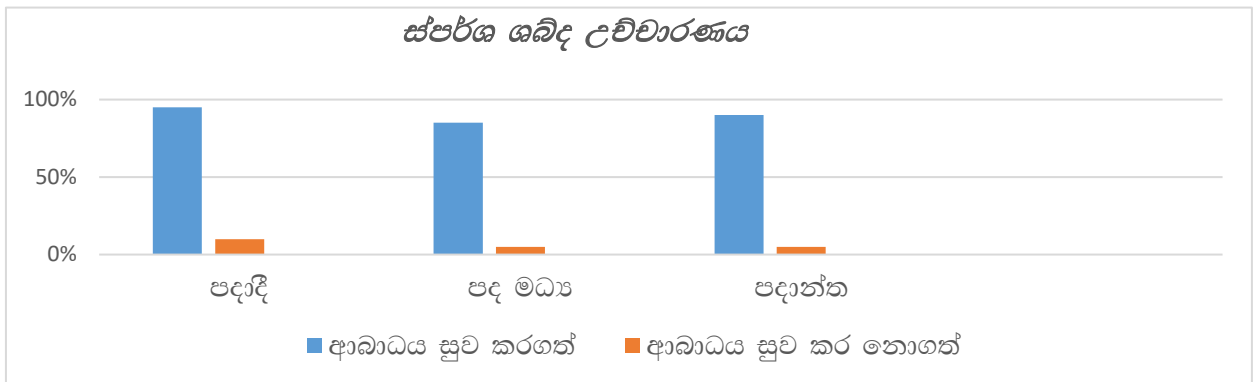
භාෂණ සිංහල ස්පර්ශ ශබ්ද පදාදී, පද මධ්‍ය සහ පදාන්ත ලෙස යෙදෙන වචන මාලාවක් සකස් කර මෙම දෙපාර්ශ්වයට එම පද උච්චාරණය කිරීමට සලස්වා ඔවුන්ගේ උච්චාරණ ශබ්ද තත්ත්වයන්හි ස්වභාවය තුලනාත්මක ව විශ්ලේෂණය කර ඇත.

පර්යේෂණයට අදාළ ද්විතීයික දත්ත පොත් පත්, සඟරා, නිබන්ධන ආශ්‍රයෙන් සපයාගෙන තිබේ.

දත්ත විශ්ලේෂණය සහ ප්‍රතිඵල

දත්ත විශ්ලේෂණයට අනුව බෙදුණු තොල සහ තල්ලේ සිදුර සහිත පුද්ගලයන් සම්බන්ධයෙන් සහ ගෞලය කර්ම මගින් එම ආබාධ තත්ත්වය යථා තත්ත්වයට පත් කරගත් පුද්ගලයන් කෙරෙන් දැක ගත හැකි වූ භාෂණ සිංහල ස්පර්ශ සහ සර්ෂ ශබ්ද උච්චාරණ ශබ්ද තත්ත්වයන්හි ස්වරූපය පහත පරිදි වේ.

මෙහි දී භාෂණ සිංහලයට අයත් සියලු ම ස්පර්ශ ශබ්දයන්හි පදාදි, පද මධ්‍ය සහ පදාන්ත යන සියලු පරිසරයන්හි එක් පරිසරයකට පද 5 බැගින් වන සේ වචන ලැයිස්තුවක් සකසා ඒවායෙහි උච්චාරණමය නිරවද්‍යතාවය ප්‍රතිශතයක් ලෙස දක්වා ඇත.

භාෂා ශබ්ද උසුරුවීමේ දී උච්චාරණ ස්ථාන සහ උච්චාරණ කරණ මගින් ඉටු වනුයේ සුවිශේෂී කාර්ය භාරයකි. සන්නිවේදනයේ දී යොදා ගැනෙන භාෂා ශබ්ද එකිනෙකට වෙනස් විවිධ ප්‍රභේදයන්ට අයත් වනුයේ මෙම උච්චාරණ ස්ථාන සහ කරණවල ක්‍රියාකාරීත්වය මගින් ශබ්ද උච්චාරණයෙහි ලා බලය සපයන අගාමී හෝ විගාමී වායු ධාරාවට සිදු කරන බාධාවන්හි ස්වරූපමය විවිධතා මත වේ. ව්‍යාකෘත ශබ්ද වූ කලී සාපේක්ෂ බාධිත ශබ්ද වේ. එනම්, කවර ව්‍යාකෘත ශබ්දයක් වුව ද උසුරුවීමේ දී ඒ සඳහා උපකාරී වන වායු ධාරාවට කවරාකාර හෝ බාධාවක් සිදු වේ. ස්පර්ශ ශබ්ද ද සාපේක්ෂ බාධිත ගණයෙහි ලා සැලකෙන ශබ්දයකි. එනම්, ස්පර්ශ ශබ්ද උච්චාරණයේ දී උච්චාරණ කරණය උච්චාරණ ස්ථානයෙහි ගැටී විගාමී වායු ධාරාව සම්පූර්ණයෙන් ම නැවැත්වීම සිදු කරයි.

ජාත්‍යන්තර ශබ්ද ශික්ෂා හෝචියට අනුව ලොව කුමන භාෂාවක හෝ තිබිය හැකි උපරිම ස්පර්ශ ශබ්ද සංඛ්‍යාව ප්‍රමාණාත්මක ව ගත් කල 13 කි. භාෂණ සිංහලයෙහි පවතින ස්පර්ශ ශබ්ද සංඛ්‍යාව 10 කි. මෙම ස්පර්ශ ශබ්ද 10 අතුරින් දෙකක් ජායා ස්පර්ශ ශබ්ද ගණයට ගැනේ. තාලුප ගණයෙහි සැලකෙනුයේ මෙම ජායා ස්පර්ශ ශබ්ද වේ. මෙම ස්පර්ශ ශබ්දයන්හි සෝෂ සහ අසෝෂ ශබ්ද වේ. සටහනෙහි වම් පසින් අසෝෂ ශබ්දය ද දකුණු පසින් සෝෂ ශබ්දය ද නිරූපණය වේ.

උදාහරණ :-

- ද්වි ඕෂ්ඨජ අසෝෂ ස්පර්ශ ශබ්දය - / P /
- ද්වි ඕෂ්ඨජ සෝෂ ස්පර්ශ ශබ්දය - / b /

	ද්වි ඕෂ්ඨජ	දන්තෝෂ්ඨජ	දන්තජ	දන්තෝපචාරජ	පශ්චාත් දන්තෝපචාරජ	මූර්ධජ	තාලුජ	කාකුදා	රසනික	ග්‍රසනික	විකාසක
ස්පර්ශ	P b			t d		t̪ d̪	c ɟ	k g	q ɢ		ʔ
නාසික	m	ɱ		n		ɳ	ɲ	ŋ	ɴ		
රේඵ	B			r					R		
තාලන		v		ɾ		ɽ					
සර්ෂ	ɸ β	f v	θ ð	s z	ʃ ʒ	ʂ ʐ	ç ʝ	x ɣ	χ ʁ	ħ ʕ	h ɦ
පාර්ශවීය සර්ෂ				ɬ ɮ							
සාමීප්‍ය		ʋ		ɹ		ɻ	j	ɥ			
පාර්ශවීය සාමීප්‍ය				ɻ		ɻ	ʎ	ʎ			

භාෂණ සිංහල ව්‍යංජන ශබ්ද											
	ද්වි ඕෂ්ඨජ	දන්තෝෂ්ඨජ	දන්තජ	දන්තෝපචාරජ	පශ්චාත් දන්තෝපචාරජ	මූර්ධජ	තාලුජ	කාකුදා	රසනික	ග්‍රසනික	විකාසක
ස්පර්ශ	P b			t d		t̪ d̪	c ɟ	k g			

භාෂණ සිංහල ස්පර්ශ ශබ්ද

භාෂණ සිංහල ස්පර්ශ ශබ්ද පිළිබඳ විමසීමේ දී කිසිදු ඉන්ද්‍රිය දුබලතාවක් නොමැති සිංහල මව් භාෂකයෙකුගේ උසුරුවීම් රටාව තුළ භාෂණ සිංහල ස්පර්ශ ශබ්ද සම්බන්ධයෙන් දැක ගත හැකි සුවිශේෂී ලක්ෂණ කිහිපයක් වේ. එකම භාෂා ශබ්දය වුව ද පද මූල, පද මැද සහ පද අග යන තුන් පරිසරයෙහි යෙදීමේ දී පැහැදිලි ව හඳුනාගත හැකි උසුරුවීම් ලක්ෂණ වේ.

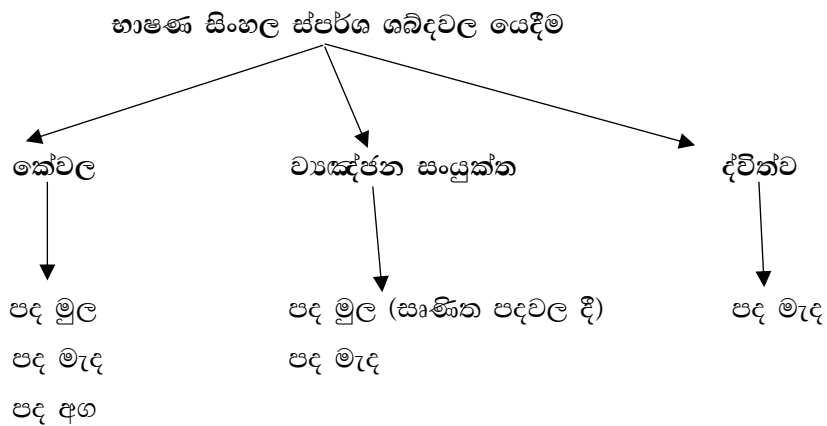
1. අසෝෂ ස්පර්ශ ශබ්ද අතරින් කවර ශබ්දයක් වුව ද යම් වාගාලාපයක පළමු වචනය තුළ යෙදීමේ දී තරමක් මහාප්‍රාණ ව උච්චාරණය වේ.
2. සෝෂ, අසෝෂ යන කවර ස්පර්ශ ශබ්දයක් වුව ද ද්විත්ව වන විට එහි දීර්ඝත්වය මුළුමනින් ම ද්විත්ව වීමක් සිදු නො වේ.
3. යම් වාගාලාපයක මැද උච්චාරණය වන සෝෂ ස්පර්ශ ශබ්දවලට සාපේක්ෂ ව වාගාලාපයක මූල උච්චාරණය වන සෝෂ ස්පර්ශ ශබ්දයන්හි සෝෂත්වය මඳක් වැඩි වේ.

4. වචනයක් මැද යෙදෙන සෝෂ ස්පර්ශ ශබ්දවලට සාපේක්ෂ ව වචනයක් මුල යෙදෙන සෝෂ ස්පර්ශ ශබ්දවල සෝෂත්වය ද සාපේක්ෂ ව මදක් වැඩි වේ.
5. වචන අන්ත ව යෙදීමේ දී ස්පර්ශ ශබ්ද ප්‍රකටව විසරණය වේ. එසේත් නැතිනම් එහි උච්චාරණය ප්‍රකට ව නො ඇසෙන ලෙස පසු ව යෙදෙන ස්වරයෙහි උච්චාරණයත් සමග විසරණය වීම සිදු වේ. (රාජපක්ෂ, 1993, 20-21)

භාෂණ සිංහලයෙහි ස්පර්ශ ශබ්ද 10කි. එනම්, P, b, t, d, ʈ, ɖ, c, ɟ සහ k, g යන ඒවා වේ. මෙම ශබ්දයන්හි උච්චාරණ ස්ථාන පිළිබඳ සලකා බැලූ විට ඒවා උඩු තොල සහ තල්ල ආශ්‍රිත අවයවයන් වේ.

- ද්වි ඕෂ්ඨ්ඨ සෝෂ සහ අසෝෂ ස්පර්ශ ශබ්ද (P, b)
 - උච්චාරණ ස්ථානය - උඩු තොල
 - උච්චාරණ කරණය - යටි තොල
- දන්තෝපචාරජ සෝෂ සහ අසෝෂ ස්පර්ශ ශබ්ද (t, d)
 - උච්චාරණ ස්ථානය - දත් වැටිය
 - උච්චාරණ කරණය - පූර්ව ජීන්චාව
- මූර්ධජ අසෝෂ සහ සෝෂ ස්පර්ශ ශබ්ද (ʈ, ɖ)
 - උච්චාරණ ස්ථානය - මුදුන් තල්ල
 - උච්චාරණ කරණය - දිවි තුඩ
- තාලුජ අසෝෂ සහ සෝෂ ස්පර්ශ ශබ්ද (c, ɟ)
 - උච්චාරණ ස්ථානය - මුදුන් තල්ල
 - උච්චාරණ කරණය - ජීන්චා මධ්‍ය
- කාකුද්‍ය සෝෂ සහ අසෝෂ ස්පර්ශ ශබ්ද (k, g)
 - උච්චාරණ ස්ථානය - මාදු තල්ල
 - උච්චාරණ කරණය - අපර ජීන්චාව (රාජපක්ෂ, 1993, 12)

භාෂණ සිංහල ස්පර්ශ ශබ්දයන්හි යෙදීම පිළිබඳ ව විමසීමේ දී හඳුනාගත හැකි යෙදීම් ආකාර කිහිපයක් වේ.

බෙදුණු තොල සහ තල්ලේ සිදුර සහිත පුද්ගලයන්ගේ සහ ප්‍රතිකාර ක්‍රම මගින් එම රෝගාබාධ තත්ත්ව යථා තත්ත්වයට පත් කරගත් පුද්ගලයන්ගේ භාෂණ සිංහල ස්පර්ශ ශබ්දයන්හි උච්චාරණ තත්ත්ව විමසීමේ දී ඉහත පරිසරයන්හි දී ඔවුන්ගේ උච්චාරණ තත්ත්ව කෙබඳු ද යන්න විමසා බලන ලදී. දත්ත විශ්ලේෂණයට අනුව ඔවුන් කෙරෙහි තහවුරු කරගත් උච්චාරණමය ස්වභාවයන් පහත පරිදි වේ.

මෙහි දී පදාන්ත පරිසරය පිළිබඳ සලකා බැලූ විට සිංහල දේශීය පදවල පදාන්ත ව p, t, k යන භාෂා ශබ්ද පමණක් දැක ගත හැකි වුව ද වෙනත් භාෂාවලින් සාමාන්‍යයෙන් සිංහලයෙහි නිතර භාවිත වන බොහෝ පදවල සෙසු ශබ්ද ද පදාන්ත පරිසරයෙහි දැකගත හැකි වන බැවින් එම ශබ්ද තත්ත්වයන්හි යෙදීම් ස්වභාවය පිළිබඳ ව ද මෙහි ලා අවධානය යොමු කර ඇත.

ද්වි ඕෂ්ඨජ සෝෂ සහ අසෝෂ ස්පර්ශ ශබ්ද

P සහ b	පරිසරය		වචනය	ආබාධ සහිත	ආබාධය මගහරවාගත්
	# -	කේවල	palaturu	aəulu	Palaturu/ paləduru
balla:			əlla:	balla:	
ව්‍යාකෘත සංයුක්ත		prətəmə	əmə	prətəmə/ prədəmə	
		bre:l	e:l	bre:l	
- # -		කේවල	apələ	amələ	apələ / əpələ
			abələ	amələ	abələ/ əbələ
		ද්විත්ව	parippu	aimmu	parippu
			ibba	imma	ibba
		ව්‍යාකෘත සංයුක්ත	kampa:wə	amma:ə	kampa:wə
			aprasannə	amməannə	aprasannə
	sambo:lə		ammo:ə	sambo:lə	
	kabra:l		amma:l	kabra:l	
- #	කේවල	wap	am	wap	
		kæb	æm	kæb	
	ව්‍යාකෘත සංයුක්ත	balb	aum	balb/ balup	

දත්ත විශ්ලේෂණයට අනුව බෙදුණු තොල සහ තල්ලේ සිදුර සහිත රෝගීන්ගේ ද්වි ඕෂ්ඨජ සෝෂ සහ අසෝෂ ස්පර්ශ ශබ්ද උච්චාරණය පිළිබඳ විමසීමේ දී දැකගත හැකි වූයේ පද මූල, පද මැද සහ පද අග යන සියලු පරිසරයන්හි උච්චාරණ දෝෂ දැකගත හැකි බව යි. මෙහි දී පදාදියෙහි P සහ b භාෂා ශබ්ද

කේවල ව යෙදීමේ දී මෙන් ම ව්‍යඤ්ජන සංයුක්ත ව යෙදීමේ දී ද මෙම ආබාධ සහිත පුද්ගලයන්ගේ උච්චාරණයන් තුළ එම භාෂා ශබ්ද ලොප් වී උච්චාරණය වනු දැකගත හැකි විය. පද මැද කේවල, ද්විත්ව සහ ව්‍යංජන සංයුක්ත යන පරිසරයන්හි දී මෙම භාෂා ශබ්ද දෙක වෙනුවට **m** ශබ්දය ආදේශ කර උච්චාරණය කරගනු දැකගත හැකි වූ අතර පදාන්තයෙහි ද මෙම භාෂා ශබ්ද ද්විත්වය සඳහා ම **m** ශබ්දය ආදේශ කර උච්චාරණය කරනු දක්නට ලැබුණි. ඊට සාපේක්ෂ ව උක්ත ආබාධය ගෛලාකර්ම මගින් සුව කරගත් පුද්ගලයන් සම්බන්ධයෙන් සාධනීය උච්චාරණ ලක්ෂණ දැකගත හැකි විය.

දන්තෝපචාරජ සෝෂ සහ අසෝෂ ස්පර්ශ ශබ්ද

	පරිසරය		වචනය	ආබාධ සහිත	ආබාධය මගහරවාගත්
	t සහ d	# -	කේවල	tala	ala
dala				ala	dala / dala
ව්‍යඤ්ජන සංයුක්ත			tja:ga	na:ga	tija:ga
			dja:na	na:na	dija:na
- # -		කේවල	ata	ama	ata
			a:da:ra:ja	a:mama:ja	a:da:ra:ja
		ද්විත්ව	atta	a ^(h) a	atta
			sadda	a ^(h) a	sadda
		ව්‍යඤ්ජන සංයුක්ත	gupta	u ^(h) a	gupta
			utsawa	u ^(h) awa	utsawa
			padmini	ammini	padmini
			kanda	anya	kanda
- #		කේවල	at	a ^(h)	at

දන්ත විශ්ලේෂණයට අනුව බෙදුණු තොල සහ තල්ලේ සිදුර සහිත රෝගීන්ගේ දන්තෝපචාරජ සෝෂ සහ අසෝෂ ස්පර්ශ ශබ්ද උච්චාරණය පිළිබඳ විමසීමේ දී දැකගත හැකි වූයේ පද මූල, පද මැද සහ පද අග යන සියලු පරිසරයන්හි උච්චාරණ දෝෂ දැක ගත හැකි බව යි.

පද මූල කේවල සහ ව්‍යඤ්ජන සංයුක්ත වශයෙන් මෙම ශබ්ද ද්විත්වයෙහි යෙදීමේ දී උක්ත රෝගාබාධය සහිත අයවලුන් එම ශබ්ද ලොප් කර උච්චාරණය කරනු දැකගත හැකි විය. එමෙන් ම ව්‍යඤ්ජන සංයුක්තයේ දී n ශබ්දය ආදේශ කර උච්චාරණය කරනු දැක ගත හැකි විය.

පද මැද කේවල, ද්විත්ව සහ ව්‍යඤ්ජන සංයුක්ත යන පරිසරයන්හි දී ද මෙම පුද්ගලයන්ගේ උච්චාරණයන් සම්බන්ධයෙන් දෝෂ හඳුනා ගන්නා ලදී. පද මැද උක්ත ශබ්ද ද්විත්වය කේවල ව යෙදීමේ දී ඒවා ලොප් වී m ශබ්දය ආදේශ වී උච්චාරණය කරන ලදී. පද මැද ව්‍යඤ්ජන ද්විත්වයක දී t සහ d ශබ්ද ලොප් වී උච්චාරණය වූ අතර ඇසෙන නො ඇසෙන මට්ටමින් h ශබ්දය ආදේශ වී උච්චාරණය වනු දකගත හැකි විය. පද මැද ව්‍යංජන සංයුක්තයක් ලෙස යෙදීමේ දී මෙම ශබ්ද ලොප් වී උච්චාරණය වූ අතර එහි දී ද ඇසෙන නො ඇසෙන මට්ටමින් h ශබ්දය ආදේශ වී උච්චාරණය විය. නාසිකාශ ශබ්දයක් සමග ව්‍යඤ්ජන සංයුක්තයක් ලෙස මෙම ශබ්ද යෙදීමේ දී ඒවා ලොප් වීම සිදු වූ අතර සංයුක්ත ව යෙදුන නාසික ශබ්දය ද්විත්ව වී උච්චාරණය විය.

දත්තෝපවාරජ සෝෂ සහ අසෝෂ ස්පර්ශ ශබ්දයන්හි පදාන්ත පරිසරයෙහි උච්චාරණය සම්බන්ධ ව විමසීමේ දී දකගත හැකි වූයේ මෙම ආබාධය සහිත පුද්ගලයන්ගේ උච්චාරණයන්හි දී පදාන්ත පරිසරය තුළ එම ශබ්ද ලොප් වී උච්චාරණය වන අතර ඇසෙන නො ඇසෙන මට්ටමින් h ශබ්දය ආදේශ වී උච්චාරණය වන බව යි.

ඊට සාපේක්ෂ ව උක්ත ආබාධය ශෛලාකර්ම මගින් සුව කරගත් පුද්ගලයන් සම්බන්ධයෙන් සාධනීය උච්චාරණ ලක්ෂණ දකගත හැකි විය.

මූර්ධජ අසෝෂ සහ සෝෂ ස්පර්ශ ශබ්ද

මෙම ශබ්ද බහුල ලෙස යෙදෙනුයේ සෘණිකාත පදවල වේ.

t සහ d	පරිසරය		වචනය	ආබාධ සහිත	ආබාධය මගහරවාගත්
	t සහ d	# -	කේවල	takəramə	aəməmə
ɖakkuwə				ammuwə	ɖakkuwə
ව්‍යඤ්ජන සංයුක්ත			trak	ɑ ^(h)	trak
			ɖrag	ɑ ^(h)	ɖrag
- # -		කේවල	kætəjə	kæməjə	kætəjə
			kaɖəjə	kaməjə	kaɖəjə
		ද්විත්ව	kattə	ɑŋŋə	kattə
			rodɖə	oŋŋə	rodɖə
	ව්‍යඤ්ජන සංයුක්ත	untə	uŋŋə	untə	
		baŋɖa:	ɑŋŋa:	baŋɖa:	
- #	කේවල	pa:t	ɑ:ŋ	pa:t	
		ka:d	ɑ:ŋ	ka:d	

බෙදුණු තොල සහ තල්ලේ සිදුර සහිත පුද්ගලයින්ගේ මුර්ධජ අභෝෂ සහ ජෝෂ ස්පර්ශ ශබ්දයන්හි උච්චාරණමය ස්වභාවය විමසීමේ දී දැකගත හැකි වූයේ පද මූල, පද මැද සහ පද අග යන තුන් පරිසරයෙහි ම ඔවුන් තුළින් උච්චාරණමය දුබලතා පැවතී බව යි.

මෙම ශබ්ද බොහෝ දුරට යෙදෙනුයේ සෘණික වචනවල ය. පද මූල සහ පද මැද කේවල සහ ද්විත්ව වශයෙන් භාෂණ සිංහලයෙහි ද මෙම ශබ්ද යෙදේ. සෘණික පද කිහිපයක පද මූල සංයුක්ත ව මෙම ශබ්ද යෙදෙන අතර එවැනි සංයුක්තයන්හි r ශබ්දය පූර්ව පරිසරයන්හි මෙම ශබ්ද යෙදේ. පද මැද ද සංයුක්ත ව යෙදෙන අවස්ථා පවතී. යෙදීම් පරිසරය විමසා බැලීමේ දී දැකගත හැකි වන්නේ නාසිකාශ ශබ්දයකට පරව පද මධ්‍යයෙහි සංයුක්ත ව මෙම ශබ්දයන්හි යෙදීම සිදු වන බව යි.

ඉහත රෝගාබාධය සහිත පුද්ගලයන්ගේ පදාදි පරිසරයෙහි මුර්ධජ ජෝෂ, අභෝෂ ස්පර්ශ ශබ්දයන්හි උච්චාරණ ලක්ෂණ විමසීමේ දී පෙනී යන්නේ පද මූල කේවල වශයෙන් එම ශබ්ද යෙදීමේ දී ඒවා ලොප් කර උච්චාරණය කරන බව යි. එමෙන් ම පද මූල සංයුක්ත ව යෙදීමේ දී ද අදාළ සංයුක්ත ශබ්ද ලොප් විමක් සිදු වේ.

මෙම ශබ්දයන්හි පද මධ්‍යයෙහි යෙදීම පිළිබඳ විමසීමේ දී පෙනී යන්නේ ඒවා පද මධ්‍යයෙහි කේවල ව, ද්විත්ව ව සහ ව්‍යඤ්ජන සංයුක්ත ව යෙදෙන බව යි. බෙදුණු තොල සහ තල්ලේ සිදුර සහිත රෝගීන් ඉහත ශබ්දයන් පද මධ්‍යගත ව පවතින වචන උච්චාරණය කිරීමේ දී පද මධ්‍ය කේවල පරිසරයෙහි දී එම ශබ්ද ලොප් කර m ශබ්දය ආදේශ කර උච්චාරණය කරනු දැකගත හැකි විය. පද මධ්‍යගත ද්විත්ව අවස්ථාවන්හි දී ද උක්ත ශබ්ද ලොප් කර n ශබ්දය ද්විත්ව කර එම පරිසරයෙහි ආදේශ කර උච්චාරණය කරනු ලැබිණි. පද මධ්‍යගත ව්‍යඤ්ජන සංයුක්ත ව යෙදීමේ දී ද උක්ත ශබ්ද ලොප් කර n ශබ්දය ද්විත්ව කර එම පරිසරයෙහි ආදේශ කර උච්චාරණය කරනු දැකගත හැකි විය.

පදාන්ත පරිසරයෙහි දී මෙම ශබ්ද ලොප් කර උච්චාරණය කළ අතර n ශබ්දය ආදේශ වී උච්චාරණය විය. ඊට සාපේක්ෂ ව උක්ත ආබාධය ශෛල්‍යකර්ම මගින් සුව කරගත් පුද්ගලයන් සම්බන්ධයෙන් සාධනීය උච්චාරණ ලක්ෂණ දැකගත හැකි විය.

තාලුප් අභෝෂ සහ ජෝෂ ස්පර්ශ ශබ්ද

තාලුප් ජෝෂ සහ අභෝෂ ශබ්ද වාග්විද්‍යාවේ දී හඳුන්වනුයේ ඡායා ස්පර්ශ ශබ්ද නාමයෙනි. මේවා බොහෝ විට යෙදෙනුයේ සෘණික වචන තුළ වේ. මෙම ශබ්දයන්හි යෙදීම් පරිසර ඉතා සීමා සහිත වේ.

	පරිසරය	වචනය	ආබාධ සහිත	ආබාධය මගහරවාගත්
	කේවල	catura	aura	catura
		jambu	ammu	jambu

c සහ j	# -	ව්‍යඤ්ජන සංයුක්ත	cja:mən	a:məŋ	cja:mən
	- # -	කේවල	vacəŋəjə	aəŋəjə	vacəŋəjə
			ba:ɟŋəjə	a:əŋəjə	ba:ɟŋəjə
		ද්විත්ව	piccə	iŋŋə	piccə
			raɟɟuruwo:	aŋŋuo:	raɟɟuruwo:
		ව්‍යඤ්ජන සංයුක්ත	puŋci	uŋɟi	puŋci
			saŋɟu warɟəŋə	aɟɟu aɟɟəŋə	saŋɟu warɟəŋə
	- #	කේවල	pæc	æɟ	pæc
			bæɟ	æɟ	bæɟ

බෙදුණු තොල සහ තල්ලේ සිදුර සහිත පුද්ගලයන්ගේ තාලුප් සෝෂ සහ අසෝෂ ස්පර්ශ ශබ්ද උච්චාරණයන් සම්බන්ධ ව විමසීමේ දී පද මූල, පද මධ්‍ය සහ පදාන්ත යන තුන් පරිසරයන්හි ම ශබ්ද උච්චාරණය සම්බන්ධ දුර්වලතා දැකගත හැකි විය.

තාලුප් සෝෂ සහ අසෝෂ ශබ්ද පද මූල කේවල ව යෙදීමේ දී මෙම පුද්ගලයන් විසින් එම ස්පර්ශ ශබ්දය ලොප් කර උච්චාරණය කරනු ලබයි. සෘණික පදවල දී තාලුප් අසෝශ ස්පර්ශ ශබ්දය ව්‍යඤ්ජන සංයුක්ත ව යෙදෙන අතර එහි දී මෙම පුද්ගලයන් විසින් එම ව්‍යඤ්ජන සංයුක්තය ලොප් කර උච්චාරණය කරනු ලබයි.

පද මධ්‍යයෙහි මෙම භාෂා ශබ්දයන්හි යෙදීම පිළිබඳ ව සලකා බැලීමේදී දැකගත හැකි වන්නේ කේවල, ද්විත්ව සහ ව්‍යඤ්ජන සංයුක්ත යන පරිසරයන් අතරින් කේවල පද මධ්‍ය පරිසරයේ දී මෙම භාෂා ශබ්ද ලොප් කර උච්චාරණය කරන බව යි. මෙම භාෂා ශබ්ද පද මධ්‍යගත ව ද්විත්වව යෙදීමේ දී සහ ව්‍යඤ්ජන සංයුක්ත ව යෙදීමේ දී ද ඒවා ලොප් වී අදාළ යෙදීම් ස්ථානයෙහි **ŋ** ශබ්දය ආදේශ කර ද්විත්ව ව උච්චාරණය කරනු ලබයි.

බෙදුණු තොල සහ තල්ලේ සිදුර සහිත පුද්ගලයන්ගේ භාෂණ සිංහල තාලුප් අසෝෂ සහ සෝෂ ස්පර්ශ ශබ්ද උච්චාරණය පිළිබඳ විමසීමේ දී පෙනී යන්නේ පදාන්ත පරිසරයෙහි ඇති එම ශබ්දයන් ලොප් වී **ŋ** ශබ්දය ආදේශ කර උච්චාරණය කරන බව යි. බෙදුණු තොල සහ තල්ලේ සිදුර සහිත පුද්ගලයන්ගේ භාෂණයන් තුළින් මෙබඳු දෝෂ දැකගත හැකි වුව ද එම රෝගාබාධය ශෛල්‍යකර්ම මගින් මගහරවාගත් පුද්ගලයන්ගේ භාෂණයන්හි මෙම ශබ්දවල උච්චාරණය සාධනීය මට්ටමක පවතින බව දැකගත හැකි විය.

කාකුදා සෝෂ සහ අසෝෂ ස්පර්ශ ශබ්ද

k සහ g	පරිසරය		වචනය	ආබාධ සහිත	ආබාධය මගහරවාගත්
	# -	කේවල		kalə	a(n)ə
			galə	a(n)ə	galə
ව්‍යාඤ්ඡන සංයුක්ත			krəmə	əmə	krəmə
			gra:məsewəkə	a:məe:ə	gra:məsewəkə
- # -	කේවල		akələ	aənə	akələ
			agələ	aənə	agələ
	ද්විත්ව		akkərə	aŋŋə	akkərə
			aggəla:	aŋŋəa:	aggəla:
	ව්‍යාඤ්ඡන සංයුක්ත		aŋkə	aŋə	aŋkə
			aŋgə	aŋə	aŋgə
- #	කේවල		bak	aŋ	bak
			plag	aŋ	plag

දත්ත විශ්ලේෂණයට අනුව බෙදුණු තොල සහ තල්ලේ සිදුර සහිත රෝගීන්ගේ කාකුදා සෝෂ සහ අසෝෂ ස්පර්ශ ශබ්ද උච්චාරණය පිළිබඳ විමසීමේ දී දැකගත හැකි වූයේ පද මූල, පද මැද සහ පද අග යන සියලු පරිසරයන්හි උච්චාරණ දෝෂ දැක ගත හැකි බව යි.

පද මූල කේවල සහ ව්‍යාඤ්ඡන සංයුක්ත වශයෙන් මෙම ශබ්ද ද්විත්වයෙහි යෙදීමේ දී උක්ත රෝගාබාධය සහිත අයවලුන් එම ශබ්ද ලොප් කර උච්චාරණය කරනු දැකගත හැකි විය.

පද මැද කේවල, ද්විත්ව සහ ව්‍යාඤ්ඡන සංයුක්ත යන පරිසරයන්හි දී ද මෙම පුද්ගලයන්ගේ උච්චාරණයන් සම්බන්ධයෙන් දෝෂ හඳුනා ගන්නා ලදී. පද මැද උක්ත ශබ්ද ද්විත්වය කේවල ව යෙදීමේ දී ඒවා ලොප් ව උච්චාරණය කරන ලදී. පද මැද ව්‍යාඤ්ඡන ද්විත්වයක දී k සහ g ශබ්ද ලොප් වී උච්චාරණය වූ අතර ŋ ශබ්දය ආදේශ වී උච්චාරණය වනු දැක ගත හැකි විය. පද මැද ව්‍යාචන සංයුක්තයක් ලෙස යෙදීමේ දී මෙම ශබ්ද ලොප් කර උච්චාරණය විය.

කාකුදා සෝෂ සහ අසෝෂ ස්පර්ශ ශබ්දයන්හි පදාන්ත පරිසරයෙහි උච්චාරණය සම්බන්ධ ව විමසීමේ දී දැකගත හැකි වූයේ මෙම ආබාධය සහිත පුද්ගලයන්ගේ උච්චාරණයන්හි දී පදාන්ත පරිසරය තුළ එම ශබ්ද ලොප් වී උච්චාරණය වන අතර ŋ ශබ්දය ආදේශ වී උච්චාරණය වූ බව යි.

ඊට සාපේක්ෂ ව උක්ත ආබාධය ශෛල්‍යකර්ම මගින් සුව කරගත් පුද්ගලයන් සම්බන්ධයෙන් සාධනීය උච්චාරණ ලක්ෂණ දැකගත හැකි විය.

නිගමනය

බෙදුණු තොල සහ තල්ලේ සිදුර සහිත රෝගීන්ගේ උඩු තොල නාසය හා බද්ධ ව විවෘත ව පැවතීමත් තල්ල බෙදී පැලුමක් මගින් විවර වී මුඛ රන්ධ්‍රය සහ නාසා රන්ධ්‍රය සිදුරු ව පැවතීමත් දැකගත හැකි ය. මෙම හේතුවෙන් ශබ්ද උච්චාරණයේ දී නාසා රන්ධ්‍රය සහ මුඛ රන්ධ්‍රය යන ද්විත්වයෙන් ම වායු ධාරාව පිටවීම සිදු වේ. ස්පර්ශ ශබ්ද වූ කලී උච්චාරණ ස්ථාන සහ කරණ එකට ගැටී විගාමී වායු ධාරාව සම්පූර්ණයෙන් නැවැත්වීමෙන් නිපදවනු ලබන ශබ්දයන් වේ.

මෙවැනි තත්ත්වයක් මත බෙදුණු තල්ල සහ තල්ලේ සිදුරක් පවතින රෝගීන් මෙම ස්පර්ශ ශබ්ද උච්චාරණයේ දී සිදු වනුයේ ආබාධය සහිත ස්ථානයෙහි කරණය ගැටීම යි. එහි දී රඳවා තබා ගතයුතු විගාමී වායු ධාරාව දෙතොලෙහි පැලුම මගින් පිටතට කාන්දු වීමත් තල්ලෙහි සිදුර මගින් නාස කුහරය තුළට කාන්දු වීමත් සිදු වන අතර නිසි ශබ්ද උච්චාරණයට එය බාධා පමුණුවයි.

ඒ අනුව උක්ත අක්‍රමිකතා හේතුවෙන් මෙම රෝගාබාධය සහිත පුද්ගලයින් දෙදෙනාගේ භාෂණ සිංහල ස්පර්ශ ශබ්ද උච්චාරණය සම්බන්ධ ව සියලු ම පරිසරයන්හි උච්චාරණ දුබලතා දැකගත හැකි විය.

නමුත් කුඩා අවධියෙහි ම ශල්‍යකර්ම මගින් රෝගාබාධය සුව කරගත් පුද්ගලයින් දෙදෙනා එකී ශෛල්‍යකර්මයෙන් පසු අදාළ විකෘතිතා මගහරවා ගැනීමත්, නිසි පරිදි භාෂා විකිත්සන සායනයන්ට සම්බන්ධ වී ඇති බැවින් ඔවුන්ගේ ශබ්ද උච්චාරණය සාමාන්‍ය අතට හැරී තිබුණු බව දැක ගත හැකි වූ බව පර්යේෂණ නිගමනයන් වේ.

ආශ්‍රිත ග්‍රන්ථ නාමාවලිය

රාජපක්ෂ, ආර්.එම්.ඩබ්., භාෂණ සිංහල ව්‍යංජන ශබ්ද, කවචත: අභය මුද්‍රණ ශිල්පියෝ.
 Amaratunga, A. N., & Chandrasekera, A. "Incidence of Cleft Lip and Palate in Sri Lanka." Journal of Oral and Maxillofacial Surgery 47, no. 6 (1989): 559-561. doi: 10.1016/s0278-2391(89)80066-7.
 Chapman, K. L., Hardin-Jones, M. A., and Halpern, C. T. "Vocal Development of 9-Month-Old Infants with and without Cleft Palate." The Cleft Palate-Craniofacial Journal 48, no. 1 (2011).
 Dixon, M. J., Marazita, M. L., Beaty, T. H., and Murray, J. C. "Cleft Lip and Palate: Understanding Genetic and Environmental Influences." Nature Reviews Genetics 12, no. 3 (2011).
 Hardin-Jones, M. A., and Jones, D. L. "Speech Production of Preschoolers with Cleft Palate." Cleft Palate-Craniofacial Journal 42, no. 1 (2005).
 Kapuge, S. "An Acoustic Study of Sinhala Vowels and Fricatives." Journal of the International Phonetic Association 37, no. 2 (2007).
 Leslie, E. J., and Marazita, M. L. "Genetics of Cleft Lip and Cleft Palate." American Journal of Medical Genetics Part C: Seminars in Medical Genetics 163, no. 4 (2013).

Pamplona, M. C., Ysunza, P. A., Morales-Angulo, C., Patiño, C., and Pérez-Gutierrez, V. G. "Phonological Development of Children with Unilateral Cleft Lip and Palate Who Were Submitted to Infant Orthopedics." *The Cleft Palate-Craniofacial Journal* 46, no. 6 (2009).

Perera, I., Mallawaarachchi, T., and Mallawaarachchi, A. "Sinhala Speech Corpus Development and Phonetic Analysis." In *International Conference on Digital Image Computing: Techniques and Applications (DICTA)*, 1-7. IEEE, 2018.

Peterson-Falzone, S. J., Hardin-Jones, M. A., and Karnell, M. P. *Cleft Palate Speech*. Elsevier Health Sciences, 2017.

Sell, D., John, A., Harding-Bell, A., Sweeney, T., Hegarty, F., Freeman, J., and Murray, J. "Speech Development in Children with Cleft Palate and Lip Following Early Surgery and Speech Intervention." *International Journal of Language & Communication Disorders* 52, no. 5 (2017).

Semb, G., Enemark, H., Friede, H., Paulin, G., and Lilja, J. "A Scandcleft Randomised Trials of Primary Surgery for Unilateral Cleft Lip and Palate: 1. Planning and Management." *Journal of Plastic Surgery and Hand Surgery* 39, no. 4 (2005).

**ජගත් කිතුනු සභා සමුළුවේ 'සාමය සඳහා වූ සාමයික කැඳවීමක්' නමැති ලේඛනය සහ
යොහාන් ගල්දුං විසින් ඉදිරිපත් කරන සාම සංකල්පය පිළිබඳ සංසන්දනාත්මක
අධ්‍යයනයක්**

ජේ.ආර්. මාරසිංහ

Abstract

This paper explores and compares the concepts of peace as articulated by the World Council of Churches (WCC) and Johan Galtung, two influential figures in the discourse on peace, peacebuilding and conflict resolution. The World Council of Churches deals with the concept of peace broadly. Hence as a limitation of this study a document called 'An Ecumenical Call to Just Peace' published by the World Council of Churches and the peace concept of Johan Galtung were only used. The purpose of this study is to find whether the concept of peace of Johan Galtung is presented in the document named 'An Ecumenical Call to Just Peace'. This analysis was conducted using a qualitative research methodology.

Keywords: conflict transformation, Johan Galtung, justice, peace concept, World Council of Churches.

හැඳින්වීම

අතීතයේ මෙන් ම වර්තමානයේ දී ද පුළුල් ලෙස සමාජ කතිකාවන්ට බඳුන්වන තේමාවක් ලෙස 'සාමය' යන්න පෙන්වා දිය හැකි ය. සෑම පුද්ගලයෙකු ම පොදුවේ හෝ පුද්ගලික ව සාක්ෂාත් කර ගැනීමට මෙන් ම නිර්මාණය කිරීමට අපේක්ෂා කරන ඉලක්ක හෝ බලාපොරොත්තු අතර සාමය යන තේමාව ද ගැබ් වී ඇත. සාමය යන්න එකී සන්දර්භයට අනුව වෙනස් වූ විවිධ අර්ථයන්ගෙන් සමන්විත වූවකි. මෙය සමාජ ව්‍යවහාරයේ භාවිත වීම ආරම්භ වන්නේ එකොළොස් වන ශතවර්ෂයේ දී පමණ ය. සාමය යන අර්ථය ඇති 'peace' යන ඉංග්‍රීසි වදන *pax* නම් වූ ලතින් වදනින් බිඳී ආවකි. ලතින් භාෂාවේ එන *pax* යන්නෙහි අර්ථය වන්නේ, යම් ගිවිසුමක්/යුද්ධයක් අවසන් කිරීම හෝ පුද්ගලයන්/ජාතීන් දෙකක් අතර ඇතිවන්නා වූ ගැටුමක් අවසන් කිරීම යන්න යි (Ayto, 1991). ග්‍රීක භාෂාවේ එන *Eirene* යන වදනෙන් ද අදහස් කරනුයේ එවැනිම අර්ථයකි.

ලෝකයේ පවත්නා විවිධ ආගම් ලොව පුරා සාමය ව්‍යාප්ත කිරීමට නන් අයුරින් සහයෝගය ලබා දෙන අතර ක්‍රිස්තියානි සභා ද එහි දී ප්‍රමුඛ වේ. කිතුනු දෘෂ්ටියට අනුව සාමය සැමවිට ම ප්‍රේමය හා යුක්තිය සමග සම්බන්ධ ව පවති යි. මෙම සංකල්පය ක්‍රිස්තියානියට ඇතුළත් වී ඇත්තේ, *Agape* යන ග්‍රීක

වචනයෙනි (Farneubun 2013, pg. 107). ඊට පදනම වන්නේ දේව රාජ්‍ය පිළිබඳ ජේසුක්‍රිස්තුගේ දැන මෙහෙවර යි. මෙම දැක්මට අනුව යමින් ලොව පුරා පවතින සාම විරෝධී ගැටලු සම්බන්ධයෙන් සාකච්ඡා කර ඒවාට පිළිතුරු සෙවීමට ආගමික සම්මන්ත්‍රණ සහ සමුළු විවිධ කාලවකවානුහි දී පවත්වා ඇත (United States Institute of Peace, 2006). සාම දැන මෙහෙවර පිළිබඳ ලාංකේය සන්දර්භයට අනුව විදර්ශනාවක් සෙවීමේ අධ්‍යයනයක යෙදෙන මෙම පර්යේෂණය සඳහා මා විසින් තෝරාගනු ලැබුවේ 1948 වර්ෂයේ දී ආරම්භ වූ ජගත් කිතුනු සභාව යි (World Council of Churches) (World Council of Churches, 1954). ලෝකයේ පවත්නා විවිධ සාමයික සම්මේලන (Fitzgerald, 2004) අතුරෙන් වඩා සක්‍රීය සම්මේලනයක් ලෙස ජගත් කිතුනු සභාව පෙන්වා දිය හැකි ය. ලෝක කිතුනු සභාවන්ගේ එකමුතුකම වර්ධනය කිරීම සහ අන්‍යෝන්‍ය අවබෝධයේ ප්‍රාණයෙන් එකමුතුව කටයුතු කිරීම සඳහා ක්‍රියා කිරීම ජගත් කිතුනු සභා සමුළුවේ අරමුණ යි. මෙහි දැකිය හැකි ප්‍රධානතම ලක්ෂණයක් වන්නේ ලෝක සාමය සහ සංහිඳියාව වෙනුවෙන් කටයුතු කිරීම යි. ජගත් කිතුනු සභා සමුළුව විසින් විවිධ ලේඛන ඉදිරිපත් කර ඇති අතර මෙම පර්යේෂණය සඳහා භාවිත කර ඇත්තේ 2011 වසරේ දී ප්‍රකාශයට පත් කළ ‘සාමය සඳහා වූ විශ්වීය කැඳවීමක්’ (An Ecumenical Call to Just Peace) නමැති ලේඛනය යි. මෙම ලේඛනය හරහා ලෝක ව්‍යාප්ත ක්‍රිස්තියානි ප්‍රජාවට ආමන්ත්‍රණය කරන අතර නාසරනයේ ජේසුස්ගේ ඉගැන්වීම්හි ආභාසය මත ඉදිරිපත් කර ඇති අතර (World Council of Churches, 2011) ප්‍රවණ්ඩත්වය පරදා සාමය ස්ථාපිත කිරීමට ප්‍රජාව, ලෝකය, වෙළඳපොළ සහා ජනතාව යන තේමා සතර ඔස්සේ සාම සංකල්පය ඉදිරිපත් කර ඇත.

බොහෝ විද්වතුන් යුද්ධය නොමැති වීම සාමය ලෙස අර්ථගැන්වීමට එකඟ ක්‍රියා වන්නේ, සාමය වනාහි සීමා කළ නො හැකි පුළුල් පරාසයක් සහිත තේමාවක් වන බැවිනි. මෙම අදහසට නව අරුතක් ලබා දීමට හැකි වූයේ සාමය පිළිබඳ අධ්‍යයනයේ පියා ලෙස සැලකෙන නොර්වේයානු විද්වතෙකු වූ යොහාන් ගල්ටුං ය (Johan Galtung). ඔහුට අනුව සාමය යන සංකල්පය ධනාත්මක හා ඍණාත්මක වශයෙන් විග්‍රහයට ලක් වේ. ඒ අනුව මානව සමාජයේ පවත්නා එකමුතුව ධනාත්මක සාමය වේ. ඍණාත්මක සාමය යනු ව්‍යුහාත්මක ප්‍රවණ්ඩත්වය, යුද්ධය හෝ සමාජ සාධාරණත්වය නොමැති වීම යි (Galtung, 1996). සමාජීය, දේශපාලනික හා ආගමික වශයෙන් ද සාකච්ඡාවට බඳුන් වන මෙම තේමාව (සාමය) යම් සමාජයක, ප්‍රදේශයක හා රටක සංවර්ධනය උදෙසා ප්‍රබල ලෙස බලපාන්නකි.

‘සාමය සඳහා වූ සාමයික කැඳවීමක්’ නමැති ලේඛනය සහ යොහාන් ගල්ටුං විසින් ඉදිරිපත් කරන සාම සංකල්පයේ සම-විශමතා මොනවා ද? යන්න සෙවීම මෙම අධ්‍යයනයේ පර්යේෂණ ගැටලුව යි.

සාහිත්‍ය විමර්ශනය

‘සාමය සඳහා වූ විශ්වීය කැඳවීමක් නමැති ලේඛනය’ හරහා ඉදිරිපත් වන සාම සංකල්පය සහ යොහාන් ගල්ටුංගේ සාම සංකල්පය යන මැයෙන් සිදු කරනු ලැබූ මෙම අධ්‍යයනයේ දී විවිධ ග්‍රන්ථ, ලිපි මෙන් ම ශාස්ත්‍රීය සඟරා ද අධ්‍යයනය කරනු ලැබීය. විවිධ විද්වතුන් ජගත් කිතුනු සභා සමුළු සාම සංකල්පය පිළිබඳවත් යොහාන් ගල්ටුංගේ සාම සංකල්පය පිළිබඳවත් වෙන වෙන ම පර්යේෂණ සිදුකර තිබුණි. නිදසුනක් ලෙස බුරාක් එර්කොස්කුන් නමැති පර්යේෂකයා විසින් ඉදිරිපත් කළ “On Galtung’s Approach

to Peace Studies” නමැති ශාස්තීය ලිපියේ ගල්ට්‍රිංගේ සාම සංකල්පය පිළිබඳ ව කරුණු අන්තර්ගත ය. එලෙස ම තපානි සාරිනෙන් විසින් රචිත *The Christian, the Church, and Causes of War: A Systematic Analysis of the World Council of Churches’ Ecumenical Call to Just Peace* නම් ග්‍රන්ථය මගින් ‘සාමය සඳහා වූ සාමයික කැඳවීමක්’ යන ලේඛනය තුළින් යුද්ධය ඇති වීමට බලපෑ හේතු සහ සාමය ස්ථාපිත කිරීමෙහි ලා ක්‍රියාශීලී විසඳුම් අවශ්‍ය බව පෙන්වා දී ඇත. සාරා ගෙලින් විසින් රචිත *Prospects for Theology in Peacebuilding: A Theological Analysis of the Just Peace Concept in the Textual Process towards an International Ecumenical Peace Declaration, World Council of Churches 2008-2011* යන ග්‍රන්ථය හරහා සාම සංකල්පය දේවධාර්මික ක්‍රමවේදයක් ඔස්සේ අධ්‍යයනය කිරීම සම්බන්ධයෙන් ඉදිරිපත් කර ඇති අතර බෙර්ට් ඔෆ්ට්වෙල් විසින් රචිත *Justice, peace and diakonia : an analysis of "An Ecumenical Call to Just Peace"* මගින් ‘සාමය සඳහා වූ සාමයික කැඳවීමක්’ නමැති ලේඛනය පිළිබඳ විශ්ලේෂණයක් පමණක් සිදුකර ඇත. එලෙසම ජගත් කිතුනු සහා සමුළුවෙන් ඉස්මතු වන සාම සංකල්පය පිළිබඳ ව විවිධ පර්යේෂණ සිදු වී තිබුණ ද එමගින් ප්‍රකාශයට පත් කරන ලද ‘සාමය සඳහා වූ සාමයික කැඳවීමක්’ නමැති ලේඛනයෙහි ඉස්මතු වන සාමය පිළිබඳ කිසිදු පර්යේෂණයක් මෙතෙක් සිදු වී නොමැති බව මා විසින් අධ්‍යයනය කළ ග්‍රන්ථ හා ලිපි ලේඛන ඇසුරින් පැහැදිලි වේ. ඒ අනුව යොහාන් ගල්ට්‍රිංගේ සාම සංකල්පය හා ‘සාමය සඳහා වූ විශ්වීය කැඳවීමක්’ නමැති ලේඛනයෙන් ඉස්මතු වන සාම සංකල්පය සම්බන්ධයෙන් පර්යේෂණ රික්තයකි පවති යි. එම පර්යේෂණ රික්තය පිරවීම සඳහා මෙම අධ්‍යයනය මා විසින් සිදු කරනු ලැබීය.

අධ්‍යයන අරමුණ

යොහාන් ගල්ට්‍රිං විසින් ඉදිරිපත් කර ඇති සාම සංකල්පය ජගත් කිතුනු සහා සමුළුව මගින් ඉදිරිපත් කරන ලද ‘සාමය සඳහා වූ සාමයික කැඳවීමක්’ (An Ecumenical Call to Just Peace) නමැති ලේඛනය තුළ ඉදිරිපත් වී ඇද්ද යන්න විමසීම මෙම විශ්ලේෂණාත්මක අධ්‍යයනයේ අරමුණ යි.

ක්‍රමවේදය

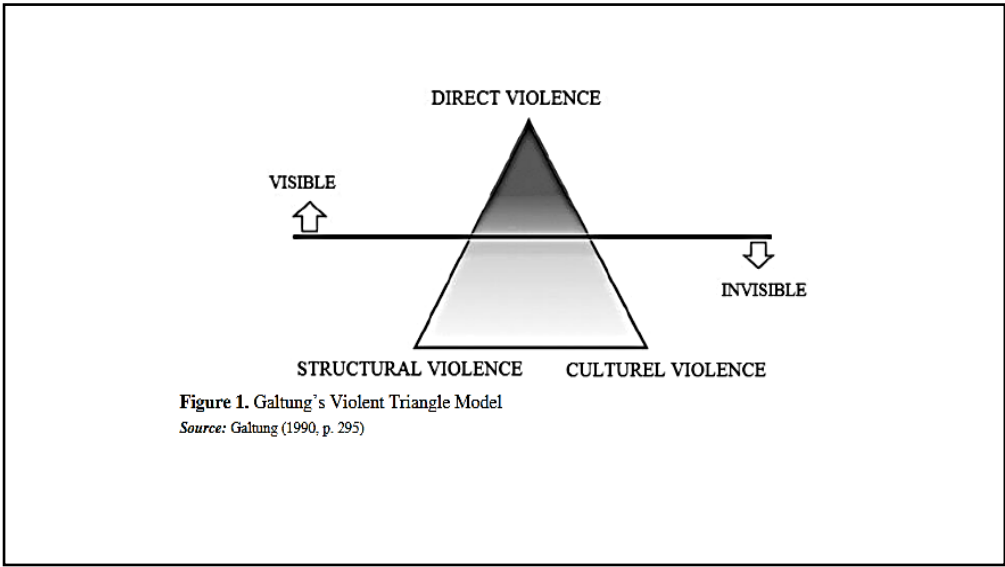
මෙම පර්යේෂණය ඉදිරියට සිදු කරගෙන යෑම සඳහා අන්තර්ගත විශ්ලේෂණ ක්‍රමවේදය භාවිත කළ අතර එහි දී විවිධ ග්‍රන්ථ හා ලිපි ආශ්‍රය කරගනිමින් සංසන්දනාත්මක විශ්ලේෂණයක් සිදු කරනු ලැබීය.

දත්ත විශ්ලේෂණය

මෙම විශ්ලේෂණාත්මක අධ්‍යයනය සඳහා දත්ත විශ්ලේෂණය කිරීමේ දී ජගත් කිතුනු සහා සමුළුව මගින් ඉදිරිපත් කරන ලද ‘සාමය සඳහා වූ සාමයික කැඳවීමක්’ නමැති ලේඛනයෙන් ඉස්මතුවන සාම සංකල්පය මෙන් ම ජොහාන් ගල්ට්‍රිං විසින් ඉදිරිපත් කරන සාම සංකල්පය කෙබඳු දැයි විමසිය යුතු ය.

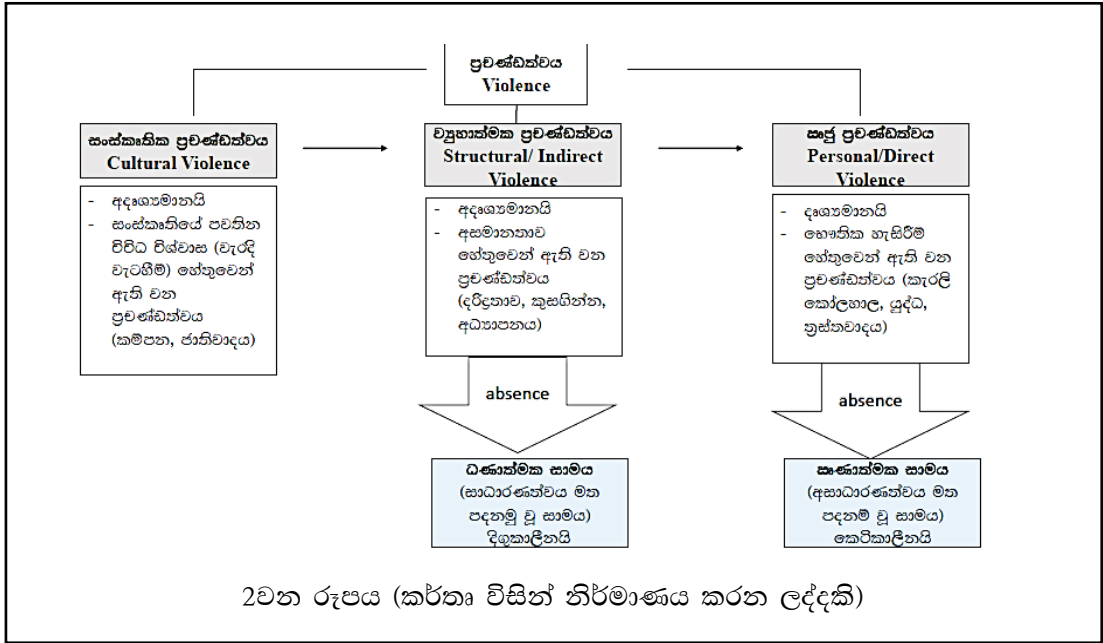
සාමය පිළිබඳ අධ්‍යයනයේ පියා ලෙස සැලකෙන යොහාන් ගල්ට්ටු සාමය ප්‍රධාන කොටස් ද්විත්වයකට වර්ගීකරණය කරන අතර පිළිවෙලින් ඒවා ධනාත්මක සාමය (positive peace) සහ සෘණාත්මක සාමය (negative peace) ලෙස නම් කළ හැකි ය. නමුත් ක්‍රි.ව. 1960 දශකයේ දී ගල්ට්ටු විසින් සාමය පිළිබඳ සංකල්පයට ව්‍යුහාත්මක ප්‍රචණ්ඩත්වය (structural violence) පිළිබඳ සංකල්පය ඇතුළත් කිරීම සාමයේ ස්වභාවය පිළිබඳ පුළුල් නිර්වචනයකට මඟ විවරවුණි. ගල්ට්ටු සාම සංකල්පය ඉදිරිපත් කිරීමේ දී ප්‍රචණ්ඩත්වය පිළිබඳ සංකල්පය ද භාවිත කරයි. ගල්ට්ටුට අනුව පළමු ව පැහැදිලි කරගත යුත්තේ ප්‍රචණ්ඩත්වය යි (Ercoskun, 2020).

ගල්ට්ටුට අනුව ප්‍රචණ්ඩත්වය වනාහි මානව අවශ්‍යතාවන්ට බාධා එල්ල කළ හැකි ප්‍රහාරයකි (assault). (Ercoskun, 2020). මෙහි දී ගල්ට්ටු මානව අවශ්‍යතා ලෙස ඉදිරිපත් කර ඇත්තේ පැවැත්ම, සුඛ සාධනය, නිදහස සහ අනන්‍යතාව යි (Ercoskun, 2020). මිනිසාට ප්‍රචණ්ඩත්වය ශාරීරික වශයෙන් මෙන් ම ආධ්‍යාත්මික වශයෙන් ද බලපාන බව ගල්ට්ටු අවධාරණය කරයි. තව ද ගල්ට්ටු ප්‍රචණ්ඩත්වය යන්න ප්‍රධාන කොටස් තුනක් ඔස්සේ ඉදිරිපත් කර ඇත. එනම් සෘජු ප්‍රචණ්ඩත්වය (direct violence), සංස්කෘතික ප්‍රචණ්ඩත්වය (cultural violence) සහ ව්‍යුහාත්මක ප්‍රචණ්ඩත්වය යි (structural violence) (1වන රූපය) (Ercoskun, 2020). ව්‍යුහාත්මක ප්‍රචණ්ඩත්වය සඳහා විවිධ දේශපාලනික උපක්‍රම සහ ක්‍රියා බලපාන අතර සංස්කෘතික ප්‍රචණ්ඩත්වය සඳහා බලපානුයේ එකිනෙකා අතර සිදුවන වැරදි වටහාගැනීම් හේතුවෙන් නිර්මාණය වන ද්වේෂය, හිතිය සහ වෛරය යන කරුණු ය (Ercoskun, 2020). ගල්ට්ටුට අනුව අදාශ්‍යමාන ගැටුම් සඳහා හේතු වන්නේ ඉහතින් පැහැදිලි කළ ව්‍යුහාත්මක ප්‍රචණ්ඩත්වය සහ සංස්කෘතික ප්‍රචණ්ඩත්වය යි. ව්‍යුහාත්මක සහ සංස්කෘතික ප්‍රචණ්ඩත්වය දීර්ඝකාලීන ව පැවතීම හේතුවෙන් අදාශ්‍යමාන ගැටුම් ක්‍රම ක්‍රමයෙන් වර්ධනය වී දාශ්‍යමාන ගැටුම් දක්වා වර්ධනය වේ.

1 වන රූපය (උපුටා ගැනීමකි)

ප්‍රචණ්ඩත්වය අවබෝධ කර ගැනීම සාමය සාක්‍ෂාත් කර ගැනීම සඳහා පූර්ව අව්‍යායනාවකි. ගල්කුට අනුව සාමයේ ප්‍රධාන ප්‍රභේද ද්විත්වය වන සාමාන්තම සාමය හා ධනාත්මක සාමයේ අර්ථකථනය මෙලෙසින් දැක්විය හැකි ය. සාමාන්තම සාමය වනාහි මානව ප්‍රචණ්ඩත්වය සහ යුදමය තත්ත්වයන් නොමැති වීම වන අතර ධනාත්මක සාමය වනාහි ව්‍යුහාත්මක ප්‍රචණ්ඩත්වය නොමැති වීම යි (Galtung 1964, pg 1-4). ක්‍රි.ව. 1967 වර්ෂය වන විට සාමය පිළිබඳ මෙම අර්ථකථනය තවදුරටත් වර්ධනය කරමින් ගල්කුට සඳහන් කරනුයේ සාමය පවත්වා ගැනීමට සාමාන්තම සාමය පමණක් ප්‍රමාණවත් නො වන බවත් ඒ සඳහා ධනාත්මක සාමය ස්ථාපිත කළ යුතු බවත් ය. තව ද ගල්කුට අනුව ධනාත්මක සාමය පරීක්‍ෂා කිරීමේ තත්ත්වයක් ද ඇත. ව්‍යුහාත්මක ප්‍රචණ්ඩත්වය වෙනුවට සාධාරණත්වය, සමානාත්මතාවය, සංවර්ධනය සහ සංස්කෘතික සහජීවනයේ පැවැත්ම ධනාත්මක සාමය සඳහා සුදුසු කොන්දේසි නිර්මාණය කරන බවත් සංස්කෘතික ප්‍රචණ්ඩත්වය වෙනුවට මානවවාදී කලාව, ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය සහ මානව හිමිකම් මුල්කරගත් අවබෝධයක් පැවතීමෙන් ධනාත්මක සාමයක් අත්කර ගත හැකි බවත් ගල්කුට පෙන්වා දෙයි (Ercoskun, 2020). ගල්ටුං විසින් ඉදිරිපත් කරන ලද ප්‍රචණ්ඩත්වය හා සාමය පිළිබඳ සංකල්පය සටහනක් ඇසුරෙන් මෙලෙසින් දැක්විය හැකි ය. (දෙවන රූපය)

යොහාන් ගල්කුට අනුව ගැටුම් පරිවර්තනය (transforming conflict) ද සාමය උදෙසා වැදගත්වන ක්‍රියාවලියකි. මෙහි අරමුණ වන්නේ ගැටුමක් ඇති වූ විට ඒ ආශ්‍රයෙන් නිර්මාණය වන විවිධ සිදුවීම්, හමුවන පුද්ගලයින් සහ සබඳතා වෙනස් කිරීම යි. මෙමගින් ගැටුමේ හෝ ප්‍රචණ්ඩත්වයේ ස්වභාවය පිළිබඳ ගැඹුරු අවබෝධයක් පිළිබිඹු කරන අතර දිගුකාලීන ධනාත්මක සාමයක් උදෙසා ක්‍රියා කරන බව ගල්කුටේ මතය යි.

ජගත් කිතුනු සහ සමුළුව මගින් ඉදිරිපත් කරන ලද 'සාමය සඳහා වූ සාමයික කැඳවීමක්' නමැති ලේඛනය ඔස්සේ ඉදිරිපත් වන සාම සංකල්පය කෙරෙහි මෙතැන් සිට අවධානය යොමුකර ඇත. සාමය වනාහි සෑම

<p>ප්‍රජාව හා සාමය</p> <p>Peace in the Community</p>	<p>ලෝකය සහ සාමය</p> <p>Peace with the Earth</p>	<p>වෙළඳපොල සහ සාමය</p> <p>Peace in the Marketplace</p>	<p>ජනතාව සහ සාමය</p> <p>Peace Among the People</p>
<p>අසාධාරණත්වයෙන් හෙබි සබඳතා සාමයට බාධාවක් බව.</p>	<p>සාමය ස්ථාපිත කිරීමට පරිසර සාධාරණත්වය වෙනුවෙන් කටයුතු කළ යුතු බව.</p>	<p>මූලික ලෙස ආර්ථිකයේ ඇති අසාධාරණත්වය ඉවත්කළ යුතු බව.</p>	<p>ධනය-බලය-තාක්ෂණය හේතුවෙන් ජනතාවට එල්ලවන ප්‍රචණ්ඩත්වය නවතා දැමිය යුතු ය.</p>
<p>ප්‍රචණ්ඩත්වය අභියෝගයට ලක් කිරීම සඳහා සාමයේ සංස්කෘති නිර්මාණය කළ යුතු බව.</p>	<p>මැවීම සහ ජනතාව අතර ඇති සබඳතාවේ පවතින අභියෝග ජයගැනීම.</p>	<p>ආර්ථිකයේ අසමතුලිතතාවයේ ප්‍රතිඵලයක් වන දරිද්‍රතාව තුරන් කීම.</p>	

ආගමක ම පවත්නා මූලික වටිනාකමකි. මෙම ලේඛනය හුදෙක් නාසරනයේ ජේසුස්ගේ ඉගැන්වීම් සහ බයිබලීය ඉගැන්වීම් මත පදනම් ව නිර්මාණය වූවකි. මෙහි දී කිතුනු සභාව සාමය නිර්මාණය කිරීමේ ආයතනයක් ලෙස ඉදිරිපත් කර ඇත. තව ද සාමය ළඟා කර ගැනීම සඳහා සාධාරණත්වය අවශ්‍ය වන බවත් ප්‍රචණ්ඩත්වය තුරන් කළ යුතු බවත් 'සාමය සඳහා වූ සාමයික කැඳවීමක්' නමැති ලේඛනය මගින් ඉදිරිපත් කර ඇත. ප්‍රචණ්ඩත්වයෙන් හෙබි සමාජයක් තුළට සාමය ගෙන ඒම සඳහා කිතුනුවන්ට මහත් වගකීමක් ඇති බව මෙම ලේඛනයෙන් ඉදිරිපත් කර ඇත (World Council of Churches, 2011). සාමය ස්ථාපිත කිරීමට නම් මිනිසා ව්‍යුහාත්මක ප්‍රචණ්ඩත්වය තුරන් කර සමාජයෙන් ඉවත් කළයුතු බවත් මෙම ලේඛනයෙන් ඉස්මතු කර ඇත. සාමය සඳහා පවතින කේන්ද්‍රීය මාර්ගය ලෙස මෙහි දී ඉදිරිපත් කර ඇත්තේ ප්‍රචණ්ඩත්වය තුරන් කිරීම යි (World Council of Churches, 2011). කිතුනු දෘෂ්ටි කෝණය මත පදනම් ව ප්‍රචණ්ඩත්වය නිර්මාණය කිරීම පාපයක් ලෙස මෙහි දී ඉදිරිපත් කර ඇත. සාමය බිඳ වැටුණු අවස්ථාවක සාමය ස්ථාපිත කිරීම උදෙසා සාම සාකච්ඡා සිදු කිරීම හා සාම ගිවිසුම් සිදු කිරීම ප්‍රමාණවත් නො වන බවත් එවැනි ක්‍රියා තාවකාලික බවත් මෙම ලේඛනයෙන් ඉදිරිපත් කර ඇත. මෙම ලේඛනය ඔස්සේ ඉදිරිපත් කරන සාම සංකල්පය පහත සටහන අධ්‍යයනය කිරීමෙන් මනාව පැහැදිලි කරගත හැකි වේ.

සාමය නිර්මාණය කිරීමේ මූලික ප්‍රයත්නයක් ලෙස මෙම ලේඛනයෙන් ඉදිරිපත් කර ඇත්තේ ගැටුම පරිවර්තනය කිරීම යි (transformation of conflict). පරිවර්තන ක්‍රියාවලිය ආරම්භ කළ යුත්තේ ප්‍රචණ්ඩත්වය එළිදරව් කිරීම හා සැඟවුණු ගැටුම් අනාවරණය කිරීමෙන් එම ගැටුම හෝ ප්‍රචණ්ඩත්වය සහිත සමාජයේ සිටින ප්‍රජාවට සහ වින්දිතයන්ට එහි ප්‍රතිඵලයන්හි ස්වභාවය අවධාරණය කිරීමෙනි. ගැටුම් පරිවර්තනයේ අරමුණ වන්නේ විරුද්ධකරුවාව අභියෝගයට ලක්කරමින් එම විරුද්ධකරුවාගේ අභිරුචිය වූ ගැටුම් නිර්මාණයට විරුද්ධ ව පොදු යහපත උදෙසා හැරවීම යි. එසේ කිරීමෙන් ව්‍යුහාත්මක ප්‍රචණ්ඩත්වය හෙළිදරව් කිරීමට හෝ පළිගැනීමකින් තොර ව සබඳතා යථාතත්ත්වයට පත් කිරීමට මාර්ග සකසාගත හැකිය (World Council of Churches, 2011). ගැටුම් පරිවර්තනය කිරීම සඳහා ජනයා ක්‍රියාත්මක වන ආකාරය ශක්තිමත් කළ යුතු ය.

සොයාගැනීම්

ජගත් කිතුනු සභා සමුළුවේ ‘සාමය සඳහා වූ සාමයික කැඳවීමක්’ නමැති ලේඛනයෙන් සහ යොහාන් ගල්ටුං විසින් ඉදිරිපත් වන සාම සංකල්පය පිළිබඳ සංසන්දනාත්මක විශ්ලේෂණයක් ඉදිරිපත් කෙරෙන මෙම අධ්‍යයනයේ යොහාන් ගල්ටුංගේ සාම සංකල්පය හා ‘සාමය සඳහා වූ සාමයික කැඳවීමක්’ නමැති ලේඛනයෙන් ඉදිරිපත් වන සාම සංකල්පයේ පවතින සම-විෂමතා විමසීම මෙම කොටසින් සිදු කරනු ලැබේ.

ගල්ටුංගේ සාම සංකල්පය විවිධත්වයකින් එසේත් නොමැති නම් වර්ගීකරණයකින් සමන්විත වූව ද ‘සාමය සඳහා වූ සාමයික කැඳවීමක්’ නමැති ලේඛනයෙන් ඉදිරිපත් වන සාම සංකල්පයේ විවිධත්වයක් හෝ වර්ගීකරණයක් හමු නො වේ. ගල්ටුංගේ සාම සංකල්පය ප්‍රචණ්ඩත්වය මත පදනම් වූව ද ‘සාමය සඳහා වූ සාමයික කැඳවීමක්’ නමැති ලේඛනයෙන් ඉදිරිපත් වන සාම සංකල්පය නාසරනයේ ජේසුස්ගේ ඉගැන්වීමෙන් ආභාසය වූ සාධාරණ සාමයක (just peace) පදනමින් ඉදිරිපත් කර ඇත. නමුත් ගල්ටුං විසින් ඉදිරිපත් කළ ප්‍රචණ්ඩත්වය පිළිබඳ සංකල්පය යම් ආකාරයකින් ජගත් කිතුනු සභා සමුළුව මගින් ඉදිරිපත් කළ මෙම ලේඛනයේ අන්තර්ගත ව ඇත. නිදසුනක් ලෙස සාමය ගොඩනැගීමට හෝ ස්ථාපිත කිරීමට ප්‍රථම ප්‍රචණ්ඩත්වය තුරන් කළ යුතු බව දැකිවිය හැකි ය. තවද ගල්ටුං ඉදිරිපත් කළ ව්‍යුහාත්මක ප්‍රචණ්ඩත්වය පිළිබඳ ව ‘සාමය සඳහා වූ සාමයික කැඳවීමක්’ නමැති ලේඛනයෙන් ද ඉදිරිපත් කර තිබීම විශේෂත්වයකි. ගල්ටුංට අනුව ධනාත්මක සාමයක් ස්ථාපිත කිරීම සඳහා ව්‍යුහාත්මක ප්‍රචණ්ඩත්වය තුරන් කළ යුතු වේ. එලෙසම ‘සාමය සඳහා වූ සාමයික කැඳවීමක්’ නමැති ලේඛනයෙන් ඉදිරිපත් කර ඇත්තේ ද ව්‍යහාත්මක ප්‍රචණ්ඩත්වය සමාජයෙන් තුරන් කළ යුතු බව ය. තව ද ගැටුම් පරිවර්තනය සම්බන්ධයෙන් ඉදිරිපත්වන මතය යි. ගල්ටුං මෙන් ම ජගත් කිතුනු සභා සමුළු ලේඛනයෙන් ඉස්මතු කර ඇත්තේ යම් ගැටුමකට හෝ ප්‍රචණ්ඩත්වයකට වගකිව යුතු පිරිස් යහපත් මාර්ගයක් කරා යොමු කළ යුතු බව ය. ගල්ටුංගේ සාම සංකල්පයේ හමු නො වන සාධාරණත්වය යන්න ‘සාමය සඳහා වූ සාමයික කැඳවීමක්’ නමැති ලේඛනයෙන් ඉදිරිපත් කර ඇත්තේ සාමය ගොඩනැගීමට සාධාරණය ස්ථාපිත කළ යුතු ය යන ස්ථාවරය මත පදනම් ව ය. එය මෙම ලේඛනයට ඇතුළත් වී ඇත්තේ සාමය නොමැති ව සාධාරණත්වය තිබිය හැකි ද? සාධාරණත්වය නොමැති ව සාමය පැවතිය හැකි ද? යන ජගත් කිතුනු සභා සමුළු ප්‍රකාශය මුල්කර ගනිමින් ය (World Council of Churches, 2011).

නිගමනය

ජගත් කිතුනු සභා සමුළුවේ ‘සාමය සඳහා වූ විශ්වීය කැඳවීමක්’ නමැති ලේඛනයෙන් සහ යොහාන් ගල්ට්ටු විසින් ඉදිරිපත් වන සාම සංකල්පය පිළිබඳ සංසන්දනාත්මක විශ්ලේෂණයක් ඉදිරිපත් කෙරෙන මෙම අධ්‍යයනයේ නිගමනය ලෙස ඉදිරිපත් කළ හැක්කේ සාම අධ්‍යාපනයේ පියා ලෙස හඳුන්වනු ලබන යොහාන් ගල්ට්ටුගේ සාම සංකල්පයේ අන්තර්ගත සියල්ල ‘සාමය සඳහා වූ සාමයික කැඳවීමක්’ නමැති ලේඛනයේ සඳහන් නො වුව ද ඔහු විසින් ඉදිරිපත් කළ ප්‍රධාන තේමා වූ ප්‍රවණිඛත්වය, ව්‍යුහාත්මක ප්‍රවණිඛත්වය සහ ගැටුම් පරිවර්තනය යන තේමා බහුල ලෙස මෙම ලේඛනය මගින් ඉස්මතු වන බව ය. තව ද ගල්ට්ටුගේ සාම සංකල්පය හුදෙක් දේශපාලනික හා සමාජීය ආභාසයකින් හෙබි වුව ද ‘සාමය සඳහා වූ සාමයික කැඳවීමක්’ නමැති ලේඛනයෙන් ඉදිරිපත් වන සාම සංකල්පය හුදෙක් බයිබලීය සහ සමාජීය ආභාසයකින් හෙබි ය. කෙසේ වෙතත් ‘සාමය සඳහා වූ සාමයික කැඳවීමක්’ නමැති ලේඛනයෙන් ඉදිරිපත් වන සාම සංකල්පය හා ගල්ට්ටුගේ සාම සංකල්පය අතර සම-විෂමතාවන් පවතින බැව් නිගමනය කළ හැකි ය.

ආශ්‍රිත ග්‍රන්ථ

Ayto, John. (1991). *Bloomsbury Dictionary of Word Origins*, London: Arcade Publishing.
Fitzgerald, Thomas E. (2004). *The Ecumenical Movement: An Introductory History*, Westport: Praeger Publishers.
The World Council of Churches. (1954). *What it is and What it does*. Geneva: World Council of Churches.
World Council of Churches. (2011). *An Ecumenical Call to Just Peace*. Geneva: World Council of Churches.
World Council of Churches. (2013). *Way of Just Peace*. Geneva: World Council of Churches.

ගාස්තීය සඟරා

Ercoskun, Baruk. (2020) “On Galtung’s Approach to Peace Studies,” *Lectio Socialis*, vol. 5, no. 1, pp 1.
Farneubun, Petrus K. (2013) “Understanding Christian Perception on Peace and War”, *Journal Ilmiah Hubungan International*, Vol.9, No 2, pp 107.
Galtung, Johan. (1996). *Peace by Peaceful Means: Peace and Conflict, Development and Civilization*. London: Sage Publications Ltd, pp 223-240.
Galtung, Johan. (1964). “What is peace research,” *Journal of Peace Research*, Vol. 1, no. 1. pp 1-4.

අන්තර්ජාල මූලාශ්‍රය

United States Institute of Peace. “Religious Contribution to Peacemaking: When Religion Brings Peace, Not War.” Available from <https://www.usip.org/publications/2006/01/religious-contributions-peacemaking-when-religion-brings-peace-not-war> [accessed January 18, 2024].

Beyond Romance and Courtship: A Marxist Reading of Jane Austen’s *Pride and Prejudice*

Pasan Athapaththu

සාරසංකේපය

ජේන් ඔස්ටන් විසින් රචිත ප්‍රචලිත වික්ටෝරියානු නවකතාවක් වන *Pride and Prejudice* තවමත් සාහිත්‍යමය වශයෙන් ජයග්‍රහණ අත්කරගනිමින් සිටින්නේ කාලීන ඉංග්‍රීසි ජන සමාජය සහ එහි සමාජ, සංස්කෘතික භාවිතයන්, සහ ආර්ථික බලපෑම්වලින් කාන්තා පිරිමි හැසිරීම් රටා සහ ඔවුන්ගේ අන්තර් සබඳතා ගොඩනගා ගෙන ඇති ආකාරය සියුම්ව සහ නිවැරදිව නිරූපණය කර ඇති නිසා ය. ඉංග්‍රීසි ගැමි පරිසරයේ සෞන්දර්යාත්මක විදහරය, ස්වභාවික වර්ත නිරූපණයෙහි ප්‍රවීණත්වය, සහ ඉංග්‍රීසි භාෂාවේ ඔප දමන ලද විධිමත් වාග් මාලාවක් හරහා ඉදිරිපත් කරන ලද උපහාසාත්මක සහ බුද්ධිමය සංවාදයන් නිසා *Pride and Prejudice* ඉතිහාසය පුරාවට ලියවුණු සාහිත්‍යමය නිර්මාණ අතර උසස් කලා කෘතියක් බවට පත් වී ඇත. නවකතාවෙහි වන සාහිත්‍යමය සහ විවාරාත්මක වටිනාකම හේතුවෙන් වික්ටෝරියානු සමාජය දෙස විවාරාත්මක දෘෂ්ටිකෝණයකින් බැලීමටත් නව අර්ථකථන ඉදිරිපත් කිරීමටත් ලොව පුරා පාඨකයින්ට අවස්ථාව සැලසී ඇත. මාතෘකාවේ ද සඳහන් කර ඇති පරිදි මෙම ලිපියෙහි අරමුණ වනුයේ මාක්ස්වාදී සාහිත්‍ය විවාරාත්මක කෝණයකින් නවකතාව දෙස බැලීමයි. ඒ අනුව එය ප්‍රකාශයට පත් කර වසර 300කට පමණ පසු වත්මන් සමාජයේ අප අත්විඳින සමාජ වර්ධනයන් පිළිබඳ ව මාක්ස්වාදී සාහිත්‍ය විවාරාත්මක මානයන් ඇසුරින් නවකතාවේ දිග හැරෙන කථාංග මාලාවක් විශ්ලේෂණය කර මාක්ස්වාදය උකහා ගන්නා ආකෘතීන් භාවිතයෙන් ඒවා අර්ථකථනය කර මාක්ස්වාදී විවාරාත්මක දෘෂ්ටිකෝණයකින් ජේන් ඔස්ටන්ගේ සමාජය පිළිබඳ සංජානනය ප්‍රක්ෂේපණය කිරීමට මෙම ලිපිය උත්සාහ කරයි.

ප්‍රමුඛ පද : ජේන් ඔස්ටන්, මාක්ස්වාදී විවේචනාත්මක දෘෂ්ටිකෝණය, වික්ටෝරියානු ඉංග්‍රීසි සමාජය, මාක්ස්වාදය, සාහිත්‍ය විවාරය

Introduction

Jane Austen and Her Works

Jane Austen’s enduring masterpiece, *Pride and Prejudice*, was written in 1812 and first published in 1813. Austen’s other literary works include *Sense and Sensibility* (1811), *Mansfield Park* (1814), *Emma* (1815), *Persuasion* (1817), and *Northanger Abbey* (1817). Austen’s novels are famous for the way they seem to exist in a small, self-contained world separated from the events of the larger world. During the time *Pride and Prejudice* was written, England was fighting for its life against Napoleon, and all of Europe was drenched in war and political chaos. Nevertheless, Austen makes

no mention of these events in any of her novels. Most of Austen's novels explore themes such as love, matrimony, social class, the lives of English women of the upper and middle class, domestic tranquility of the English countryside, and social etiquette. Austen's portrayal of characters is vivid and thematically relevant. *Pride and Prejudice*, in particular, showcases all the above-mentioned themes. Austen's highly selective use of diction, application of irony and her depiction of comic characters inject humor into her novels as well. As far as the textual evidence found in *Pride and Prejudice* is concerned, Austen has projected ideas of Marxism which will be analyzed with the aid of Marxist theory. For that, gaining an understanding of Marxism and its chief concerns is necessary.

Marxism and Marxist Critical Perspective

Marxism finds its origin in the joint efforts of Karl Marx, (1818-1883), a German philosopher, and Friedrich Engels (1820-1895), a German sociologist. Barry (2009) describes the main aim of Marxism as striving to “bring about a classless society, based on the common ownership of the means of production, distribution, and exchange” (p.150). Furthermore, Barry (2009) explains that “Marxism sees progress as coming about through the struggle for power between different social classes” (pp. 150-151). As a result, Marxism gradually established itself as a social, economic, and political philosophy with a radical criticism that unleashed its reformist attack on societies founded on the capitalist economic model. Thus, the class struggle for power, the unequal distribution of wealth, the hierarchical structure of the social class system, the exploitation of the lower classes and the supremacy of the upper class were often under heavy scrutiny and attack by Marxism. It is important to note that Marxism was not originally designed as a school of literary theory. However, the interpretive line of thought that Marxism advocated did not remain unnoticed for long either because its relevance and applicability were soon stressed in scholarly work, particularly in the practice of interpreting literary works. The application of Marxism in the interpretation of literary works is summarized by Foley (2019, X) in the following manner:

Marxism is at once a method of socioeconomic analysis and a call for revolutionary social transformation. It is also an interpretive framework indispensable to an understanding of the relationship between literature and society—and thus, more generally, of the connections between ideas, attitudes, and emotions on the one hand and their grounding in historical forces on the other.

This strongly suggests that the reason for the close connection that Marxist ideology establishes with literature lies in the fact that Marxism was originally a political and socioeconomic philosophy which advocated for a radical transformation in hierarchically arranged societies and the possibility that works of literature reflect such societies in which they find their origin, thereby forging an analytical lens to interpret the relationship between literature and society. Certain interesting episodes that unfold in *Pride and Prejudice* make that interpretation possible as the reasons for their occurrence come under the scrutiny of radical ideas advanced by Marxism.

Literature Review

The survey of literature conducted on the topic being addressed in this paper reveals that *Pride and Prejudice* has been approached and discussed from multiple analytical perspectives to derive new literary interpretations. Newton (1978) discusses the power imbalance between men and women in Jane Austen's time, making special reference to *Pride and Prejudice*. Sherry (1979) studies how the limits and artificial boundaries set by society at large force individuals to change their will and choices in *Pride and Prejudice*. Heaverly and Ewk (2020) focus on the inheritance system practiced during Austen's time and the overall impact of the industrial revolution on occupations. Stasio and Duncan (2007) have noticed a paradigm shift in terms of gender and marriage in the eighteenth century and how it is depicted in *Pride and Prejudice*. Magee (1987) approaches *Pride and Prejudice* from a psychological perspective, discussing the gradual psychological and personal growth of the novel's heroine. As most of the studies conducted in this area of research have limited their scope to either feminist ideology or marriage apart from a few studies conducted on the economic and social conditions that prevailed during Austen's time, this paper finds its topic not addressed before from a Marxist standpoint and hence applicable to fit the identified gap.

Methodology

This research paper employs a Marxist critical lens to analyse Jane Austen's *Pride and Prejudice*, moving beyond the traditional exaggerated romantic narrative to expose the underlying socio-economic forces that shape the characters' lives, their interpersonal relationships, and decision making.

Three research questions were formulated in line with the topic of this paper to guide its discussion:

1. What aspects of the novel come under the scope of Marxist ideology?

2. In what ways does the text invite one to critique oppressive socioeconomic forces that prevailed in British capitalist society?
3. How does *Pride and Prejudice* challenge capitalist values?

This study will draw upon core Marxist concepts like class struggle, materialism, and call for a radical social transformation. By employing close reading as the textual analysis strategy, this paper will examine how the landed gentry and the mercantile class exploit their positions for economic gain, affecting the lives of individuals such as Elizabeth Bennet.

Findings and Discussion

Matrimony as a Means of Financial Survival

Love, courtship, and matrimony play a predominant role in Austen's novels. In *Pride and Prejudice*, Austen reveals how women of ordinary family backgrounds become so desperate to get married when they reach adolescence in order to save a financially secure spot for themselves in the future. Austen's characters usually belong to families with little or no economic means. Consequently, money becomes a persistent and unavoidable issue in their lives and the pressure to obtain a financially secure future becomes the primary goal for women. Considering the economic pressure that constantly threatens families of young nineteenth century women and the various characters depicted within Austen's novels, an understanding of the role of Marxist criticism and its application to Austen's novels becomes imperative. The very opening line of *Pride and Prejudice*, "It is a truth universally acknowledged that a single man in possession of a good fortune must be in want of a wife" (Austen, 1995, p.1), establishes the pursuit of marriage as central to the social world of the English gentry and underscores how important it was for women with less fortune in Austen's time to find a male companion with wealth and a steady income to secure themselves from financial burdens. Mrs. Bennet, in particular, is so desperate to get her daughters married. It is worth raising the question why Mrs. Bennet is so desperate to get her daughters married to wealthy men. It could be attributed to the economic frustration created by the prevailing socio-economic situation at that time. Moreover, according to the laws of inheritance of Austen's time, women who belonged to the middle class were not entitled to inherit their father's wealth. Consequently, they are forced to find a way to marry someone who is rich and that person belonging to the upper class was considered a huge achievement for women. This is aptly summarised by Humes (2012), according to whom the "foundational reality underlying all of

Austen's novels is painfully simple: a genteel woman must either have money or marry money" (p.293). The Bennet daughters in *Pride and Prejudice* face the same situation. Marxism criticizes this inequality of the distribution of wealth and such rigid laws of inheritance by which young middle-class women have been deprived of inheritance. Consequently, *Pride and Prejudice* can be seen as a critique of class values because it describes the struggle of the middle classes firsthand from the Bennets' situation with regard to entailments versus the upper class that can inherit easily. This caused women in the middle class to desperately marry up in society. In support of this view, Magee (1987) notes that some of Austen's novels feature "a young woman entering society in search of a husband to provide her with virtually the only career then open to a woman-that is, marriage" (p.198). This desperate desire for ease of financial burden represents the struggle between classes throughout history.

Power and Influence of the Upper Class

Austen perfectly captures the image of the upper-class English woman in *Pride and Prejudice* in her deft caricature of Lady Catherine de Bourgh and by making her the vehicle of capitalist conservative thought. Lady Catherine de Bourgh manages to maintain control over Mr. Collins, who behaves as a medium of spreading her popularity, the kindness she has bestowed upon him and her interests among her acquaintances. Consequently, Lady Catherine naturally turns into a type of judge, dictating to others what behaviour and decorum are appropriate in their household and social interactions. Chapter twenty-nine, in which Elizabeth and the company visit Rosings for dinner, provides an account of Lady Catherine's disposition thus: "When the ladies returned to the drawing room, there was little to be done but to hear Lady Catherine talk, which she did without any intermission till coffee came in, delivering her opinion on every subject in so decisive manner as proved that she was not used to have her judgment controverted. She enquired into Charlotte's domestic concerns familiarly and minutely and gave her a great deal of advice as to the management of them all" (Austen, 1995, p.159). This exemplifies the fact that the social class system that existed at that time had vested a significant amount of power in the upper class, allowing them to judge the behaviour of those who were considered subordinate to it. According to Eagleton (1976), the fact that one social class exhibits power over the others is "either seen by most members of society as 'natural' or not seen at all" (p.5). This is evident in Lady Catherine's reaction to the news of the relationship between Darcy and Elizabeth. When the unforeseen news of their relationship reaches Rosings, Lady Catherine becomes furious and immediately visits the Bennet family to express her disapproval. She suggests that Elizabeth's entrance to their family

and particularly their social class is morally wrong. Lady Catherine degrades Elizabeth thus: “while in their cradles, we planned the union; and now, at the moment when the wishes of both sisters would be accomplished, in their marriage, to be prevented by a young woman of inferior birth, of no importance in the world; one wholly unallied to the family” (Austen,1995, p.344). Their conversation eventually turns into a verbal sparring and Lady Catherine rebukes Elizabeth saying that, “The upstart pretensions of a young woman without family, connections, or fortune. Is this to be endured! But it must not, shall not be. If you were sensible of your own good, you would not wish to quit the sphere in which you have been brought up” (Austen, 1995, p.345). Lady Catherine is class-conscious and her confrontational encounter with Elizabeth reveals that she would never allow a woman of a lower class to enter her social rank. Elizabeth defends herself against Lady Catherine’s verbal onslaught saying that, “He is a gentleman; and I’m a gentleman’s daughter; so far we are equal” (Austen, 1995, p.345). Elizabeth boldly asserts her freedom of mind and suggests that despite the fact that she and Darcy belong to different social spheres, prejudice based on class and class distinction possesses no worth when compared to the virtue of one’s morality, affection, and integrity. Furthermore, her reply to Lady Catherine further suggests that if there is any inequality between them, it is not created by either she or Darcy, but by the society and the economy and that neither of them has to fall victim to it.

The Mirror Image of Victorian England

According to Marxist literary criticism, “a writer’s social class, and its prevailing ideology (outlook, values, tacit assumptions, half realized allegiances, etc.) have a major bearing on what is written by a member of that class” (Barry, 2009, p.152). This has also been noted by Abrams (1993), according to whom Marxist literary criticism does not consider a literary work that belongs to a historical period as an isolated product made in accordance with predetermined artistic standards, but as a product of the social, economic and ideological determinants specific to that period, the reason for which being the primary focus of Marxist literary criticism is placed on the examination of the “relation of a literary product to the actual economic and social reality of its time and place”(p.242). In fact, considering the textual evidence in *Pride and Prejudice* and referring to the hierarchically arranged social class structure, the class struggle against alienation and the desperate need for social elevation, it is fair to assume that the socio-economic conditions of each class were determined by material realities of society or rather, as put by Bressler (2011), based on “varying ways the members of society work and use their economic resources” (p.176), which have placed lower classes at a financially disadvantaged position. As mentioned by Barry

(2009), the inevitable consequence of the ongoing competition between social classes for economic, social, and political advantage is the exploitation of one social class by another. As for Gintis (1972), the reason for this competition between the social classes is because society based on capitalism instills in both men and women a sense of materialism, competition, obedience to authority, and status consciousness. In *Pride and Prejudice*, Austen paints the realities of her own society in which the upper class struggles to remain in the dominant position wielding the power that society has granted it, the middle class wrestles for recognition, social elevation and avoids exploitation of the upper class. Austen wrote about the upper class and the middle class and she herself belonged to the latter. However, it would sound strange if it was assumed that all that Austen's authorship wanted to present to the world was the class struggle that was taking place during her time, because at the center of attention in *Pride and Prejudice* are its two main characters who eventually find themselves romantically attracted to each other after a remarkable transformation in terms of their line of thinking and their miscalculated judgements are eventually rectified. Nevertheless, what is being silently unmasked amidst both reciprocated and unreciprocated love, conversations filled with wit and humor, urgent match-making that result in both satisfaction (the case of Mr. Collins and Charlotte Lucas) and trouble in paradise (the case of Lydia Bennet and Geroge Wickam), criticisms of class, desperate talks on rights of inheritance and the other events that unfold in *Pride and Prejudice* cannot be kept out of the discussion because they paint the unseen image of Austen's contemporary British capitalist society, reinforcing the Marxist idea that a work of literature reflects the very society in which it is produced.

A Challenge to a Prolonged Social Norm

The matrimonial union that Darcy and Elizabeth eventually form is the ultimate defiance of a deeply entrenched social norm and practice that calls, inadvertently, for a revolutionary social transformation, at least in terms of the line of individual thinking. It reinforces Karl Marx's idea of a society independent of class divisions between socio-economic groups. At first, Darcy appears to be proud, condescending, and overly class-conscious but his pride and misjudgments are put to the test by Elizabeth's character. As a result, Darcy's improved character chooses to disregard Elizabeth's disputed pedigree and social standing. When Elizabeth asked him why he admired her, Darcy replies, "For the liveliness of your mind, I did" (Austen, 1995, p.370). According to Austen, in order for a marriage to be both joyous and successful, love and affection must come first for both men and women regardless of the position that they occupy in the social hierarchy. The social class system is an inevitable by-product of the economy which is used as a criterion to judge and

standardize a person's character and most importantly to determine their position in the social hierarchy. Austen, on the other hand, emphasizes the idea that individuals should define themselves regardless of class or social rank. According to Awan & Nasir (2018), "Austen portrays Darcy and Elizabeth at an equal status at the end because she wants to present the idea that it is not wealth or the class but intellect which keeps one's identity even in the material-based world" (p. 665). There is a quotation that is widely attributed to the prominent Marxist Bertolt Brecht who is supposed to have famously said that "Art is not a mirror held up to reality but a hammer with which to shape it" (Foley, 2019, p.156). The two metaphors that appear in the quotation i.e. mirror and hammer could refer to two different actions in which art is involved. The former could mean the use of art to passively present a mere reflection of society while the latter strongly suggests the capacity of art to be a catalyst of radical social transformation. The thought further implies that art should be a vehicle of change, a tool for challenging norms that remain unchallenged, questioning authority that has not been questioned yet, and revealing injustice that has never been brought to light. This approach to literary work prompts the viewers to deviate from their conformist approach to interpreting art and instead view a literary work from a critical lens. In light of the argument presented above, it could be said that *Pride and Prejudice* offers the reader a different and at the same time a radical perspective to ponder over marriage rather than perceiving it as a mere strategic means of securing an opportunity for upward social mobility or achieving financial security. The matrimonial union formed between Darcy and Elizabeth is not just a result of their strong attachment to each other, but the collective effort they put to challenge an entrenched social norm which would have remained untouched had it never been questioned. Thus, their matrimony is the hammer that dismantles the opposition, and when read as a whole, so is *Pride and Prejudice*, in a way, a 300-page-long textual hammer that strikes an invisible blow to the uncompromising capitalist ideological wall of Austen's own society.

Conclusion

In summary, this paper highlights the feasibility of applying the Marxist critical perspective to the analysis of a selected literary work, particularly when the text's content finds itself at the forefront of the radical ideas advanced by Marxist political and socio-economic theory. *Pride and Prejudice*, the famous and perhaps the most successful novel ever written by Jane Austen, reflects and supports several Marxist ideas despite the fact that she deploys her skillful authorship to project romance, courtship, and matrimony as its predominant themes. It is now quite clear that *Pride and Prejudice* paints the picture of the hierarchical social class system that existed during Austen's

time, class struggle, the domineering position of the upper-class gentry, its exploitation of the lower classes, and most importantly, Austen's own view of society and matrimony. Austen presents in *Pride and Prejudice* the requirements for a perfect society that does not prioritise social class or wealth over individual choice. In fact, *Pride and Prejudice* reflects the very society in which it was produced. Thus, it may not be unreasonable to argue in favor that *Pride and Prejudice* can be viewed through the lens of a Marxist critical perspective in light of the textual evidence it presents in support of several radical ideas advanced by the Marxist school of critical thought. The Marxist interpretation so derived reveals in this paper that *Pride and Prejudice* masks a criticism of the very capitalist society it was produced in and covertly advocates for a radical reform as there is an implied appeal for a radical social transformation which is manifested in the form of a presumptively romantic union between the two main characters.

References

- Abrams, M.H. (1957) *A Glossary of Literary Terms*. 6th edn. Wadsworth Publishing Company.
- Austen, J. (1995) *Pride and Prejudice*. London: Penguin Books.
- Awan, A.G. and Nasir, A.A. (2018) 'Matrimonial Issues and Marxist Approach in *Pride and Prejudice* by Jane Austen', *Global Journal of Management, Social Sciences and Humanities*, 4(3), pp. 651–676.
<http://www.gjmsweb.com.editor@gjmsweb.com>.
- Barry, P. (2009) *Beginning Theory: An Introduction to Literary and Cultural Theory*. 3rd edn. Manchester: Manchester University Press.
- Bressler, C. E. (2011) *Literary Criticism: An Introduction to theory and practice*. 5th edn. Boston: Pearson Longman.
- Eagleton, T. (1976) *Marxism and Literary Criticism*. London: Routledge.
- Foley, B. (2019) *Marxist Literary Criticism Today*. London: Pluto Press.
- Gintis, H. (1972) 'Alienation and Power', *Review of Radical Political Economics*, 4(5), pp. 1–34.
<https://doi.org/10.1177/048661347200400501>.
- Heaverly, A. and Ewk, E.N. (2020) 'Jane Austen's View on the Industrial Revolution in *Pride and Prejudice*', *Linguistics and Literature Journal*, 1(1), pp.1-6.
- Hume, R.D. (2012) Money in Jane Austen. *The Review of English Studies*, 64(264), pp. 289–310.
<https://doi.org/10.1093/res/hgs054>.
- Magee, W.H. (1987) Instrument of Growth: The Courtship and Marriage Plot in Jane Austen's Novels. *The Journal of Narrative Technique*, 17(2), pp.198-208.
- Newton, J.L. (1978) '*Pride and Prejudice*: Power, Fantasy, and Subversion in Jane Austen', *Feminist studies*, 4(1), pp.27-42.
- Sherry, J. (1979) '*Pride and Prejudice*: The Limits of Society', *Studies in English Literature, 1500-1900*, 19(4), pp.609-622.
- Stasio, M.J. and Duncan, K. (2007) 'An Evolutionary Approach to *Jane Austen*: Prehistoric Preferences in *Pride and Prejudice*', *Studies in the Novel*, 39(2), pp.133-146.

A Comparative Study on Superstitions in Sri Lanka and Germany

Sasangi Wijewardhana

සාරසංකේපය

මිථ්‍යා විශ්වාස යනු විවිධ සංස්කෘතීන්ට අයත් මිනිසුන් අතර පවතින විශ්වාසයන් ය. ඒවා ප්‍රධාන වශයෙන් පොදු භාවිතයන් ලෙස වර්ධනය වී එක් පරම්පරාවකින් ඊළඟ පරම්පරාවට සම්ප්‍රේෂණය වූ විශ්වාසයන් හෝ අදහස් වේ. එමනිසා, මිථ්‍යා විශ්වාසයන් බොහෝ විට ජනවාර්ගික-ආගමික පසුබිම හා ප්‍රජාවන්ගේ සංස්කෘතියට සම්බන්ධ වේ. මිථ්‍යාදෘෂ්ටියෙහි ගූභ ලක්ෂණ සහ අගූභ ලක්ෂණ යනුවෙන් අංශ දෙකකි. මිථ්‍යා විශ්වාසවලට හේතුව කුමක්දැයි ජනතාව නො දනිති. කෙසේ වෙතත් ධනය අහිමි වීම, සෞඛ්‍යය, සෘණ පාලනය කළ නො හැකි සිදුවීම් හෝ ක්‍රියාවන් ගැන ඔවුන් තුළ ඇති බිය මිථ්‍යා විශ්වාස කිරීමට ඔවුන්ව පොලඹවයි. ප්‍රධාන වශයෙන් එක් සංස්කෘතියක් කෙරෙහි අවධානය යොමු කරමින් මිථ්‍යා විශ්වාස පිළිබඳව බොහෝ අධ්‍යයනයන් සිදු කර ඇත. එබැවින් මෙම අධ්‍යයනය ප්‍රධාන වශයෙන් අවධානය යොමු කරනුයේ සංස්කෘතික බලපෑම් හේතුවෙන් මිනිසුන්ගේ දෘෂ්ටිකෝණයන් බොහෝ දුරට වෙනස් වන බැවින් ආසියානු සහ යුරෝපීය මිථ්‍යා විශ්වාසයන්, එනම් ශ්‍රී ලංකාව සහ ජර්මනිය අතර සංසන්දනය කිරීම සඳහා ය. එය ද්විතීයික දත්ත සහ ප්‍රමාණාත්මක දත්ත විශ්ලේෂණය හරහා සිදු කෙරේ. තොරතුරු රැස් කිරීම සඳහා ප්‍රශ්නාවලිය භාවිත කිරීමෙන් මිථ්‍යා විශ්වාසයන් පිළිබඳ අදහස් එකතු කරනු ලැබේ. ඉලක්ක කණ්ඩායම සෑම රටකින්ම වයස අවුරුදු විස්සේ සහ හැට අතර වැඩිහිටියන් වේ. මෙම අධ්‍යයනයේ අරමුණ වන්නේ දෙරට අතර මිථ්‍යා විශ්වාසවල සමානකම් හා වෙනස්කම් තිබේ ද යන්න සොයා බැලීම වන අතර ප්‍රධාන අරමුණ වන්නේ ඒ ඒ සංස්කෘතියට අනන්‍ය වූ මිථ්‍යා විශ්වාසයන් පිළිබඳ දළ විශ්ලේෂණයක් ලබාදීමයි. මෙම අධ්‍යයනයේ ප්‍රතිඵල විදේශ භාෂාවක් ලෙස ජර්මානු සිසුන්ට සහ ශ්‍රී ලංකාව සහ එහි සංස්කෘතිය ගැන උනන්දුවක් දක්වන ජර්මානු විද්වතුන්ට සහ සිසුන්ට ප්‍රයෝජනවත් වනු ඇතැයි අපේක්ෂා කෙරේ.

ප්‍රමුඛ පද : ජර්මනියේ මිථ්‍යා විශ්වාස, විශ්වාස, ශ්‍රී ලංකාවේ මිථ්‍යා විශ්වාස, සංස්කෘතිය, සම්ප්‍රදාය

Introduction

This paper is about the similarities and differences of German and Sri Lankan superstitions. The research is titled as follows, A Comparative Study of Superstitions in Sri Lanka and Germany. In 1823, Johann Wolfgang von Goethe said, "Superstition is the poetry of life". Superstition is the belief in the effects of supernatural powers. Some synonyms for the word superstition are delusion, heresy, idolatry, and idol worship.

Although people do not know the reasons for superstitions, the fear they have in life regarding the loss of wealth, prosperity, and health motivates them to believe in superstitions (Aarnio, 2007 Malinowski 1948). In addition, it is the negative and uncontrollable events or actions in life that are the motivators for superstitious beliefs (Vyse, 1997). People are more likely to engage in superstitious behaviour when they are experiencing bad times (Ng, Chong and Du, 2010). When circumstances are uncontrollable or uncertainty and risk are high, people seek to use superstition as a means of influencing or controlling outcomes (Poologasingam and Perera, 2021).

This paper will focus on the following key question: What do Sri Lankans and Germans have in common and what makes them different? Here, the superstitions of the two countries will be presented and a comparison will be made in order to do research on whether there are similarities or differences.

In addition, it will focus on the following sub-questions of the research: What kind of superstitions do adults believe in? What kind of actions are influenced by superstitions? And what kind of attitudes do adults have towards superstitions?

In most cases, the culture and traditions are very different from one country to the next. People who live in different societies, as well as on different continents, also have different types of attitudes or points of view. When it comes to superstitions, religions play an important role. For instance, in Sri Lanka, the most popular religions are Buddhism, Hinduism, Islam, and Christianity. On the other hand, in Germany, only Christianity and Catholicism are the most prevalent religions. It is therefore useful to compare the superstitions between these two countries and highlight the similarities and differences.

Many of the studies that have been done on superstitions so far have focused on one culture or on the people who have the most popular superstitions. However, I have also been able to find a lot of research that focuses on the number of people who are superstitious. Therefore, the focus of this paper has been a comparison of superstitions in both Sri Lanka and Germany as these two countries are on different continents, namely Asia and Europe.

There has been very little research on this topic and hopefully this research will contribute to filling this gap in the future. The research will compare the perspectives of people from both countries on superstitious beliefs and explore the attitudes of adults to superstitious beliefs.

Literature review

1. Superstition

In everyday life, superstitions are likely to influence a wide range of decisions and activities (Delacroix and Guillard, 2008). There are many superstitions in the world that are believed to be based on religions, ancient stories, legends, fortune-telling and personal experiences (Hira *et al.*, 1998). Superstitions are a set of beliefs, ideas or theories (Vyse, 1997) that have prevailed in the human community over a long period of time (Carlson, Mowen, and Fang, 2009).

The concept of superstition varies according to scientific or religious viewpoints of those who hold it (Meyer, 1884, 7) and according to the country concerned (Delacroix and Guillard, 2008). The definition of the word superstition is therefore a major problem (May, 2014).

There are a number of different definitions of the word superstition. A major difficulty in defining the term arises from the fact that superstition can only be talked about on higher cultural levels. That is, only when the content of the superstition is partly contrary to religious beliefs and partly contrary to scientific knowledge of a particular time (Lehmann, 1908, 3). Most authors describe superstition as beliefs or behaviours that are in contradiction to rational norms within a particular society (Delacroix and Guillard, 2008). This means that superstitions cannot be interpreted or explained in terms of religious beliefs that are not considered to be irrational by members of a particular society (Campbell, 1996).

A superstition is not a fact, but rather a positing of a particular belief (Brückner 1999). When defining superstition, some researchers have stressed that superstition involves a specific action for a specific purpose (Campbell, 1996). Superstition is the unfounded beliefs and methods that come from the general public and they are not compatible with the level of enlightenment (Vyse, 1997). Superstitions are always related to irrational or false beliefs (Jahoda, 1971) and are an attempt to control good or bad luck (Kramer and Block, 2011).

There are also different definitions of superstition in most dictionaries, which is a reflection of the confusion around the term. This is clearly illustrated by the English definitions from the Cambridge and Oxford dictionaries. The Cambridge dictionary defines superstition as a belief that is not based on reason or scientific thought and that explains the causes of events in a way that has something

to do with magic. The Oxford dictionary defines superstition as a belief that certain events will happen in a way that cannot be explained by reason or science, and that certain events will bring good luck or bad luck.

Carlson, Mowen, and Fang (2009), states that superstition is generally understood as the practised beliefs of people based on ancient notions of magic and the ideas that have developed as common practices that are not explicitly based on scientific knowledge.

The overall picture of superstitious beliefs is ambiguous and still needs further description and explanation (Lindeman and Aarnio, 2007). The term 'superstition' has a much broader meaning (Keurst, 1939, p. 673). For this reason, I will use my own definition of superstition in this study. It is as follows. Superstition is the belief in supernatural forces that cannot be explained by reason or science, and that are the source of good or bad luck in certain events.

2. Omen

Omens are parts of faith and superstition. Omens of good fortune and bad fortune, in which people have had faith for a long time, are part of oral literature. In oral literature (Chandana, 1992, p. 6), both belief and superstition play an important role. The relationship between the human being and the environment is a very close one. People have a great love for animals and plants.

It is for this reason that they are convinced that there is a type of communication about disasters, sufferings, and good things that can happen in the future (Chandana, 1992, p. 8).

There seems to have been a long tradition of believing that if something happens after another similar thing, even though there may not seem to be a clear connection between them, this is the cause of the first thing, and that the repetition of such things is a sign or premonition of something to come (Chandana, 1992, 8). The belief in omens, which is based on fear and hope, has been accepted over time, not only as a system of customs and traditions, but has also been attributed with the ability to guide human and social behaviour (Chandana, 1992, p. 8).

Omens are a form of superstition. They are based on the belief that a particular event or situation will occur to bring good fortune. Omens have their origin mainly in underdeveloped societies.

They then became an integral part of the lives of people as they were passed on from generation to generation (Amarawansa, 2020, p. 88).

The belief in omens was considered by some to be a superstition that played an important role in rural society (Chandana, 1992, p. 8). It is not possible to determine the origin of the omen, but the word is considered by the people to be an omen (Chandana, 1992, p. 17). It can be assumed that the belief in omens is particularly widespread in the societies of South Asia. The Buddha attests to the existence of such beliefs in India (Jayakodi, 2015, p. 303).

These omens have been described by some people as superstitious (Jayakodi, 2015, p. 304). Superstitions can be grouped as prophecy, magic, astrology, omens, kili, and so on (Rathnapala, 1995, p. 50). Since superstition is a collective term, my use of omens in this study is synonymous with superstition. I will also refer to omens as superstitions for the purposes of this paper.

3. Astrology

Astrology is a part of science that is based on geography and astronomy with the help of mathematics (Silva, 1994, p. 9). Astrology and religious beliefs are also related to the science of astronomy. Buddhist, Catholic and other religious leaders have often been involved with these sciences. It can therefore be assumed that the development of astrology occurred against a religious background (Silva, 1994, p. 12).

Astrology means to light up and to shine. It is called astrology because it is a method of explanation of facts on the basis of the brilliance of the planets and stars (Sisirakumara, 1988, p. 9). In general, astrology is described as the science that establishes the relationship between the movement and radiation of stars, planets and other objects distributed in the universe and the physical and psychological changes of human beings or inhabitants of the earth (Silva, 1994, p. 9).

In astrology, fortune telling consists of the interpretation of the influence of the stars and planets on terrestrial affairs and human destiny, and involving the forecasting of terrestrial and human events through the observation and interpretation of the fixed stars, the sun, the moon and the planets (Britannica pp. 20-23).

According to Greek tradition, the sky is divided into the twelve constellations of the zodiac, and the bright stars that rise at certain intervals have a spiritual influence on human affairs (Britannica 2023). Astrology has been around since time immemorial. Thanks to modern technology, it has developed faster than ever before and is based on science. Astrology, which has evolved from theories and principles of the Egyptians, the Babylonians and the sages of antiquity, is a great service that has an impact on all aspects of human life (Silva, 1994, p. 10).

Methodology

The methodology plays a very important role in a research study. As it is very important for the realisation of the paper, I will explain the research materials and data collection methods of the paper.

This research is a quantitative research. For this research, it was decided to collect the views of adults. The main aim was to draw attention to adults' attitudes towards different superstitions and to find out their ideas and opinions about them. Adults aged between 20 and 60 were interviewed in order to obtain a diversity of views. The selection of adults from both countries was random. I tried to select respondents not only from particular states, but also from rural and urban areas. In order to get a broader range of ideas, great attention was also paid to the age and gender of the respondents. My plan was to have a total of 60 Sri Lankan respondents and 60 German respondents. However, I was only able to get responses from 58 Germans. In contrast to the Germans, I had 60 people available to interview in Sri Lanka. In total, I received 118 responses from both countries.

I used books, trustworthy websites and online magazines as secondary research material to find the data about superstitious beliefs not only from Sri Lanka but also from Germany. For a topic such as this, the closed and semi-open interview is an effective way of collecting data from adults, as it does not require the data to be detailed or in-depth. For this reason, the questionnaire will be used as the research material.

The questionnaire begins with a request for the respondent's personal details. The questions are the same in both countries. The only difference is the language used. The questions for the German respondents are written in German and the questions for the Sri Lankan respondents are written in Sinhala. There are closed questions as well as open and semi-open questions. The questions relate

to the age, gender, federal state, place of residence, occupation, religion and level of education. These factors will then be the basis for an analysis of the attitudes of the adults.

In describing the other questions in the questionnaire, eleven questions were prepared in Sinhala to gauge the attitudes or thoughts of Sri Lankan adults towards superstition. Eleven questions have also been prepared in the German language for the German adults. All the questions are in multiple choice format. The main research question and the sub research questions are covered by the questions in the questionnaire.

The data collected by means of the questionnaires has been analysed statistically. The aim of this content analysis is the analysis of the data by two different groups and the identification of differences and similarities between these groups. For this reason, my final analysis was a statistical analysis of the data from the questionnaires. My method of analysis was descriptive statistics with the use of the t-test. I did all the data analysis with the help of Excel.

The Objective of the Research

The purpose of this research is to investigate the similarities and differences between the superstitions of the two countries. It aims to give an overview of superstition in both countries and to find out what actions still influence superstition. Another aim of the study is to get an overview of the attitudes of adults towards superstition.

It is expected that the results of this study will be useful for the students of the programme: German as a Foreign Language, students studying German at school and people interested in culture in Germany and Sri Lanka.

Analysis and Findings

The results clearly show that there are both similarities and differences between superstitions and superstitious attitudes among adults in both countries. A closer look at the superstitions in both countries reveals similarities. I found some of these superstitions after studying this research paper.

For example, in Sri Lanka there is a superstition that people put their right leg forward when they start a journey or do an important action. I found the same superstition in Germany. The only

difference between the two countries is how the Germans apply this superstition when they get up in the morning. From the results of the survey, it is clear that such superstitions do exist in Germany, but that Germans do not care about them at all. In contrast to Germany, there are some adults in Sri Lanka who believe in it. It should be mentioned here that although it is the same superstition, the attitude of the adults in the two countries is different.

Another superstition that is common in both countries is that about owls. The call of an owl brings bad luck. This superstition is found in both countries. However, the results of the study show that it is not very widespread in either Sri Lanka or Germany. The attitudes of adults in both countries towards this superstition are similar.

I found that not only the majority of Sri Lankan adults, but also the majority of German adults do not consider 13 to be an unlucky number. This is not a superstition that exists only in Sri Lanka or only in Germany, but a superstition that is widespread worldwide. In Germany, however, we have a superstition about the ladder. As a rule, people do not walk under a ladder because they believe it can bring bad luck. In connection with the number 13, some Germans believe that walking under a ladder brings bad luck.

Analysis of the results shows that the number of respondents from both countries who do not read their zodiac sign at all is significantly lower than the number of respondents from both countries who do read their zodiac sign. One striking similarity is that both Germans and Sri Lankans read their zodiac signs from time to time. This is well known in both Sri Lanka and Germany. The only difference between the two countries is that Sri Lankans find out about it from newspapers and television, while Germans look it up on the internet.

There are a number of ways to influence superstition. It is clear from the results of the survey that people still believe in and participate in these practices. It is noteworthy that the majority of German adults believe in superstitions related to marriage or matrimony more than Sri Lankan adults. Not only when it comes to marriage, but also when Germans meet a chimney sweep on the way to a trip, they believe it will bring them good luck. I was right, because Germans still believe in this superstition. Unlike the Germans, Sri Lankans are not completely convinced by this superstition. The percentage is small compared to Germany, but there are still some adults who believe in this superstition.

However, the horoscope is only important for one part of Sri Lankans' lives. This is illustrated by the results of the survey. The horoscope does not play a major role in the lives of Germans. However, they often read the signs of the zodiac.

An analysis of the attitudes of adults in both countries towards superstition reveals both similarities and differences. It is striking that the majority of adults in both countries believe in only some of the superstitions. The number of adults who completely believe in superstitions is much lower than the number of adults who partially believe in superstitions. This is true in both countries. It is therefore a common feature of both countries. Most importantly, the number of adults who do not believe in superstition is also very low in both countries.

The data analysed above suggests that there are both similarities and differences between the attitudes of adults in Germany and Sri Lanka towards superstition. The majority in both countries believe in only some superstitions, although there are many superstitions. Interestingly, Germans are more superstitious about some types of superstitions than Sri Lankans. Nevertheless, it can be said that both German and Sri Lankan adults are not completely superstitious, but only believe in some types of superstition.

Conclusion

The aim of this paper is to present and compare the superstitions and attitudes of adults in Sri Lanka and Germany. Here is a summary of the main findings, a description of the limitations of my work and suggestions for further research.

The main findings of this study are:

- I. There are both similarities and differences in superstitions in Germany and Sri Lanka. However, these similar superstitions are sometimes perceived differently by adults in Germany and Sri Lanka.
- II. German and Sri Lankan adults do not believe in all superstitions, but they do believe in some of them. In some places, German adults are more superstitious than Sri Lankan adults, and conversely, Sri Lankan adults believe in some superstitions more than German adults.
- III. Not only the German adults but also the Sri Lankan adults still believe in superstitions related to people's daily activities.

IV. The attitude of adults from both countries towards superstitions is always influenced by the situation.

From all these results it can be concluded that both the main and secondary research questions of this paper have been successfully answered. All the theoretical assumptions made in the run-up to this work have proved to be correct. Although Germany is located in Europe, where modernisation and globalisation are well advanced, adults in Germany, like adults in Sri Lanka, still believe in superstition. However, it should be noted that they only believe in a certain type of superstition. These are mainly superstitions about averting misfortune and bringing prosperity, happiness and health.

The attitudes of adults towards superstition and whether there are similarities or differences are the focus of this study. I encountered many difficulties in carrying out this work. It was very difficult to define what superstition means because it has many different meanings. Although some researchers have done research on this topic, there is no specific definition. Therefore, I suggest that it would be helpful to conduct some research on this topic in the future.

I would also like to point out that I only had 60 adults from one country as a sample for this study. Therefore, I was only able to analyse some personal information as the sample was too small. I suspect that with a larger sample you can analyse information better and present results in more detail. My work also has a limitation in terms of age. It was decided to include not only adults between the ages of 20 and 60, but also adults from selected countries. The broader the study, the more successful it will be.

References

- Aarnio, K. (2007) *Paranormal, superstitions, magical, and religious beliefs*. Helsinki: University of Helsinki, Department of Psychology.
- Amarawansa, P. (2020) 'Binthenne Suda-Asuba Nimithi Pilibada Wimarshanayak', *Journal of Sinhala Studies*, 1(1), pp. 85–101.
- Britannica (2023) *Astrology*. Available at: <https://www.britannica.com/topic/astrology> (Accessed: 9 September 2023).
- Brückner, W. (1999) *Zur Einleitung*. Zürich, pp. 11–13.
- Campbell, C. (1996) 'Half-belief and the paradox of ritual instrumental activism: A theory of modern superstition', *The British Journal of Sociology*, 47(1), pp. 151–166.

- Carlson, B.D., Mowen, J.C. and Fang, X. (2009) 'Trait superstition and consumer behavior: Re-conceptualization, measurement and initial investigations', *Psychology & Marketing*, 26(8), pp. 689–713.
- Chandana, O. (1992) *Nuwarakalawiye Nimithi Janashruthi Paryeshanaya*. Rathmalana: Pethikada Verlag.
- Delacroix, E. and Guillard, V. (2008) *Understanding, defining and measuring the trait of superstition*. Paris: Dauphine University.
- Hira, K., Fukui, T., Endoh, A., Rahman, M. and Maekawa, M. (1998) 'Influence of superstition on the date of hospital discharge and medical cost in Japan: Retrospective and descriptive study', *British Medical Journal*, 317, pp. 1680–1683.
- Jahoda, G. (1971) *The Psychology of Superstition*. London: Penguin.
- Jayakodi, J.A.N.A. (2015) 'Sri Lankeeya Gemi Samajaye Wishwasa Paddathiyak wana Nimithiwala Samajeeya Karyabaryaya Pilibada Wimasumak', in Herath, D.M.S.K., Joseph, F.N., Gunasinhe, E.W.A.H.C. and Premarathna, J.M.U. (eds.) *Sarasavi Leeka – 2015*. 4th edn. Kelaniya: University of Kelaniya, pp. 303–313.
- Keurst, A.J.T. (1939) 'The acceptance of superstitious beliefs among secondary school pupils', *The Journal of Educational Research*, 32(9), pp. 673–685.
- Kramer, T. and Block, L. (2011) 'Nonconscious effects of peculiar beliefs on consumer psychology and choice', *Journal of Consumer Psychology*, 21(1), pp. 101–111.
- Lehmann, A. (1908) *Aberglaube und Zauberei: Von den ältesten Zeiten an bis in die Gegenwart*. 2nd edn. Stuttgart: Ferdinand Enke.
- Lindeman, M. and Aarnio, K. (2007) 'Superstitious, magical, and paranormal beliefs: An integrative model', *Journal of Research in Personality*, 41(4), pp. 731–744.
- May, K. (2014) 'The meaning of the term "superstition" from late antiquity through the Carolingian era', *Undergraduate Student Research Awards*, 21. Trinity University.
- Meyer, C. (1884) *Der Aberglaube des Mittelalters und der nächstfolgenden Jahrhunderte*. Basel: Felix Schneider.
- Ng, T., Chong, T. and Du, X. (2010) 'The value of superstitions', *Journal of Economic Psychology*, 31(3), pp. 293–309.
- Poologasingam, C. and Perera, T.G.U.P. (2021) 'Superstitions and residential property buyer decision making in Sri Lanka', *International Journal of Real Estate Studies*, 15(1), pp. 86–96.
- Rathnapala, N. (1995) *Janashruthi Widyawa*. 4th edn. Colombo 10: S. Godage and Brothers (Pvt) Ltd.
- Silva, G.H.W. (1994) *Tharaka Jothishya Vidyawa (Mulika Siddhantha)*. Colombo 10: S. Godage and Brothers.
- Sisirakumara, R.K.R. (1988) *Jothishya Piwisuma*. Colombo 10: Rathna Bücher Verlag.
- Vyse, S. (1997) *Believing in Magic: The Psychology of Superstition*. New York: Oxford University Press.

The Initiation of Post-funeral Buddhist Rituals: A Descriptive Study

W. Dilani Sagarika Wimalasena

සාරසංකේපය

මරණය වනාහී පුද්ගල ජීවිතයේ යථාර්ථයයි. සිය ආදරණීයයකුගේ මරණයට මුහුණ දීම සෑම පුද්ගලයකුගේම ජීවිතයේ දුක්ඛිත සන්ධිස්ථානයකි. මරණය කරණකොට ගෙන අතීතයේ පටන් මේ මොහොත දක්වාම ක්‍රමිකව සංවිධානය වෙමින් විකාශයට පත් වූ පශ්චාත් අවමංගලය වාරිත්‍ර වාරිත්‍ර සමුදායක් ශ්‍රී ලාංකේය සමාජය තුළ පවතී. මෙහි පශ්චාත් අවමංගලය වාරිත්‍ර යන්නෙන් අදහස් කරන්නේ කෙනෙකු මියගිය පසු, සුසාන කෘත්‍යය අවසන් කිරීමෙන් අනතුරුව සිදුකරන වාරිත්‍ර වේ. ප්‍රදේශ අනුව මෙම වාරිත්‍ර වාරිත්‍රවල විවිධත්වයක් ඇතත්, කරුණාව හා කෘතඥතාව දැක්වීම මගින් මෙලොව, පරලොව ජීවිත යහපත් කරගැනීම මෙහි මූලික අරමුණු වශයෙන් සඳහන් කළ හැකි ය. බෞද්ධ පශ්චාත් අවමංගලය වාරිත්‍ර වාරිත්‍රවල පදනම, ප්‍රභවය හා විකාශය සඳහා බුද්ධකාලීන භාරතීය වාරිත්‍ර වාරිත්‍රවල පසුබිම හා බුද්ධ දේශනාව මගින් එම වාරිත්‍ර වාරිත්‍ර උදෙසා ලැබුණු හරයාත්මක අර්ථ දැක්වීම් සෘජුව බලපා ඇත. එසේම තත් කාලීන භාරතයේ මැනවින් සංවිධානය වූ සමෘද්ධිමත් ආගමික පසුබිමක් පැවති බව අදාළ සාහිත්‍ය මූලාශ්‍රය සනාථ කරයි. පැවති ආගමික සංකල්ප, විශ්වාස හා වාරිත්‍ර වාරිත්‍රවල පදනමට හානියක් නොකොට බෞද්ධ ඉගැන්වීම් මගින් ඒවාට හේතුවලදී අර්ථාන්විත විග්‍රහයක් ඉදිරිපත් කෙරිණි. ඒ අනුව සංසාරය තුළ ඉපදෙමින් මියයන සත්ත්වයාගේ පරලොව ජීවිතය සුගතිගාමී වන්නේ කෙසේ ද යන පාරභෞතික විග්‍රහයට සුදුසු පිළිතුරක් ලෙස පශ්චාත් අවමංගලය වාරිත්‍ර ඉදිරිපත්ව ඇත. මරණාසන්න අවස්ථාව තුළ පුද්ගලයා අත්විඳින මනෝභාවය ද මරණය, ප්‍රතිසන්ධිය හා උප්පත්ති ස්ථාන අතර ස්වභාවය ද පුනර්භවය හා ඒ සඳහා හේතුවන සාධක ද භෞතික ශරීරයේ යථාස්වභාවය ද ආදී විවිධ කරුණු ඇසුරෙන් පශ්චාත් අවමංගලය වාරිත්‍රයන්ගේ පසුබිම ගොඩනැගී ඇත. තවද කර්මයෙහි බලපෑම, මාරයා හා යම රජුගේ විනිශ්චය වැනි සංකල්පයන්ගේ දාර්ශනික පසුබිම ද මෙම අවමංගලය වාරිත්‍ර හරවත් හරවත් කිරීමට හේතු විය. විවිධ පැතිකඩ ඔස්සේ මෙහි පසුබිම තවදුරටත් සාකච්ඡා කළ හැකි වුව ද අධ්‍යයනයේ පහසුව සඳහා බුදුසමයේ මූලික සංකල්ප කිහිපයකට ලඝු කොට ගැනුණි. එබැවින් විමානවත්ථු හා ජේතවත්ථු දේශනාවන්ගේ පසුබිමත්, බුදුරදුන් හා බුද්ධ ශ්‍රාවකයින් පෙන්වා දුන් ප්‍රායෝගික උදාහරණත්, සූත්‍ර සාහිත්‍යයේ දැක්වෙන තොරතුරුත් විග්‍රහ කිරීමට මෙයින් යෝජනා කෙරේ. කෙසේ වෙතත් මෙය සාහිත්‍ය මූලාශ්‍රය අධ්‍යයනයට සීමා වන අතර, ප්‍රස්තුත කරුණු පිළිබඳ ක්‍රිපිටක පර්යාපන්න විග්‍රහයන් හා දාර්ශනික ප්‍රස්තුත කිහිපයක් මගින් පශ්චාත් අවමංගලය බෞද්ධ වාරිත්‍රයන්ගේ පසුබිම ගොඩනැගුණු අයුරු හඳුනාගැනීම මෙම අධ්‍යයනයේ මූඛ්‍ය අරමුණ වේ.

ප්‍රමුඛ පද : අවමංගලය වාරිත්‍ර, කර්මය, මරණය, ප්‍රතිසන්ධිය, පුනර්භවය

Background

At present, people have started visualizing about customs in a different paradigm. Literature review revealed that the authors have presented each background factor for the post- funeral Buddhist rituals in many instances. Therefore, the background of interest of this study was to collect various aspects related to the post- funeral Buddhist rituals and to identify the background from its entirety.

Literature Review

There is substantive literature related to this field of study. After the literature review, the discussion of the primary factors that influenced the post-funeral Buddhist rituals was based on various interpretations found in those documents. Out of the numerous literary works that have been written on the subject, the most pertinent examples are mentioned below.

Senaratne (2000) in his book titled *Sri Lankāwe Awamangalya Cāritra* (Funeral Rituals of Sri Lanka) has presented details about funeral rituals and post-funeral rituals conducted in Sri Lanka (Senaratne, 2000). However, it provides a narrow insight into post-funeral rituals and lacks an in-depth academic investigation about this specific aspect.

The doctoral dissertation titled *Maḷavun Piḷimbanda Pārabhauthika Drusṭiya: Budusamaya Piḷimbanda Viśeṣa Avadhānayakin* (Metaphysical View of the Dead: With a Special Focus on Buddhism) by Koggalle Vijitha Thero focusses on the metaphysical aspects of the dead (Vijitha, 2007).

Samarasinghe and Senevirathne (2018) in their work *Sri Lankāwe Awamangalya Cāritra* (Funeral rituals in Sri Lanka) provides a discussion on funeral rituals performed in Sri Lanka under the framework of customs observed in the country (Samarasinghe & Senevirathne, 2018). Although it discusses funeral rituals performed in Sri Lanka, it does not focus on the concepts of post-funeral Buddhist rituals. Accordingly, the study is done by incorporating facts from various canonical and historical sources.

Objectives

The primary objective of this study is to identify the historical factors and the basic teachings of the *Sutras* by discussing how certain beliefs of the Indian environment where Buddhism originated and how the concepts of the *Sutra* sermons of early Buddhism influenced conducting post-funeral rituals.

Methodology

mainly a qualitative research methodology has been adopted. As this is a descriptive study, data collection is mainly text-based. In this perspective, primary data are basically constituted of *Tipiṭaka* books which are the primary source of information. Under the category of secondary data, scholarly books and articles authored by various authors have been referred.

Data analysis

Analysis of data was done through inductive reasoning method. Data from the primary literary sources were analysed and relevant parts were extracted. Secondary data were collected and cross-referenced with the primary sources.

Burial Customs of Early Indians

The post-funeral rituals can be described as one of the main events of life in the fabric of Indian socio-religious society. The primary reason for this situation is the notion of rebirth or a re-becoming after death as believed by the Indians, since ancient times. It is clear from historical investigation that these beliefs go back to their earliest civilizations. According to archaeological evidence in the Harappa civilization, their cultural practice was to bury a dead body in a cemetery by the relatives of the dead. They always believed that death or a dead body is a kind of an element considered 'Impurity' or *Kiliṭṭha* in Pāli, (Pali-English Dictionary Part III, 1952, p. 44) "*It means as: soiled, stained, impure*" which is *Killa* in Sinhala (Basham, 1954, p.177). As far as the post-funeral rituals were concerned, the term Śmaśāna (Basham, 1954, p.178) is significant. It was the custom prevalent in ancient times to dispose dead bodies without burial or cremation, and a special place was reserved for that purpose. A.L. Basham's *The Wonder that Was India* describes the concept of Śmaśāna as follows.

"The Harappā people buried their dead, while the early Āryans did not throw the charred remains into a river but buried them, in the case of important people under a large barrow..." These customs have probably survived from very early days. In most literary references the Śmaśāna, or cremation ground, is described as covered with putrefying corpses haunted by dogs, and vultures, rather than as the scene of cremation." (Basham, 1954, p.178)

The term Śmaśānam is described as 'a cemetery, a burial or burning ground' in the Sanskrit dictionary. (Prin, 1992, p.1572) The name of that place according to the Pāli Buddhist sources termed it as 'Sīvathikā' (cemetery). It is identified as "a cemetery, a place where dead bodies are

thrown to rot away” in the Pāli-English dictionary. (Pali-English dictionary part VI, 1952. p.172) It is not necessary to mention that corpses were thrown at *Sīvathikas* to be fed by birds and animals. It is mentioned in the *Udaya Sutta* of *Samyuttanikāya* that when individuals die, the bodies are thrown into the cemetery repeatedly. (SN1 Udaya Sutta, 2006, p. 310) “...*Punappunam sīvathikam haranti.*” Subsequently, the practice of throwing away corpses has changed over time.

The practice of throwing away bodies has changed with the practice of cremation. The traditional custom of cremation was carried out in the vicinity of a pure river such as either river *Gaṅgā* or *Yamunā* etc. After cremation, they completed the funeral ritual by dispersing ashes into the river. (Christopher, 1997, pp. 39- 42). According to the concept of *Pañcabhūta*, it was called *Antyeṣṭi* by the Indian indigenous (Pandey, 2013, pp. 234-245). Ancient Indians believed that the death was an inauspicious thing. This aspect can be seen in the descriptions in Basham as follows:

The funeral ceremonies (*antyeṣṭi*) were the last of many sacraments which marked the stages of a man’s life. According to the most favoured Āryan custom, the corpse was carried to the burning ground as soon as possible after death, followed by the mourners, the eldest leading; it was cremated, to the accompaniment of sacred texts; the mourners circumambulated the pyre, not in the auspicious clockwise direction but anti-clockwise; then they bathed in the youngest. On the third day after the cremation, the charred bones of the dead were gathered up and thrown into a river, preferably the *Gaṅgā*. (Basham, 1954, p.178)

They even interpreted an encounter with a *Caṇḍāla* person, categorized in the five lowermost social classes in ancient Indian society, as an inauspicious thing and avoided such instances. They had a pessimistic attitude towards death. In that background, the Buddha described the reality of death in a natural context. In this context, the Buddhist interpretations conceded the beginning of organized Buddhist funeral rituals. However, it is necessary to interpret the word ‘Buddhist post-funeral rituals’. The Oxford Dictionary defines the word ‘post’ as: ‘after’. (Oxford Advanced Learner’s Dictionary, 2018, p.1197) The word ritual is defined as “a series of actions that are always performed in the same way, especially as a part of a religious ceremony.” (Oxford Advanced Learner’s Dictionary, 2018. P.1340) Accordingly, post-funeral Buddhist rituals could be interpreted as ‘the rituals performed on the dead body after the death of an individual’. In this scenario, three aspects related to the concept of post-funeral rituals could be identified as the death of a person, the cremation or funeral and post-funeral rituals. Here, the foundation of post-funeral ritual formation is discussed, based on the nature of the events that took place from the deathbed

onwards. Accordingly, it is essential to examine the Buddhist attitude, which believes in a rebirth on causality, in the discussion on post-funeral Buddhist rituals.

The attitude towards death in Pāli discourses

Death is the end of an individual. Therefore, based on the nature of death, a presumptive judgment can be made regarding the rebirth of the deceased person. It is necessary to consider the lexical meaning of the term death before the discussion of the Buddhist attitude of it. The Oxford Dictionary defines death as follows:

The fact of somebody dying or being killed; a sudden/violent/peaceful etc.,

The end of life; is the state of being dead. (Oxford Advanced Learner's Dictionary, 2018, p.393)

Although this is the dictionary definition, medical interpretation is as follows. The Online Medical Dictionary defines death:

Permanent cessation of all vital functions. The classic indicators of death are the permanent cessation of heart and lung function, and, in almost all cases, these remain the criteria by which death is certified. (Online Medical Dictionary, 2018).

The permanent cessation of the process of the heart and lungs is called death in medicine. In the metaphysical sense the Buddhist approach towards the death goes further. The well-known Pāli term for death is *Marāṇa*. Venerable *Nyanatiloka's* Buddhist Dictionary, defines *Marāṇa* in the following manner:

Death' in ordinary usage, means the disappearance of the vital faculty confined to a single lifetime, and therewith of the psycho-physical life-process conventionally called 'man, animal, personality, ego', etc. (Nyanatiloka, 1988. p.185)

Another interpretation for the term *Marāṇa* could be found in the Pali Text Society's Pali English Dictionary as follows;

Death, as ending this (visible) existence, physical death, in a narrower meaning than *kālakiriya*: dying, in compounds (Pali-English dictionary Part V, 1952, p.148).

Accordingly, the death can be interpreted from the usage in common practice and through the realistic interpretations given in Buddhist discourses. However, the Buddha pointed out that death as *dukkha 'maraṇam'pi dukkham'* in his teachings. The following extract from the English translation of the *Dhammacakkappavattanasutta* sets an example.

“Death is ill, likewise sorrow and grief, woe, lamentation, and disappears.” (SN IV Dhammacakkapavattana Sutta, 1980, p.357)

Buddha’s attitude towards death was realistic. According to the *Sammādiṭṭhisutta*, the Buddha has defined death as follows;

Whatever is the falling away, the passing away, the breaking up, the disappearance, the death and dying, the action of time, the breaking up of the groups (of grasping), the laying down of the body, this is called dying, “*Saccavibhaṅga Sutta*. “*Katamañcāvuso maraṇaṃ? Yā tesam tesam sattānaṃ tamhā tamhā sattanikāyā cuti cavanatā bhedo antaradhānaṃ maccu maraṇaṃ kālakiriyā khandhānaṃ bhedo, kaḷabarassa nikkhepo, jīvitindriyassupacchedo, idaṃ vuccatāvuso maraṇaṃ.*” (MN I Sammādiṭṭhi Sutta, 2007, p.61; MN III Sammādiṭṭhi Sutta, 2007).

It is clear the PTS translation above has not translated the term *jīvitindriyassupacchedo*. It can be translated as ‘Cutting off of the life faculty’ (*Saccavibhaṅgasutta*, 2010). According to the commentary of the *Khuddakanikāya*, death is decided on the departure of three things from the body: lifespan (*āyu*), temperature (*usmā*), and consciousness (*viññāṇa*). (tipityaka.lk, *Khuddakanikāyatṭhakathā*, Kullattheravaṇṇanā, 2023). Accordingly, death is a natural phenomenon and a factual nature or reality in human life. This is mentioned in the *Kosala Samyutta*: Great king, for someone who has been born, there is no exemption from decay and death “*Natthi kho mahārāja jātassa aññattra jarāmarañā*”. (SN I Rāja Sutta, 2006, p. 134). Although death is a common phenomenon, it can be seen in Buddhism that the way it happens depends on the behavioural nature of the person while he was alive.

Venerable *Śāriputta* has expressed the concept of auspicious or lucky death (*bhaddaka maraṇa*). The behaviour of an individual causes death to be either good or bad depending on the moment one’s *cuti citta* arises. (Tipitaka.lk, *Visuddhimagga*, Paññābhūminidessa, 2023). It is described in *Bhaddakasutta* as follows:

“Consider the monk who, finding no delight in worldly activity, is not delighted therewith, gets not engrossed in the delight thereof; nor in talk, sleep, company, companionship, or vain fancies; and thus, the more he so fashions his life, the more he fashions it to a lucky death, a lucky fate.” “*...tathā tathāvuso, bhikkhu vihāraṃ kappeti yathā yathāssa vihāraṃ kappayato bhaddakaṃ maraṇahoti, bhaddikā kālakiriyā.*” (AN IV Bhaddaka Sutta, 2008, p.211). The most peculiar result of death is that it causes rebirth (*punabbhava*) The Buddha declared the word *Ayamantimā Jāti nattidāni punabbhavo* in the cycle of *saṃsāra* (AN III Paṭama Assāda Sutta, 2006, p.460). The re-

becoming, re-happening or the uninterrupted existence of the being in saṃsāric cycle have been explained by the Buddha through the principle of *Paṭiccasamuppāda* “... *Bhavapaccayā jāti, jātipaccayā jarāmarañam...*” (SN II Paṭiccasamuppāda Sutta, 2006, p.2) According to this theory every occurrence is a causal occurrence. Therefore, the *punabbhava* or the continuous re-becoming takes place as a causal occurrence. Accordingly, existence (*bhava*) is an inherent of the person who lives as a worldly being. *Anguttaranikāyaṭṭhakathā*, says the ceaseless, continuity is called Saṃsāra “*Abbhocinnaṃ vattamānā saṃsāroti pavuccati.*” (tipitaka.lk, Anguttaranikāyaṭṭhakathā, 2023). As far as the Buddhist concept of *punabbhava* is concerned the two terms *cuticitta* and *paṭisandhicitta* are significance. *Cuticitta* means the last mind that arises in this existence or the mind that causes the *punabbhava*. *paṭisandhicitta* means the first mind that arises in next existence or the mind that brings the *punabbhava*. Therefore, the link between *cuticitta* and *paṭisandhicitta* is an essential fact for the uninterrupted continuity of a being in *saṃsāra*. The nature of such *cuticitta* and *paṭisandhicitta* is described in the *Visuddhimagga* as follows.

“Firstly, according to the extent: in the case of a single becoming of one (living being), previous to rebirth is past, subsequent to death is future, between these two is present”, “*Tattha addhāvasena tāva ekassa ekasmiṃ bhava paṭisandhito pubbe atītaṃ, cutito uddhaṃ anāgataṃ, ubhinna mantare paccuppannaṃ*”(Visuddhimagga: the path of purification, 2010, p. 482. ; tipitaka.lk Visuddhimagga. *Khandaniddesa*, 2023).

Therefore, the presence between *cuticitta* and *paṭisandhicitta* in one’s life should be kept clear. According to *Saddasañña Therāpadāna* in *Apadānapali*, Saddasañña Thera was lying on his deathbed in one of his previous lives. In that moment, he died while memorizing the name of the Buddha. As a result, he was born in heaven and continued a heavenly life until he attained Nibbāna “*Catunavute ito kappe, yaṃ sañña malabhiṃ tadā, duggatiṃ nābhijānāmi, buddhasañña manussariṃ.*” (Kh N I Apadānapāli, 2006, p.432)

It is clear from this story the importance of *cuticitta* in one’s life. The nature of this rebirth-linking can be assumed after the consideration of the nature of the mind and the behavior of a dying person. In this context, near-death experiences (NDEs) are the most relevant facts which are helpful for this discussion. Based on near-death experiences, it can be assumed where the deceased person would be born. Depending on this assumption it can be considered that the performing of funeral rituals is very important as far as the departed person’s next birth is concerned. Therefore, it is essential to discuss and examine the nature of near-death experiences in this context.

Near-death experiences (*Gatinimitta*)

The deathbed is a highly complex moment. This is the reason for modern scholars to be more curious about near-death experiences. Pim van Lommel (2001) could be identified as a one who has conducted research on near-death experiences in 10 hospitals. According to him, these near-death experiences have been proven to occur biologically. (Lommel, 2001, pp. 2039-2045). Elisabeth Kubler Ross has published a research work on death, titled ‘On Death and Dying’ (Bent, 1981, 2023). Buddhist literature has shown a clear idea in this context.

Three signs related to rebirth-linking are described in the *Vibhaṅgaatṭhakathā*. As stated in that account it can be said that one’s rebirth takes place according to one of the following three signs which could be aimed at the last mind of dying person: *Kamma* (deeds), *Kammanimitta* (the sign of deeds), *Gatinimitta* (the sign of next birth).

“*Kammanti paṭisandhinibbattakā uppajjavedaniyabhūtā, aparāpaiya vedaniya bhūtāvā cetanā. Kammanimittanti yaṃ vatthuṃ ārammaṇaṃ katvā āyukālena kammaṃ āyuhāti, taṃ dānupakaraṇādikaṃ, pāṇaghātoparaṇādikaṃ. Gatinimittanti bhavantaramuppajjitabbabhavapariyāpannavañṇāyatanam, taṃ pana sugatiyaṃ manussaloke nibbantassa rattakambalasadisamātukucchivaṇṇavasena, devaloke nibbantassa uyyānakappa rukkhavaṇṇavasena, duggatiyaṃ nibbantassa aggijālādivaṇṇavasena, petatiracchānāyonisu petatiracchānānaṃ nibaddhasañcaraṇaṃ aṭṭhānapariyāpantāvaṇṇavasena ca daṭṭhabbaṃ. “tivadha”nti idaṃ yathāsambhavavasena vuttaṃ, rūpārūpasambandhinaṃ pana kammanimittameva ārammaṇaṃ hoti. Tathā hi mahaggatavipākāni ekantena kammaśadisārammaṇāni vuttāni.*”

(tipitaka.lk, *Vibhaṅgaatṭhakathā*, Viññāṇapadaniddeso, 2023).

Kamma is a wholesome or unwholesome deed that one has done in the lifetime. According to the commentary *kamma* is the thought which causes to make conceive or re-birth while making result in the next birth or in coming births before the realization of *nibbāna*. “*Kammanti paṭisandhinibbattakā uppajjavedaniyabhūtā, aparāpaiya vedaniya bhūtāvā cetanā.*” (tipitaka.lk, *Vibhaṅgaatṭhakathā*. Viññāṇapadaniddeso, 2023).

Kammanimitta is the apprehension of an object on the deathbed. An object (*vatthu*) such as *dānūpakaraṇa* (goods of alms) which was related with the *kamma* when it acquired comes to dying

person's last mind (*cuticitta*) “*Kammanimittanti yaṃ vatthuṃ ārammaṇaṃ katvā āyukālena kammaṃ āyuhāti, taṃ dānupakaraṇādikaṃ, pāṇaghātoparaṇādikañca.*”. (tipitaka.lk, Vibhaṅgaatṭhakathā. Viññāṇapadaniddeso, 2023).

This affects the rebirth. For example, when Gopaka Sivali Thera was on the deathbed the stupa came to his mind that he had built earlier near the *Talpiṭi Vehera*. Then he received his rebirth connected to the *cuticitta* (rebirth-linking) of a divine plane. But *gatinimitta* can be described as near-death experience. The dictionary definition of *gati* is: ‘Going, going away.’ mode of re-birth after death, state of existence, future state, destiny; re-birth, existence etc. (Pali-English Dictionary. Vol III, 1952, p.72.) *Nimitta* means a sign, omen, portent, prognostication. (Pali-English Dictionary Vol IV, 1952, p.222). Then *gatinimitta* can be simply defined as ‘the sign mark of next birth after death’ (*gati* means Going, journey, march; course; refuge, resting-place, abode; way of turning out, result, issue, consummation; mode of re-birth after death, state of existence, future state, destiny; re-birth, transmigration, existence; good state, safety, happiness; discretion, prudence, wisdom (Tipitaka.org, Chatthasangayana translation, 2023).

According to the *Vibhaṅgaatṭhakathā*, a sign is mentioned as the place where rebirth takes place on the relation. If one ascends over hell, *Lohakumbha* (iron vessels) can be seen as the sign. (Tipitaka.lk, Vibhaṅgaatṭhakathā, Viññāṇapadaniddeso, 2023). However, stories of near-death experiences can be cited as examples in Buddhist literature.

According to *Dhammapadaatṭhakathā*, Dhammika Upāsaka had a near-death experience when he was listening to the *Satipaṭṭhānasutta* chanted by monks while he was on his deathbed. He saw the gods coming from the heavenly abodes of gods in six chariots. They invited him to be born in their worlds. On that occasion, each group of gods repeatedly said that they will take the Upāsaka to their heavenly abodes and once born there he could enjoy heavenly privileges and divine pleasures e.g., breaking a clay pot and taking a pot of gold. Then they wanted him to be born in heaven to enjoy it. “*Amhākaṃ devalokaṃ nessāma, amhākaṃ devalokaṃ nessāma, abbho mattikabhājanaṃ bhinditvā suvaṇṇabhājanaṃ gaṇhanto viya amhākaṃ devaloke abhiramituṃ idha nibbattāhi, amhākaṃ devaloke abhiramituṃ idha nibbattāhi.*”)

(tipitaka.lk, Dhammapadaatṭhakathā, Dhammika Upāsaka Vatthu, 2023)

Accordingly, the changes shown by the deceased at the time of death and his near-death experiences were some aspects which encouraged the funeral rituals performed by the relatives of the deceased. However, when someone dies, the body cannot be kept definitely at home. The

reason is the continuous decay and rotting of the dead body. Therefore, there were no options left to the relatives of the deceased except for the funeral. This led to the initiation of funeral rituals. The biological decay of a dead body is described in Buddhist literature in the following manner.

The Reality of the dead body (*Navasīvathika*)

After the person dies, his body undergoes gradual changes. It rots on the ground. This is the reality that can be seen and comprehended empirically. Although the decomposition of dead body is a natural process of nature, the way in which the process unfolds is described by Buddhism under nine steps which are called *navasīvathika*. Accordingly, the *Mahāsatipatṭhānasutta* of Dīghanikāya has given biological gradual evolution of dead body as nine meditative objects as follows.

“... just as if he had seen a body abandoned in the charnel field, dead for one, two, or three days, swollen, turning black and blue, and decomposed...

... just as if he had seen a body abandoned in the charnel field pecked by crows, ravens, or vultures, gnawn by dogs or jackals or by various small creatures...

... just as if he had seen a body abandoned in the charnel field [reduced to] a chain of bones hanging together by tendons, with flesh and blood yet about it,

or stripped of flesh but yet spotted with blood.

or cleaned of both flesh and blood.

or reduced to bare bones, loosed from tendons, scattered here and there, so that the bones of a hand lie in one direction, in another the bones of a foot, in another those of a leg, in another a thigh bone, in another the pelvis, in another the spinal vertebrae, in another the skull...

... just as if he had seen a body abandoned in the charnel field [reduced to] white bones the colour of a seashell...

or to a mere heap of bones a year old ...

or to rotten powder...”

(DN II Mahāsatipatṭhānasutta, 1910, pp.331-333)

This is the reality of what happens to the dead body as described in Buddha's discourse. However, having known the reality of the changing dead body is an important factor in performing funeral rituals. Cremation is one of the funeral rituals in Buddhism as far the rebirth is concerned. According to Buddhist teachings there is a direct relationship between the death and the rebirth as mentioned before. In this context the concepts of *Kamma* and *Māra* are significant.

The concept of *Māra*

People are afraid of how one's death will be affected by Karma and their results and the presence of *Māra*. Therefore, in order to prevent King *Yama* or *Nirayapāla* from dragging the dead to hell, and to compensate for the sins committed in one's lifetime, the relatives of the deceased embarked on performing funeral rituals. The philosophical analysis that influenced the emergence of those beliefs can be identified from Buddhist literature as follows.

This is a philosophical concept of death in Buddhism. When the *Māra* comes to someone, those who are alive feel pity for the person who was grabbed by the *Māra*. This sympathetic feeling leads to post-funeral rituals. However, this is more helpful in building the moral foundation of the individual's behavior in Buddhist culture. According to Pali Text Society's Pali-English dictionary, *Māra* is defined as follows;

“*Māra* is killing, destroying, bringing death, pestilence, compare. Latin *mors* death means morbid illness. Lithuanian. *maras* death, pestilence death; usually personified as the name of the person. Death is the Evil One, the Tempter (the Buddhist Devil or Principle of Destruction). Sometimes the term *mara* is applied to the whole of the worldly existence, or the realm of rebirth, as opposed to *Nibbana*.” (Pali-English Dictionary Vol V, 1952, p.154)

In Buddhist literature, there are five-fold *Māras*; *Khanda Māra*, *Abhisāṅkhāra Māra*, *Maccu Māra*, *Devaputta Māra*, and *Kilesa Māra*. (Tipitaka, lk Khuddakanikāyaṭṭhakathā, Desanāhārasampātavaññanā, 2023).

Khanda Māra is the *Māra* of the aggregates. *Abhisāṅkhāra Māra* is the *Māra* of Karma. *Maccu Māra* is the death. *Devaputta Māra* is the *Māra* as a deity, and *Kilesa Māra* is the *Māra* of defilements (Dhammasiri, 2016, pp. 259- 260). Venerable *Nyanaponika* Thera mentioned the *Māra* as ‘the personification of the forces antagonistic to enlightenment.’ (Thera *Nyanaponika*, 2008. p.22.) Among these five *Māras*, *Devaputta Māra* is a deity, and a famous story in Buddhist literature narrates that he attempted to prevent Gautama Buddha from attaining enlightenment as

if human beings are freed from *Bhava dukkha*, he could no longer administer them. In Buddhist literature *Māra* has three daughters named *Taṇhā*, *Arati*, and *Ragā*. (SN I. Māradhītu Sutta, 2006. p.232) “*Daddallhamānā āgañjuṃ taṇhā ca aratī ragā; tā tattha panūdi satthā tūlaṃ bhaṭṭhaṃ va mālutoti*”. At this point, the *māra* reminded the Buddha it is the time for him for his *mahāparinibbāna*. Following the *Mahāparinibbana Sutta*, the dialogue reads:

“*Māra*, the evil one, approached the exalted one and stood beside him. And so, standing there, he addressed the Exalted One in these words; ‘Pass away now, lord; let the Exalted one now dies. Now is the time for the exalted one to pass away.’ Even according to the word which the exalted one spoke when he said, ‘I shall not die, O Evil One!’ ... (DN II Mahāparinibbāna Sutta, 1910, p. 112)

In this matter, Buddhists always believe in the concept of existence of *Māra*. Apart from Devaputta *Māra*, the others could be seen as symbols. Then *Maccu Māra* is usually called the symbol of death. According to the dictionary interpretation, *Yama* stands for *Maccu*.

“*Maccu* is in meaning differentiated, the Vedic Sanskrit. Meaning “death” is only the God of Death, the Buddhist *Māra*, or sometimes equivalent to *Yama*.” (Pali-English Dictionary Vol VII, 1952, p.137)

Alternatively, the king *Yama* is said to be the messenger of death and the dragger to hell. Therefore, people were afraid that the King *Yama* would come and take them to death. The Buddhist discourses indicate the duty of this *Yama* as follows. *Yama* is the messenger of death. He exists in the Peta world, and he is called *Nirayapāla* in *Pāli*. Especially, in *Dhanañjāni Sutta* of *Majjhima Nikāya*, *Yama*’s duty can be seen in the dialogue between *Sāriputta Thera* and *Dhanañjāni Brahmaṇa* as follows.

“What do you think about this, *Dhanañjāni*? Suppose someone was a non-dhamma farer, an un-even farer because of his parent; because of his non-Dhamma faring, un-even faring, the guardians of Niraya Hell might drag him off to Niraya Hell. Would he gain anything by saying: ‘I was a non-Dhamma-farer, an uneven-farer because of my parents, do not let the guardians of Niraya Hell (drag) me off to Niraya Hell? Or would his parents gain anything from him by saying: ‘It was because of us that he was a non-dhamma-farer, an uneven-farer, do not let the guardians of Niraya Hell (drag) him off to Niraya Hell? No, good *Sāriputta*, for the guardians of Niraya Hell would hurt him wailing into Niraya Hell itself.” (MN II Dhanañjāni Sutta, 2002, p.374)

According to the dictionary meaning, Yama is interpreted as the ruler of the departed (*Peta*) world as follows.

“He is the ruler of the kingdom of the dead. Often in the general sense of “death” means “manes,” or “Peta.” (Pali-English Dictionary Vol VII, 1952, p.8). According to *Devadūta Sutta* of *Majjhimanikāya*, the judgement and punishment administered by Yama in relation to the sins committed by the deceased are as follows.

“The guardians of Niraya Hell, having seized that person by both arms, present him to King Yama, saying: ‘This man, sire, has no respect for his mother, no respect for his father, he does not honour recluses, he does not honour Brahmans, he does not pay due respect to the elders of the family. Let your majesty decree a punishment for him.’” (MN III, *Devadūta Sutta*, 1999. p.224)

Therefore, if there is something that the living can do to prevent the deceased relative from going to hell, it can be stated as another factor to aim to hold post-funeral rituals to bring blessings to the life of the deceased person. Then the presence of *Māra* and the duty of *Yama* are the most significant concept in Buddhist teachings. Further, the impact of *Kamma* on death is the most essential as important as the concept of *Māra*. The reason is that the judgment of King *Yama* is based on the merits and sins of the deceased person during his lifetime. In this context, people thought that if the living would get an opportunity to support the deceased person to give merit and reduce sins, it would be through the post-funeral rituals.

The impact of *Kamma* on the death

According to Buddhist teachings, all living beings are heirs to *Kamma*. According to the *Cūḷakamma Vibhaṅga Sutta*, the Buddha discoursed to *Subha*, the son of *Todeyya*, that the reason for the difference of birth in humans is as follows.

“Deeds are one’s own, Brahman youth, beings are heirs to deeds, deeds are matrix, deeds are kin, and deeds are arbiters. Deed divides beings that are to say by lowness and excellence.” “*Kammasakā māṇava sattā kammadāyādā kammayoni kammabandhu kammappaṭisaraṇā.*” (MN III *Cūḷakamma Vibhaṅga Sutta*, 1999, p.249)

Therefore, this concept of Karma is extremely important to perform post-funeral rituals for the deceased, believing that the sins committed will definitely be rewarded, and to gain merit. And according to *Dhammapada* no one can escape from *kamma*.

“Not in the sky, nor the mid-ocean, nor in a mountain cave, is found that place on earth where abiding one may escape from (the consciousness) of one’s evil deeds.” (Narada Thera, 1993, p.121. “Na antaḷikke na samuddamajjhe na pabbatānaṃ vivaraṃ pavissa, na vijjati so jagatippadeso yatthaṭṭhito muñceyya pāpakammā.”

Because what the person does, the person gets the result. It is stated thus in the *Samuddaka Sutta* of *Samyuttanikāya*.

“... According to the seed, that is sown. So is the fruit you reap therefrom. Doer of good [will gather] good, Doer of evil-evil [reaps]. Sown is the seed and planted well. Thou shalt enjoy the fruit thereof.”

“*Yādisaṃ vapate bījaṃ tādisaṃ harate phalaṃ, Kalyāṇakārī kaiyāṇaṃ pāpakārī ca pāpakaṃ...*” (SN I Samuddaka Sutta, 1917, p. 293)

Therefore, if there is an opportunity to change *kamma* by transfer of merit, it is done by the living relatives through post-funeral rituals. In this situation, the manner of death is important. Sometimes *kamma* causes death. According to *Visuddhimagga* there are two types of death: as dying at the right time (*Kālamaraṇa*) and dying untimely (*Akālamaraṇa*). Death can be seen in three ways under the category of death by time, *Kammakkhaya*, *Āyukkhaya*, *Ubhayakkhaya*. *Kammakkhaya* death is death due to the decay of *Kamma*. *Āyukkhaya* is the decay of life. *Ubhayakkhaya* means death resulting from the decay of both. And also, under *Akālamaraṇa*, *Upacchedakakamma* causes to a death. (Tipitaka.lk, *Visuddhimagga. Maraṇassatikathā*, 2023). *Upacchedaka* here means death due to hazards. Especially, looking at how the death occurred and hoping that such an unfortunately death does not occur again, the living relatives perform funeral rites to wish the deceased a good life. This is because death leads to rebirth. Therefore, perspective of Buddhist teachings on death and rebirth should be understood here. The Buddha, who pointed out the existence of the being as a cause and effect, accepted rebirth in the Buddhist discourses. According to the *Nibbedhika Sutta*, the birth of the being is due to the influence of the diversity of *kamma*.

“What is actions’ variety? There is an action that is experienced in hell, in a beast’s womb, in the realm of the departed, in the world of man, and in the deva world. Monks, this is called actions variety.” (AN III Nibbedhika Sutta, 2008, p. 293)

Therefore, by performing funeral rituals, people waited for their dead relatives to be born a happy existence (*Sugati*).

It was observed that the background which influenced the formation of post-funeral Buddhist rituals has been initially provided through the inspiration of Indian rituals. Subsequently, these rituals have been further come into moderation through the teachings of the Buddha.

Conclusion

It could be concluded that the formation of post- funeral Buddhist rituals have been formed based on the background of Indian funeral rituals and subsequently underwent some changes based on the teachings of the Buddha.

References

- A.L. Basham (1954) *The wonder that was India*. Delhi: India.
- Āṅguttaranikāya III (2006) Nedimala: Buddhist Cultural Center.
- Āṅguttaranikāya III (2008) Translated by E.M. Hare. London: PTS.
- Āṅguttaranikāya IV (2008) Translated by Mrs. Rhys Davids. London: PTS.
- Āṅguttaranikāyaṭṭhakathā. Buddha Jayanti Tipitaka. Available at: www.tipitaka.lk (Accessed: 21 January 2023).
- Bent, M.R. (1981) *An attributional analysis of Kubler-Ross model of dying*. Harvard University. Available at: www.worldcat.org (Accessed: 25 December 2024).
- Chatthasangayana translation (n.d.) *Chattha Sangayana Tipitaka 4.0*. Available at: www.tipitaka.org (Accessed: 25 January 2023).
- Christopher, J. (1997) *Dying the good death: The pilgrimage to die in Indian's holy city*. State University of New York.
- Dhammapadaṭṭhakathā. Buddha Jayanti Tipitaka. Available at: www.tipitaka.lk (Accessed: 25 January 2023).
- Dīghanikāya II (1910) Translated by T.W. & C.A.F. Rhys Davids. London: PTS.
- Khuddakanikāya I (2006) Nedimala: Buddhist Cultural Center.
- Khuddakanikāyaṭṭhakathā. Buddha Jayanti Tipitaka. Available at: www.tipitaka.lk (Accessed: 21 December 2023).
- Lommel, P. V., Wees, R. V., Meyers, V. and Elfferich, I. (2001) 'Near death experiences in survivors of cardiac arrest: A prospective study in the Netherlands', *The Lancet*, 358. Available at: www.thelancet.com.
- Majjhimanikāya I (2007) Translated by I.B. Horner. London: PTS.
- Majjhimanikāya II (2002) Translated by I.B. Horner. London: PTS.
- Majjhimanikāya III (2007) Translated by I.B. Horner. London: PTS.
- Narada Thera (1993) *Dhammapada*. London: PTS.
- Online Medical Dictionary (2018) Available at: www.meddict.org/term/death (Accessed: 20 January 2024).
- Oxford Advanced Learner's Dictionary (2018) Edited by A.S. Hornby, 9th edition. Oxford: Oxford University Press.
- Pali Text Society (1952) *Pali-English Dictionary*. London: Pali Text Society.
- Pandey, R. (2013) *Hindu Saṃskāras: Socio-religious study of the Hindu sacraments*. 2nd edn.
- Prin, V.S.A. (1992) *The practical Sanskrit-English dictionary*. Tanaka: Rinsen Book Company.

- Saccavibhaṅgasutta (2010) Translated by Bhikkhu Sujatho. Available at: www.suttacentral.net (Accessed: 12 January 2024).
- Samyuttanikāya I (2006) Buddha Jayanti Series. Nedimala: Buddhist Cultural Center.
- Samyuttanikāya I (1917) Translated by Mrs. Rhys Davids. London: PTS.
- Samyuttanikāya II (2006) Nedimala: Buddhist Cultural Center.
- Samyuttanikāya IV (1980) Translated by F.L. Woodward. London: PTS.
- Thera, N. (2008) *The roots of good and evil: Buddhist texts translated from the Pali with comments and introduction*. Nedimala: Buddhist Cultural Center.
- Ven. Dhammasiri, K. (2016) *Descriptive analysis of numerical terms in Buddhism*.
- Ven. Nyanaponika (1988) *Buddhist dictionary*. Kandy: Buddhist Publication Society.
- Vibhaṅgaṭṭhakathā. Buddha Jayanti Tipitaka. Available at: www.tipitaka.lk (Accessed: 25 January 2023).
- Visuddhimagga. Buddha Jayanti Tipitaka. Available at: www.tipitaka.lk (Accessed: 21 December 2023).
- Visuddhimagga (2010) *The path of purification*. Translated by Ñāṇamoli, Bhikkhu. Kandy: Buddhist Publication Society.

Aesthetic Realism in Hellenistic Greek Sculpture: Analysing Emotional Expressions in the 'Old Drunken Woman'.

S.G. Jayawardena

සාරසංකේෂපය

මෙම පර්යේෂණය හෙලනිස්ටික් යුගයේ සෞන්දර්යාත්මක යථාර්ථවාදය ගවේෂණය කිරීම සඳහා සිද්ධි අධ්‍යයනයක් ලෙස 'මහලු බේබදු කාන්තාව' කෙරෙහි අවධානය යොමු කරමින් හෙලනිස්ටික් ග්‍රීක මූර්තිවල වැදගත්කම සොයා බලයි. සම්භාව්‍ය යුගයේ පරමාදර්ශී ස්වරූපයන්ගෙන් ඉවත්වීම මගින් සංලක්ෂිත හෙලනිස්ටික් මූර්ති, පුරාණ ග්‍රීක කලාවේ පරිවර්තනය අවධියක් සලකුණු කළේය. 'මහලු බේබදු කාන්තාව' හෙලනිස්ටික් මූර්තිවල බහුලව පවතින සුවිශේෂී කලාත්මක තේරීම් සහ චිත්තවේගීය ප්‍රකාශන සංග්‍රහ කරමින් තියුණු උදාහරණයක් ලෙස සේවය කරයි. ගුණාත්මක ප්‍රවේශයක් භාවිත කරමින් මෙම අධ්‍යයනය 'මහලු බේබදු කාන්තාවගේ' මූර්ති සංකීර්ණතා හෙළිදරව් කිරීම සඳහා දෘශ්‍ය විශ්ලේෂණය, කලා ඓතිහාසික ශිල්පීය ක්‍රම සහ ඓතිහාසික ලේඛන ඇතුළත් පුළුල් ක්‍රමවේදයක් භාවිත කරයි. දෘශ්‍ය විශ්ලේෂණය සමකාලීන මූර්ති සමග සංසන්දනාත්මක අධ්‍යයනයක් මගින් අනුපූරකව මුහුණේ ඉරියව්, ශරීර ඉරියව් සහ ව්‍යුහ විද්‍යාත්මක ලක්ෂණ පරීක්ෂා කරයි. සංස්කෘතික හා ඓතිහාසික සන්දර්භයන් පිළිබඳ ගුණාත්මක ගවේෂණයක් මෙම පර්යේෂණයේ තීරණාත්මක අංගයක් වන අතර එය ප්‍රාථමික හා ද්විතීයික මූලාශ්‍රය මත පදනම් වේ. මෙම සන්දර්භාත්මක විශ්ලේෂණය හෙලනිස්ටික් යුගයේ චිත්තවේගයන් සහ යථාර්ථවාදන කෙරෙහි සමාජ ආකල්ප හඳුනා ගැනීම අරමුණු කරගනිමින් 'මහලු බේබදු කාන්තාවගේ' මූර්ති නිරූපණය හැඩගස්වන පුළුල් සංස්කෘතික බලපෑම් පිළිබඳ අවබෝධයක් ලබා දෙයි. සෞන්දර්යාත්මක දර්ශනය මත පදනම් වූ න්‍යායික රාමුවක් තුළ සොයාගැනීම් අර්ථකථනය කරමින්, මෙම අධ්‍යයනය 'මහලු බේබදු කාන්තාව' තුළ සුන්දරත්වය, සමානුපාතය සහ චිත්තවේගීය ප්‍රකාශනය පිළිබඳ හෙලනිස්ටික් පරමාදර්ශයන්ගේ ජේදනය විමර්ශනය කරයි. කේන්ද්‍රීය පර්යේෂණ ප්‍රශ්නය " 'මහලු බේබදු කාන්තාව' හෙලනිස්ටික් ග්‍රීක මූර්ති සම්ප්‍රදායේ හැඟීම් ප්‍රකාශ කිරීමට සහ යථාර්ථවාදය සාක්ෂාත් කර ගැනීමට ඇති ප්‍රවේශය විදහා දක්වන්නේ කෙසේ ද සහ එහි වෙනස් නිරූපණයට දායක වන කලාත්මක හා සංස්කෘතික සාධක මොනවා ද? මෙම ගුණාත්මක කාවය හරහා, හෙලනිස්ටික් ග්‍රීක මූර්ති කලාවේ සෞන්දර්යය, චිත්තවේගයන් සහ සංස්කෘතික සන්දර්භය පිළිබඳ සුක්ෂ්ම අන්තර් ක්‍රියාකාරිත්වය පිළිබඳ වටිනා අවබෝධයක් පර්යේෂණ දායක වන අතර කලා ඉතිහාසයේ මෙම ප්‍රධාන කාල පරිච්ඡේදය පිළිබඳ අපගේ අවබෝධය පොහොසත් කරයි.

ප්‍රමුඛ පද : චිත්තවේගීය ප්‍රකාශනය, මහලු බේබදු කාන්තාව, හෙලනිස්ටික් මූර්ති, සංස්කෘතික සන්දර්භය, සෞන්දර්යාත්මක යථාර්ථවාදය,

Introduction

Figure 01. Marble, Roman copy after a Greek original of the 2nd century BC (200–180)

The Hellenistic period, which spanned from the death of Alexander the Great in 323 BCE to the emergence of the Roman Empire in the 1st century BCE, witnessed a transformation in artistic expression and ideals compared to the earlier Classical period. While the Classical period emphasized balance, harmony, and idealized representations of the human form, the Hellenistic period introduced a greater degree of emotion, dynamism, and realism. The world of Hellenistic Greek sculpture stands as a testament to the profound interplay between artistic ingenuity and the exploration of human emotion. Among these timeless creations, the 'Old Drunken Woman' as seen in figure 01 above, emerges as a captivating focal point, beckoning scholars and enthusiasts to unravel the intricacies of its aesthetic realism. This journal paper delves into the expressive depths of the 'Old Drunken Woman,' seeking to dissect the nuanced approach of the Hellenistic Greek sculptural tradition in conveying emotions and achieving an unparalleled level of realism.

In its evocative portrayal, the 'Old Drunken Woman' serves as a compelling case study for understanding how Hellenistic Greek sculptors captured the essence of human emotion. This paper aims to elucidate how the sculpture exemplifies the distinct qualities inherent in the Hellenistic Greek tradition, shedding light on the techniques employed to breathe life into the stone and evoke a profound emotional response from the viewer. From the socio-political landscape of Hellenistic Greece to the aesthetic ideals shaping the sculptors' vision, this analysis unravels the layers of influence converging in this masterpiece. The 'Old Drunken Woman' emerges not merely as an artifact of antiquity but as a reflective mirror capturing the ethos of its time.

Subsequent sections of this paper traverse the artistic landscape of Hellenistic Greek sculpture, dissecting the techniques employed to convey emotions and achieve realism. Furthermore, the analysis unravels the cultural tapestry surrounding the 'Old Drunken Woman,' contextualizing its representation within the broader framework of Hellenistic ideals and societal nuances. This comprehensive exploration aims to deepen our understanding of the intricate interplay between art, emotion, and cultural context, as embodied in the exquisite form of the 'Old Drunken Woman.'

Background and Rationale

The ancient Greeks, known for their appreciation of harmony and balance, extended these principles to their ideals of human beauty and proportions. While there are no universally agreed-upon precise measurements, insights into the Greeks' perception of ideal proportions come from various ancient texts and treatises. Notably, the sculptor Polyclitus, who lived around 480–420 BCE, is associated with the "Canon" or "Canon of Proportions," outlining principles for sculpting the ideal human form. Although no original copy survives, later authors like Vitruvius and Pliny the Elder referenced it.

Polyclitus emphasized "symmetria," highlighting harmonious proportions and balance in the human body. He proposed an idealized proportion system, suggesting that the human body could be divided into sections based on the length of the limbs. Vitruvius, a Roman architect from the 1st century BCE, described ideal proportions in his work "De architectura." In Book III, Chapter 1, he discussed how the ideal human body could be inscribed within both a square and a circle, emphasizing symmetry.

While not explicitly defined by the ancient Greeks, the Golden Ratio (approximately 1.618) is often associated with their ideals of beauty and proportion. Some argue that the Greeks may have incorporated this ratio into their artistic and architectural works, contributing to a sense of aesthetic balance and harmony. It's crucial to understand that these ideals served as conceptual and artistic guidelines rather than strict rules. There was likely variation in how artists interpreted and applied them, and actual representations of the human form could differ based on artistic style, regional variations, and the specific demands of a given work. The notion of ideal proportions was influential in classical art, but artists had flexibility in their interpretations.

The study of Hellenistic Greek sculpture on the other hand, is a captivating journey through an era marked by dynamic cultural, political, and artistic shifts. Characterized by an unprecedented exploration of emotional expression, the sculptural masterpieces of this period offer a unique lens into the intricate interplay between human experience and artistic representation. Against this backdrop, the 'Old Drunken Woman' emerges as a poignant exemplar, beckoning scholars to decipher the intricacies of its form and the cultural forces that shaped it.

Hellenistic Greek sculpture, which flourished from the late 4th century BCE to the advent of the Roman Empire, witnessed a departure from the idealized forms of the Classical period. The artists of this era sought to capture the diverse range of human experiences, delving into the realm of emotions with unprecedented depth. It is within this transformative milieu that the 'Old Drunken Woman' stands as a testament to the sculptors' ability to infuse stone with the raw essence of human feeling.

The rationale behind examining the 'Old Drunken Woman' lies in its capacity to encapsulate the distinctive features of Hellenistic Greek sculpture. By scrutinizing this particular sculpture, we aim to unravel the techniques employed by artists to convey emotional depth and achieve a heightened sense of realism. Moreover, the 'Old Drunken Woman' serves as a microcosm reflecting the socio-cultural currents of Hellenistic Greece, offering insights into the values, norms, and even the challenges faced by individuals in that era.

This exploration is not merely an exercise in art historical analysis but a venture into understanding the very nature of artistic expression as a mirror reflecting the spirit of its time. As this paper delves into the 'Old Drunken Woman,' it navigates the socio-political landscape, artistic philosophies, and cultural nuances that converged to give rise to this captivating sculpture. In doing so, this research seeks to contribute to a broader understanding of the profound connections between art, emotion, and the dynamic tapestry of Hellenistic Greek society. Through this study, this research also hopes to unveil the intricate layers of meaning embedded in the 'Old Drunken Woman,' enriching the understanding of the Hellenistic Greek sculptural tradition and its enduring impact on the discourse of art history.

Literature Review

In the extensive scholarship on Hellenistic Greek sculpture, various scholars have made invaluable contributions to understanding facets such as emotional expression, realism, and cultural influences. Andrew Stewart's (1990) exploration of emotions in Greek art lays a foundational understanding of the emotional landscape of the Hellenistic period. However, while Stewart's work provides a comprehensive overview, the specific analysis of the 'Old Drunken Woman' is not extensively covered in his research. This is a potential limitation as the emotional nuances within this particular sculpture require a more focused examination. Therefore, this research aims to contribute by offering an in-depth analysis of the 'Old Drunken Woman,' providing a nuanced understanding of the emotional vocabulary employed by Hellenistic sculptors and bridging this specific gap in Stewart's work.

R. R. R. Smith's (1991) handbook on Hellenistic sculpture has been instrumental in unraveling the evolution of realism during this period. However, the specific analysis of the 'Old Drunken Woman' might not be thoroughly addressed in Smith's broader discussions. While Smith's work serves as an essential guide, this research aims to contribute by providing a detailed examination of the 'Old Drunken Woman' as a case study. Through this, this research seeks to shed light on how realism is manifested in this unique representation, offering insights into the sculptural techniques and choices that contribute to the broader trends outlined by Smith.

Pausanias' (c. 150 AD) 'Description of Greece' offers valuable insights into the socio-cultural context of the Hellenistic era. However, Pausanias' work might lack a specific focus on individual sculptures. This presents a potential limitation, as the 'Old Drunken Woman' serves as a microcosmic representation of societal changes and cultural influences during this period. Therefore, this research seeks to enrich the contextual understanding by scrutinizing this specific sculpture within the broader socio-cultural landscape, elucidating how the societal shifts and cultural influences are manifested in the 'Old Drunken Woman.'

Brunilde Sismondo Ridgway's (2001) exploration of the styles of Hellenistic sculpture provides a comprehensive framework for understanding the artistic choices of the time. Nonetheless, the detailed analysis of the 'Old Drunken Woman' as a distinct representation might be absent in Ridgway's work. This is a potential gap, as the stylistic elements within this specific sculpture necessitate a more granular examination. Consequently, this research aims to contribute by

dissecting the stylistic elements within the 'Old Drunken Woman,' offering insights into how it stands out within the broader Hellenistic tradition and providing a more detailed understanding of the artistic choices made by its creator.

In summary, while these scholars have significantly advanced our understanding of Hellenistic Greek sculpture, the specific focus on the 'Old Drunken Woman' in this research aims to fill the existing gaps and contribute a more nuanced perspective on emotional expression, realism, cultural influences, and the distinctive qualities inherent in this particular masterpiece. Through this focused inquiry, my research seeks to enhance our comprehension of Hellenistic Greek art and the socio-cultural dynamics of its time.

Research Problem

The research problem at the heart of this study revolves around the 'Old Drunken Woman,' an iconic sculpture from the Hellenistic Greek period. The sculpture is believed to be from the 2nd century BCE and is presently housed in the National Archaeological Museum in Athens. The primary inquiry centers on understanding how this particular artwork exemplifies the Hellenistic Greek sculptural tradition's distinctive approach to conveying emotions and achieving realism. Additionally, the research seeks to unravel the various artistic and cultural factors that contribute to the unique representation of the 'Old Drunken Woman.'

The first facet of the research problem involves a deep dive into the realm of emotional expression within Hellenistic Greek sculpture. The study aims to discern the specific techniques and artistic choices employed by sculptors in portraying emotional depth within the 'Old Drunken Woman.' By scrutinizing elements such as facial expressions, body language, and other nuanced details, the research seeks to understand how these components align with or deviate from broader trends in Hellenistic sculptural practices.

Simultaneously, the investigation extends to the pursuit of realism within Hellenistic Greek sculpture, using the 'Old Drunken Woman' as a focal point. The research endeavors to identify the lifelike qualities within the sculpture and discern how these qualities contribute to the overall realism of the artwork. This includes an exploration of the sculptural techniques that bring the 'Old Drunken Woman' to life and an examination of how these techniques align with or challenge the prevailing artistic conventions of the Hellenistic era.

Integral to the research problem is an exploration of the cultural and artistic influences that shaped the creation of the 'Old Drunken Woman.' This involves a meticulous examination of the socio-political climate, philosophical ideals, and contemporaneous artistic movements that may have left an indelible mark on the sculptural representation. By contextualizing the sculpture within its cultural milieu, the study aims to unveil the intricate web of influences that contributed to its unique character.

Furthermore, the research problem extends to an analysis of the distinctiveness of the 'Old Drunken Woman's' representation within the broader Hellenistic Greek sculptural tradition. By identifying the unique features that set this sculpture apart, the study seeks to discern how specific cultural or artistic factors have shaped its singular identity.

Lastly, the research problem encompasses an assessment of the lasting impact and legacy of the 'Old Drunken Woman.' Beyond its creation in the Hellenistic era, the study examines how this sculpture has been received in subsequent periods and evaluates its influence on the trajectory of art history. Through this comprehensive analysis, the research aims to contribute to a nuanced understanding of the intersection between art, emotion, and culture, as embodied in the captivating form of the 'Old Drunken Woman.'

Objective

This research aims to comprehensively investigate the 'Old Drunken Woman,' a notable sculpture from the Hellenistic Greek period, with the primary objective of understanding how it exemplifies the Hellenistic Greek sculptural tradition's approach to conveying emotions and achieving realism. The study seeks to analyze emotional expression through a detailed examination of sculptural techniques, including facial expressions and body language. It also aims to investigate the pursuit of realism within Hellenistic Greek sculpture, using the 'Old Drunken Woman' as a case study, assessing lifelike qualities and their alignment with or deviation from artistic conventions of the time. The research explores the cultural and artistic influences that shaped the sculpture by examining the socio-political climate, philosophical ideals, and contemporary artistic movements. Additionally, it seeks to assess the distinctiveness of the 'Old Drunken Woman's' representation within the broader Hellenistic Greek sculptural tradition and evaluate its lasting impact and legacy, contributing to a nuanced understanding of the intersection between art, emotion, and culture in the context of Hellenistic Greek sculpture.

Methodology

To achieve the research objectives outlined above, a multifaceted methodology was employed. First and foremost, an extensive visual analysis of the 'Old Drunken Woman' was conducted, focusing on the sculpture's formal elements such as form, texture, and spatial composition. This was complemented by a thorough examination of archival materials, scholarly writings, and historical records to contextualize the artwork within the broader Hellenistic Greek artistic landscape. Additionally, a comparative analysis with contemporaneous sculptures was undertaken to discern distinctive features contributing to the emotional expression and realism of the 'Old Drunken Woman.' Furthermore, archival research involved delving into primary sources, such as philosophical treatises and historical accounts, to unravel the socio-cultural influences shaping the sculpture. Finally, a comprehensive literature review was undertaken to synthesize existing scholarship and situate the research within the broader academic discourse. Through this interdisciplinary methodology, the study provides a comprehensive and nuanced analysis of the 'Old Drunken Woman' that encompasses both artistic and cultural dimensions within the Hellenistic Greek sculptural tradition.

Results and Discussion

The examination of the 'Old Drunken Woman,' a prominent sculpture from the Hellenistic Greek period, reveals a captivating interplay of artistic ingenuity and cultural influences. Through a meticulous visual analysis, archival research, and a comparative study with contemporaneous sculptures, this investigation sheds light on the sculpture's distinctive qualities in conveying emotions and achieving realism, while considering the broader socio-cultural and artistic context of the Hellenistic era.

Figure 02. Doryphoros, or Spear carrier by Polykleitos, Classical Greece.

Figure 03. Marble, Roman copy after a Greek original of the 2nd century BC (200–180)

Visual Analysis

The visual analysis of the 'Old Drunken Woman' unveils a masterful execution of emotive elements, showcasing the sculptor's keen attention to detail. The contorted posture, disheveled hair, and expressive facial features collectively contribute to a vivid portrayal of inebriation, conveying a raw and unfiltered human experience. Notably, the use of exaggerated physical features, such as the deeply etched lines on the face and the sagging flesh, adds a dimension of realism that transcends the idealized forms of the preceding Classical era as noted in the above figures 02 and 03. This departure reflects the Hellenistic sculptors' deliberate choice to delve into the nuances of human emotion, capturing a moment of vulnerability and introspection.

Comparative Analysis

In a comparative context, juxtaposing the 'Old Drunken Woman' with contemporaneous sculptures from the Hellenistic Greek period reveals shared artistic tendencies. For instance, the emphasis on capturing dynamic and fleeting emotions is evident in works like the 'Laocoön and His Sons' attributed to three Rhodian sculptors: Agesander, Athenodoros, and Polydorus created between 27 BCE and 68 CE. The contorted figures in both sculptures convey a sense of struggle and anguish, showcasing the Hellenistic sculptors' affinity for exploring the intensity of the human experience. However, the 'Old Drunken Woman' distinguishes itself by focusing on the mundane and often overlooked aspects of life, presenting a stark contrast to the heroic and mythological themes prevalent in other sculptures of the era.

Cultural and Artistic Context

Delving into the socio-cultural and artistic influences shaping the 'Old Drunken Woman' is crucial for a holistic understanding. The sculpture mirrors the socio-political climate of Hellenistic Greece, marked by the aftermath of Alexander the Great's conquests and the consequent blending of diverse cultures. The sculpture's emphasis on portraying a common, albeit marginalized, individual resonates with the changing societal dynamics, offering a counterpoint to the grandeur associated with the rulers of the time. Moreover, the influence of philosophical movements, such as Stoicism and Epicureanism, is discernible in the sculpture's candid depiction of human vulnerability, providing a poignant commentary on the transient nature of life.

Realism in Hellenistic Greek Sculpture

The pursuit of realism within Hellenistic Greek sculpture is epitomized by the 'Old Drunken Woman.' The sculptor transcends the idealized forms of the past, opting for a more naturalistic representation that embraces imperfections and frailties. The sagging flesh, wrinkles, and disheveled appearance contribute to a heightened sense of realism, offering a stark departure from the idealized beauty of Classical Greek sculptures. This pursuit aligns with the broader Hellenistic trend of exploring the intricacies of human emotion and experience, presenting a departure from the stoic and restrained expressions prevalent in earlier periods.

Legacy and Impact

The 'Old Drunken Woman' continues to wield influence far beyond its creation, leaving an indelible mark on subsequent artistic movements. Its candid portrayal of the human condition resonates with artists across centuries, finding echoes in the works of Baroque and Romantic sculptors who similarly sought to capture the rawness of emotion. Moreover, the sculpture's emphasis on everyday life and the marginalized individual foreshadows the realism of later art movements, acting as a precursor to the nuanced representations seen in the works of 19th-century realists. The enduring legacy of the 'Old Drunken Woman' lies not only in its intrinsic artistic value but also in its contribution to shaping the trajectory of art history.

Thereby, the 'Old Drunken Woman' stands as a poignant testament to the Hellenistic Greek sculptural tradition's adeptness in conveying emotions and achieving realism. Through a comprehensive visual analysis, comparative study, and exploration of cultural influences, this research has sought to unravel the intricate layers of meaning embedded in this masterpiece. The sculpture's candid portrayal of human vulnerability, its departure from idealized forms, and its lasting impact on subsequent artistic movements collectively attest to the enduring significance of the 'Old Drunken Woman' within the broader tapestry of Hellenistic Greek art. This study contributes to a nuanced understanding of the intersection between art, emotion, and culture, encapsulated in the evocative form of this timeless sculpture.

Conclusion and Recommendation

The 'Old Drunken Woman,' with its vivid depiction of a dishevelled and intoxicated individual, serves as more than a sculptural representation; it encapsulates a nuanced commentary on the socio-cultural milieu of Hellenistic Greece. Beyond the mere portrayal of inebriation, the sculpture offers a poignant reflection on the marginalized and overlooked segments of society. The choice to represent an ordinary, aging woman in a state of vulnerability suggests a departure from the heroic and idealized figures prevalent in earlier periods. It becomes a visual testament to the socio-political changes and the aftermath of Alexander the Great's conquests, where the focus shifted to the everyday struggles and complexities of individuals. The 'Old Drunken Woman,' in its candid realism, thus emerges as a social commentary, providing a glimpse into the challenges faced by ordinary citizens amidst the transformative dynamics of Hellenistic Greece. This layer of societal reflection adds depth to the sculpture's significance, positioning it as a valuable artifact that not only captures emotions and realism but also engages in a subtle dialogue with the broader social fabric of its time.

Moreover, the 'Old Drunken Woman' serves as a poignant critique of societal norms and expectations, challenging the prevailing ideals of beauty and composure. The deliberate choice to depict the aging woman in a state of vulnerability challenges the conventional notions of aesthetic perfection that were pervasive in earlier classical periods. This departure from the idealized forms becomes a form of rebellion, a visual statement resisting the societal pressures that often excluded the aged and disregarded the struggles of the everyday individual. In this way, the sculpture becomes a social commentary not only on the socio-political landscape but also on the cultural attitudes towards aging and vulnerability during the Hellenistic era. The 'Old Drunken Woman' thus transcends its immediate artistic context to become a profound reflection on the human condition, highlighting the resilience and authenticity of the ordinary person amidst the complexities of a changing society.

References

- Stewart, A. (1990). *Greek Sculpture: An Exploration*. Yale University Press.
- Smith, R. R. R. (1991). *Hellenistic Sculpture: A Handbook*. Thames & Hudson.
- Pollitt, J. J. (1986). *Art in the Hellenistic Age*. Cambridge University Press.
- Pausanias. (c. 150 AD). *Description of Greece* (Translated by W. H. S. Jones). Harvard University Press.
- Ridgway, B. S. (2001). *Hellenistic Sculpture II: The Styles of ca. 200–100 B.C.* University of Wisconsin Press.

The concept of marriage in feudal society: A study on Sinhala movie *Bak Maha Deege* adapted from the French play *Le mariage de Figaro*

S.D Sumudu Vihanga Fernando

සාරසංකේපය

ප්‍රංශ නාට්‍යකරුවෙකු වන පියර් ඔගුස්තන් කැරොන් බෝමර්ගේ විසින් 1784 දී රංගගත කෙරීමට යෙදුණු ෆිගරෝගේ විවාහය නම් නාට්‍යය, සිංහල නාට්‍යවේදී දයානන්ද ගුණවර්ධනයන් විසින් බක්මහ දීගේ ලෙස 1969 දී රිදී තිරයට ගෙන එනු ලැබුණි. මෙම සිනමා නිර්මාණයට ප්‍රථම ඔහු විසින් මෙම ප්‍රංශ නාට්‍ය නිර්මාණය, සිංහල වේදිකාව වෙත බක්මහ අකුණු ලෙසින් රචනා කොට රඟ දක්වන ලදී. යුරෝපීය පසුබිමක දිව යන ප්‍රංශ නාට්‍යය ගුණවර්ධනයන් විසින් ශ්‍රී ලංකාවේ සංස්කෘතියට ගැලපෙන ලෙස යටත්විජිත යුගයක දිව යන කථාන්දරයක් ලෙස අනුවර්තනය කර ඇත. විවාහය යන සංකල්පය ෆිගරෝගේ විවාහය ප්‍රංශ නාට්‍යයෙන් සිංහල සිනමා කෘතිය වන බක්මහ දීගේ වෙත අනුවර්තනය කිරීමේ දී ඇති වූ වෙනස්කම් මෙම පර්යේෂණයේ දී සාකච්ඡා කෙරෙනු ඇත. මෙම අධ්‍යයනය සඳහා කුලනාත්මක අධ්‍යයන ප්‍රවේශයක්, ක්ෂේත්‍රයේ ප්‍රවීණයන් හා සාකච්ඡාවන් සහ අනුවර්තනයේ සිද්ධාන්ත කියැවීමක් යොදාගැනුණි. මෙම පර්යේෂණයේ දී වික්‍රපට අධ්‍යක්ෂවරයා විසින් විවාහය යන සංකල්පය ප්‍රාදේශීයකරණය කර ඇති ආකාරය සොයාගැනීම සිදු කෙරේ.

ප්‍රමුඛ පද : විවාහය, අනුවර්තනය, සිංහල දෙමළ අලුත් අවුරුද්ද, වැඩිවසම් සමාජය.

Introduction

The Sinhala movie directed by Sri Lankan playwright Dayananda Gunawardena in 1969, *Bak Maha Deege* (Wedding in April) is a cinematic adaptation of the French drama *Le Mariage de Figaro ou la Folle journée* (*The Marriage of Figaro*) by French playwright Pierre-Augustin Caron de Beaumarchais. The French play which is set in a Spanish background is the second play of a trilogy which portrays the prolongation of life events of the central character Figaro. The movie is finely embedded into the Sri Lankan canvas by Gunawardena by setting it in a feudal backdrop during the colonial era.

This research is centered on the changes that the director has executed in the interpretation of the notion of marriage in the Sinhala Movie *Bak Maha Deege*, the cinematic adaptation of the play *The Marriage of Figaro*. The study adopts a comparative methodology to trace the changes in the

two works of arts, discussions with experts in the field, and a reading on the adaptation. The research will bring to light how the director has localized the theme of marriage.

Literature Review

Art and adaptation

The history of artistic adaptations goes back to the ancient Greek era. It is considered that most plays by Greek playwright Sophocles are recreations of legendary poems Iliad and Odyssey by Homer. The Oxford Learner's Dictionaries defines Adaptation as the action or process of changing something, or of being changed, to suit a new purpose or situation (2024). In an aesthetic context, adapting can be identified as "arranging a literary work to suit the taste of the day or transposing it into another mode of expression, theatre, film, television, etc" (Larousse Bordas, 1997). Each medium has its own language; a painting speaks using colours and lines whereas a ballet speaks using movement and music. Therefore, when a play is adapted to cinema, it presents a change from one medium to another. Marguerite Duras, a renowned French author says in her article, *India Song: Un livre un film* "Replacing one language by another is my cinema" (Predral, 2007, p. 142). Kubilay Aktulum (2017) shows that intersemiotics are connected to different linguistic codes.

Intersemiotics (translation or transposition) deals with two or more completely different codes, e.g, linguistic one vs, music and /or image ones. Thus, when Tchaikovsky composed Romeo and Juliet, he actually performed an intersemiotic translation: he 'translated' Shakespeare's play from the linguistic code into a musical one. (Aktulum 2017, p. 34)

Roman Jakobson identifies three methods to interpret a verbal sign.

We distinguish three ways of interpreting a verbal sign: it may be translated into other signs of the same language, into another language, or into another, nonverbal system of symbols. Three kinds of translations are to be differently labeled: 1. Intransmutation or rewording is an interpretation of verbal signs by means of other signs of the same language, 2. Interlingual translation or translation proper is an interpretation of verbal signs by means of some other language, 3. Intersemiotic translation or transmutation is an interpretation of verbal signs by means of signs of non-verbal systems (Jakobson, 1959).

The cinematic adaptation of a play engages with advanced technology in recreating art and literature. There is an inseparable bond between cinematography and theatre since both are visual

media. Theatre is an ancestor of cinema. For example, Shakespeare's plays have been adapted to screen several times. According to Jack Jorgens, in a sense all Shakespearean films are translations (Jorgens 1991, p. 14).

The concept of marriage

Marriage can be considered as the threshold to a family life. However, the laws and rituals related to wedding ceremonies differ from one region of the world to another. Marriage is an institution that plays a central role in every society. It is correspondingly referred to as a sacred union (Gunaratne, 2021). Sri Lanka being a multicultural country, has wedding ceremonies that differ according to religions and beliefs, but marriage holds significance not just to a person but also to the family. As the movie centers specifically on the Sinhalese community, this study will focus on the traditions pertaining to it. Accordingly, we find that there are two types of marriage systems in Sri Lankan culture: Binna marriage and Deega marriage.

However, women could inherit land in equal measure to their brothers. She could stay with her parents, bring in a husband, and transmit her share to her children. Such an uxori-local marriage is called binna. For a woman who left the family compound, and married in the diga fashion, the entitlement to a share of the land was temporary. (Bulten, 2018)

Astrology and auspicious time are usually a part of the daily lives of most Sri Lankans, and it is the same when preparing for a wedding. Bulten states in his article *Contested conjugality? Sinhalese marriage practices in eighteenth-century Dutch colonial Sri Lanka* that firstly an astrologer gives the most auspicious day for the wedding. On the appointed day, the groom would bring many presents (spices and food), carried by a group of lower caste men. (Bulen, 2018). This system of Neketh based on astrology is also followed during the Sinhala Tamil New year which generally falls in April.

The right of lord

Ortega Baun discusses a law, which prevailed in the feudal system in medieval Europe, in her article *Le droit de cuissage, une légende noire du féodalisme*, where the feudal lord was granted the privilege of "deflowering" a female surf on her wedding night.

Le droit de cuissage, aussi appelé droit de la première nuit, réservée au seigneur féodal le dépucelement d'une jeune mariée lors de sa nuit de noce. (Baun, 2021)

The right of cuissage, also called the right of the first night, reserved to the feudal lord the deflowering of a young bride on her wedding night. (Baun, 2021)

The concept is associated with the medieval feudal system, where land and power were concentrated in the hands of local lords who had control over the peasants working their lands. Somehow, its actual historical validity is debated, and it is often viewed through the lens of historical fiction and interpretation.

Marriage of Figaro

Marriage of Figaro or the Follies of a day was first staged in 1784 prior to the French Revolution. The story is woven around the marriage of the central figure, Figaro. Figaro is an obedient servant to count Almaviva since the previous play of the trilogy *The Barber of Seville*. The Saga of Figaro continues in the play which is taken to discussion. At times, the *Marriage of Figaro* is considered as the sixth act of the *Barber of Seville*. As Beaumarchais states, he penned this play after an invitation by Prince of Conti. The Play was censored several times due to subtle political elements interpolated in the plot: Figaro the servant speaks against unjust acts of his master Almaviva. As history states, the play has played a role of a catalyst during tension in French society back then. Louis XVI refused to show the play in public after reading the scenario. He foresaw the consequences. « C'est détestable ; cela ne sera jamais joué. Il faudrait détruire la Bastille pour que la représentation de la pièce ne fût pas une conséquence dangereuse » (Héliot, 2015) (It's detestable; it will never be performed. The Bastille would have to be destroyed to prevent the play from being performed as a dangerous consequence). However, Beaumarchais was able to stage the first representation of the play on 27th of April 1784 at Comédie Française and it received a grand success. Two years later Wolfgang Amadeus Mozart adapted the play into an Opera *La Noce di Figaro*. He reduced the political commentary in the drama in order to show his opera in Austria as the emperor had banned the German version of the play earlier.

The plot takes place in Agus-Frescas palace, the residence of Count Almaviva, the governor of Andalusia in Spain. Figaro is his servant or commonly known as major-domos, who is engaged to Suzanne, the maid to the Countess. While getting ready for their wedding day Figaro learns that the Count has a secret plan to send him to England and take advantage of his absence. Suzanne

reveals that the Count is planning to execute the tradition prevailed by *le droit de seigneur*, the right of lord. The Music master of the palace Don Basile helps the count. Another obstacle appears to Figaro's wedding as Marceline, the housekeeper of the palace, later reveals to be Figaro's biological mother, from whom Figaro has taken a loan under the condition that if he fails to pay back, he must marry her. Meanwhile, the Count's page Cherubin, who falls for the Countess, writes poems to her. Amidst the tension in this conjugal matters, Figaro tries to solve his problems and punishes the Count but fails to do so. Finally the two leading ladies in the play Suzanne and the countess arrange a plan to exchange their looks and meet their beloved. Their plot becomes a success where everything settles at the end.

Bak Maha Deege

The Sinhala movie was initially a play which was staged under the name *Bak Maha Akunu* in 1963 at the Lionel Wendt theatre. As Dayananda Gunawardena's son Wasanthapriya Gunawardena recalls memories of his father, when Gunawardena had seen *The Marriage of Figaro* in 1962 in Romania during his travels. The language or the genre in which he witnessed was not mentioned. Inspired by this drama Gunawardena decided to adapt the play into Sri Lankan theatre. *Bak Maha Akunu* the Sinhala play is considered as an experimental play as the director used a new technique: a rotating stage. Later in 1969, he adapted his own play to a cinematic interpretation changing the title of the movie to *Bak Maha Deege*, Wedding in April, resonating with the original name *The marriage of Figaro*. The movie was screened as a musical where most of the dialogue was in song.

Gunawardena has penned the Sinhala version keeping the plot in a local background. The story takes place in a Sri Lankan traditional mansion known as a *Walawwa*, which is the abode of Mudali Madanayake. The character of Mudali is used by the director as a counterpart to Count Almaviva in *Marriage of Figaro*. He belongs to the aristocracy of the colonial period in Sri Lanka, which is a rank offered by the government. Jaason's character replaces that of Figaro. Figaro is a servant in Mudali's *Walawwa* and is waiting to marry Pabulina who is a maid to Lamathani, wife to Mudali. Mudali has gifted a house nearby the mansion as a wedding gift to Jaason with the intention to send him to work in his estates so that he can seduce Jaason's new bride in his absence. Lamathani as Countess is aware of the misdeed of Mudali and wants to solve the problem while a young servant in the *Walawwa*, Premadasa, is infatuated with her. In the meantime, Jaason has taken a loan from a village lady Karunawathi with the promise that he will marry her if he is unable to return the money.

Discussion

The notion of marriage

Marriage is the central theme of both the original play and the movie adaptation where the preparation for a wedding ceremony and illicit affairs are shown. Beaumarchais caricatures an ambiance of a Spanish wedding during his era where he employs symbols such as the marriage hat and the wedding gift. Gunawardena takes the essence of the French play and fuses the concept of traditional Sinhala marriage with the importance of the month of April. He extracts suitable replacements for certain aspects which do not have an equivalent in Sri Lankan culture, i.e : the right of the lord. At the same time, he edits the plot eliminating concerns which the Sri Lankan audience would not find entertaining: such as Marceline, who Figaro promised to marry if he failed to repay his loan, is eventually revealed to be his mother.

The Marriage of Figaro being the second play of a trilogy means that the audience has a certain level of knowledge of the characters and the previous plot. They are aware of Figaro's character from the first play *Barber of Seville*, where he serves Count Almaviva and helps him to win Rosine, the Countess. As indicated by the title, the selected play presents the wedding of the eponymous character Figaro. Importance is given to the person getting married. Stage instructions clearly mention that in the opening scene, Figaro and his fiancée Suzanne are preparing for their wedding. They find themselves in the room gifted by the Count. Suzanne is in front of a mirror enjoying her wedding accessories, a bouquet which is referred to as a wedding hat. Figaro measures the room.

Figaro, avec une toise, mesure le plancher. Suzanne attache à sa tête, devant une glace, le petit bouquet d'orange appelé chapeau de la mariée (Beaumarchais, 1956).

Figaro measures the floor with a measuring rod. Suzanne in front of the mirror attaches on her head a bouquet of orange flowers, which is called bride's hat (Beaumarchais, 1956).

The fact that the room is a gift from the Count, hints at the cunning plan to seduce Suzanne in the absence of Figaro. The room is a symbol which plays an important and erotic role in the scene. This is where Figaro and his fiancée will spend their first night, also the place where the Count plans to replace Figaro.

The Sri Lankan movie *Bak Maha Deege* establishes the idea of a marriage that takes place in the month of April. In contrast to the play, the movie covers a large scope. It is not merely about a

given person’s private feast but about a ceremony that happens during a festive season. The synchronization of the wedding with the Sri Lankan New Year season brings a different flavor. The term “Bak” means the month of April in Sinhala and “Deege” means marriage. Gunawardena highlights the fact that April is the ideal month for weddings as it is considered a prosperous month of the year when it is a season of happiness and harvest.

The study was able to identify the mechanism behind the changes vis-à-vis the notion of marriage in the Sinhala version. “*Mangala*”, “*Mangallaya*”, “*Magula*” in the Sinhala language signifies a moment of blessing, festival, and a marriage. In the sense of festival, the term is used in several cases: *Themagula* - Trice blessed moments of Lord Buddha, *Wesak mangallaya* - Wesak festival, *Palliye mangallaya* - church feast, *Aluth Avurudu mangallaya* - New year festival. Gunawardena has taken two aspects given for *mangallaya* and has intertwined them: a wedding in waiting and the arrival of the new year in the month of April.

In Sri Lanka a rich tradition is centered around the New Year festival to which we refer as “*Sinhala Demala Aluth Aurudda*” (Sinhala Tamil New year). Both Sinhalese and Tamils in the country celebrate this festival adhering to their cultural rituals which are quite similar. The season of Avurudu resembles the season of spring to a certain extent. Trees blossom, fruits ripen, birds chirp, bees make hives. It is also the season of harvest in Sri Lanka. According to the lunar calendar Sri Lankans believe that sun arrives from the last zodiac sign Pisces to Aries the first sign, completing a journey of a year. Astrologers create auspicious times known as *Neketh*, and people follow them accordingly in their daily lives. Gunawardena employs the concept of *Neketh* in his adaptation. This combination can be clearly seen in the songs and dialogue of the movie.

Two songs in the movie replace the first scene in the play. The Movie commences with a song that hails the new year season and upcoming wedding. Pabulina, Jaason’s fiancée is in her room doing her hair in front of the mirror. It is decorated with “*Paduru aana*”, where traditional mats woven from coconut leaves are hung. The first verse of the song describes the phenomenon that takes place in nature:

කන්ද උඩින් හඳ පායන ලීලා
 මන්ද වෙලේ රුකක්කන පිපිලා,
 මන්ද කොහෝ හඬලනු හැරීලා
 එන්න තමා බක් මහ ලං වීලා

(Look at the moon risen from the mountains,
Why are the flowers Rukaththna in bloom?
Why does the coo coo bird sing in hiding?
It seems like the New year is near)

The lyricist personifies nature and questions the reason for this beautiful change. In Sinhala songs there is a tendency to glorify the natural phenomena, arrival of new year.

බැඳිද පුරා සුදු රෙදිද වගෙයි යස
ඉදිද පනා මල් කැන් පිරිලා,
සද්දෙ මොකෝ අවුරුද්ද ඇවිල්ලද
නැදිද කනෙයියනි රොන් ඇදිලා

(The entire woods looks like a white cloth
As coral swirl flowers are bloomed all around
What is this noise, has the new year arrived?
Little bees, couldn't you find nectar yet?)

Towards the end of the first song Jaason returns from an astrologer's house and mentions that he received two auspicious times; one for the marriage ceremony and other to settle the transactions related to the new house gifted by Mudali. This is adapted from the scene in the French play where we find Figaro measuring the room given by the Count as a wedding gift and the preparations before the wedding.

Towards the end of the French drama, in the vaudeville scene, Beaumarchais explicitly caricatures the biased consequences centered around infidelity in marriage through the song.

...Qu'un mari sa foi trahisse,
Il s'en vante, et chacun rit;
Que sa femme it un caprice,
S'il l'accuse, on la punit.
S'il l'accuse, on la punit
S'il l'accuse, on la punit.

(If a husband betrays his faith,
 He boasts about it, and everyone laughs;
 Let his wife have a whim,
 If he accuses her, she is punished.
 If he accuses her, she is punished
 If he accuses her, she is punished.)

He explicitly tells us that a man who engages in adultery is able to get away with little or no consequence to his actions and can even boast about it. However, a woman in a similar situation is met with accusation and punishment. The weight of this consequence is felt through the repetition of the line “if he accuses her, she is punished.” In contrast, in the last song of *Bak Maha Deege*, Gunawardena resolves the conflict and shifts our focus to the main storyline; the marriage. He uses the metaphor of the thunderbolt to signify the chaos: the external aspects that can impact the marriage and thus prevent it. We are made to understand that just as April is a month of joy and hope in spite of rain and thunder, any couple who wants to be together will withstand these problems and do what it takes to be together.

බක් මහටයි ගොඩ වැස්ස වහින්නේ,
 බක් මහටයි අවුරුද්ද පුරන්නේ
 බක් මහටයි හෙන විදුලි කොටන්නේ
 බක් මහටයි අපි දිගෙක යන්නේ

(It is in April that it rains
 It is in April that the New Year dawns
 It is in April that thunder strikes
 It is in April that we marry)

කැන්දන් යන්නෙත්, බින්න බහින්නෙත්
 දෙන්නා කැමැත්තෙන් හැංගිලා යන්නෙත්
 මංගල මාසේ බක් මාසේ

(Even if they marry and move into his home or her home
 Or even if they choose to elope,
 The month of April is a month of celebration)

Regardless of whether a married couple chooses to settle in the groom's family home (*Deega*) or in the bride's family home (*Binna*), or even elope, it will be prosperous because they chose to marry in April. Unlike in *Mariage de Figaro*, we could argue that Gunawardena downplays the chaos surrounding the marriage and focuses it in a more positive light through the "all's well that ends well" approach.

Feudal Society

Beaumarchais uses the concept of "the right of lord" to show the perverted nature of the Count, who attempts to exercise this right, even though we learn through Figaro that this law had been abolished.

Suzanne: Apprends qu'il la destine à obtenir de moi, secrètement, un certain quart d'heure, seul à seule, qu'un ancien droit du seigneur...

Figaro: Je le sais tellement que, ai monsieur le Comte, en se mariant, n'eût pas aboli ce droit honteux.

The system of *droit du seigneur* gives authority to execute allegedly laws on serfs, which they in turn have no right to question, but submit to them. "Il n'a besoin de faire preuve d'aucune brutalité car la mariée, le marié, leurs parents et les membres de leur famille ne peuvent s'y opposer." (There is no need for him to be brutal as the bride, groom, their parents and members of their family cannot object) (Baun, 2021)

Figaro's rage after learning his master's plan is shown using a soliloquy. It allows him to give out the emotions that he cannot express openly among other characters, while giving an insight to the character's inner consciousness.

... Ah, Mon cher monseigneur! Mon cher Monseigneur! Vous voulez m'en donner...à garder? Je cherchais m'ayant nommé concierge, il m'emmène à son ambassade, et métablit courrier de dépêches. J'entends, monsieur le Comte ; tris promotions à la fois : vous, compagnon ministre; moi, casse-cou politique, et suzon, dame du lieu, l'ambassadrice de poche, et puis fouette courrier, Pendant que je galoperais d'un côté, vous feriez de l'autre à ma belle un joli chemin!

Ah, my dear lord! My dear Lord! You want to give me some... to keep? I was seeking to be appointed as a concierge, he took me to his embassy, and established me as a courier for dispatches. I understand, Sir, Count; three promotions at once: you, a fellow minister; me, political daredevil, and Suzon, lady of the place, pocket ambassador, and then whip courier. While I galloped on one side, you would make a lovely path for my beauty on the other!"

Beaumarchais makes a political commentary as he criticizes unfair aristocratic powers. Figaro's cry resonates with the voice of a whole community during the pre-revolutionary period. In the same way, Jaason speaks of the forthcoming bad times: "බක්මාසෙයි ලබන්නෙ, බක් මාසෙ ආකාසෙ ඒ කරම් හොඳ නෑ" (The sky does not look good since April is arriving.). Just as much as the month of April is considered an auspicious one, it is also one of rain and thunderstorms. The allegory of the dual nature of April is used to bring out the celebratory yet troubled times for the main character. Jaason prepares for his wedding, but he has to deal with the actions of his master, which are potentially a spoil to a happy occasion. In his soliloquy, which later turns into a song, Jaason criticises the cunning nature of Mudali and is adamant on revealing his intentions. "අතිගරු මදනායක මුදලිඳු නෙ මා සමගින් දෝ නටන්න එන්නේ?" (Monseigneur, are you going to play tricks with me?). "මුදලිඳුමනි ඔබෙ වෙස් ගලවන්නම්." (I will show the world your real face). Gunawardena's search for the equivalent of *Le droit du seigneur* has given him an opportunity to incorporate the role of Mudali. Mudliyar or Mudali is a colonial title of Ceylon during the Portuguese and British rule of the island. It was known that they misused their power in ways that were not socially accepted.

මෑත අතීතය වන තෙක් ගමෙහි පුරවැසියන් අතර පළමු වැන්නා වූයේ මුදලි කුමාය. මධ්‍යම ආණ්ඩුකාරවරයාගේ බලතල තමන්ටද ඇතැයි යන හැඟීමෙන් ඔහු ක්‍රියා කළේය. මෙබඳු නිලදරුවෝ සිය බලතල ඇතැම් සාධාරණ ලෙස පාවිච්චි කළහ. එහෙත් සමහර අවස්ථාවලදී එම බලතල තමන්ගේ උරුමයක් ලෙස ගර්චිත ප්‍රදර්ශනයේ හී ද යෙදුනහ (Gunathilaka,1964.p. 173)

Until recent days Mudliyar was head of the village. He assumes that he has the powers of the governor of the central government. Sometimes these officers used their powers fairly. But sometimes they considered those powers as their inherited rights.

It is believed that there was an unwritten law, which they exercised to approach any woman in his village. The portrait of the character of Mudali reflects the role in the original play. Gunawardena

does not trace any official law to consummate someone else's marriage but he uses the colloquial prevalence of the colonial era.

Conclusion

The concept of marriage is treated as the center of discussion in both oeuvres. The original play *Le mariage de Figaro* by Beaumarchais tells the story of a humble servant, whose master tries to steal the love of his life during his wedding night. The French playwright presents a western atmosphere in its depiction of marriage. He mainly focuses on the notion of marriage and through Figaro we understand Beaumarchais' political views. Figaro's cry for justice in front of his master's unethical behavior resonates the tension of France at the threshold of Revolution. Dayananda Gunawardena extracts the idea of marriage and places it in a Sri Lankan context.

The research focused on how the director of the Sinhala movie embedded a foreign story into local culture concentrating on the concept of marriage. The study was able to find that he has successfully fashioned two major cultural events in Sri Lanka; marriage and the Sri Lankan New Year. He has taken the aesthetic values of the harvest season in Sri Lanka and through several songs in the movie, he makes the statement that April is an auspicious month for events.. Secondly the concept of *le droit du seigneur* (the right of lord) has been adapted to a similar, but unwritten law, that prevailed among the chiefs of villages during colonial times. The conflict and resolution in the story are finely narrated through the metaphor of the month of April: it is a month of torrential rains with thunder, yet at the same time a month of prosperity and celebration with the dawn of the new year.

During the course of research, some limitations were identified. As the Sri Lankan playwright Dayananda Gunawardena has passed away, his actual intentions on adapting the French Drama were not available. The first audience of the movie did not have a deep memory of the movie. Therefore, only newspaper articles and important details preserved by his son Wasanthapriya Gunawardena were taken into discussion to carry on the study.

However, the research produced interesting results. Unless explicitly mentioned, it is not easy to trace that *Bak Maha Deege* is an adaptation of a European drama. The fine localization of the scenario giving importance to the Sri Lankan traditions and appreciations, thus making it

feel like an original work, is applaudable. It allows us to observe and interpret more closely the aesthetics of adapting a foreign work of art to make it relatable to a local audience.

References

- Aktullum, K. (2017) 'What is intersemiotics? A short definition and some examples', *International Journal of Social Sciences and Humanity*, 7(33). Available at: <http://www.ijssh.org/vol17/791-HS0013.pdf> (Accessed: 20 August 2017).
- Bak Maha Deege (1969) Directed by Dayananda Gunawardena [Film].
- Bandaranayake, D. (2017) 'Bak Maha Deege'. Interviewed by Sumudu Fernando, 8 August.
- Baun, O. (2020) 'Le droit de cuissage, une légende noire du féodalisme', *Le Monde*, 24 November. Available at: <https://www.histoire-et-civilisations.com/thematiques/moyen-age/le-droit-de-cuissage-une-legende-noire-du-feodalisme-2113.php> (Accessed: 2 May 2024).
- Bulten, L., Jan, K., Dries, L. and Rupesinghe, N. (2018) 'Contested conjugality? Sinhalese marriage practices in eighteenth-century Dutch colonial Sri Lanka', *Annales de démographie historique*, 1, pp. 51–68. Available at: <https://www.cairn.info/revue-Annales-de-demographie-historique-2018-1-page-51.htm> (Accessed: 20 August 2017).
- Gunawardena, W. (2017) 'Bak Maha Deege'. Interviewed by Sumudu Fernando, 18 June.
- Gunathilake, M.H. (1964) *Kolam, Sanni saha Wesmuhunu*. Colombo: Rathna Publishers.
- Jakobson, J. (1959) 'On linguistics of translation', in Schulte, R. and Biguenet, J. (eds.) *Theories of Translation*. Chicago: The University of Chicago, pp. 144–151.
- Marriage and Divorce Act (Kandyan) 1954*, c.132. Available at: <https://www.rgd.gov.lk/web/images/2021/Act/Kandyan-Marriage--Divorce-Act---E.pdf> (Accessed: 18 August 2024).
- Pathiraja, W. (2007) *Sinhala Natya Wanshaya*. Colombo: S. Godage.
- Pommeau, R. (1965) *Le Barbier de Séville, Le Mariage de Figaro, La Mère coupable*. Paris: Garnier-Flammarion.
- Serasinghe, I. (2017) 'Bak Maha Deege'. Interviewed by Sumudu Fernando, 12 July.
- Weragama, G. (2014) *Deshiya Sinema Wanshaya*. Colombo: Sarasavi Publishers.

Chinese Grammatical Errors in the Abstract Section of Undergraduates in Chinese Major, University of Kelaniya

S.M. Kavindi Pabasara Samarakoon

සාරසංක්ෂේපය

සාරසංක්ෂේපයක කාර්යභාරය වන්නේ නිබන්ධනය තුළ ඇති විශාල දැනුම ලේඛනගත කිරීමයි. එය මුල් කෘතියකින් උපුටා ගත් ඡේදයක් නො වේ. සාරසංක්ෂේපයක් බාහිර මූලාශ්‍රවලට හෝ සත්‍ය පත්‍රයට තවදුරටත් යොමු නො කර සම්පූර්ණයෙන්ම ස්වයං අන්තර්ගත විය යුතු අතර එය විසින්ම අර්ථවත් කළ යුතුය. එය ප්‍රධාන අන්තර්ගත ක්ෂේත්‍රය ඔබේ පර්යේෂණ අරමුණව ඔබේ කාර්යයේ අදාළත්වය හෝ වැදගත්කම සහ ප්‍රධාන ප්‍රතිඵල ඉස්මතු කරයි. සාරසංක්ෂේපයක් සඳහා විද්‍යාත්මක ඉතා වැදගත් වන බැවින් එහි භාෂාව ද සලකා බැලිය යුතු ය. භාෂාව යනු මිනිස් ජීවිතයේ වැදගත් කාර්යභාරයක් ඉටු කරන සන්නිවේදන මාධ්‍යයකි. සමාජ ජීවිතයකු ලෙස භාෂාවක් මාධ්‍යයක් ලෙස අන් අය සමඟ සන්නිවේදනය කිරීමට අවශ්‍ය බැවින් මිනිසුන්ගෙන් භාෂාව වෙන් කළ නො හැක. ඒන භාෂාව ශ්‍රී ලංකාවේ විදේශීය භාෂාවකි. එයින් අදහස් වන්නේ දිනපතා සන්නිවේදනය සඳහා ඒන භාෂාව භාවිත නො කරන බවයි. විදේශීය භාෂාවක් ලෙස ඒන භාෂාව ඉගෙන ගන්නන් සෑම විටම ඔවුන්ගේ ඉගෙනුම් ක්‍රියාවලියේ දී වැරදි සිදු කරයි. ඉගෙනීමේ ක්‍රියාකාරකම්වල ප්‍රතිඵලයක් ලෙස භාෂා ඉගෙනීමේ දී වැරදි සිදු කිරීම සැමවිටම භාෂාවට සිදු කරන අසාධාරණයක් වන්නේ නැත ඉගෙනීමේ ක්‍රියාකාරකම් දිගටම පවතින බවට එය සාක්ෂියකි. මෙම නිබන්ධනයේ දී ලේඛකයා කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලයේ ඒන භාෂා උපාධි අපේක්ෂකයින් ඔවුන්ගේ අවසාන ව්‍යාපෘතිය හෝ නිබන්ධනය සඳහා සාරසංක්ෂේපය කිරීමෙහි දී ඇති කරන ලද ව්‍යාකරණ දෝෂ විශ්ලේෂණය කිරීමට සිදු කරයි. ලේඛකයාට දැන ගැනීමට අවශ්‍ය වන්නේ ව්‍යාකරණ පිළිබඳ සිසුන්ගෙන් වැඩිපුරම සිදු වන දෝෂ මොනවාද යන්න යි. මෙම පර්යේෂණයේ මූලික අරමුණ වූයේ 2023 වර්ෂයේ දී කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලයේ ඒන ප්‍රධාන උපාධි අපේක්ෂකයින්ගේ සාරාංශවල දක්නට ලැබෙන පොදු ව්‍යාකරණ දෝෂ කොපමණ දැයි සොයා ගැනීමයි. 2023 දී උපාධි ලැබූ ඒන ජීවිතයේ නූතන භාෂා අධ්‍යයන අංශයේ උපාධි අපේක්ෂකයින් විසින් ලියන ලද සාරසංක්ෂේපවල සාරාංශවලින් දත්ත රැස් කරන ලදී. ඒන භාෂාව ඉගෙන ගන්නා සිසුන්ගේ සාරසංක්ෂේපයේ ඇති ව්‍යාකරණ දෝෂ පිළිබඳ විස්තරය දැන ගැනීම සඳහා ලේඛකයා ව්‍යාකරණ දෝෂ හඳුනාගෙන ඒවා අංශ තුනකට වර්ග කරයි. එනම් අනපසු කිරීම, එකතු කිරීම සහ වැරදි ආකෘතිකරණයයි. මෙම පර්යේෂණයේ බහුල ව දක්නට ලැබෙන දෝෂයන් වන්නේ ඒන ව්‍යාකරණවල කාලයන් (tense) හා සම්බන්ධ වූ දෝෂයන් ය. එසේ ම විරාම ලක්ෂණ සම්බන්ධ වැරදි 14ක් තිබුණි. ඊට අමතර ව අනපසු කිරීම් 52ක් ද, එකතු කිරීම් 40ක් ද සහ වැරදි ආකෘතිකරණය 50ක් ද හඳුනාගන්නා ලදී

ප්‍රමුඛ පද : උපාධි අපේක්ෂකයින්, ඒන භාෂාව, සාරසංක්ෂේපය, ව්‍යාකරණ දෝෂ,

The word 'abstract' comes from a Latin word meaning "pulled away, detached," and the basic idea is of something detached from physical, or concrete, reality. It is frequently used for ideas, meaning that they don't have a clear applicability to real life, and art, meaning that it doesn't pictorially represent reality. The abstract is a very important part of a thesis. The reader can easily get some idea about the whole thesis by reading the abstract. The role of an abstract is to document the vast body of knowledge within the thesis. It is an original work, not an excerpted passage. An abstract must be fully self-contained and make sense by itself, without further reference to outside sources or to the actual paper. It highlights key content areas, your research purpose, the relevance or importance of your work, and the main outcomes. Although it is placed at the beginning of your paper, immediately following the title page, the abstract should be the last thing that you write, once you are sure of the conclusions you will reach. Furthermore, the abstract serves a variety of functions. One of them is to provide an article's knowledge. The abstract can also be viewed as a persuasive rhetorical device that conveys the significance of the text. Furthermore, the abstract can have a vital social role by allowing readers to observe how people work to establish themselves within their communities.

Since the abstract is very important for a thesis, its language should also be considered. Language is a means of communication which plays an important role in human life. As social beings, people cannot be separated from language since they need to communicate with others with a language as the medium. Writing is one of the most practical applications of language abilities. It could not be rejected in an academic setting. For example, these days, the thesis is the ultimate project in completing or completing a student's studies; also, the abstract is a vital issue that must be written using proper grammar. Students must meet certain requirements when creating a thesis abstract, including writing principles, grammatical skills, vocabulary, spelling, and punctuation.

The Chinese language is the oldest written language in the world with at least six thousand years of history. Chinese character inscriptions have been found in turtle shells dating back to the Shang dynasty (1766-1123 BC) proving that the written language has existed for more than 3,000 years. The Chinese written language uses single distinctive symbols, or characters, to represent each word of the vocabulary. Chinese languages belong to the principal language group of Eastern Asia, belonging to the Sino-Tibetan language family. Chinese exists in a number of varieties that are popularly called dialects but are usually classified as separate languages by scholars. More people speak a variety of Chinese as a native language than any other language in the world, and Modern Standard Chinese is one of the six official languages of the United Nations. In Sri Lanka, the

University of Kelaniya also has many undergraduates who study Chinese as a major and they also write their theses in Chinese in their final academic year. It is very common for students who are studying Chinese as a foreign language to make grammatical errors in their abstract. Hence, it is important to study the proper identification of grammatical errors in an abstract of an undergraduate thesis and the measures that can be taken to reduce those errors. Chinese is a foreign language in Sri Lanka. It means Chinese is not used for daily communication. As a foreign language, the learners of Chinese always make mistakes and errors in their learning process. Committing errors is not always bad in language learning because it results in learning, and it is proof that the learning process is ongoing. Anomalous language behaviors can be differentiated into three terms: error, mistake, and lapse. Error is such a systematic deviation which occurs when the learner has not learned something of the language and gets it wrong constantly, because he has not learned the correct form. A mistake is an inconsistent deviation that the learner has noticed or has been taught, but sometimes uses the correct form and other times the wrong form. Lapse is caused by a lack of concentration, short memory, and fatigue. Lapse does not really relate to the fact that the language has not been taught or learned or is being learned.

There are four basic abilities which are learned in studying Chinese: listening, speaking, reading, and writing. Writing is one of the skills that must be learned by the students. In writing, the learners must apply five general components to the writing process: content, form, mechanics, style and grammar. Grammar is an important part of writing because grammar organizes the language so that the meaning of a sentence can be clear and easy to understand. Grammar is an explanation of how the forms of words can be changeable and combined into sentences in a language. Thus, to be able to use proper language, a language learner needs to study grammar, so the language product can be grammatically acceptable. In academic writing especially, students are required to create sentences that are grammatically correct. It is because academic writing produces accurate information and data that can be verified. One of the types of academic writing is the abstract. The abstract is a brief summary of a document's content that consists of the important parts of the writing, and describes the content and scope of the writing.

In this essay, the writer seeks to analyze grammatical errors produced by undergraduates at the University of Kelaniya in making an abstract for their final project or thesis. The writer aims to uncover what kind of errors are mostly made by the students pertaining to grammar. The primary goal of this research is to discover how many kinds of common grammatical errors appear in the abstracts of Chinese major undergraduates at the University of Kelaniya in the year of 2023. Then

after conducting the research, the writer proposes a solution and suggestion to the students who will compose their abstract.

Research questions

1. What are the Chinese grammar errors that undergraduates make while writing abstract?
2. What suggestions can be taken to reduce the errors while writing abstract?

Literature review

This thesis mainly investigates the errors of students at the University of Kelaniya who write their thesis abstracts in the Chinese medium. There is a lack of research in this field in Sri Lanka, but several related researches have been conducted in other countries. Below are some of them.

The study “English Grammatical Errors in the Abstract Section of Diponegoro University by Prof. Soedarto, S.H., Tembalangthe (2014) identifies grammar errors and classifies them into four aspects: Omission, Addition, Misformation, and Misordering. The most common errors in this research are in the category of misformation, dealing with the tenses in English grammar. In this research, the writers found the pattern that most of the errors were made pertaining to subject and verb agreement. The writer or sentence producer often produces sentences where the subject and the verb are not grammatically acceptable. This kind of pattern appeared in most of the error sentences. According to the explanation in the previous section, the writers conclude that the grammar errors made by civil engineering students, Diponegoro University in making abstracts are 4 errors or 14.28% in the category of Omission, 3 errors or 10.71% in the category of Addition, 20 errors or 71.42% in the category of Mis formation, and 1 error or 3.57% in the category of Misordering. The majority of errors happened in the category of Misformation because it is related to the tenses that most students have difficulties with.

The study “Grammatical Errors Analysis in the Thesis Abstracts Made by the Students of Borneo University Tarakan” by Syarif, R., Vega, N. (2020) aimed to identify and describe the common types of grammatical errors and the sources of errors made by the students of Borneo University Tarakan in thesis abstracts. The researcher collected library data from the Borneo University library, including students' abstracts from the Faculty of Teacher Training and Education, the Faculty of Economics, and the Faculty of Fisheries and Marine Science. In classifying the types

of errors in students' abstracts, the researcher used the Surface Strategy Taxonomy, one of the error taxonomies used to determine the kind of error in students' abstracts. The researcher took ten samples of grammatical errors found to be re-analyzed. Those samples were common errors taken from each category. After the analysis, the researcher classified the errors into four categories. Based on the data found, the grammatical errors which occurred in the students' sentences in abstracts were grouped into three types. They were 1) Omission Error, 2) Addition Error, 3) Misformation 4) Misordering Error. The researcher can also conclude that when the types of errors are presented in percentages, there are 52.1% errors of omission, 13.3% errors of addition, 8% errors of misordering, and 26.6% errors of misformation.

Helen M., (2022), in “An Analysis of Grammatical Errors on Undergraduate Thesis Abstract” summarizes the most important aspects of the work or research as succinctly as possible. The goal of this study is to find out what grammatical mistakes undergraduate students make when writing their thesis abstract in English. The researcher concludes that the grammatical errors found in the biological students' thesis abstracts, Universitas Lancang Kuning are 4 errors, namely omission, addition, misformation, misordering. The researcher identified 83 errors, of which the most frequent error is omission; there is about a total of 37.7% errors in omission. The omission of articles, verbs, and prepositions are among the faults.

Maskhurin, F. , Yuyun B., in “An Error Analysis in Writing Thesis Abstract of English Department” seek to identify the different kinds of errors that were made by English Education Department students at KH. A. Wahab Hasbullah University of Jombang when they were writing their thesis abstracts. The research data is the writing of thesis abstract texts that have been produced by undergraduate students of the Department of English Education at KH. A. Wahab Hasbullah University. There are eight categories of errors in abstract thesis writing, namely word addition, word choice, capitalization, omission, spelling, punctuation, tenses, and tenses. The researcher discovered that there are eight different categories of faults that undergraduate students commonly make in their abstract written thesis: extra words, word choice, capitalization, omissions, spelling, punctuation, tenses, and tenses. The researchers have examined 30 thesis abstract papers. To make it simpler for researchers to interpret data, the first step is to identify the error. This can be done by employing coding to detect researcher faults. Researchers categorize errors into categories and types of errors after discovering them. The researcher then assesses each inaccuracy and makes adjustments. Numerous writing faults were discovered by the researcher in the thesis abstract paragraphs. According to the data analysis, undergraduate students still

frequently write their thesis abstracts incorrectly. Tenses, word choice, and capitalization were found to be the three sorts of errors that caused the greatest difficulty for students who passed, according to the errors.

Klimova. B., (2013), in “Common Mistakes in Writing Abstracts in English” focuses on those mistakes, both formal (e.g. the layout of the article or a maximum number of words) and linguistic-stylistic (e.g. a use of articles, the word order or formality vs. informality), which authors should avoid in order to succeed in having their articles published. The paper also discusses what this type of scientific writing should look like and provides a few tips to achieve it. In conclusion, a specific teaching example is outlined. This article attempted to summarize the most common and comprehensive mistakes students usually make when they write abstracts in English. As it has been stated above, most of the mistakes were caused by the interference since students wrote their BP predominantly in Czech.

Methodology

It was evident from the study's problem that the goal was to characterize the grammatical faults committed by undergraduate students when writing their thesis abstract in Chinese. As a result, this was a descriptive qualitative study. As a result, qualitative data was required in this situation. Qualitative data is important in determining the particular frequency of traits or characteristics. It allows the statistician or the researchers to form parameters through which larger data sets can be observed. It outlines how observers can quantify the world around them. Qualitative data is about the emotions or perceptions of people and what they feel. Qualitative analysis is key to getting useful insights from textual data, figuring out its rich context, and finding subtle patterns and themes.

Qualitative research is most suited to handle a research problem in which you don't know the variables and need to examine them. Given that obtaining information is the primary goal of the research, data collection techniques are the most strategically important research procedures. The data techniques are needed in research because with them the authors obtain data that is processed in such a way that conclusions can be drawn (Kusumarasyati, 2019). Qualitative data is defined as data that approximates and characterizes. Qualitative data can be observed and recorded.

This study was conducted in the Faculty of Humanities, Modern Languages Department, Chinese Unit, University of Kelaniya, and used a qualitative research approach to discover grammatical problems in these abstracts. The study was completed in January of this year. The data was gathered from the abstracts written by the undergraduates of the Modern Languages Department, Chinese Unit who graduated in 2023. Due to the nature of the study and the types of data sources that were employed, the instrument used was a document. In a qualitative study, one of the most essential sources of data is documents; in this case, the researcher used thesis abstracts as the research instrument. The researcher also looked at various abstracts in order to better understand and describe the tenses problem. For this research, the researcher has collected documents. The documents collected were thesis abstracts of the students of the Department of Modern Languages Department. There, ten thesis abstracts were taken. These were the key sources that helped the researcher keep track of the material relevant to the research's goal of analyzing undergraduate thesis abstracts. The documents were obtained by making the ten abstracts available as public documents. The content or document analysis technique was employed to study the abstract as a document.

In this part, preparing and organizing data, exploring and coding the database, describing findings and forming themes, representing and reporting findings, interpreting the meaning of the findings, and validating the accuracy of the findings were the six steps involved in analyzing and interpreting qualitative data.

Data Analysis

To know the description of the grammar errors in Chinese language learning students' abstract, the writer identifies the grammar errors and classifies them into three aspects: Omission, Addition, and misordering.

According to Dulay, Burt and Krashen (1982, p. 155) as quoted by Haryono (2011, p. 6), there are four types of errors based on the surface strategy taxonomy: omission, addition and misordering.

a. Omission

Omission errors are characterized by the absence of items that must be present in a well-formed utterance.

b. Addition

Addition errors are the opposite of omission errors. They are characterized by the presence of an item which must not be present in a well-formed utterance.

c. Misordering Errors

The incorrect placement of a morpheme or group of morphemes in an utterance characterizes the misordering error. Misordering errors occur systematically for both first language and second language learners.

The researcher has collected the documentation of the thesis abstract of students who graduated in 2023. Ten thesis abstracts from students in the Department of Modern Languages, Faculty of Humanities, University of Kelaniya, who graduated in 2023, are taken as samples in this research and serve as the research instrument. The document has been employed to obtain the answer to the research question of identifying students' grammatical errors in undergraduate thesis abstracts of the Department of Modern Languages in the academic year 2022/23. In order to find them, the researcher separated the abstract by numbering each sentence. Using this categorization, the researcher would find out whether there were some additions, omissions, misformation, and misordering on the parts of speech and agreements in the thesis abstract. Then, the researcher analyzed the sentences separately.

Identification of Error	Classification of Error	Reconstruction of Error
<p>作为南亚国家斯里兰卡，由于有很多中资企业提供中文翻译工作岗位，也有大批的中国游客到斯里兰卡旅行，需要大量的中文导游，因此学习中文人数逐年增加，而这些学习中文人，往往需要通过参加 HSK 和 HSKK 中文水平测试，来检验自己中文水平，也需要通过 HSK 和 HSKK 考试的证书申请到中国学习中文奖学金。</p> <p>(As a South Asian country, Sri Lanka has many Chinese-funded companies providing Chinese translator jobs, and a large number of Chinese tourists travel to Sri Lanka, which requires a large number</p>	<p>Omission Missing of auxiliary verb 的 in the sentences.</p>	<p>作为南亚国家的斯里兰卡，由于有很多中资企业提供中文翻译的工作岗位，也有大批的中国游客到斯里兰卡旅行，需要大量的中文导游，因此学习中文的人数逐年增加，而这些学习中文的人，往往需要通过参加 HSK 和 HSKK 中文水平测试，来检验自己的中文水平，也需要通过 HSK 和 HSKK 考试的证书申请到中国学习中文的奖学金。</p>

<p>of Chinese tour guides. Therefore, the number of people learning Chinese is increasing year by year, and these people learning Chinese are often You need to take the HSK and HSKK Chinese proficiency tests to test your Chinese proficiency. You also need to pass the HSK and HSKK exam certificates to apply for a scholarship to study Chinese in China.)</p>		
<p>通过互联网向他们提供了一份问卷， 并通过他们收集数据了。 (A questionnaire was provided to them via the Internet and data were collected through them.)</p>	<p>Addition error inclusion of 了 Particle in the sentence (The particle 了 can be used after a verb to indicate realization or completion of an action.)</p>	<p>通过互联网向他们提供了一份问卷， 并通过他们收集数据。</p>
<p>然而，一些学生对资源有限、语言障碍以及而要更多实际训练表示担忧了。</p>	<p>Addition error inclusion of 了 Particle in the sentence</p>	<p>然而，一些学生对资源有限、语言障碍以及而要更多实际训练表示担忧。</p>
<p>为准备这种考试做自我学习， 获得已经帮助和建议参加考试的人， 并始终跟老师保持良好的关系等等。 (To prepare for this kind of examination self-learning, get</p>	<p>mis ordering The sentence above contains a misordering error. It is because of mother tongue interference while translating a target language from the other language</p>	<p>为准备这种考试做自我学习， 获得已经参加考试的人的帮助和建议， 并始终跟老师保持良好的关系等等。</p>

<p>the help of people who have already participated in the examination, and have a good relationship with the teachers, etc.)</p>		
<p>通过对斯里兰卡凯拉尼亚大学学汉语学生进行的调查问卷，原始收集了数据，分析出现的错用序汉语副词“就”和“才”使用中、逸漏和搭配错误偏误。</p> <p>(Through questionnaires on Chinese language students at the University of Kelaniya in Sri Lanka, we collected original data and analyzed the wrong order, omissions and collocation errors in the use of the Chinese adverbs "就" and "才".)</p>	<p>misordering</p>	<p>通过对斯里兰卡凯拉尼亚大学学汉语学生进行的调查问卷，收集了原始数据，分析汉语副词“就”和“才”使用中出现的错用序、逸漏和搭配错误偏误。</p>
<p>此外，本研究还考察了参加这种考试能够得到的学习优势和大学生对 HSK 考试有什么态度和缺乏热情是否会影响学生的汉语学习。</p> <p>In addition, this study also examined the learning advantages that can be obtained by taking this kind of test, what is the attitude of college students towards the</p>	<p>Addition Over using 和 (and) conjunction. because of mother tongue interference while translating a target language from the other language.</p>	<p>此外，本研究还考察了参加这种考试能够得到的学习优势，大学生对 HSK 考试有什么态度，缺乏热情是否会影响学生的汉语学习。</p>

<p>HSK test, and whether lack of enthusiasm will affect students' Chinese learning.</p>		
<p>在这里本文采用问卷调查的方法来收集研究所需的数据。这项研究是与还没参加 HSK 考试的凯拉尼亚大学 中文专业二年级和三年级本科生合作进行的。</p> <p>Here, in this paper uses a questionnaire survey method to collect the data required for the study. This study was conducted in collaboration with second- and third-year Chinese language</p>	<p>Omission Missing of Chinese Punctuation mark (,) comma- 逗号</p>	<p>在这里，本文采用问卷调查的方法来收集研究所需的数据。这项研究是与还没参加 HSK 考试的凯拉尼亚大学中文专业二年级和三年级本科生合作进行的。</p>
<p>undergraduate students at the University of Kelaniya who had not yet taken the HSK exam.</p>		

Table 1: Detailed Description on Surface Strategy Taxonomy in Students; Abstracts

Findings and discussions

The researcher took ten samples of grammatical errors found to be reanalyzed. Those samples were the common errors taken from each category. After the analysis, the researcher classified the errors into three categories.

To make it simpler for researchers to interpret data, the first step is to identify the error. This can be done by employing coding to detect researcher faults. Researchers categorize errors into categories and types of errors after discovering them. The researcher then assesses each inaccuracy and makes adjustments. Numerous writing faults were discovered by the researcher in the thesis abstract paragraph. According to the data analysis, undergraduate students still frequently write their thesis abstracts incorrectly.

In the thesis, mainly 52 omission errors, 40 addition errors and 50 misordering were identified. The most common errors in this research are in the category of addition errors dealing with the tenses in Chinese grammar. In this research, the writer found the pattern that most of the errors were made: subject and verb agreement. The writer or sentence producer often produces the sentences where the subject and the verb are not grammatically acceptable. This kind of pattern appeared in most of the error sentences.

Chinese punctuation marks are a group of symbols that group and make clear the content of various texts. Punctuation marks are used to connect or divide words, phrases, or clauses in order to make the content of a document clearer. Punctuation errors are defined by writing marks that have an ambiguous meaning, such as those used to finish sentences or separate clauses. The researcher's data revealed that there were 14 punctuation mistakes.

Generally, the content of the abstracts made by undergraduates pursuing a Chinese major at the University of Kelaniya, can be understood clearly and does not confuse the reader about what they want to deliver. Although there are some errors in grammar, it does not make the reader have their own assumption or hypothesis about the content and those errors do not change the whole understanding and the meaning of the abstract.

Conclusion

According to the explanation in the previous section, the writer concludes that the grammar errors made by undergraduates pursuing a Chinese major at the University of Kelaniya in their abstracts are 3 errors or 83 errors in the category of Omission, 2 errors or 51 in the category of Addition, 20 errors and 1 error in the category of misordering. The majority of errors occurred in the category of misformation because it is related to the tenses that most of the students have difficulties with.

An abstract is the summary of a thesis. Many people use the abstract to get a broad understanding of the thesis in a very short time. Therefore, efforts should be made to minimize grammatical errors in a summary. Especially before writing a summary in Chinese, the thesis guide should explain to the students about the common mistakes made by the students.

References

1. Arif, S. et al., 2020. *Pedoman Penulisan Karya Ilmiah*. Vol. 1.
2. Azis, S.A., 2021. Faktor-faktor yang mempengaruhi proses pembelajaran menulis teks pidato siswa kelas XI di Madrasah Aliah Mambaul Ulum Kota Jambi. *Seminar Nasional Pendidikan Bahasa, Sastra, dan Budaya*, 1(2), pp. 1–8.
3. Creswell, W.J., 2012. *Educational Research: Planning, Conducting, and Evaluating Quantitative and Qualitative Research*. 4th ed. Boston: Pearson Education, Inc.
4. Dulay, H., Burt, M. and Krashen, S., 1982. *Language Two*. Oxford: Oxford University Press.
5. Haryoko, S.B.F.A., 2020. *Analisis Data Penelitian Kualitatif: Konsep, Teknik, & Prosedur Analisis*. 1st ed. Vol. 1. Makassar: Badan Penerbit UNM.
6. Holtom, D. and Fisher, E., 1999. *Enjoy Writing Your Science Thesis or Dissertation*. London: Imperial College Press.
7. Hornby, A.S., 2000. *Oxford Advanced Learner's Dictionary*. 6th ed. New York: Oxford University Press.
8. Minto, A., 2009. *Grammatical Errors in the Students' Thesis Abstract (A Study on the Students' Enhancement in English Grammar)*.
9. Nurdin, I. and Sri Hartati, 2019. *Metodologi Penelitian Sosial*. Vol. 1.

Exploring Language Ideologies and Policy Reflections: English Speaking Among Batticaloa Tamil Undergraduates at the University of Kelaniya in Sri Lanka

H.B. Pravini

සාරසංකේෂය

ශ්‍රී ලංකාවේ භාෂා අසමානාත්වතාව, දමිළ ජාතිකයන් හට ශ්‍රී ලංකාවේ බහුතර භාෂාව වන සිංහල භාෂාව ඉගෙන ගැනීමට බලපා ඇත. කෙසේ වෙතත් භාෂා මතවාදයන් පිළිබඳ මෑත කාලීන පර්යේෂණ මගින් හෙළිවන්නේ ආර්ථික දිරිගැන්වීම් සඳහා දෙමළ විශ්වවිද්‍යාලය උපාධි අපේක්ෂකයින්ගේ ඉංග්‍රීසි භාෂාව පිළිබඳ ධනාත්මක ආකල්පවල වැඩිවීමකි. මෙය පෙන්නුම් කරන්නේ දෙමළ ජනයාට සිංහල සහ ඉංග්‍රීසි භාෂා ඉගෙනීමට ඇති ආර්ථික හා දේශපාලන බලපෑමයි. එසේ ම භාෂා මතවාද පිළිබඳ පෙර පර්යේෂණවලින් පෙන්නුම් කරන්නේ දෙමළ ජනයාගේ ඉංග්‍රීසි භාෂාව කථාකිරීම සම්බන්ධයෙන් ඇති භාෂා මතවාදයන් කෙරෙහි සීමිත අවධානයක් යොමු කර ඇති බවයි. එබැවින් මෙම විමර්ශනයේ අරමුණ වන්නේ කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලයේ ඉගෙනුම ලබන මඩකලපුවෙහි දෙමළ උපාධි අපේක්ෂකයින් අතර ඇති ඉංග්‍රීසි කථා කිරීම සම්බන්ධයෙන් පවතින වෙනස් භාෂා මතවාද හඳුනා ගැනීම යි. ගුණාත්මක ප්‍රවේශයක් උපයෝගී කර ගනිමින් උපාධි අපේක්ෂකයින්ගේ ඉංග්‍රීසි කථාකිරීම සම්බන්ධ පවතින මතවාද අනාවරණය කර ගැනීම සඳහා භාෂා විකල්ප සහ අර්ධ ව්‍යුහගත සම්මුඛ සාකච්ඡා පවත්වන ලදී. එක්රැස් කරන ලද දත්ත තේමාත්මක විශ්ලේෂණය මගින් විශ්ලේෂණ කර ඇත. දෙමළ ප්‍රජාව සමග දෙමළ භාෂාවෙන් සන්නිවේදනය කරමින් ඔවුන්ගේ දෙමළ උපසංස්කෘතික ආධිපත්‍යය පවත්වා ගනිමින් ශ්‍රී ලංකාවේ වෘත්තීය සහ අධ්‍යාපන අවස්ථා තුළ සැරිසැරීමට ඉංග්‍රීසි ඉගෙනීමට සහභාගි වන්නන්ගේ උනන්දුව දක්න මගින් අනාවරණය විය. එසේම කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලයේ ඉංග්‍රීසි භාෂා ඉගැන්වීමේ ඒකකයට සහභාගි වන්නන් ඉංග්‍රීසි භාෂාව අවබෝධ කරගන්නා ආකාරය අවබෝධ කර ගැනීම සඳහා මෙම අධ්‍යයනයෙන් වටිනා අවබෝධයක් ලබා දේ.

ප්‍රමුඛ පද : ඉංග්‍රීසි කථා කිරීම, කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය, දෙමළ භාෂා ආධිපත්‍යය, භාෂා මතවාද, මඩකලපුව දෙමළ උපාධි අපේක්ෂකයින්

Introduction

Post-colonial language policies (LPs) in Sri Lanka legally and socially undermined the equal status of Sinhala, the majority language, and Tamil, the minority language (Saunders, 2007). One of the main factors contributing to this disparity was the restriction of Tamil language use in

administrative functions to the Northern and Eastern Provinces, limiting its application to regions where Tamil-speaking populations were predominant (DeVotta, 2002). Consequently, Tamils face moderate pressure to assimilate into the majority Sinhala language (Eckstein, 2018, p. 14). In this regard, Fernando stated that one of the notable characteristics of Tamils' use of language is the invasion of Sinhala in the areas where English was held alone (Fernando, 1977, p. 347). However, in a more recent study on Sri Lankan university undergraduates, Wijerathne (2015) observed that Tamil undergraduates adopt positive attitudes towards English to compete economically with Sinhala speakers. Interesting findings on Tamil youth have further emerged through the study by Davis (2011) as Tamils imagine a "cosmopolitan future (which involves speaking in English, Sinhala and Tamil) to navigate Sri Lankan urban sectors with ease" (p. 286). These insights reveal the economic and political pressures on Tamils to learn both Sinhala and English, while maintaining their Tamil identity. This complex situation, along with the recent rise in positive attitudes towards English among Tamil undergraduates, led the researcher to explore the LIs of Tamil undergraduates at the University of Kelaniya.

Statement of problem

Language Ideology (LI) as a field within linguistics that has been extensively studied in Sri Lanka. A recent trend in this area of research involves incorporating LPs, largely due to the country's contentious political climate. While the shortcomings of Sri Lankan LPs have often been explored by observing language practices across various contexts, there is limited research that examines how language ideologies (LIs) align or conflict with current LPs (Davis, 2011). Davis (2015) conducted a related study, focusing on the success of bilingual language policy in Sri Lanka through the lens of Tamil and Sinhala school adolescents' LIs in Kandy. However, due to the lack of research on how the LIs of Batticaloa Tamils reflect English language-related policies in Sri Lanka, the present study aims to address some of these gaps by exploring the LIs of Batticaloa Tamils.

Research questions

The background of this study has informed the formulation of the following research objectives: to identify the undergraduates' language ideologies about speaking in English and to examine how

these ideologies align with English language policies in Sri Lanka. Accordingly, the research questions of the study are as follows.

1. What are the prevailing language ideologies among Batticaloa Tamils undergraduates at the University of Kelaniya about speaking in English?
2. To what extent do the language ideologies of Batticaloa Tamil undergraduates at the University of Kelaniya reflect the English language-related policies in Sri Lanka?

Literature Review

Language ideology

LIs refers to the “cultural system of ideas, norms, and values” that shapes how people perceive languages (Horner and Weber, 2018, p. 16). These ideologies represent language speakers’ evaluated views about languages, based on their beliefs about social utility, value, and power of a language within a specific society (Curd-Christian, 2009). Moreover, in post-colonial countries, LIs often arise from the historical context of the nation, influenced by conflicts and tensions among ethnic and cultural communities (Arya et al., 2015). These definitions suggest that LIs are dynamic, fluid, and subject to modification due to sociocultural differences in language use.

Language ideologies related to English

The global dissemination of English through globalization and colonization has established it as an International Language. This phenomenon facilitates a range of interactions with speech communities, from exerting dominance over local languages to functioning as a global medium of communication (Schiffman, 2006). These dynamics generate diverse ideologies, including the concept of English as an International Language and the Standard Language Ideology.

Language ideologies related to English in Sri Lanka

During British rule in Sri Lanka, English symbolized social advancement and prestige (Gunasekera, 2005). In post-colonial Sri Lankan society, it became associated with the Sinhala term “*Kaduva*” (Sword), reflecting its power and potential for both empowerment and subjugation (Ibrahim, 2015). Gunasekara (2005) noted that English Teaching Units in universities were

metaphorically called “*Kammala*” (blacksmith’s house), representing a place to hone one’s “*Kaduva*”. Thus, English is often characterized by metaphors highlighting its privileged status. Also, in Sri Lanka, English influences social stratification, creating a divide between the “anglophone elite” and the Lankan “bourgeoisie,” who see English as either a valuable resource or a barrier (Ratwatte, 2011). Furthermore, while the Sinhala majority views English as a “*kaduva*” (sword), Tamils see it as a language of professionalism (Gunasekara, 2005). Despite differing perspectives, there is a widespread belief that lacking English proficiency signifies a lack of refinement (Gunasekara, 2005).

Language ideology and language policies

LPs regulate the use of a language across a country and determine the appropriate language variety for a specific context (Farr and Song, 2011). According to Sonntag (2000), the relationship between LPs and LIs is intricate and mutually independent, with LPs neither arising from nor determined by LIs. This interplay between ideology and policy is illustrated in Groff’s (2018) study, where Kumauni-speaking individuals regard their mother tongue as Hindi because Kumauni lacks constitutional recognition, even though they continue to use their native language ‘Kumauni’ despite the official LP.

English-related language policies in Sri Lanka

The implementation of post-colonial LPs in Sri Lanka shows the governments’ attempt of attributing a low status to the English language by promoting Sri Lankan vernaculars. Therefore, as the initial step, in 1956, the Sinhala Only Act dethroned English from official language status in the country. However, in 1987, the 13th Amendment to the 1978 Constitution recognized English as a link language between the Sinhala and Tamil ethnic groups. In 2009, the government decided to promote the policy ‘Speaking English-our-way’ to “indigenize” or “nationalize” the English language and to “transform it from the instrument of oppression to a life skill to be owned by all” (Ratwatte, 2011). This policy further denoted that this is an attempt of promoting English with “our accent and our manner of pronunciation” (Ratwatte, 2011).

Research gap

Considering LI and LP research, Davis (2015) examined the success of the bilingual LP in Sri Lanka through LIs of Tamil and Sinhala school adolescents in a combined Sinhala and Tamil medium stream classroom in Kandy. The study revealed that the bilingual policy has exacerbated

inequalities between the Tamil-speaking minority and the Sinhala-speaking majority, rather than fostering ethnic integration. This is illustrated by Sinhala students expressing resistance to learning Tamil in the Tamil language, stating “we cannot learn it that way,” (Davis, 2015) despite the presence of both Tamil and Sinhala students in the classroom. However, these studies did not explore the extent to which Tamil LIs regarding English align with English-related LPs in Sri Lanka. Therefore, this study aims to address this gap by examining Tamil’s LIs towards English and evaluating how these ideologies reflect the English-related LPs in Sri Lanka.

Methodology

Research design

The study utilized a qualitative research paradigm, specifically adopting a phenomenological approach to investigate the LIs of Batticaloa Tamil undergraduates at the University of Kelaniya. Employing a qualitative research approach, the study aimed to inquire and analyze data to uncover the lived experiences that form the foundation of the participants’ LIs.

Participants

The study population comprised Batticaloa Tamil undergraduates at the University of Kelaniya. Tamil-speaking Muslims in Batticaloa were excluded from the sample, as Davis (2015) noted that Muslims often identify themselves more by religion than by language. Consequently, the study focused on Tamil-speaking Hindus and Catholics from Batticaloa who are enrolled at the University of Kelaniya, and snowball sampling was employed due to the challenge of accessing participants with the specified characteristics. Following Patton’s (2015) guidance, the sample size started at five and was extended to six to achieve data saturation. The final sample included four females and two males.

Data collection and analysis method

The data for research question one was collected through semi-structured interviews. For research question two, the participants’ LIs related to speaking English, identified from the first question, were mapped against three key English-related LPs in Sri Lanka, namely, the 1956 official language policy, the 13th amendment to the 1978 constitution, and the ‘Speaking English Our Way’ movement. Thematic analysis, based on Braun & Clarke’s six-step approach (2006), was

used to explore the LIs related to speaking English and how they align with these LPs. Triangulation with selected policies further clarified this relationship.

Results and Discussion

Language ideologies related to speaking in English

The semi-structured interviews generated seven key themes that reveal participants' LIs about English, which will be explored in the subsequent sections.

Theme 1: English as a professional language

Participants underscored English as a resource enabling speakers to uphold professionalism in various settings regardless of their mother tongue. This was evident from Hesh symbolizing English as a *'professional language'* by remarking *"suppose I have a chance to talk with a lecturer, we have to use English. Even a Sinhalese speaks with lecturers in English. I guess that is the professional method"*. In contrast to Malyuga's (2012) definition of a 'professional language' as a functional style, participants in this context perceive it as a distinct language. This departure from Malyuga's (2012) definition indicates the participants' view of English as a language associated with formality, highlighting a contrast with Sinhala and Tamil languages. These perspectives suggest a unique interpretation of the role of English in maintaining a formal and professional demeanor among the participants.

Theme 2: Language as a means of connection and exclusion

This theme encompasses two sub-codes: 'English as a Link Language' and 'English as an Excluding Language'.

English as link language

The concept of English as a bridging language underscores the shared understanding among participants as they strive to connect and engage with non-Tamil speakers through the use of English. This was evident from Hesh, as she stated that *"in a Sinhala area, English is useful to communicate because it's a common language"*. The findings further indicate an increase in the use of English for verbal communication after entering the university, attributed to interactions with a sizable community of Sinhala speakers (Hesh: *"when I got selected to university, I used English a lot to make Sinhala friends,"*). Consequently, the participants view English as a language that facilitates the establishment of *"friendships"* with Sinhala speakers in the university setting.

In this context, English is viewed not merely as a means of communication for professional or task-related purposes but as a medium for interacting with individuals who do not speak Tamil.

English as an excluding language

The concept of English as an excluding language arises from participants' rejection of Tamil speakers using English with other Tamils, associating it with social class. Hesh recounts a school experience where a Tamil friend frequently spoke English with other Tamils, saying, "*she always showed she could speak well in English... Sometimes she SCOLDED others using English, not Tamil. But we hated that attitude*". While Hesh admits to using a few English words like "*dinner*" and "*lunch*" in Tamil conversation, she disapproved of her friend's extensive use of English, particularly for emotional expressions like scolding. This reflects the belief that such emotions should be expressed in Tamil, and Hesh's disapproval of her friend's behavior highlights the view that using English with fellow Tamils is undesirable. In contrast, younger Tamils in Colombo show no hesitation in using English with each other (Andersson, 2021). Also, Ragu's experience highlights how Tamil friends who moved to Colombo and became proficient in English use it to assert social status, rather than fostering genuine connections (*Ragu: They like to communicate in English rather than in Tamil. The only thing they need to show is they are rich and posh. It's not friendship. So, I don't want to talk with these people*). This use of English to signal sophistication reflects its role as a class distinction symbol rather than a bridge between people. This aligns with Andersson's (2021) findings, which show that Tamils who prefer English are perceived as rejecting Tamil identity and social equality. Thus, English serves both as a tool for inclusion and a marker of exclusion, reflecting complex socio-cultural dynamics within the Tamil community.

Theme 3: Dismissal of associating English with social status

The theme reveals that Batticaloa Tamil undergraduates do not subscribe to the ideology of English as a marker of social superiority. Kandiah (1984) argues that English in Sri Lanka is often associated with social power and division, differentiating those with access to it from those without. However, the study's findings indicate that this hegemonic view of English is not prevalent among the participants. Savi highlights this perspective as "*it's a language, not a knowledge, so I only used English as a communicative tool*". This statement reflects the participants' rejection of the notion that English inherently signifies social class or power. Instead, they view English merely as another tool in their linguistic arsenal, useful for communication but not indicative of superior knowledge or status. This contrasts sharply with the broader post-

colonial ideology that positions English as a symbol of social hierarchy. Thus, the Batticaloa Tamil undergraduates' attitudes suggest a more egalitarian view of English, focusing on its functional role rather than its potential to reinforce social divisions.

Theme 4: Using English in a Tamil way

The recognition of speaking in English with a Tamil accent was evident in the narratives of all the participants. Hesh's statement, "*I think English is for communication, I think, it's not necessary to follow British and American English*" reflects her recognition of English primarily as a means of communication, and therefore speaking it with British or American accent is less crucial. Also, the remarks such as "the only thing is to what extent they understand what we speak. If they can understand, that's okay. But when we are speaking with a tourist it's better to use British or American accents, because they can understand it easily" indicates that acknowledgment of accent importance appears contingent on ensuring mutual intelligibility between speakers. This perspective contrasts with Rathnasiri's (2020) study, which found that state university undergraduates valued maintaining an English accent, even if it was not strictly British or American.

Theme 5: Evoking positive attitudes towards speaking English

The theme highlights a notable contrast in attitudes between female and male Batticaloa Tamil undergraduates towards English. For female participants, speaking English is associated with positive feelings such as "*comfortable,*" "*happy,*" and "*exciting.*" This sentiment is attributed to their ability to bridge communication gaps with Sinhalese speakers at the university, making English their preferred medium of interaction. An excerpt from Savi underscores this perspective as "*when we speak in English, both can understand it, so I prefer to speak in English in the university.*" In contrast, male undergraduates express negative sentiments towards speaking English, describing it as "*nervous,*" "*difficult,*" and "*uncomfortable*" in academic settings. These feelings are compounded by a sense of "*guilt*" related to their limited vocabulary during VIVA assessments. This discomfort is partly justified by their acknowledgment that English is not their native language, reflecting a struggle with its use in formal academic contexts.

Theme 6: Reduced emphasis on perfection when speaking in English

The theme highlights a notable shift in the participants' attitudes towards English proficiency, focusing on practical communication rather than grammatical perfection. Savi reflects on her past

embarrassment over making mistakes in English, but notes a change in attitude: *“I think that...it’s okay, because without speaking we can’t improve our language skills.”* Similarly, Ragu emphasizes the importance of effective communication over error-free speech: *“Making errors is okay, if my listener can understand it...we have to speak it without thinking about errors.”* Both participants reveal a practical approach to English, where the emphasis is on mutual intelligibility rather than flawless grammar. However, this positive attitude contrasts with findings from Rathnasiri’s (2020) study, which reported a pervasive fear and embarrassment among Sri Lankan undergraduates regarding their English proficiency.

Theme 7: Using English only when contextually necessary

While English is recognized as a preferred language, interviews revealed that undergraduates use it primarily when necessary. They use English mainly in university settings to communicate with lecturers, Sinhala friends, and non-native Tamil speakers but avoid it in the Eastern and Northern provinces of Sri Lanka, where Tamil is predominantly spoken. This ideology portrays English as a ‘capital’ exclusively within academic spheres and when communicating with non-native speakers of Tamil. It underscores the negative associations linked to English when used outside of these contexts. Thus, this finding aligns with Jaffna Tamils, who also limit English beyond specific situations despite proficiency (Cowley-Sathiakumar, 2008). This further corresponds with Wijeratne’s (2015) study on Sri Lankan university undergraduates, which indicated a higher fear of assimilation among Tamil nationals compared to Sinhalese.

Conclusion

The LIs of Batticaloa Tamil undergraduates at the University of Kelaniya reveal a complex relationship with English. They primarily see it as a professional language and a functional tool for bridging communication with non-Tamil speakers, serving as a lingua franca in diverse settings. However, English is also viewed as a marker of social exclusion when used to assert class distinctions among Tamils, which the participants reject, seeing it as a practical means of communication rather than a symbol of social status. They are flexible about accents, focusing on effective communication over British or American norms. Female undergraduates generally express positive attitudes towards English for facilitating interactions with Sinhalese peers, while male undergraduates often report discomfort and guilt about their proficiency. Overall, the undergraduates take a pragmatic approach, using English contextually and valuing communication

over perfection.

In response to the second research question, participants do not see English as a low-status language or symbol of dominance, despite the 1956 Official Language Policy lowering its status relative to Sri Lankan vernaculars. Instead, they view English as having strong economic and cultural capital. However, they disapprove of Tamils using English within their own community, reflecting a desire to preserve Tamil linguistic and cultural identity. This attitude shows their high regard for Tamil while acknowledging the necessity of English for education and career advancement. The findings highlight the impact of the 13th Amendment to the 1978 Constitution, which participants view as affirming English as a bridge between them and non-Tamil speakers. Given their limited fluency in Sinhala and their Sinhala friends' lack of Tamil proficiency, participants see English as the common language for communication between the groups and use it primarily for this bridging function. Also, the participants' acceptance of speaking English with a Tamil accent aligns with the core idea of the 2009 Speak-English-Our-Way Movement. They prioritize mutual understanding over adopting British or American accents in the Sri Lankan context. This perspective illustrates the influence of LPs in society and highlights the importance of LIs within the community.

The researcher acknowledged the limitation of not considering participants' socio-economic context, suggesting that future studies include inquiries into their backgrounds. A comparative analysis of LIs between Tamil youth from Batticaloa and Colombo is also recommended, as differing views on English emerged between these groups. This study provides a comprehensive analysis of Batticaloa Tamil undergraduates' LIs, offering valuable insights for the ELT unit at the University of Kelaniya. It highlights an ambivalence among male students towards using English for academic purposes, suggesting that targeted support could improve their confidence in university assessments.

References

- Andersson, J. (2021). *Jaffna Tamils ethnic identity formation in Colombo: A study on identity perception through motivated identity construction*. Masters dissertation.
- Arya, D.J., McClung, N.A., Katznelson, N. and Scott, L. (2015). 'Language ideologies and literacy achievement: six multilingual countries and two international assessments.' *International Journal of Multilingualism*, 13(1), pp. 40–60. doi:<https://doi.org/10.1080/14790718.2015.1021352>.

- Braun, V. and Clarke, V. (2008). 'Using Thematic Analysis in Psychology.' *Qualitative Research in Psychology*, 3(2), pp. 77–101. Available at: <https://www.tandfonline.com/doi/abs/10.1191/1478088706qp063oa>.
- Cowley-Sathiakumar, S.R. (2008). *The Sri Lankan Tamils – A comparative analysis of the experience of the second generation in the UK and Sri Lanka*. Doctoral thesis.
- Curdt-Christiansen, X.L. (2009). 'Invisible and visible language planning: ideological factors in the family language policy of Chinese immigrant families in Quebec.' *Language Policy*, 8(4), pp. 351–375. doi:<https://doi.org/10.1007/s10993-009-9146-7>.
- Davis, C.P. (2011). *Education in the language of conflict: linguistic and social practice among Sri Lankan ethnic minority youth*. Doctoral thesis.
- Davis, C.P. (2015). 'Speaking Conflict: Ideological Barriers to Bilingual Policy Implementation in Civil War Sri Lanka.' *Anthropology & Education Quarterly*, 46(2), pp. 95–112. doi:<https://doi.org/10.1111/aeq.12093>.
- DeVotta, N. (2002). 'Illiberalism and Ethnic Conflict in Sri Lanka.' *Journal of Democracy*, 13(1), pp. 84–98. doi:<https://doi.org/10.1353/jod.2002.0004>.
- Eckstein, L. (2018). 'What Policies Cannot Express: An Examination of Sri Lanka's Continuing Inability to Bridge the Sinhala-Tamil Ethnolinguistic Divide through National Policies and Programs'. *Honors Projects*, 90.
- Farr, M. and Song, J. (2011). 'Language Ideologies and Policies: Multilingualism and Education.' *Language and Linguistics Compass*, 5(9), pp. 650–665. doi:<https://doi.org/10.1111/j.1749-818x.2011.00298.x>.
- Fernando, C. (1977). 'English and Sinhala Bilingualism in Sri Lanka.' *Language and Sociology*, 6, pp. 341–360.
- Groff, C. (2018). 'Language Policy and Language Ideology: Ecological Perspectives on Language and Education in the Himalayan Foothills'. *Anthropology & Education Quarterly*, 49(1), pp. 3–20. doi:<https://doi.org/10.1111/aeq.12235>.
- Gunsekera, M. (2005). *The postcolonial identity of Sri Lankan English*. Colombo Vijitha Yapa Publications.
- Horner, K. and Weber, J.J. (2018). *Introducing multilingualism: a social approach*. Milton Park, Abingdon, Oxon; New York, Ny: Routledge.
- Ibrahim, R. (2015). 'The role of the standard variety in defining sub-varieties: A Study based on teaching English and Tamil.' In: H. Coleman, ed., *Language and Social Cohesion in the Developing World*. British Council and GIZ, pp.186–194.
- Kandiah, T. (1984). 'Kaduwa': Power and the English language weapon in Sri Lanka. In: *English in Sri Lanka, Ceylon English, Lankan English, Sri Lankan English*. SLELTA, pp. 36–65.
- Malyuga, E., N (2012). 'Professional Language in Formal and Business Style.' *Global Journal of Human and Social Science*, 12(3).
- Patton, M.Q. (2015). *Qualitative research & evaluation methods: Integrating theory and practice*. 4th ed. Thousand Oaks, California: Sage.
- Rathnasiri, O. (2020). 'I Am a Little Man When I Speak English': Ideologies of Speaking English at a State University in Sri Lanka. *Proceedings of the Open University Research Sessions (OURS 2020)*, pp. 1–5.
- Ratwatte, H. (2011). 'Kaduva, Karawila or Giraya? Orientation towards English in 21 St Century Sri Lanka.' *Journal of Humanities & Social Science*, 7(8), pp. 180–203.
- Saunders, B.M. (2007). *(Post)Colonial language: English, Sinhala, and Tamil in Sri Lanka*. [online] cpercycy.artsci.utoronto.ca. Available at: <https://cpercycy.artsci.utoronto.ca/courses/eng6365-saunders.htm>.
- Schiffman, H. (2006). *Linguistic culture and language policy*. London; New York: Routledge.

Sonntag, S.K. (2000). 'Ideology and policy in the politics of the English language in North India'. In: T. Ricento, ed., *Ideology, politics and language policies: focus on English*. PA: John Benjamins., pp. 50–113.

Wijeratne, W.H.P. (2015). 'A Study of Second Language Identity and Motivation among Undergraduates in Sri Lankan Universities.' *Culminating Projects in English*, 21.

The Morphological and Syntactic Features of Sri Lankan English: A Qualitative Study Based on Four Selected Novels Written by Four Sri Lankan Novelists

O. C. N. Collom, H. A. N. D. Bandara, D. M. I. K. Dissanayake

සාරසංකෂේපය

“ශ්‍රී ලාංකේය ඉංග්‍රීසි භාෂාවේ පදිම විචාර සහ වාක්‍ය විචාර ලක්ෂණ: ශ්‍රී ලාංකේය නවකථාකරුවන් හතර දෙනෙකු විසින් ලියන ලද තෝරාගත් නවකථා හතරක් මත පදනම් වූ ගුණාත්මක අධ්‍යයනයක්” යන මාතෘකාවෙන් යුත් මෙම අධ්‍යයනයේ මූලික පදනම ලෙස සැලකිය යුතු විද්වතුන් විසින් ඉදිරිපත් කර ඇති න්‍යායික යටිතලයන් ලබා ගැනීමෙන් ශ්‍රී ලාංකේය ඉංග්‍රීසි පිළිබඳ මතවාද ඉදිරිපත් කළේය. ලෝක ඉංග්‍රීසි ආදර්ශයන් නැවත සිතා බැලීමේ බලපෑමත් සමග ශ්‍රී ලාංකේය ප්‍රබන්ධ රචකයන් විසින් ශ්‍රී ලාංකේය ඉංග්‍රීසි භාවිතයේ ක්‍රමානුකූල දියුණුවක් ඇති බව සැලකිය යුතු කරුණකි. එහෙයින් මෙම අධ්‍යයනයේ ප්‍රධාන අරමුණ වනුයේ භාෂාව නිර්මාණශීලී ලෙස හැසිරවීම තුළින් ශ්‍රී ලාංකීයත්වය මතු කර ගැනීමට සම්බන්ධ වීම සඳහා ප්‍රබන්ධවල පදිම විචාර සහ වාක්‍ය විචාර ලක්ෂණ තුළ ශ්‍රී ලාංකීකත්වය ඇතුළත් කර ඇති ආකාරය හඳුනා ගැනීමයි. ගුණාත්මක විශ්ලේෂණයකින් පසු ව මෙම අධ්‍යයනය ගෙනෙන්නේ විවිධ සන්දර්භයන් මත පදනම් ව ශ්‍රී ලාංකේය කතුවරුන් හතර දෙනෙකු විසින් සමාජ-සංස්කෘතික, ආර්ථික, සහ දේශපාලන අංශ විචිත්‍රවත් ලෙස නිරූපණය කරන විවිධ සන්දර්භයන් මත පදනම් ව ය. මෙම ශ්‍රී ලාංකේය නවකථා හතර තුළ පදිම විචාර සහ වාක්‍ය විචාර ලක්ෂණ උපයෝගී කරගත් ආකාරය විශ්ලේෂණය කිරීමට මග පාදන පර්යේෂණ ප්‍රශ්න දෙකක් වටා ගෙහි තිබේ. පළමු පර්යේෂණ ප්‍රශ්නයේ සොයාගැනීම් මගින් පෙන්නුම් කරන්නේ පදිම විචාර බාණ්ඩ විද්‍යාත්මක ක්‍රියාවලීන්හි හඳුනාගත හැකි අද්විතීය ශබ්දකෝෂය පිටතට ගෙන ඒමට උපකාරී වන බව යි. තව ද දෙවන පර්යේෂණ ප්‍රශ්නයේ සොයාගැනීම් මගින් ශ්‍රී ලාංකේය සමාජය තුළ විවිධ ස්ථර සහ සමාජ-ආර්ථික ලක්ෂණ නිරූපණය කරන

අතර ම ශ්‍රී ලාංකේය ඉංග්‍රීසි භාෂාවට අනන්‍ය වූ වාක්‍ය විචාර ලක්ෂණ ශ්‍රී ලාංකේය නවකථාවලට වැඩි වර්ණයක් එක් කරන්නේ කෙසේ ද යන්න නිරූපණය කරයි.

ප්‍රමුඛ පද : ගුණාත්මක, පදිම විචාර, වාක්‍ය විචාර, ශ්‍රී ලාංකේය ඉංග්‍රීසි, ශ්‍රී ලාංකේය ඉංග්‍රීසි නවකථා

Introduction

Background of the Study and the Problem Statement

The “independence of Sri Lanka in 1948” (Das, 2015) can be considered the stepping stone where Sri Lankan fiction writers consequently began writing using Standard Sri Lankan English (SSLE), as the tool of expression. It is observable that a “great bulk of Sri Lankan literature comes from English fiction” and “many of which deal with the impact of political and ethnic violence on the lives” of Sri Lankan people (Das, 2015). Taking this as the central theme and base along with the fact that the “social class associated with SSLE represents many sociolinguistic features” (Gunasekera, 2010), this research is woven around four post-colonial novels written in four different decades, namely *Running in the Family* by Ondaatjee (1983), *Jam Fruit Tree* by Muller (1993), *Sam’s Story* by Jayawardena (2001) and *Tamil Tigress* by De Soyza (2011). Through this research, it can be observed how these authors “use the International Standard” along with “borrowings from Sinhala and Tamil” in order to “add spice to the narration and dialogue” (Gunasekera, 2010) thereby also highlighting the social, political, cultural, economic and literary aspects within the period which the novels are set.

Over the years it is notable that “Sri Lankan writers in English are processing their own contribution to our critical awareness of Lankan reality and to the exploration of human potentiality that is the central art of any importance” (Halpe, 1964). Also, “Sri Lankan fiction is marked by the authenticity of experience as lived in and evoked by the writers concerned” (Ajeet, 2003). However, in terms of the language used, “many critics as well as authors believe that there is a cultural cringe activated by Western domination over indigenous language and culture” (Ajeet, 2003) as well. Kanaganayakam (1998) observes that although there is no consensus about the achievements of the novels, the fact is that writing in English was beginning to reveal an awareness of the political upheavals of the nation, and writers were becoming increasingly conscious of the futility of ignoring the political and social unrest in the country. Henceforth, in order to fabricate

SSLE as an intrinsic variety that preserves the Sri Lankan culture and identity, analysis of morphological and syntactic features in Sri Lankan fiction is necessary.

The Rationale and Significance of the Study

The scope of this study focuses on how the concepts of “language mixing” (Gunasekera, 2010) and “language deviation” (Kachru, 1986), assist Sri Lankan writers of Fiction to use both the “international standard” (Gunasekera, 2010) and SLE in order to bring out the social, political, cultural, economic and literary aspects within the period which the novels are set. In terms of the significance of the study in concern, it can be noted that fiction writers of Sri Lanka have gone on to use various morphological and syntactic features in order to highlight the Sri Lankan identity along with the International Standard, in order to create “Sri Lankanisms” (Senaratne, 2009) and it is these concepts of language mixing and language deviation that have given the impetus for this phenomenon to occur in Sri Lankan English fiction.

Purpose of the Study

The purpose of this research is to study the techniques used by four different authors to bring out the morphological and syntactic features unique to Sri Lankan English (SLE) which assist in bringing out how the novelists use these respective features to highlight the social, cultural, political, economic as well as literary aspects.

Research Questions

This research is centralized around two major research questions:

1. What are the morphological features of SLE highlighted in the four novels written by Sri Lankan novelists?
2. What are the syntactic features of SLE highlighted in the four novels by the Sri Lankan novelists?

Literature Review

Sri Lankan fiction writing, is the work of “many of the elite writers, who fled from the country during the trouble caused by communal wars,” and “found new grounds to engage with the Sri

Lankan realities with more urgency because of a new rise in international readership” (Das, 2015). Furthermore, it is stated that this paved the way for these writers to “both nostalgically and critically examine the values that had already been lost among the people in Sri Lanka in course of time” (Das, 2015).

Fiction writers in Sri Lanka belonging to the postcolonial genre “may represent plural identities, but they have chosen to write in English: in a variety of English which can be described as International Standard English” (Gunasekera, 2010). Yet, evidently “language mixing is a part of the linguistic landscape of modern Sri Lanka” (Gunasekera, 2010) and authors of Sri Lankan English fiction were “peppering English with borrowings from the indigenous languages or code-switching” hence bringing out the sense of “language and identity” (Gunasekera, 2010) in relation to Sri Lankan English. Furthermore, the process of language mixing also highlights the “notion of identity in terms of belonging to a particular social class” (Gunasekera, 2010) which is a striking feature of Sri Lankan English fiction.

Moreover, the concept of deviation according to Kachru (1986) did not mean a “mistake” but meant “different to the norm” and “is a result of a productive and systematic process unlike a mistake” (Senaratne, 2014, p.14). Moreover, it is stressed by Kachru (1986) that “language deviation” is a product of “language varieties in post- colonial societies” (Senaratne, 2014, p.15) and further states that “code mixing” brings forth “productive and grammatical processes that take place” (Senaratne, 2014, p.14).

Das (2015) notes that Sri Lankan “writers began to record self-critically and with the utmost urgency the suffering, death, and trauma caused by the incidents that were unfolding in the land following its independence.” Thus, whilst bringing out these themes it is observed that these Sri Lankan novelists or “native speakers of Standard Sri Lankan English confidently mix languages” (Gunasekera, 2010) to bring out the social, political, economic, cultural, religious, and literary aspects of the Sri Lankan society through the setting of the novels. Furthermore, in terms of the research gap, it is noted that there is a lack of studies that focus on how “native speakers of Sri Lankan English confidently mix languages” (Gunasekera, 2010) to bring out the social, political, economic, cultural, religious, and literary aspects of the Sri Lankan society through the setting of the novels, while studies that are currently available on SLE syntax is also “very limited” (Ariyasinghe, 2018).

Research Methodology

In this study, an explanatory qualitative research design was incorporated, to explore broader conclusions of the research findings. The main focus was to identify the morphological and syntactic features of SLE apparent in Sri Lankan fiction. In order to relate the research context, four Sri Lankan novels were decided and a qualitative data analysis method was used to construct the base of the discussion. The gathered data was analyzed separately during the research process to answer the research questions. Qualitative analysis goes beyond merely counting a number of words and helps to extract objective content from texts to examine a particular content's meanings, themes, and pattern (Zhang & Wildemuth, 2009). Further, it helps researchers understand social reality in a subjective but scientific manner. Thus, for the purpose of this study, an individual analysis of the morphological and syntactic features of the four novels was done by creating separate documents and they were incorporated into a glossary for identifying the processes clearly. In order to answer the research questions, the primary sampling components are the four Sri Lankan English novels namely *Running in the Family*, *Jam Fruit Tree*, *Sam's Story* and *Tamil Tigress* to which descriptive analysis was conducted. The specific novels were selected using the purposive sampling method, as they include more content related to local morphological and syntactic processes which highlight the social, political, cultural, economic, and literary aspects within the period in which the novels are set.

The data collection tools employed in this research study are primary and secondary sources. Thus, as for the primary data collection tools the four Sri Lankan English novels; *Running in the Family*, *Jam Fruit Tree*, *Sam's Story*, and *Tamil Tigress* were utilized as the main sample of the analysis of this research study, of which the main instruments of this research study are the authors itself. Apart from the aforementioned primary data collection tools, secondary data collection tools, the datasets that are not obtained by the author, or “the analysis of data gathered by someone else,” (Boslaugh) were also incorporated to solidify the claims and to gain additional information about the research problems. Thereby, journal articles, online articles, e-books, books, and research articles related to Sri Lankan English components reinforce this research study.

For this study, an individual analysis of the morphological and syntactic features of the four novels was done by creating separate documents and they were incorporated into a glossary for

identifying the processes, while using the model of thematic analysis by Gibbs. In addition, for further clarifications and translations, additional inquiries were made from Tamil speakers. A qualitative data analysis was conducted, predominantly analyzing the major morphological and syntactic features in relation to the facts presented by Gunesekara (2010) along with some other studies conducted by scholars such as Mendis & Rambukwella (2020) and Das (2015). Individual observations made by the group members were also taken into consideration. Furthermore, the research provides an honest and original output of the researchers' work. Moreover, all the related secondary data incorporated in the study are acknowledged. Moreover, as it is for every study, certain limitations were encountered while conducting the research. The lack of studies on the influence on the Tamil Language was seen as a limitation and the limiting of the study to only four Sri Lankan novels that belong to the post- colonial genre is also identified as a limitation.

Findings and Discussion

The Findings of Research Question 1

Borrowings from Sinhala and Tamil	Mallung, Pakispettiya, Molgaha, Bedun, Pol leli, Poomali, Kalatthil, Maaveeran
Loan Translations	Neagala root, Rice conjee, Goddess Kali, Karuwadu politics, Velaalar Catholics
Borrowings from other languages	<p>Portuguese terms – Padre, Baila, Bola Folhado, Ajoutha, Veranda, Jackfruit.</p> <p>Malay terms – Arrack, Sarong, Kattabibikakan, Cadjan roof.</p> <p>Indian terms – Pukka, Dhoby, Rickshaw, Ayah, Nabob.</p> <p>Dutch terms - Lamprais, Breudher, Frikkladels.</p> <p>Greek terms – Hoi Poloi.</p> <p>Sanskrit term– Sadhu</p>

Unique borrowings	<p>Borrowings from local superstitions – Thalagoya tongue (Ondaatje, 1983).</p> <p>Nonce words borrowed from British English – La-di-da, Hullabaloo (Muller, 1993).</p>
-------------------	---

Table 1: *Borrowings Identified in the Novels*

Morphological features identified in the four SLE Novels

Borrowings

The notable borrowings have been analysed according to the categorization by Gunasekera (2010).

Compounding

There were four categorizations of compounds that were identified in the novels based on Gunasekera (2010).

Compounds directly borrowed from local varieties	Aga-mula- nethi-wela, Konde kevum, Seeni sambal, Odiyaal kool, Thai Pongal
Hybrid compounds	Neagala root, Rice conjee, Goddess Kali, Karuwadu politics, Vaelaalar Catholics
English + English compounds used only in SLE	Kerosene lamp, Cinnamon peeler, Thundering slap, Petrol shed, Milk toffee
Unique compounds in each book	<ul style="list-style-type: none"> • Complex compounds – Grease-pole climbing (Ondaatje, 1983). • Unique compounds created according to the context – Colombo Fellows, Cake making (Muller, 1993), Big thing, Useless fellow (Jayawardena, 2001). • Compounds formed through actions- Hair cutting man, dog doctor, art man (Jayawardena, 2001)

Table 2: *Compounds found in the four novels*

Affixation

The affixation of the “inflectional suffix ‘-s’” (Gunasekera, 2010) to borrowings were predominantly observed. For instance, ‘Karapoththas’ - Karapoththa (borrowing from Sinhala) + Inflectional Suffix ‘-s’ (Ondaatje, 1983). ‘Bhikkus’- Bhikku (borrowing from Pali) + Inflectional Suffix ‘-s’ (De Soyza, 2011).

Reduplication and Clipping

This was used in novels to add a sense of “Humor” within the novels (Gunasekera, 2010). For instance, “Mad Mad, Shut Shut, Cooking Cooking, Boasting Boasting” (Muller, 1993) “Very very ugly” (Ondaatje, 1983). In terms of clipping the word Ayah has been clipped from ‘Ayamma’ (Muller, 1993).

Acronyms

This least productive morphological process was seen predominantly used to express the names of political parties. For instance, “EPRLF, EROS, JVP, LTTE, PLOTE, SLFP, TELA, TELO, TULF, UNP” (De Soyza, 2011).

Semantic Change and Semantic Shift

Examples for Semantic Change are, “Bullocks, Love-cake, Tara Padre, To put, Page-boy” (Muller, 1993) and examples for Semantic Shift are ‘Karapoththas’ – Foreigners (Ondaatje, 1983), Tiger business – terrorist affairs (Jayawardena, 2001).

Other Categorizations that can be observed

Terms of endearment and insult	Endearment – Patiya, Puthey, Baba, Anna, Rasa, Ukkun baba, Nona Insult – Oi, Isay, Mudhalai, real huth-thi
--------------------------------	---

Terms used with implicit meanings	Thoppi, Perahara, Muli Shankar, Manmadhan, Pulihal, Thalayaatti
-----------------------------------	---

Table 3: *Other Categorizations*

Findings for Research Question 2

Syntactic features of the four novels

Semantic change

The use of the productive verb “to put” is frequently seen within the syntax in the novels, thus indicating a semantic shift as the word ‘put’ in Sri Lankan English usually means ‘to do something’ (Gunasekera, 2010). For instance, “So what harm if put a taste”, “We can still ‘put a party’ ” (Muller, 1993).

Use of tags and equality markers

The question tag ‘no’ “is used for emphasis of questions, doubts, clarifications etc.” and it is also said to be “transferred from Sinhala ‘nee’ and ‘needa?’” (Gunasekera, 2010). For instance, “Mister Colontota? Sit men sit. So, you got my letter, no?” (Muller, 1993), “You must come and visit the sick, no?” (Jayawardena, 2001), “My God! Look will you, who’s coming” (Muller, 1993).

Word order change and Substitutions

Word order changes are apparent in SSLE, due to the interference of syntactic features of Sinhala language. Examples from the novels are “When I die and go, what you will do, I don’t know” (Muller, 1993) and “Everything is so very expensive, child, how to manage?” (Muller, 1993).

Furthermore, Sri Lankan English substitutes ‘one’ for ‘eka’ derived from Sinhala (Herat, 2006). For instance, “That one! hell of a lot of trouble that one caused” (Ondaatje, 1983), “Not the driver, but the other one who took our money...” (Jayawardena, 2001), “one thing, our family all are bright” (Muller, 1993).

Moreover, the frequent use of the word “child” to imply “lamayo” in Sinhala can also be observed. For instance, “Everything is so very expensive, child, how to manage?” (Jayawardena, 2001).

Also, the frequent use of the word “business” implies “wadak” in Sinhala. An example for this is “Bella...funny business going on” (Muller, 1993).

Loan transfer expressions, similes formed by extremely local features (Sinhala /Tamil) Expressions

Examples for this can be depicted as follows. “My Sugar ball” is a direct translation of “mage sukiri bole” (Muller, 1993) “...educating Shirani and me in good schools and university, then amassing dowries to buy us good husbands” (De Soyza, 2011) implies the native expression of purchasing husbands according to their level of qualifications, “Velu’s daughter became a woman” (Jayawardena, 2001), “kullen peleema (Ondaatje, 1983),” shuffling rice in a cane mat (the verb is expressed by a sentence). Furthermore, examples such as, “Like the crowd from Royal Thomian cricket match”, “Like pineapples being sliced in the Pettah market” (Muller, 1993) and “Like a young calf you played around yesterday, my rasa,” (De Soyza, 2011), a local comparison is transferred to “Netru awar oru kannu kutty polawe sutri sutri adiyanaan” are also other examples that can be identified. Furthermore, examples of idioms transferred from Sinhala to English are, “This place is going to the dogs” (Jayawardena, 2001) and “A picture of a gourd is no good for a curry” (De Soyza, 2011) which is from the Tamil idiom “Eattuch chureikai kuttukku udawadu.”

Code Mixing and Code-switching

Examples of Code- mixing as seen in the novels are as follows. “...declared to the world that her ‘big ukkum baba’ was gone and now felt like all her ribs taking” (Muller, 1993) and “I’ll show you who the kilavi is” (De Soyza, 2011) which translates to old woman. The frequent usage of code-switching shows how the attitudes of novelists and users towards code-switching has changed from negative to positive. Language structures are changed and new forms are created by mixing two or more languages. For instance, “Sometimes I miss you too much, mage raththaran puthey...” (Jayawardena, 2001) and “I reward iyakku visuvaasihal, those who tell on their comrades when they see them doing wrong” (De Soyza, 2011)– the movement’s faithful.

Verb Expressions along with Verb, Pronoun and Article Deletion

A frequent occurrence in SLE speech syntax is the joining of two verbs with ‘and.’ For example, “I’ll bring and come” and “I’ll catch and give good lecture” (Muller, 1993). Moreover, the indefinite article ‘a’ is seemingly missing in the sentence. For example, “Papa will say hullo and give chair to sit” (Muller, 1993). Furthermore, there is an “influence of colloquial Sinhala question formation on English” (Gunasekera, 2010). An example is, “Cecilprins said: ‘So how?’” (Muller, 1993) which is the phrase *Ithing Kohomada?* in Sinhala).

Tendency to be Highly Formal in Writing

It is evident that “many Sri Lankans choose to be highly formal rather than risk being accused of being informal or impolite” (Gunasekera, 2010). For instance, “Please be good enough to give the undersigned a little of your valuable time in order that the undersigned could discuss with your good self a matter of importance. The undersigned awaits the favor of your reply and remains honored sir” (Muller, 1993).

Discussion of the Findings

According to the findings from the four novels, it is evident that Sri Lankan English has many morphological and syntactic features. As the name itself suggests, Sri Lankan English is the fusion of English and Sri Lankan speech and its linguistic features. Thus, there are various features in Sri Lankan English lexicon and syntax; some, similar to that of morphological and syntactic features of SBE e.g. compounds, affixation, semantic shift, and some different and innovative e.g. Substitutions, code-mixing, word order change. When observing the morphological and syntactic features found in the four novels, it is apparent that the two national languages, Sinhala and Tamil, have a great impact, as English when diffused to a certain territory is prone to be affected by its internalized native language of the country, e.g. The reason why word order change, substitutions or tags are prominent syntactic features of SLE is due to the impact of either Sinhala or Tamil syntax.

Among the morphological features, there are features common to English morphology such as the morphological processes, (compounds, borrowings, affixation, clipping, acronyms), semantic shift. Out of all the morphological processes, borrowings and compounds can be taken as the most productive morphological processes in SLE fiction according to the study, as there are many words formed from the above processes than the others.

The syntactic features found (usage of tags, substitutions, over usage of tenses, word order change, code-mixing) are not common as English syntactic features due to the overlapping of two languages (English + Sinhala/Tamil). Further, the features that are discussed in this study prove the dynamic nature of SLE syntax and morphology in the spoken form, whereas the written form is more conservative. The morphological and syntactic features represent the social, cultural, economic, political, and religious features of Sri Lanka. E.g. ‘devil dances’ ‘exorcism rite’ ‘vaetti’ shows different cultural aspects. Furthermore, these features create a dramatic effect within the novel’s premises as they embody different human emotions. Ex: ‘mage rattaran puthey’ (love), Stop that, my God you bloody buggers, jumping. It is noted that there are sub-varieties of SLE spoken by Sinhalese, Tamils, Muslims, Burghers (Mendis & Rambukwella, 2020). The four novels validate the above. *Running in the Family* incorporates an elite Burgher community, *Jam Fruit Tree*, a middle- class Burgher, *Sam’s Story*, Urban Sinhala elite, and *Tamil Tigress* the Tamil community. Respectively the books bring out a variety close to SBE, a non- standard variety of English, a standard variety influenced by Sinhalese, and varieties used by various classes in the Tamil community.

It is believed that the morphological and syntactic processes like borrowing and code-mixing are used for the purpose of “peppering English” in fiction, while “the word formation processes are used to add spice to the narration and dialogue” (Gunasekera, 2010). However, it is questionable whether these features are used solely for the purpose of peppering/spicing up the narration. When a writer happens to refer to the Sri Lankan context, if the conflict/ subject matter and the writer are Sri Lankan, the incorporation of SLE morphological and syntactic features can at times be unavoidable than intentional (e.g. a description of Sri Lankan lifestyle or food) as well as used for spicing up the narration (e.g. dialogues with syntactic features). According to the study, the SLE lexicon and syntax, fused with the local flavor mark the ‘Sri Lankanness’ that further results in a unique independent identity. Presumably, it can be said that these morphological and syntactic

features can account for the construction of the Sri Lankan English linguistic system that can be aided in standardizing Sri Lankan English.

Conclusion and Recommendations

The morphology and syntax of Sri Lankan English are in a struggle over “the refusal to give up the old standard and embrace the new” (Gunasekera, 2010). In opposition to this notion, it was observed through this research that in recent decades writers have tried to relate to contemporary Sri Lankan society to depict a realistic view of the local milieu. A possible reason for this is the notion before the 1990s which was that SLE was a marker of a lack of education and a source of humor, with a variety of English close to the colonial standard used for the authorial/narrative voice in the text (Mendis & Rambukwella, 2020). In this study, four books were taken from four different decades, and similar to this view, it was observed that English used in the oldest of the four books “Running in the Family” does not deviate much from SBE, while the rest of the books use English creatively incorporating Sinhala and Tamil influence. This study proposes that further research may be done by using more contemporary works of Sri Lankan novels to study the dynamic changes that take place within the Lexicon and Syntax of SLE.

References

- Ajeet, C., 2003. Voices of Asia: An Anthology of SAARC Fiction.. In: *Foundation of SAARC Writers and Literature*.
- Ariyasinghe, D., 2018. Features of Written Sri Lankan English in Newspapers: Analysis of Letters to the Editor. *1414th International Conference on Humanities and Social Sciences 2018*.
- Das, P., 2015. *Sri Lankan English Fiction: The Experience of Reading James Goonewardene and Punyakante Wijeinaieke*.
- Gunasekera, M., 2010. *The Postcolonial Identity of Sri Lankan English*, Sri Lanka: Vijitha Yapa Publications.
- Harischandra, N., 2014. An Identity of One’s Own: The Use of Sri Lankan English in Ru Freeman’s A Disobedient Girl. *Sabaragamuwa University Journal*, 13(2), pp. 1-22.
- Herat, M., 2006. Substitute one in Sri Lankan English. *Leeds Working Papers in Linguistics and Phonetics*, Volume 11, pp. 65-77.
- Jayawardena, E., 2001. *Sam's Story*. Sri Lanka: Vijitha Yapa Publications.

- Kanganayagam, C., 1998. Dancing in the Rarefied Air: Reading Contemporary Sri Lankan Literature. *A Review of International English Literature*, 29(1).
- Mendis, D. & Rambukwella, H., 2020. Sri Lankan Englishes.
- Muller, C., 1993. *The Jam Fruit Tree*. New Delhi: Penguin Books India.
- Ondaatje, M., 1982. *Running in the Family*. Canada: McClelland & Stewart.
- Senaratne, C. D., 2009. *Sinhala-English Code-Mixing in Sri Lanka? A Sociolinguistic Study*. Utrecht: LOT.
- Soyza, N. D., 2011. *Tamil Tigress: My Story as a Child Soldier in Sri Lanka's Bloody Civil War*. Sydney: Allen & Unwin.
- Vuorivirta, M., 2006. *The Characteristic Lexical Features of Standard Sri Lankan English*.
- Wardhaugh, R., 2006. *An Introduction to Sociolinguistics*. United States of America: Blackwell Publishing.
- Zhang Y. & Wildemuth, B., 2009. *Qualitative Analysis of Content: Applications of Social Research Methods to Questions in Information and Library Science*. Libraries Unlimited.

The Ethics of Power: Analysis of the Choices in Thucydides' Melian Dialogue

M. S. Jayathissa

සාරසංකෂ්පය

නූතන විද්වතුන් අතර තුසිඩිඩීස්ගේ කෘතිය 5 වැනි සියවසේ දේශපාලන මාතෘකාවක් විශිෂ්ට කෘතියක් බවට පත් ව ඇත. මෙම අධ්‍යයනය තුසිඩිඩීස්ගේ කෘතිය වන "History of the Peloponnesian War" හි විශේෂයෙන් ම පස්වන පරිච්ඡේදයේ (84-116) මෙලියන් සංවාදයේ අවධාරණය කර ඇති පරිදි බලයේ සඳාචාරාත්මක මාතෘකාවන් පරීක්ෂා කිරීම කෙරෙහි අවධානය යොමු කරයි. මෙහි හමුවන වැදගත් ප්‍රකාශයක් නම්, "the strong do what they can" and the weak suffer what they must (Thucydides' History of the Peloponnesian War, 5. 89) පර්යේෂණයේ මූලික අවධානය යොමු වන්නේ මෙම අදහස තුළ බලය ක්‍රියාත්මක කිරීමේ දී මුල් බැසගත් සඳාචාරය සම්බන්ධ පැටලිලි සහගත තත්ත්වය (ethical dilemma) ප්‍රශ්න සංග්‍රහ කරන බැවිනි. මෙම සංවාදයේ තුසිඩිඩීස්ගේ යුක්තිය ගවේෂණය තුළ බලවත් රාජ්‍යයන් විසින් කරන ලද සඳාචාරාත්මක තේරීම් ඇතත් විසින් පෙන්වනු ලබන අතර මෙලෝස් විසින් මූර්තිමත් කරන ලද දුර්වල ආයතන මුහුණ දෙන අවදානම්, විමර්ශනය කිරීමේ කේන්ද්‍රස්ථානයක් ලෙස සේවය කරයි. පර්යේෂණය මගින් තුසිඩිඩීස්ගේ මෙලියන් සංවාදයේ ආධ්‍යානය විශ්ලේෂණය කරන අතර මෙම ආචාර ධර්ම සම්බන්ධ පැටලිලි සහගත තත්ත්වය සමකාලීන ජාත්‍යන්තර සම්බන්ධතා න්‍යායන් සමග සමපාත වන ආකාරය තක්සේරු කරයි. විශේෂයෙන් ඇතන්ස් සහ මෙලෝස් විසින් නිරූපණය කරන ලද යථාර්ථවාදයේ (realism) අදහස විඥානවාදය (idealism) විදහා දක්වයි. තුසිඩිඩීස්ගේ අදහස් ජාත්‍යන්තර සබඳතා පිළිබඳ නවීන ඉදිරි දර්ශන සමග සංසන්දනය කිරීමෙන් ඇතීනියානුවන් සහ මෙලියන්වරුන් අතර විවාදය සලකා බලමින් බලගතිකයේ තීරණ ගැනීමේ සංකීර්ණතා පිළිබඳ අවබෝධයක් ලබා දීමට අධ්‍යයනය අපේක්ෂා කරයි. එබැවින් තුසිඩිඩීස්ගේ අදහසෙහි වැදගත්කම රඳා පවතින්නේ වර්තමානයට සහ අනාගතයට ද එහි අදාළත්වය මත ය.

ප්‍රමුඛ පද : ඇතන්ස්, ජාත්‍යන්තර සබඳතා, තුසිඩිඩීස්, මෙලියන් සංවාදය, සඳාචාරාත්මක පැටලිලි සහගත තත්ත්වය

Introduction

Thucydides (460-400 BCE), the ancient Greek prose writer demonstrates the tapestry of power, ethics, and political choices in his account of the *History of the Peloponnesian War*. In this record, the Melian Dialogue emerges as a significant episode on the nature of power struggles encapsulating the ethical dilemma in the pursuit of power. This incident took place during the sixteenth year of the Peloponnesian War, when Athens wanted to subjugate the island of Melos

which remained neutral during the war. When the representatives of each side engaged in the discussion, the middle of this dialogue brings forth the idea of justice in politics of the 5th century, "the strong do what they can, and the weak suffer what they must" (Thucydides) which stands as the major concern of the study of ethical dilemmas in the research.

Thucydides highlights the concept of justice in his ethical considerations in the Melian dialogue. Therefore, in this ethical inquiry lies the concept of justice which the two parties distinctly interpret. Throughout the dialogue, it is evident that the actions of the powerful, embodied by Athens, and the plight of the weaker is symbolized by Melos. It is quite evident that this definition of justice inherently favors Athens. Accordingly, justice connects with the belief rooted in the favor of the gods and the law of nature which is presented as a universal law to exert dominance over others. The prevalence of this idea can be seen throughout the dialogue.

The choices made by the two parties diverge importantly as Athens navigates the grounds of 'reality', prioritizing national interests and security. In contrast, Melos rooted in idealism, bases its choices on positive intentions, by embodying ethical, moral, and philosophical values surpassing the immediate concerns for power and security. The dichotomy between Athenian 'realism' and Melian 'idealism' not only shapes the historical narrative but also offers significant insights into the ethical dimensions of politics.

Therefore, this analysis of the choices in the Melian Dialogue reveals the ethical dilemma that are included in their respective interpretations of justice. Accordingly, Athens, within the realm of realpolitik, prioritizes self-interest and security connecting with modern-day 'realism' in international relations. Athenian approach to justice placed them in a state of vigilance, where national interests and survival supersede ethical considerations in the pursuit of power.

This exploration of power, justice, and morality in the context of ancient Greece has remarkable parallels with modern international relations. For instance, the ongoing Israel-Palestine conflict mirrors a similar imbalance of power, with Israel, as the stronger state, exercising significant control over the Palestinians, who, much like the Melians, seek sovereignty and self-determination. Ethical dilemmas surrounding Israel's military and political actions in Palestinian territories highlight the tension between security and humanitarian concerns. Moreover, the comparison with modern political theories, such as realism and idealism, is essential for understanding these dynamics. Realism, the view that states act primarily in their self-interest to

secure power, contrasts with idealism, which stresses the role of ethics, justice, and international law. This dichotomy is not only applicable to ancient conflicts but resonates with contemporary events, such as the Russia-Ukraine conflict, where a powerful state exerts its influence over a weaker neighbor, invoking strategic interests over moral considerations. In the context of these ongoing global issues, Thucydides' insights remain profoundly relevant, providing a critical framework for understanding how power operates and how ethical decisions are shaped in the international arena.

Hence this interplay between power and ethics emphasizes Thucydides' scientific approach to recording history where he stresses the effect of human agency and the decisions they make, as conditions frame the behaviour of situational agents.

Literature Review

In modern scholarship, Thucydides' Melian Dialogue has been widely taken into discussion seeking to unravel the complex interplay of power and ethics in the ancient Greek world. Existing literature offers diverse perspectives on the policies of Athenians and the Melians.

Most of the secondary sources debated the authenticity of the Melian Dialogue. Similarly, although Donald Kagan (1981) is also considered as a scholar in this discourse, in his work *A New History of the Peloponnesian War*, he argues that Thucydides intended to provide a realistic portrayal of power politics. At the same time, the dramatic language used by the Athenians is not unique to their dialogue with the Melians. Even in earlier public speeches, it can be noticed the way both Pericles and Cleon had been willing to term the Athenian empire as a tyranny in public speeches. Hence the demanding and harsh nature of the language used by the Athenians, reflects their cultural context as well (Kagan, 1981). However Kagan does not provide insight on the influence of the ideas brought forth by Thucydides in the Melian Dialogue on modern international relations. At the same time, although he focuses on the historical context of the Dialogue, he leaves a gap in understanding the intricacies of ethical decision-making.

Moreover, Jacqueline de Romilly (2009) in her work *Thucydides and Athenian Imperialism* provides an exploration of the ethical dimensions within the Melian Dialogue. She affirms that the Athenian position is a moral critique of Athenian imperialism. Her insights highlight the tension

between practical power politics and ethical considerations offering more understanding of the choices made by Athens. Hence though her work sheds light on the ethical critique within the dialogue, it does not thoroughly address the various factors that shaped the choices of Athens and Melos.

The Athenian response in the dialogue has also been taken to show the immaturity of their power by Lawrence A. Tritle (2010) in his book *A New History of the Peloponnesian War*. He also emphasizes the focus on the self-interests of Athenians to persuade the Melians to acquiesce peacefully and without going to war, as in the self-interest of the Melians quite simply, to survive. He further denotes that by agreeing to Thucydidean notion that the aspect of justice is a matter to be decided by force or powers that are equal in strength. Thereby, though Tritle also claims that the Melian Dialogue is an exemplar of cynical realpolitik where military force becomes man's preferred solution to conflict resolution, he does not address the ethical dilemma which is present in the decision making of each party (Tritle, 2010).

Mark Fisher (2017) in his book *An Analysis of Thucydides's History of the Peloponnesian War* focusing on the political motivation and political judgment presented by Thucydides in the Melian Dialogue, examines the relationship between self-interest and justice. He develops the discussion on the point of a realist. He emphasized the ideas as a theorist of power and interest exposing the falseness of moral illusions. Hence according to Fisher, the Melian Dialogue unravels the true nature of international politics (Fisher, 2017). However, he does not pay attention to the ethical dilemma which is caused by the varied treatments of justice by the Melians and Athenians.

Objective

The objective of this paper is to examine the ethical dimensions of power by analyzing the challenges and dilemmas presented in Thucydides' the *History of the Peloponnesian War*, with a specific focus on the Melian Dialogue: Key quote: "The strong do what they can, and the weak suffer what they must." (Thuc. p. 89).

The study seeks to investigate how power influences decision-making and outcomes in both ancient and modern contexts, shedding light on the consequences of exercising power. By drawing parallels between the ethical considerations in the Melian Dialogue and contemporary

international relations, particularly the tension between realism and idealism, the paper offers a comparative perspective. Furthermore, the research applies Thucydides' insights into current global conflicts, such as the Russia-Ukraine situation, to demonstrate the ongoing relevance of his ideas in understanding the dynamics of power and ethics. Therefore, the major concern of the research is to contribute to a more nuanced understanding of the relationship between power, ethics, and decision-making in international affairs as portrayed by Thucydides.

Methodology

The methodology of this paper employs a qualitative approach, primarily focusing on an in-depth examination of Thucydides' the *History of the Peloponnesian War*. Focusing on the two responses of the Athenian and Melian ambassadors as recorded by Thucydides, the study involved an analysis of the ethical dilemmas guiding the choices. A comparative approach is also used, wherein Thucydides' ideas are juxtaposed with contemporary theories on international relations, particularly the contrasting frameworks of realism and idealism. This comparison aims to draw connections between the ethical tensions in Thucydides' narrative and the modern political landscape. Secondary sources are utilized to situate the Melian Dialogue within both ancient and contemporary political contexts, ensuring that the analysis remains grounded in a broader understanding of political theory.

A case study approach is integrated, applying Thucydides' insights into modern events, particularly the Russia-Ukraine conflict. This case study facilitates exploration of the parallels between the decision-making processes and ethical dilemmas present in both historical and contemporary situations. Thucydides' work is examined alongside modern examples to highlight the continuing relevance of his insights into the nature of power and the moral challenges that accompany it. The theoretical framework involves the integration of political theories such as realism and idealism, which are employed to interpret the actions and decisions of Athens and Melos, while also assessing the ongoing applicability of Thucydides' concepts in contemporary international relations. This methodology enables a comprehensive analysis of both ancient and modern ethical dilemmas in the exercise of power.

Results and discussion

Thucydides' record of history is not necessarily about the past; but it is an inquiry into the present and therefore is a contemporary history. The prevalence of this notion can be understood in his record of the Melian Dialogue. As discussed above the Athenian motif of the conversation is to manipulate the Melians to surrender which left Athens with no waste of resources and Melos becomes a subject that positively profited the Athenians. On the other hand, Melos stands for their autonomy and self-respect by continuing to stay neutral in the discourse of war between Athens and Sparta.

In terms of the background for this dialogue, Thucydides' the *History of the Peloponnesian War* accounts for the war that outbreak between Athens and Sparta during the 5th century B.C. The war lasts from 431 to 404 B.C. According to Thucydides in the sixteenth year of the war (Thucydides, p. 76), Athenians made an expedition against the island of Melos. The Melians were a colony of Sparta that refused to join the Athenian empire like the other islanders. Therefore, Melos remained neutral during the war. Consequently, Athens slaughtered all Melian men of military age and enslaved all women and children. Thucydides in his account includes the imagined dialogue that took place between Athenian and Melian representatives before the battle. Thucydides summarizes, "but afterwards, when the Athenians had brought force to bear on them by laying waste their land, they had become open enemies of Athens." (Thucydides, p. 84). It is quite certain that the Melians would lose in a battle against the powerful Athenians unless they received assistance from Sparta. Although any such hint of assistance from Sparta is absent, the Melians refused to surrender. They rather hold on to their expectation of Spartan assistance and of their gods' protecting them from the besiege. The Athenian generals send some representatives to negotiate with the Melians about surrendering. Here Thucydides notes that, "The Melians did not invite these representatives to speak before the people, but asked them to make the statement for which they had come in front of the governing body and the few." (Thucydides, P. 84). However, at the end of the debate, negotiations failed and it marked the continuation of war. Ultimately, the Melians were compelled to surrender unconditionally, and the expedition ended tragically as foretold by the Athenians: "they put to death all the men of military age whom they took, and sold the women and children as slaves." (Thucydides, p. 116).

At the very beginning of the conversation, both parties came to an agreement that the end of the conversation would decide whether to engage in a war or not. Thucydides presents the idea through the voice of the Melians as;

“We see that you have come prepared to judge the argument yourselves and that the likely end of it will be either war, if we prove that we are in the right, and so refuse to surrender, or else slavery.” (Thucydides, p. 86).

Both the Athenian and Melian approaches are equally important in the conversation to draw the ethical dilemma within context. The emphasis of the ethical dilemma relies on the moral judgment or the standards which they consider distinguishing right and wrong. There Thucydides emphasizes the significance of the aspect of ‘justice’. This idea presents through the famous dialogue; “when these matters are discussed by practical people, the standard of justice depends on the equality of power to compel and that in fact the strong do what they have the power to do and the weak accept what they have to accept.” (Thucydides, p. 89). Though the Athenians bring forth the idea of ‘justice’ to determine the course of action, they use ‘power’ as the measurement to emphasize what is ‘justice’. When considering this idea, it is imperative to consider the impact of human nature on the choices they make.

Throughout the conversation, Athenians highlight their superiority in power, resources and every other aspect in contrast to the Melians. Here, if one would consider the full picture; the causes of the Peloponnesian war which is in general that “what made war inevitable was the growth of Athenian power and the fear which this caused in Sparta” (Thucydides. p. 49). Thucydides himself attests, that human nature has played a role in the process leading up to the war and in the escalation of the war. That is because without “fear” of Sparta, the Athenian power would have peacefully risen and fallen.

Similarly, to the Melian Dialogue the above notion can be applied. That is quite evident in the middle of the dialogue. Generally, Greek culture had rapidly degenerated in the course of the war (Thucydides, p. 151). Before the outbreak of the war, the gods were believed to have prescribed the strong to protect the weak. However, according to the assertions of the Athenian ambassadors in the debate the idea is reversed. As Thucydides states “Our opinion of the gods and our knowledge of men lead us to conclude that it is a general and necessary law of nature to rule whatever one can.” (Thucydides, p. 105).

Although the Athenians seemed to be abusing their superiority in the pursuit of their own interests there is a logical basis in the argument. The general idea that is emphasized here is significant when attesting to the ethical dilemma. Accordingly, it is typical for humans to consider matters of justice only between equals. For instance, how humans treat animals or, some inferior group of people to the dominant class or if consider the history of empires and colonialism, the long history of slavery or racism etc. Therefore, human nature has a greater impact on the rational of justice. According to Protesilaos Stavrou, this notion emphasizes the idea that ‘the conditions frame the behavior of situational agents’. (Stavrou, 2018).

Thus, is quite evident that when there is an imbalance of power, the dominant side has an incentive to take advantage of it. On the other hand, there is no fear of reprisal. Thus, the concerns for the ethical dilemma though revolves around justice, is partial to the dominant. These notions account for the theory of ‘realism’ in international relations. As Fisher states the dialogue stands as an example favorable to the realist cause.

This idea further resonates when considering the motivation behind their choices. Athens was motivated by the maintenance and the acquisitions of power. The Athenian argument is substantiated by this notion, “if we were on friendly terms with you, our subjects would regard that as a sign of weakness in us, whereas your hatred is evidence of our power...So that by conquering you we shall increase not only the size but the security of our empire.” (Thucydides, p. 97). Thereby, the Athenians’ concern for ensuring their stability and the continuation of hegemonic power is based on reality. It is always subjected to security dilemmas. Hence, it indicates the choices made by Athenians align with the characteristics of realism.

Besides, in the Melian perspective, the identification of justice which shapes their ethical dilemma takes a contrastive approach. As the weaker party, the Melians rejected the Athenian ideals of justice. Rather, the Melians posit that justice should be rooted in the common good of all men and should encompass the principles of fair play and just dealing (Thucydides, p. 90). Hence they appealed to morality and justice, since there is no greater authority to enforce justice. Nevertheless, the motivation behind their actions was purely moral sentiment, “we trust that the gods will give us fortune as good as yours, because we are standing for what is right against what is wrong.” (Thucydides, p. 104). Their foreign policy reflects the ethical, moral, and philosophical values of the country. Therefore, Melos stands as a symbol of an idealistic stance, where considerations of

justice, morality, and common general good take the upper hand over practical and realpolitik considerations.

In modern international relations, Thucydides' "Melian Dialogue" provides a timeless framework to analyze power dynamics and ethical dilemmas, which are ever-present in contemporary conflicts. One of the clearest parallels from the modern world can be found in the ongoing Russia-Ukraine conflict. Like Athens, Russia acts as a dominant power, and has pursued a realist strategy by invading Ukraine, emphasizing its desire for geopolitical control over moral considerations. Ukraine, in its position, mirrors the vulnerability of Melos, struggling to assert its sovereignty and maintain independence against an overwhelmingly stronger adversary. The ethical dilemma in this situation, akin to the Melian case, revolves around the balance between justice and power, where Ukraine's moral right to self-determination clashes with Russia's realist pursuit of dominance (Mearsheimer, 2014).

Another modern example lies in the Israeli-Palestinian conflict, where similar dynamics play out. Israel, as the stronger state with considerable military, economic, and political power, often pursued policies aimed at ensuring its national security, much like Athens did in Melos. In contrast, Palestine's resistance can be seen as a reflection of Melos' idealistic stance, holding on to autonomy and justice in the face of a more powerful adversary. Palestinian territories, particularly Gaza, have long experienced blockades, military actions, and territorial disputes, with Israeli policies often justified through the realist lens of survival and state security (Shlaim, 2001). The ethical dilemma in this context, much like in the Melian dialogue, focuses on the unequal distribution of power and the resulting humanitarian crises.

Thucydides' relevance today is profound, as these examples demonstrate that power imbalances often lead to ethical compromises and moral consequences. The Melian dialogue acts as a cautionary tale, warning that unchecked power can lead to significant human suffering, a lesson tragically mirrored in both the Russia-Ukraine and Israeli-Palestinian conflicts (Rengger, 2017). The study suggests that while realism dominates international relations, a more balanced approach, one that integrates justice with power, could foster more stable and equitable outcomes. This perspective underscores Thucydides' enduring influence, showing that the ethical dimensions of power and decision-making he explored are still crucial in understanding and resolving modern

conflicts (Lebow, 2001). Both Ukraine and Palestine, like Melos, highlight the idealist struggle of weaker entities to assert sovereignty in an international system that often favors the strong.

Conclusion

In conclusion, the ethical landscapes of Athens and Melos within Thucydides' Melian Dialogue provide several key insights, indicating the complexities of decision-making. The debate between the two parties and the tragic end of the situation evokes the necessity of the balance of power in order to maintain an ethical framework or in a broader sense, justice. It denotes that matters of justice are only relevant between equals.

The political policies of Athens and Melos illustrate the competing theories of political realism and idealism. History has demonstrated that the victory of one theory over another is dependent upon the military strength of the state and conflict. Political realists believed that maintaining power and acquiring more power are and ought to be the primary motivation of states. Questions of morality are secondary to this pursuit of power. Political idealists on the other hand believe that human beings are naturally altruistic and that the question of morality ought to be a primary consideration in forming the policies of a state. Melos decided to go to war rather than accept the terms of peace. The difference between Athens and Melos is the motivation behind their actions. Athens was motivated by the maintenance and acquisition of power while Melos was motivated by purely moral sentiment. Ultimately the victory over realism and idealism depends upon the military strength of the states that embrace each theory. In this case, Athens possessed military superiority over Melos and utterly defeated the small island nation.

In comparing this ancient dialogue to the Russia-Ukraine conflict and the Israeli-Palestinian conflict, similar patterns can be observed: dominant powers like Russia and Israel prioritize survival and security, employing strategies aligned with realist principles, while Ukraine and Palestine struggle to assert sovereignty and autonomy in the face of overwhelming force. These parallels underscore the persistent ethical dilemmas that arise in international relations, where the pursuit of power often overrides moral considerations, leading to significant humanitarian consequences.

Thucydides' approach to writing history is not necessarily about the past, but it constitutes an examination of the present, rendering it a form of contemporary history. That is affirmed through the insights provided in the Melian dialogue, showing that history can offer lessons for contemporary society. Thucydides in recording history, emphasizes the similarities in human behaviour between the past and the present suggesting the relevance for the future as well.

Therefore, comparing the ethical aspects present in the Melian Dialogue with those found in current international conflicts holds the potential to provide significant insights for both policymakers and scholars. At the same time, by drawing parallels between the historical events narrated by Thucydides and the ethical challenges in contemporary global conflicts, the study can be used as a contribution to the scholarly understanding of ethical considerations in the areas of international relations.

References

- Bosworth, A. B., (1993). The Humanitarian Aspect of the Melian Dialogue. *The Journal of Hellenic Studies*, 113, pp. 30-44.
- Fisher, M., (2017). *An Analysis of Thucydides's History of the Peloponnesian War*. London: Macat International Ltd.
- Kagan, D., (1981). A New History of the Peloponnesian War. In: *After Mantinea: Politics and Policy at Sparta and Athens*. Cornell University Press, pp. 138-157.
- Romilly, J. d., (2009). *Thucydides and Athenian Imperialism*. Oxford: Oxford University Press.
- Stavrou, P., (2018). The Melian Dialogue, Power, and Justice: order requires a balance of power. [online] Available at: <https://protesilaos.com/seminars/melian-dialogue-realism/>
- Strassler, R. B., (1996). *The Landmark Thucydides: A Comprehensive Guide to the Peloponnesian War*. First Touchstone.
- Thucydides, n.d. History of the Peloponnesian War. In: *The Melian Dialogue*. The Penguin Classics, pp. 400-409.
- Tritle, L. A., (2010). A New History of the Peloponnesian War. In: *The Melian Dialogue*. Blackwell Publishing, pp. 131-136.
- Mearsheimer, J. J., (2014). *The Tragedy of Great Power Politics*. New York: W. W. Norton & Company.
- Shlaim, A., (2001). *The Iron Wall: Israel and the Arab World*. New York: W. W. Norton & Company.
- Rengger, N., (2017). *International Relations, Political Theory, and the Problem of Order: Beyond International Relations Theory?*. Routledge.
- Lebow, R. N., 2001. *The Tragic Vision of Politics: Ethics, Interests and Orders*. Cambridge: Cambridge University Press.

An Analytical Study of Empowerment of Modern Indian Women Depicted in Hindi Cinema with Reference to the Movie ‘English-Vinglish’

K. M. Himali Sanjeevani Konara

සාරසංකේපය

ඉන්දියානු කාන්තාවන් යනු ඉතිහාසයේ පටන් භාරතයේ පිතෘ මූලික සමාජ ක්‍රමයෙන් පීඩාවට පත් වූ පාර්ශ්වයකි එවන් කාන්තාවන් එම පීඩිත තත්වයෙන් මුදවා ගැනීම සඳහා ආරම්භ කරන ලද සංකල්පයක් වන ‘කාන්තා සවිබල ගැන්වීම’ මේ වන විට ඉන්දියානු සමාජය තුළ මෙන්ම මුළු ලොව පුරා ප්‍රචලිත වී ඇත. උතුරු ඉන්දියානු සමාජය තුළ හින්දි සිනමාව කෙරෙහි ඇති නැඹුරුව හේතුවෙන් සමාජයට බලපෑමක් කිරීමේ හැකියාවක් හින්දි සිනමාව සතුවන අතර එය ‘කාන්තා සවිබල ගැන්වීම’ පිළිබඳ ව සමාජය දැනුවත් කිරීම සඳහා යොදා ගත හැකි ප්‍රබලතම මාධ්‍යයකි. හින්දි සිනමාවේ මුල් යුගයේ සිට ම එක්-එක් යුගයන්හි දී භාරතීය කාන්තාවට මුහුණ දීමට සිදු වූ ගැටලු නිරූපණය වී තිබුණ ද ‘කාන්තා සවිබල ගැන්වීම’ යන සංකල්පය සිනමාව තුළ නිරූපණය වීම ආරම්භ වූයේ මෑත ඉතිහාසයේ දී ය. වර්තමානය වන විට එයට අදාළ විවිධ ප්‍රවේශයන් හින්දි චිත්‍රපට තුළින් දැකගත හැකි වේ. එවන් හින්දි චිත්‍රපටයක් වන ‘ඉංග්ලිශ් විංග්ලිශ්’ චිත්‍රපටය මෙම අධ්‍යයනය සඳහා පාදක වී ඇත. ‘ඉංග්ලිශ් විංග්ලිශ්’ චිත්‍රපටය තුළ නිරූපණය වී ඇති කාන්තා සවිබල ගැන්වීමේ වැදගත්කම සහ එහි ප්‍රවේශයන් හඳුනා ගැනීම සහ කාන්තා සවිබල ගැන්වීමෙහි ලා සමාජයේ දායකත්වය ඒ තුළ නිරූපණය වී ඇති ආකාරය හඳුනා ගැනීම මෙම අධ්‍යයනයේ මූලික අරමුණු වේ. මෙම පර්යේෂණයේ ගැටලුව වන්නේ ‘ඉංග්ලිශ් විංග්ලිශ්’ චිත්‍රපටය තුළ ගෘහණයකගේ චරිතය මගින් කන්තා සවිබල ගැන්වීම යන ක්‍රියාවලිය නිරූපණය වී ඇත්තේ කුමන ආකාරයකට ද යන්න යි. මේ සඳහා ගුණාත්මක පර්යේෂණ ක්‍රමවේදයේ විශ්ලේෂණාත්මක ප්‍රවේශය යොදා ගන්නා ලද අතර ප්‍රාථමික මූලාශ්‍රය ලෙස ‘ඉංග්ලිශ් විංග්ලිශ්’ චිත්‍රපටය මෙන් ම ද්විතීයික මූලාශ්‍රය ලෙස කාන්තා සවිබල ගැන්වීම සහ හින්දි සිනමාව හා සම්බන්ධ වෙනත් පර්යේෂණ ලිපි, සඟරා ලිපි,

විවාර ග්‍රන්ථ හා අන්තර්ජාල සබැඳි ආදිය යොදා ගන්නා ලදී. මෙහි දී අනාවරණය වූයේ ‘ඉංග්ලිශ් විංග්ලිශ්’ වික්‍රමය තුළ කාන්තා සවිබල ගැන්වීම කෙරෙහි ස්ත්‍රී-පුරුෂ දෙපාර්ශ්වයේ ම දායකත්වය, කාන්තාවන් විසින් තම ආත්ම විශ්වාසය තර කර ගැනීම සහ තම වටිනාකම වටහා ගැනීමේ වැදගත්කම යන කරුණු ඉස්මතු කරමින් සාර්ථක අයුරින් කාන්තා සවිබල ගැන්වීම නිරූපණය කර ඇති බව යි.

ප්‍රමුඛ පද : කාන්තා සවිබල ගැන්වීම, පිතෘ මූලික සමාජය, භාරතීය කාන්තාව, හින්දී සිනමාව

Introduction

Indian women have always been under restrictions created by the male-centric Indian society. ‘Women’s empowerment’ is a concept that prevails in contemporary Indian society and all around the world, which originated with the motive of uplifting the above-mentioned status of women in society. On the other hand, cinema is one of the most powerful media to depict social issues. While cinema is influenced by contemporary social issues, it is also believed that cinema is also capable of influencing society with various trends. This also applies to the representation of women in cinema, which makes cinema a powerful source of media to depict issues related to women and spread awareness about women’s empowerment in society. Even though Hindi cinema has been depicting women’s issues from the initial era, the real aspects of women’s empowerment have not been depicted until recent times. However, contemporary Hindi cinema witnesses many such films which depict various aspects of women’s empowerment. This change has taken place in recent history. The storylines of mainstream Hindi movies in the past century were based on the leading male role of the film. Even though there were leading female roles, their contribution towards the storyline has always been secondary to the leading male role. It has also been stated by many critics that the representation of women in cinema has been far away from reality. In fact, due to the absence of female film creators in the film industry in the initial era, female roles in cinema have often been created by male film creators to entertain the male audience. So, even though women’s issues were depicted in cinema from time to time, it cannot be stated that all those films have influenced society to resolve those issues (Sahityakunj.net, 2019). With the evolution of Hindi cinema, more female film creators started working in the film industry. As a result, the representation of women in Hindi cinema became more relatable to reality and women’s issues began to be depicted from women’s perspectives (Mubarak, 2019). The film selected for this study, named ‘English-Vinglish’ is one such film that was written and directed by a female filmmaker named Gauri Shinde. The main character in the film, ‘Shashi’, is a middle-aged housewife who cannot speak English. She often embarrasses herself and her family due to this language barrier.

Despite being self-conscious and lacking confidence, she decides to attend an English class during her stay in America for her niece's wedding. The film mainly shows the process of her learning English and overcoming her fears. Yet the whole storyline revolves around this average homemaker who takes care of her family, and the topic of women's empowerment is not directly addressed in the film. It is subtly depicted through the process of empowerment of the leading role, in a way that the audience can relate to. Even though there are some previous studies conducted with reference to the same film, the topic of 'women's empowerment' has not been addressed in those studies. Despite being based on the concept of women's empowerment, the study conducted by Thangam *et al* (2022) under the topic of 'The portrayal of women's empowerment in selected Indian movies' has only focused on the value and self-actualization of the main role in 'English-Vinglish. The research problem of the present study is how aspects of women's empowerment have been depicted in the film 'English-Vinglish' through the role of a homemaker. This study also expects to find the answers to the following questions based on women's empowerment depicted in the selected movie:

1. Why is it important to empower women?
2. What are the aspects of women's empowerment?
3. What is society's contribution towards empowering women?

This research will be helpful for students who study women's status, women's issues, and women's empowerment in the context of an Indian male-centric society.

Literature Review

The structure of male-centric Indian society is based on ancient Hindu religious and cultural practices. According to Hinduism, both men and women are two different forms of one human being. It is also stated in the 'Ved' books, that man and woman are two parts of the lord 'Shiv', which is also the reason lord 'Shiv' is known as 'Ardhnareeshwar'. According to this concept, the female half of lord Shiv is known as 'Shakti', which means 'power'. Because Hinduism believes that the female half is more powerful than the male half (Nandedkar, 2016, P. 26-27; Nagothu, 2021, P. 3). But the reality of the status of Indian women has always been different from these religious views. According to Sujatha (2012), The Hindu priests and men who had gone against religious texts had started treating women as toys. Women have been viewed as slaves for a long time in Indian history. Verma (2019) notes that women are usually considered inferior in most male-centric countries, as a result of which, the birth of a girl child is also often considered

inauspicious and worthless. This has been the situation in ancient Indian society as well. The male-centric Indian society has made women live under the rules of men in society. Because of this, even in the initial period of the 21st century, Indian women had to spend their childhood according to their father's rules, their middle ages by their husband's rules, and their old age by their son's rules (Nandedkar, 2016, P. 27). Even though many changes have taken place in the history of the evolution of the status of women in Indian society, women have been viewed negatively in most eras. Sujatha (2012) states that the reason for this discrimination has been there from the smallest unit in society, which is the family. In most families, sons and daughters are treated differently. So, the male siblings in the family saw themselves as superior to their female siblings. This has resulted in such a way that society considers women as weaker and inferior to men. But in the context of social structure, each individual plays a crucial role in the development of society. It cannot be stated that the role of a woman is secondary to the role of a man in the social structure. A woman plays the role of a daughter, wife, mother, and many more social roles. Women are capable of effectively participating in social, economic, political, and religious spheres (Mojumder, 2020, P. 1025). So, as Women Unified (2023) states, it is important for women to have access to opportunities and resources as much as men do. But as mentioned above, most women in Indian society and some other male-centric societies do not have that access. So, the concept of women's empowerment was initiated with the motive of developing society through personal development of women.

As discussed by Panwar (2020), the word 'power' appears most prominently in the term 'empowerment'. Therefore, empowerment refers to giving someone the power of making their own decisions in different fields while taking control of the source of power. Korten's (1986) definition of empowerment as cited in Panwar (2020) identifies empowerment as 'Control', especially the control over and the ability to manage productive resources. The definition by Rappaport (1984) as cited in Panwar (2020), states that 'Empowerment is viewed as a process: the mechanism by which people, organizations, and communities gain mastery over lives'. Panwar (2020) also cites the definitions of empowerment by the UNDP (1994), Batliwala (1994), and Edna and Bose (1990), which identify empowerment as a process that allows the society to challenge and change the existing balance of social, economic and political relations in society. It is a path to decolonize and reform the social structure which has created discrimination between genders. It has also been stated that the nature of empowerment of a person depends on their personal opinions and the facilities they have. Because the process of making decisions of a person

is influenced by their perspectives like their religious views, beliefs, social values, emotional capabilities etc. Empowerment is a crucial initiative to uplift people who need the courage to make their own life decisions. As mentioned earlier, most women in male-centric societies do not have the power to make decisions related to their own lives. To solve this issue, women's empowerment was initiated in the 19th century. According to World Vision (2024), women's empowerment can be defined as promoting women's sense of self-worth, their ability to determine their own choices, and their right to influence social change for themselves and others. This has been recognized as a crucial component in determining women's status and advancement. The term 'women's empowerment' first gained attention in the field of development in the mid-1980s. The concept of empowerment was first addressed during the International Women's Conference in Nairobi, Kenya, in 1985. In this conference, empowerment was defined as "a redistribution of social power and control of resources in favor of women". In the contemporary era, empowerment has become the key to solving many social issues such as rapid growth of population, environmental degradation, and poor status of women (Jain, 2023).

Cinema, being one of the most influential media to depict social issues, can be used to spread awareness about women's empowerment as well. As discussed by Jha (2021), cinema is not only a reflection of society, it can also be used to shape society. Hindi cinema has a huge contribution to spreading awareness about women's empowerment in society. Even though Hindi cinema has been depicting women's issues from the initial era, they were portrayed according to men's perspective. As a result, the real aspects of women's empowerment have not been depicted until recent times. According to Simran Preeth Khalsa, the depiction of women in the initial era has been marginalized to roles that were either stuck or struggling to get out of the limitations put by male-centric society. Even in the 70's female roles in cinema were influenced by the traditional ideologies about a good woman. According to Gokulsingh & Dissanayake (2013), these ideologies seem to be influenced by the role of a good woman expressed in ancient stories like 'Ramayana'. The role of 'Seetha' in 'Ramayana' is depicted as a woman who idolizes her husband as God, friend, and teacher. As Seetha is considered the ideal wife in North Indian culture, the idea of a 'good woman' or a 'good wife' in cinema was also influenced by the role of Seetha. This gradually started changing with the influence of Western culture and also the active participation of women in film creation. With more female film creators joining the film industry, cinema began to portray women's issues from women's perspective as well. As a result of this, genres such as women-centric films, feminist movies, and biopics of successful women became more popular. Most

recently many contemporary films were also made to depict various aspects of women's empowerment as well (Jha, 2021).

'English-Vinglish' (2012), written and directed by a female director Gauri Shinde, is considered to be a film which is women-centric as well as women empowerment. Sutapa Chaudhuri, in her study titled 'Seeing like a feminist: Representations of societal realities in women-centric Bollywood films' (2014) has concluded the film as "a contemporary film of the post-colonial times with a strong feminist perspective" (Chaudhuri, 2014). In the study conducted by Ebru Dogan in 2018, titled as 'An analysis of 'English Vinglish': questioning patriarchal hegemony from a feminist literary approach' the movie has been analyzed from a feminist perspective to question patriarchal social structure by using feminist literary theory (Dogan, 2018). Even though there are a few studies based on this film, the women's empowerment depicted in this movie has not been addressed in any previous studies.

Objectives

The main objectives of this study are:

1. To identify the importance and aspects of women's empowerment in the context of Indian society through their portrayal in the film.
2. To identify the society's contribution towards empowering women.

Methodology

The study utilized a content analysis method to systematically analyze qualitative data. The film 'English-Vinglish' was used as primary visual data, and books, journals, and scholarly articles were used to gather secondary data.

Findings

Shashi is an ordinary housewife taking care of a typical Indian household. Her day starts with her husband calling her out for his bed tea. Like most Indian housewives, Shashi's day-to-day life also revolves around fulfilling the needs of her family members. While spending more than half of her

day for others, the only thing she does to make herself relieved is making sweets and selling them around the neighborhood. Even though it is shown that she is an excellent cook and makes delicious sweets, nobody in her family ever praises her cooking skills or appreciates her efforts to fulfill their needs. Her husband once even asks her to quit her little business of selling home-made sweets. But she continues her business saying-

“I only have one hobby. Should I give it up too?” (English Vinglish, 2012)

Even though he never interferes with her work after that, neither does he ever encourage her to grow her business. According to his perspective, Shashi should only care about household work. Her business of selling sweets is useless. This is also an impact of the male-centric society, as a result of which men still feel that earning money is only a man’s responsibility and wives should only take care of their families. They do not care about the fact that financial independence is important for women as much as it is for men. The importance of the dialog quoted above is that Shashi does not get influenced by her husband’s words and gives up her business. But she does not realize the fact that she is already financially independent. She only makes and sells sweets as a hobby. This depicts that most women are not aware of their capabilities to be empowered. As mentioned above, a major reason for that is they do not get any encouragement from their own families either. Even in this film, Shashi’s husband can be often seen making fun of her cooking skills. As an example-

“Fine, Go with mummy. Come back and make laddoos when the school kicks you out” (English Vinglish, 2012)

This is a statement made by Shashi’s husband to their son when he insists on going to America with Shashi. This dialog slightly points out that making and selling sweets is not an important thing and it is done by uneducated people. The importance of this dialog is that this is said by a father to his son when his own wife’s business is also selling sweets. When a husband makes fun of his wife in front of their kids, then the kids also get used to that behavior. Similarly, Shashi’s daughter can also be seen making fun of Shashi and she often gets embarrassed by her mother too. These scenes cover a crucial part of the film as it depicts how comments and discouragement such as this can affect a woman. Even though none of Shashi’s family members understand Shashi’s emotions, the director and the lead actress of the film have been capable of depicting her emotions to the audience through facial expressions and body language. This can also be stated that these kinds of scenes make the audience question their behavior towards women in real life.

Another aspect of women's empowerment depicted in the film is explained in the conversation between Shashi and her sister.

“If he hadn't encouraged me, I would have remained the same” (English Vinglish, 2012)

This is said by Shashi's sister about the support she got from her husband. Through the conversations between Shashi and her sister, it is revealed that both of them have had the same opportunities of education. So initially her sister also had to struggle with the language barrier. But, she is currently shown as an independent woman living in America, who has brought up her daughters all by herself after the death of her husband. Shashi on the other hand, is still struggling with her language skills and her kids are often embarrassed by her. Mannu says that the main support system behind her success was her husband. She wouldn't have been able to be independent herself and raise two girls to be independent women if it wasn't for her husband's strength. This depicts the difference in attitude of two husbands, towards their wives. It can be stated that even though men in male-centric societies have been more privileged and have more access to education, not all of them consider encouraging women who have been underprivileged due to various societal circumstances. For example, both Anil and Sathish are privileged men who had proper access to education while both Shashi and Manu were not given the same access. In this context, Anil chose to take advantage of his own privilege and support his wife who was underprivileged. He understood the importance of being independent and encouraged his wife to overcome the language barrier and supported her to become stronger. But Sathish never thought it was necessary. He chose to continue being a part of the male-centric society which sees women as their supporters. His only expectation for Shashi was to be a traditional housewife and put family before her own self. Even though Shashi was never forced to do housework and she herself had chosen to play the role of a homemaker, she never felt self-confident and powerful in her own household. Because she never received respect or similar treatment that her husband would get from their own family members. This plot depicts the roles played by the husbands in the people that Shashi and her sister are today. The message given to the audience by this is that men or even privileged women should not make fun of other women's weaknesses and doubt their capabilities. In fact, the contribution of privileged and empowered people is also an important factor in the process of empowering women. They need to understand the fact that not everybody gets the same opportunities and access to basic rights. So they should not attack the self-confidence of a woman. Instead of expecting women to fulfill other's needs, the effort should be put into giving them

necessary opportunities and bringing them to a level at which they feel self-respect and self-confidence.

This film has also depicted the issue of traditional gender stereotyping in a male-centric society.

“When a man cooks, it’s art. But when a woman cooks, it’s her duty.” (English Vinglish, 2012)

This depicts the conservative gender roles rooted in Indian society, according to which, the only responsibility of men is to earn money and take care of the finances. All the other responsibilities should only be taken care of by women, such as cooking, cleaning, and taking care of children. But despite doing all the important work, none of their work is considered real work. Only men’s task of earning money is given importance in society. Shashi questions this unfair practice through this dialogue. This also makes the audience rethink if women are given enough credit for the work they do. Because a woman’s efforts and her work are often disregarded by saying that they are women’s duties. Their skills and efforts are never appreciated for them to be confident in what they are doing.

Other than the above-mentioned facts, another major aspect of women’s empowerment depicted in this movie is the ability to make decisions. Despite lacking confidence, Shashi decides to take English classes during her stay in America. The movie depicts how she discovers her lost courage and confidence during the process of learning English. Most importantly she understands her self-worth and her value. Shashi feels the difference in the way her family treated her business and how her classmates treated her and her skills. She realizes that her family never acknowledged her effort to make everyone else’s lives better. This film has made the effort to spread the message that caretaking is not only a woman’s duty. Both husband and wife have equal responsibility in every task and every decision taken in a family. But women who live in male-centric societies do put their family’s needs before their own and work selflessly. So they should at least get basic respect from their family members.

To sum up, it can be stated that the movie English-Vinglish also depicts the overall personal growth of the lead character. Initially in the movie, Shashi is depicted as an under-confident woman. With the experiences she has in her English class, the change of cultural surroundings, and with the support she received from her classmates and her sister’s family, Shashi gradually becomes more confident and independent. By the end of the movie, Shashi is depicted as a self-confident woman who has control over her own life and can make her own decisions.

Conclusion

The status of women in contemporary Indian society has evolved and is better than that of the past century. However, it is not possible to detach society from the influence of traditional practices which have been prevalent since ancient times. This is also visible in Hindi cinema based on which, it can be stated that the representation of women in Hindi cinema has not been commendable until the beginning of the 21st century. Although many films in the contemporary era have made efforts to depict women's issues and concepts like feminism, gender equality and women's empowerment, the specialty in the selected movie is that this movie is based on an ordinary housewife in a typical Indian household, which is extremely relatable to the target audience of the film. When the characters and storyline are relatable to the audience, it is easier to convey its message to the audience as well. More importantly, the role of Shashi was never depicted as a over-conservative oppressed woman. The negative influence of a male-centric society is depicted without any violence and loud acting. Yet it has been able to portray plots where women feel worthless and underestimate themselves. In conclusion, it can be stated that English-Vinglish effectively portrays women's empowerment by following Shashi's journey from self-doubt to self-confidence. The film also highlights the importance of support systems in women's empowerment, and it critiques societal attitudes that undervalue women's work, while encouraging the audience to rethink and question traditional gender norms and appreciate women's contributions to family and society. This film inspires women to realize their self-worth and improve their self-confidence. Most importantly this helps women realize that their age and responsibilities should never be a barrier in the process of self-improvement and empowerment.

References

- Chaudhri, S. (2014). *Seeing like a Feminist: Representation of Societal Realities in Women-centric Bollywood Films*. Calcutta: University of Calcutta.
- Dogan, E. (2018). *An Analysis of 'English Vinglish': Questioning Patriarchal Hegemony from a Feminist Literary Approach*. Istanbul: Yeditepe University.
- English Vinglish (2012) Directed by G. Shinde. Available at: Netflix =hindi
- Gokulsingh, M. and Dissanayake, W. (1998). *Indian Popular Cinema: A Narrative of Cultural Change*. Oakhill: Trentham Books Limited.
- Jain, M. (2023). 'Women Empowerment: A Multidimensional Approach'. *Journal of Women Empowerment and studies* , 03(04).

Jha, P. (2023). *The Representation of Women in Mainstream Hindi Cinema: Story of Continuity and Change*. Unpublished master’s thesis.

Mojumder, M. (2020). ‘The Role of Women in The Development of Society’. *Journal of Critical Reviews*, 07(02).

Mubarak, S. (2019). *Women Leads in Bollywood Movies: How Female Leading Roles Have Evolved*. [online] Vogue India. Available at: <https://www.vogue.in/content/how-leading-roles-for-women-female-actors-in-bollywood-movies-have-evolved-over-the-years-kangana-ranaut-queen-sridevi-chandni> [Accessed 04 Feb. 2024]

Nagothu, N.S. (2021). *A Socio-Legal Study on the Prevention of Sex Determination Test, with Special Reference to Female Feticide in Marathwada Region*. Unpublished master’s thesis.

Nandedkar, R. (2016). *Status of Hindi Women from Ancient to Modern- A Critical Legal Appraisal*. unpublished master’s thesis.

Panwar, S. (2020). *Empowerment of Women through Entrepreneurship in Gharwal Region*. Unpublished master’s thesis.

Sahityakunj.net. (2019). *हिंदी सिनेमा में स्त्री विमर्श का स्वरूप*. [online] Available at: <https://m.sahityakunj.net/entries/view/hindi-cinema-mein-stri-vimarsh-kaa-swaroop>.

Sujatha (2012). *Bapu aur Sthree*. Varanasi: Sarwa Seva Sangh Prakashan.

Thangam, D. et al. (2022). ‘The portrayal of women’s empowerment in select Indian movies.’ *American Journal of Economics and Sociology*, 81(1), pp. 187–205. Available at : https://www.researchgate.net/publication/359138221_The_Portrayal_of_Women's_Empowerment_in_Select_Indian_Movies

Verma, A. (2019). *Women and Society in Early Medieval India: Re-interpreting Epigraphs*. New York: Routledge.

Women Unified (2023). *Empowering through Personal Development - Women Unified - Medium*. [online] Medium. Available at: <https://medium.com/@womenunified/empowering-women-through-personal-development-821ff66c1a9>. [accessed 04 Feb 2024]

World Vision (2024). *Womens empowerment - facts, stories and how to help | world vision australia*. [Online] www.worldvision.com.au. Available at: <https://www.worldvision.com.au/womens-empowerment>. [accessed 04 Feb. 2024]

An analytical study on pronunciation errors in Hindi committed by Sinhala-speaking learners

J.A.D.S.U. Ranasinghe

සාරසංකේපය

හින්දී යනු ලොව ඉතා ප්‍රකට මෙන් ම ඉතා සුමට සුමිහිරි භාෂාවකි. හින්දී භාෂාව වර්තමානය වන විට ඉන්දියාවේ පමණක් නො ව ලොව පුරා ප්‍රචලිත භාෂාවක් බවට පත් වී ඇත. හින්දී චිත්‍රපට හා ගීත නිසාවෙන් ම ශතවර්ෂ ගණනාවක සිට ශ්‍රී ලාංකිකයෝ හින්දී භාෂාවට ඇලුම් කළහ. විවිධ ප්‍රාන්තවල හින්දී භාෂාව උච්චාරණය කිරීම විවිධ අයුරින් සිදු වේ. නමුත් ශ්‍රී ලංකාව තුළ ඉගැන්වීම් කටයුතු සිදු කරනු ලබන්නේ සම්මත හින්දී භාෂාව ය. වර්ෂ ගණනාවක සිට ශ්‍රී ලංකාව තුළ විවිධ ආයතන, පාසල් හා

විශ්වවිද්‍යාලය මගින් සම්මත හින්දී භාෂාව විධිමත් ලෙස ලබාදීම සිදු කරනු ලබයි. එතරම් වසර ගණනාවක සිට හින්දී ඉගෙනුම් සහ ඉගැන්වීම් කටයුතු ලංකාව තුළ සිදු වුව ද සම්මත හින්දී භාෂාවට අනුව අප විශ්වවිද්‍යාලය සිසුහු පවා තවමත් නිසි පරිදි හින්දී බස හසුරවා ගත නො හැකි ව යම් යම් ගැටලුවලට මුහුණ දෙමින් සිටිති. මෙම පර්යේෂණයෙහි මූලික අරමුණ දෙවන භාෂාවක් ලෙස හින්දී ඉගෙන ගනු ලබන සිංහල මාතෘ භාෂික විශ්වවිද්‍යාලය සිසුන්ගෙන් සිදුවන උච්චාරණ ගැටලු හඳුනා ගැනීම හා ඒවාට පිළියම් සෙවීමයි. සිසුන් හමුවේ පැන නැගෙන උච්චාරණ ගැටලු මොනවා ද යන්න මෙම පර්යේෂණයේ ගැටලුව වන අතර ඒවා සොයා බැලීමට ගුණාත්මක අධ්‍යයන ක්‍රමවේදය භාවිත කරන ලදී. එමෙන් ම දත්ත සම්පාදනයේ දී පන්ති කාමර නිරීක්ෂණ හා ක්‍රියාකාරකම් ප්‍රාථමික මූලාශ්‍රය ලෙස භාවිත කොට විෂයගත විශ්ලේෂණ ක්‍රමවේදය යටතේ දත්ත විශ්ලේෂණය සිදු කෙරිණි. සිංහල භාෂාවට අනුව සිතීම කථා කිරීම සහ සිංහල හා සංස්කෘත භාෂාවල බලපෑම දෙවන භාෂාවක් ලෙස හින්දී ඉගෙන ගන්නා සිංහල මාතෘ භාෂිකයන්ට උච්චාරණ ගැටලු ඇතිවීමට බලපාන බව මෙම අධ්‍යයනය මගින් නිගමනය කර ගත හැකි විය.

ප්‍රමුඛ පද : උච්චාරණ, දෙවන භාෂාව, හින්දී, සිංහල, දෝෂ

Introduction

At present, 7000 languages are spoken around the world. These many variations help to enhance the beauty of the world making it more beautiful. Almost half the world’s population, approximately 33 million people world-wide, can speak at least two languages. One of them is their mother tongue (L1) and the other, their second language (L2) or foreign language. The former (L1) is the native tongue which is the first language a person is exposed to after birth. As a child in his mother’s arms soon learns to walk, in the same way he learns to speak the language which is spoken within his close circle between the members of his family. It is through the mother tongue that a person first connects with family and then society. In short, the mother tongue is the language which one learns spontaneously in childhood and becomes the medium for the child to connect with society.

Then what is a second language (L2)? A second language (L2) is the one which a person learns with steady, concerted effort after the mother tongue has been mastered. This second language could be any one of the other languages spoken within the person’s mother land or could be a foreign language from another land. For instance, the mother tongue of the majority of people in Sri Lanka is Sinhala. But in addition, they may also learn a second language, Tamil or English.

Foreign language refers to a language used abroad. It has no role in one's native country. In Sri Lanka we learn Hindi, Korean, Chinese, Japanese, Russian or French as a foreign language.

Hindi is a major language in the world and is also the official language of India. To say that Hindi is the most beautiful and melodious language in the eastern world would not be an exaggeration. Hindi is spoken not only in India but in other countries as well such as, in America, England, Germany, New Zealand, Mauritius, Nepal, Sri Lanka, Pakistan, China and Arabia. It is among the most spoken languages in the world and has secured the third position on the global language index with 602 million speakers world-wide.

Hindi films have fascinated Sri Lankan viewers for centuries and they still have the same love for them as they did earlier. Hindi is taught as a subject in state schools in the districts of Colombo, Kurunegala, Kandy, Galle, Matara and Anuradhapura. As there is a steady demand, it is also taught in the universities of Kelaniya, Sri Jayewardenepura, Rajarata, Sabaragamuwa and Ruhuna. Since, both in schools and universities the learners of Hindi as a foreign language are largely Sinhalese people who have become accustomed to thinking, writing and speaking in Sinhala, they naturally come up against difficulties mainly in matters of pronunciation. Even among undergraduates who read Hindi as a special degree, pronunciation errors are common.

Literature Review

Although, research has been conducted on pronunciation difficulties encountered by Sinhala speaking students who learn Hindi as a foreign language, there is less evidence to show that similar research has been done with students who study other languages, whether they are spoken within the homeland, like Tamil and English, or languages alien to the motherland, like Chinese, Japanese, French and German.

The pronunciation methods of standard Hindi have been discussed in 'Hindi Lekhan Shiksha' and 'Hindi Wyakaran Shaiksha' (Senevirathne, 2008). Apart from these, pronunciation rules have also been documented in 'Hindi Wyakaran' (Guru, 2010), 'Manak Hindi Wyakaran Thatha Rachna' (Sharan Shree, 2011), 'Hindi Praveshika' (Herman H). And 'Learn Hindi Through English' (Sreedharan N) and 'A comparative study on the sound systems of Hindi and Sinhala languages' (Hirimuthugoda and Perera, 2016). This paper attempts to identify the similarities and

differences of the sound systems of Hindi and Sinhala languages. It was identified that there are verbal sounds that are common to both languages and differences such as employment of nasal vowels, two open mid vowels, two velar fricative sounds and two retroflex flap sounds in Hindi which are not found in the Sinhala sound system (Hirimuthugoda and Perera, 2016. P. 106). There is another research which was done parallel to this research under the topic 'Pronunciation difficulties encountered by Sri Lankan Sinhala students of Hindi as a foreign language' article which was written by Hirimuthugoda, Hasara in the year of 2018 (11th annual research conference, the Royal Asiatic Society of Sri Lanka, University of Kelaniya). The facts emphasized are that all vowel sounds of Hindi, unlike in Sinhala, are used as nasal vowels (Hirimuthugoda, 2018). However there are pre-nasalized vowels and nasal consonants in the Hindi language. The present study discusses the mispronunciations of Hindi nasalized vowels and nasal consonants. Another research paper found was 'The pronunciation and reading difficulties faced by the Sinhalese students when learning Hindi as a foreign language.' It was written by Mudage. J at the 22nd International Postgraduate Research Conference, University of Kelaniya, 2022.

However in this study it deeply discusses the pronunciation errors and difficulties our students are probably facing learning Hindi as a foreign language. Specifically, the present study discusses, with examples, the main reasons as to why these pronunciation errors are yet to be made by the students, which are not discussed in previous studies. The present study discusses the mispronunciation of open mid central vowel /ə/ and vowel /ri/, Pre-nasalized vowels, pronunciation differences of aspirated and un-aspirated sounds and open-mid front vowel /ɛ:/, and open mid back vowel /ɔ:/, pronunciation of final consonant words without an inherent vowel /ə/. It also discusses the differences between pronunciations of nasal sounds, features of pronunciation with consonant /h/ and uvular sound, and pronunciation of compound consonant /gja/ which were found in research within one year by 3rd and 4th year Hindi specialized students at the University of Kelaniya and University of Sri Jayewardenapura. The importance of this research is that the pronunciation errors were found through classroom activities. The findings that are stated above are valuable for both teachers and students.

A couple of studies had been carried out regarding pronunciation problems and many reports published, but, since little attention has been paid to them, pronunciation still remains an issue with Sinhala speaking university students who study Hindi as a foreign language.

Objectives

The primary objective is to help Sinhala native speakers achieve accurate pronunciation of Hindi words and phrases. By identifying errors, we can provide targeted feedback and guidance to improve their pronunciation skills. Another objective is to ensure that Sinhala speakers are able to communicate effectively in Hindi. Correct pronunciation enhances the comprehensibility of their speech, allowing them to be understood by native Hindi speakers. Identifying pronunciation errors helps in developing fluency in Hindi. By addressing these errors, Sinhalese people can improve their rhythm, intonation and overall flow of speech, leading to more natural and fluent conversations. Correct pronunciation boosts the confidence of Sinhala speakers learning Hindi. By identifying and rectifying errors, we can help them be more comfortable and self-assured while speaking Hindi, encouraging further language learning and practice. The final objective is to propagate standard Hindi and build the level of Hindi graduates.

The overall objectives of identifying pronunciation errors faced by Sinhala native speakers learning Hindi are to improve accuracy, comprehensibility, fluency and confidence in their Hindi language skills.

Methodology

In the present research a qualitative method was used to study problems faced by students in the acquisition of Hindi as a foreign language. Classroom observation and classroom activities were taken as the primary source of data and secondary data was collected through library surveys. The data was analyzed using the thematic analysis method. Data was collected by a study which focused on around 20 students of two prominent universities who specialized in the Hindi language in their third and fourth year, within one year. Difficulties in pronunciation was traced as the primary major problem identified through this research.

Data Analysis

Pronunciation Problems

1.1. Pronunciation of ‘अ’

Since childhood, Sinhalese students whose mother tongue is Sinhala have become accustomed to pronouncing ‘अ’ with a fully opened mouth, because in the Sinhala language the letter ‘अ’ is an open vowel. But in Hindi, this letter ‘अ’ is an open mid central vowel. Therefore, the vowel ‘अ’ in Hindi words like क़मल, घ़र, क़ल, ऩहीं, प़र, फ़ल etc., is not pronounced fully open. But, since Sinhala native-speaking learners have become accustomed to pronouncing क़, घ़, ऩ, प़, फ़ with an open mouth since childhood, they tend to do so when speaking Hindi too, pronouncing Hindi ‘अ’ as an open vowel. Due to this, the beauty of the Hindi language is destroyed.

e.g.

Sinhalese Student’s Pronunciation Standard Hindi Pronunciation

• नहीं	nāhi:	nəhī:
• कलम	kaləm	kələm
• कई	kai:	kəi:
• कसम	kasəm	kəsəm

1.1.2. Secondly, if a word ends in a consonant with an inherent vowel, that vowel sound is omitted in Hindi. In other words, in the Hindi language if the word ends with a consonant we write the final consonant with an inherent vowel but we speak it without that inherent vowel. For instance we are write /rɑ:mə/, but we pronounce it as, /rɑ:m/. However, in Sinhala we do not have such patterns. It is new to us. Observations indicated that our students were a little confused with this pattern in some places. Our students can be seen mispronouncing these when they pronounce Sanskrit borrowing words which are used in both languages.

e.g.

	Standard Hindi Pronunciation	Sinhalese students Pronunciation
उदाहरण	udɑ:hərəŋ	udɑ:hərənə
दोष	do:ʃ	do:ʃə
उच्चारण	uccɑ:rəŋ	uccɑ:rənə
वृक्ष	ʋrikʃ	ʋrukʃə
धर्म	dhərm	dharmə

कर्म	kərm	karmə
युद्ध	yuddh	yuddhə

1.2. Pronunciation of ए and ऐ

There are three vowels in the Sinhala alphabet, /e/, /e:/ and /əi/, but there is no ‘e’ vowel in Hindi. There are only /e:/ and /ɛ:/ or /əi/. But many Sinhala speaking students pronounce the Hindi /e:/ as ‘e’, /ɛ:/ as /e:/, and /əi/ as /əi/ often although it should be pronounced in this manner only when it comes before /jə/. Otherwise, the pronunciation of ऐ in Hindi should sound like /ɛ:/ (open mid front vowel). e.g.

ऐसा	अइसा	ऐसा /ɛ:sa:/
पैसा	पइसा	पैसा / pɛ:sa:/
ऐनक	अइनक	ऐनक / ɛ:nək/

1.3. Pronunciation of ऋ

The vowel ' ऋ - Ri' is mostly found in Sanskrit and has been loaned to both the Sinhalese and Hindi languages. However, it is pronounced differently in both languages. In Sinhala, ‘ri’ is mostly pronounced as /iru/, /ər/ or /ri/., but in Hindi, the pronunciation of ‘ri’ takes the form of /ri/. If the Sinhalese pronounces Sanskrit loaned words in the way the corresponding word is pronounced in Hindi, it becomes an incorrect pronunciation.

वृक्ष	ʋrukṣ	ʋrikṣ
हृदय	hərdəyə	hridəy
ऋतु	irtuʋə	ritu

1.4. Pronunciation of /o:/ and əu

In the Sinhala language, there are three vowels, o, o: and əu, respectively. But in Hindi, there are only /o:/ and /ɔ:/. So often Sinhala students pronounce Hindi /ɔ:/ like the Sinhala /əu/. But according to standard Hindi, it is wrong. There are two ways to pronounce /ɔ:/ in Hindi. They are /ɔ:/ and

/əu/. If /əu/ comes before the /ʊə/ consonant, then it should be pronounced as /əu/. If it does not, its pronunciation should be /ɔ:/ This is an open-mid back vowel.

हिंदी	उच्चारण	सिंहली	छात्रों	का	उच्चारण
और	ɔ:r		əur/o:r		
औरत	ɔ:rət		əurət/o:rət		
चौवन	cəuvən		co:vən/cəuvən		
यौवन	jəuvən		jəuvən/jo:vən		

1.5. Pronunciation of Aspirated and non-aspirated sounds

Generally, Sinhala-speaking people do not pay much attention to the pronunciation of aspirated sounds. In the writing system they write aspirated consonants properly. But Sinhala speakers pronounce them with un-aspiration. Such as [b^h], [p^h]- [b], [p]. However, Hindi native speakers pronounce them as it is. Like /d^hərm/, /k^hɑ:nɑ:/. In Sinhala they do not contrast semantically. However in Hindi pə and p^hə b and b^hə are independent phonemes. They are not allophones. They contrast semantically. So if we say /kana/ for food instead of /k^hɑ:nɑ:/ the meaning of the word will be changed. But our students do not understand this and thus repeat the same pronunciation error again and again.

e.g.

साथ (with)	सात (seven)
धर्म (religion)	दर्म (no meaning)
फल (fruit)	पल (moment)
खान (food)	कान (ear)
भात (rice)	बात (matter)

1.6. Pronunciation of ङ and ढ

These are the retroflex flap sounds of Hindi, in whose pronunciation the front part of the tongue touches the hard palate and comes back with a jerk. But there are no such retroflex flap sounds in

Sinhala. Therefore, when Sinhala mother tongue speakers start pronouncing ड and ढ, they fail to pronounce them correctly. ड should be pronounced as ‘ɽ’. ‘ढ’ should be pronounced as /ɽh/ due to lack of proper knowledge our Sinhalese students pronounce them like ड and ढ.

e.g.

Standard Hindi pronunciation Sinhalese student’s pronunciation

पेड़	pe:ɽ	पेड	pe:d
लड़का	lɽkɑ:	लडका	ladka:
सड़क	sɽək	सडक	sədək/sadak
रीढ़	ri:ɽh	रीढ	ri:d
बाढ़	ba:ɽh	बाढ	ba:d

1.7. Nasalization

Most of the Sinhalese students are unable to pronounce nasalized sounds in Hindi correctly. The basic reason for this is that there are only five nasalized consonants in Sinhala. They are – ḡ, ḥ, ñ, ṅ, ṁ. But there are no nasalized consonants in Hindi, although all vowels in Hindi are nasalized. Pre-nasalized sounds are indicated with a diacritic sign with the form of a dot inside the lower half of a circle or with a dot. It is called Anunasik.

e.g. आँगन, गाँव, चाँदनी etc.

But at such places, nasalization should be written with a dot where the vowels or swar matra have come out of the vertex such as मैं, हैं, चोंच etc. Sinhala speaking students mostly commit mistakes in such places. These students think that the Anuswar dot is in such places. They pronounce their nasal sounds and it is incorrect according to standard Hindi. This reduces the sweetness of the Hindi language.

Standard Hindi pronunciation Sinhalese student’s pronunciation

गाँव	gā:v	ga:ŋvə/ ga:nv
आँगन	ā:gaŋ	a:ŋgaŋ/ a:ngaŋ
कुएँ	kuē:	kue:ŋ/ kue:ŋ
हैं	hē:	hæ:ŋ/ hæ:n

1.8. Pronunciation of ज्ञ

There is a huge difference between the pronunciation of the compound consonant ‘ज्ञ’ in Sinhala and in Hindi. In Hindi, /gyə/ is pronounced as ज्ञ. But in Sinhala, ज्ञ is pronounced as ja. Therefore, most Sinhalese students pronounce the Hindi consonant ज्ञ as ja. According to standard Hindi, that pronunciation is wrong.

e.g .

ज्ञान	gya:n	ja:n
विज्ञान	vigya:n	vija:n
आज्ञा	a:gya:	a:ja:

1.9. Pronunciation of क, ख, ग

There क is a uvular stop sound and ख, ग are two velar fricative sounds. in Hindi which has a dot below it indicating that the words in which they occur, have been borrowed from Arabic, Persian and Turkish. But there are no such consonants in Sinhala. Therefore, Sinhalese children are unable to pronounce these letters correctly. In common speech, they ignore these niceties and pronounce them as क, ख, ग.

किताब	qita:b	किताब	kita:b
खत	xət	खत	khat
ख्वाब	xva:b	ख्वाब	khva:b

गम γəm

गम gəm

q – Uvular voiceless stop sound

x - Velar voiceless fricative sound

ɣ - Velar voiced fricative sound

1.9.1. There is no letter ज्ञ in the Sinhala language, so most Sinhala mother tongue students pronounce ज्ञ as ज or स. According to standard Hindi that too is a pronunciation error.

e.g

जमीन जमीन/समीन

जरा जरा/सरा

मेज मेज/मेस

1.10. Features of pronunciation with consonant /ɦ/

1.10.1. There is another way to pronounce the vowel ‘अ’ in Hindi. If it comes before ‘ɦ’ then it becomes /ɛ/. However, some Sinhalese students do not pronounce it correctly. It should not be pronounced as /æ/ because it is not an open sound in Hindi. It is just an open-mid sound.

बहन bɛɦn behen/bæhæn

महल mɛɦl mæhæl/məhəl

1.11.2. The way the vowel ‘उ’ is pronounced in Hindi, and the Sinhala vowel ‘उ’ is pronounced in Sinhala are the same. But if the vowel ‘उ’ comes before ‘ह’ at the beginning of a word, then its pronunciation becomes /o:/. But the Sinhalese students pronounce it as /u/ at that place too.

Standard Hindi Pronunciation Sinhala student's Pronunciation

बहुत bəɦo:t bəhut

पहुँचना pəɦõ:ɕna: pahuɕna:

1.11.3. In Hindi words, if the vowel 'ए' comes before 'ह', then the pronunciation of the long /e:/ should be shortened. But students pronounce them arbitrarily.

Standard Hindi Pronunciation		Sinhala students
चेहरा	cehra	ce:hra: /cæhæra:
मेहमान	mehmān	me:hna:t
मेहनत	mehma:n	me:hma:n/mæhma:n

1.12. Pronunciation of है and हैं

It was observed that students pronounce है and हैं without understanding the difference. They pronounce them in this manner.

है	hɛ:	he:
हैं	hɛ̃:	hæ:n

In the Hindi language, है and हैं are used continuously. Therefore, we are obligated to use them correctly or else, the natural beauty of the Hindi language is destroyed.

1.13. Features of pronunciation with Anusvar/nasal

The dot placed above a letter (like अं) indicates one of the nasal sounds –ङ, ञ, ण, न, म- depending upon the next consonant. This dot is called Anusvar. If the next consonant is क, ख, ग, घ then the preceding dot denotes ङ्. पंखा to be pronounced as पङ्खा . If the next consonant is च छ ज झ, then the preceding dot denotes 'ञ्'. चंचल to be pronounced as चञ्चल. If the next consonant is ट ठ ड ढ, then the preceding dot denotes ण. The word ठंडा to be pronounced as ठण्डा. If the next consonant is त थ द ध, then the preceding dot denotes न. The word संत to be pronounced as सन्त. If the next consonant is प फ ब भ, then the preceding dot denotes म. चंपा to be pronounced as चम्पा.

पंचम	pəŋcəm
अंडा	aŋda:
अंधा	aŋdha:

සබ්ධ

sambandh

Apart from these five nasal sounds, there are some other rules too regarding the pronunciation of Anusvar. If the next consonant is /jə/ the preceding dot denotes ङ् sound. If the next consonant is /rə/, /lə/, /sə/, the preceding dot denotes ण sound. If the next consonant is /və/, the preceding dot denotes म sound. But the Sinhalese students pronounce Anusvar everywhere which is wrong according to standard Hindi. When talking it is imperative we pay attention to correct pronunciation.

Findings

The findings of this research work indicate that Sinhalese students learning Hindi as a foreign language commit pronunciation errors. The basic reasons for this are as follows,

- (a) Influence of the mother tongue. Due to the interference of the mother tongue the patterns are confused. This is because the writing system and pronunciation system is quite different in some places.
- (b) Limited exposure and lack of practice
- (c) Lack of knowledge of standard Hindi pronunciation
- (d) They have been learning Hindi since their A/Levels, but they still make mistakes. This is because schools still use grammar translation methods. There is no attention paid to pronunciation or speaking. When they come to university they cannot talk properly and they cannot communicate with correct pronunciation.
- (e) Different teaching methods must be used such as the grammar translation method, but also methods such as the direct method, task based language teaching method, communicative language teaching method, eclectic method etc.
- (e)The teaching of Hindi through Sinhala medium.
- (f) Another important factor is age. The participants were aged 23 or 24, their articulatory system may be more mature according to their first language pronunciation system. This may be a reason as to why they could not acquire some pronunciation patterns.

Suggested solutions include the following:

The primary focus should be on developing speaking and listening skills, grammar, vocabulary and pronunciation are learnt through active use of the language in real-life situations. Teachers

and learners should communicate using target language as much as possible, and different language teaching methods and linguistic knowledge must be given to students as well as teachers.

References

- Sahaya, C. (1985) *Hindi Ke Mool Wakya*. Agara: Kendriya Hindi Sansthan.
- Senewirathne, L. (2008) *Hindi Lekhana Huruwa*. Author Publication.
- Senewirathne, L. (2008) *Hindi Wiyarana Huruwa*. Colombo 10: Samayawardene Bool Shop.
- Sharan, S. (2015) *Manak Hindi Thata Sanrachna*. New Delhi: Sunshine Book.
- Thiwari, B. (1951) *Hindi Bhasha*. Allahabad: Kithab Mahl.
- Khurshid, R.K.V. (2008) 'Investigating pronunciation errors produced by Gujarati native speakers', *Harvard University*.
- Panday, P. (2014) 'Akshara-to-sound rules for Hindi', *Writing System Research*, 6(1), pp. 54.
- Hirimuthugoda, H.D. and Perera, W.U.P. (2016) 'A comparative study on the sound systems of Hindi and Sinhala languages', *International Postgraduate Research Conference*, University of Kelaniya, IPRC/16/267, p. 106.
- Hirimuthugoda, H. (2018) 'Pronunciation difficulties encountered by Sri Lankan Sinhala students of Hindi as a foreign language', *11th Annual Research Conference, The Royal Asiatic Society of Sri Lanka*, University of Kelaniya.
- Mudage, J. (2022) 'The pronunciation and reading difficulties faced by the Sinhalese students when learning Hindi as a foreign language', *22nd International Postgraduate Research Conference*, University of Kelaniya.
- Patak, R. (2016) *Bhasha Wigyan Ewam Hindi Bhasha Thata Lipi*. Lucknow: Samwedna Prakashan.
- Hayes, R., Harb, S. and Barrios, S. (2022) 'Native English speakers and Hindi consonants: From cross-language perception patterns to pronunciation teaching', *Foreign Language Annals*, 55(1), pp. 175–197.
- Vaishali, V.P., Patil, P. and Rao, P. (2016) 'Detection of phonemic aspiration for spoken Hindi pronunciation', *Journal of Phonetics*, 54, pp. 202–221.
- Varma, R. *Achchi Hindi*. Allahabad: Lok Bharthi Prakashan.

Chinese Learning Students at the University of Kelaniya, Sri Lanka

K.S.L Kumarasinghe

සාරසංකේෂය

ලොව පැරණිතම භාෂාවක් ලෙස සැලකෙන්නේ මැන්ඩරින් චීන භාෂාව යි. අනෙකුත් බොහෝ භාෂා මෙන් නො ව චීන භාෂාවට හෝචියක් නොමැත. එය අකුරු එකතුවකට වඩා අර්ථය අඩංගු ශබ්ද පින්තූර මාලාවකි. චීන අක්ෂර ඉගෙනීම සඳහා අපට අක්ෂරවල මූලික අංගය වන රැඩිකල් කෙරෙහි අවධානය යොමු කිරීම අවශ්‍ය වේ. එහි ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් මෙම චීන රැඩිකල් භාවිත කරන ආකාරය පිළිබඳ නිශ්චිත අවබෝධයක් යමෙකුට ඇති විට නව චීන වචනවල අදහස තේරුම් ගැනීම පහසු වනු ඇත. කතුවරයා පර්යේෂණ ගැටලුව, පර්යේෂණ ප්‍රශ්න සහ ක්‍රම සමග අධ්‍යයන පසුබිම, වැදගත්කම යනාදී ප්‍රධාන සංරචක ඇතුළත්ව සංක්ෂිප්ත අයුරින් සාරාංශ කරමින් ලිපිය ආරම්භ කළේය. මෙම කොටස මත පදනම්ව මෙම විමර්ශනයේ ප්‍රධාන අරමුණ සහ වැදගත්කම ක්‍රමක් ද යන්න අවධාරණය කෙරේ. ඉන් අනතුරුව ක්‍රියාත්මක කරන ලද ක්‍රමවේදයන් ඇතුළුව පර්යේෂණයේ ප්‍රශ්න සහ ගැටලු ගෙනහැර දක්වන ලදී. පසු ව කතුවරයා චීන රැඩිකල් පිළිබඳ ව ප්‍රවේශයක් ලබා ගතහැකි ආකාරයේ තොරතුරු හඳුන්වා දළ විශ්ලේෂණයක් ලබා දුන්නේය. ඉන්පසු ව කතුවරයා විවිධ ගෝලීය මට්ටමේ පර්යේෂකයන් විසින් චීන රැඩිකල් පිළිබඳ දක්වන ලද නිර්වචන සහ අර්ථකථන සාකච්ඡා කළ අතර “ නව ප්‍රායෝගික චීන පෙළපොත් - පළමු සංස්කරණය” හි නිතර භාවිත වන චීන රැඩිකල් වර්ග 40ක් හඳුන්වා දී මෙම පෙළ පොත මත පදනම්ව චීන රැඩිකල් පිළිබඳව උදාහරණ වර්ගීකරණයක් සහ ඒවායේ අර්ථය සම්බන්ධ ව ප්‍රධාන වර්ගීකරණයක් ද සිදු කරන ලදී. ප්‍රශ්නාවලිය විශ්ලේෂණය මෙම අධ්‍යයනයේ දී භාවිත කරන ලද ක්‍රමවේදය විය. ප්‍රශ්නාවලිය විශ්ලේෂණය මත පදනම්ව ශ්‍රී ලංකාවේ කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලයේ චීන භාෂා විශේෂවේදී පළමු සහ දෙවන වසර උපාධි අපේක්ෂකයින් චීන රැඩිකල් භාවිත කර එය තේරුම් ගන්නා ආකාරය පිළිබඳ පක්ෂග්‍රාහී විශ්ලේෂණයක් පර්යේෂණය මගින් ඉදිරිපත් කරන ලදී. මෙම කොටසට අනුව ශ්‍රී ලංකාවේ කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලයේ උපාධි අපේක්ෂකයින්ට චීන රැඩිකල් ඉගෙනීමේ දී ඇති වූ විවිධ දුෂ්කරතා, මෙම දුෂ්කරතා වර්ගීකරණය කරන ලද ආකාරය සහ ඒවාට හේතු වූ සාධක තත්ත්වයන් ඇතුළුව එය තවදුරටත් විස්තර කරන ලදී. මෙම සොයාගැනීම් මත පදනම්ව පර්යේෂකයා ගුරුවරුන්ගේ කාර්යක්ෂමතාව ඉහළ නැංවීම සඳහා නිර්දේශ සහ සිසුන් සඳහා චීන භාෂා ඉගෙනුම් ක්‍රියාවලිය විධිමත් කිරීම සඳහා වූ ක්‍රමවේද ද මැනවින් ඉදිරිපත් කොට ඇත.

ප්‍රමුඛ පද : උපාධි අධ්‍යාපනය සහ භාෂා ඉගෙනීම, චීන අක්ෂර, චීන රැඩිකල්, දෝෂ විශ්ලේෂණය, මැන්ඩරින් චීන භාෂාව

Introduction & Objectives

Worldwide, Chinese people speak Chinese as their ethnic language. Chinese alphabetic scripts date back over more than 3,000 years, according to historians' analyses, and modern scripts were developed during the Han Dynasty. There have been multiple stages in the evolution of Chinese characters, including bronze inscriptions, small seal scripts, official scripts, and regular scripts. Chinese radicals, which gained popularity during Qing Emperor Kangxi and are described in the Kangxi Dictionary, a Chinese character dictionary with approximately 47,000 items, are one of the main influences on the formation of Chinese characters. People in Sri Lanka have begun attracting Chinese for many different kinds of purposes in recent years, notably social development, education, tourism, export and import corporate affairs, and culture and religion. The education sector is considered to be one of the most significant among them all. Chinese language education is booming in Sri Lanka, where numerous learners are enrolled in universities and other educational establishments. According to the data obtained from the book *Sri Lankan Chinese* written by Venerable Professor Nadalagamuwe Dhammadinna Thero, the Chinese Unit of the Department of Modern Languages at the University of Kelaniya is one of the leading departments in Sri Lanka for teaching Chinese. Moreover, compared to other universities, it states that this university's undergraduate students learn Chinese at a higher percentage. Chinese Bridge competitions, martial arts competitions, poem recitation competitions, and cultural exhibits are among the learning privileges provided by the Confucius Institute and Chinese Department at the University of Kelaniya. Among these, “writing Chinese characters and identifying the characteristics of Chinese character radicals” holds a prominent position in academic and cultural activities, providing another reason as to why learning Chinese is a popular choice among students.

The author discovered that classmates and other undergraduates have had some trouble learning Chinese characters during their studies at the University of Kelaniya. These difficulties encompassed issues memorizing the characters, having difficulty comprehending their meanings, having difficulty understanding how to use radicals, etc. According to that, the author decided to concentrate on the issues mentioned previously. Moreover, students can greatly benefit from learning Chinese radicals, as they support character memorization. When students understand the radical structure appropriately, they can remember the characters. Consider “lake 湖, ocean 海洋, sea 海, wine 酒” as an example. The “氵” to the right of the Chinese character treats this symbol as a Chinese radical. The Chinese radical “氵” is used for water. “Three Drops of Water”

is another topic for it. Students can better grasp Chinese radicals when they are aware of their complete meanings. Nonetheless, the author believes that the level of radical usage among the Chinese majors of the University of Kelaniya is slightly low based on observing Chinese character acquisition. Moreover, the author has observed that numerous students tend to memorize incorrect characters because they do not understand the meaning of Chinese radicals. By the aforementioned considerations, it should be mentioned that the author decided to carry out this study to identify remedies to the difficulties that have emerged and encourage university students to adopt this unconventional approach to learning Chinese characters. Moreover, the author aims to enhance Chinese language education by promoting the learning of Chinese radicals, which are crucial for character memorization and enhancing overall character acquisition accuracy.

The Research Problem and Research Questions

Though the University of Kelaniya in Sri Lanka seems to be becoming more interested in studying Chinese as well as enrolling Chinese students in Chinese language courses, Chinese-studying students still know a significant number of Chinese radicals inadequately. This knowledge gap is impeding effective language acquisition, Chinese character proficiency, and competence. Moreover, educators and curriculum developers find it difficult to develop teaching strategies that meet specific learning requirements when there isn't an extensive error analysis of these students' understanding of Chinese radicals. Therefore, the main problem of the research is to identify what the special errors made by the Chinese language students of the University of Kelaniya are in mastering Chinese radicals and identify causal factors affecting this process. According to the key study problem, improving the efficacy of Chinese language education at the University of Kelaniya and implementing the newly discovered information to address the knowledge gap related to Chinese radicals were further taken into consideration as desired outcomes. Based on several significant research questions, the author investigated the main problem of this study. The question that originally drew the author's attention was: What is the Chinese radical in Chinese characters? A major number of students are unaware of what Chinese radicals are. Furthermore, the students are unaware of the true significance of the fundamental concept of Chinese radicals. Further, Chinese characters can be considered to be composed of many fundamental components. For this reason, the Chinese radicals have provided a significant contribution. Chinese characters, in particular, contain a variety of special functional characteristics exclusive to Chinese radicals. Since Chinese characters and Chinese character radicals have different characteristics, it becomes difficult for students to distinguish between them. Thus, how to recognize the distinctiveness of

Chinese radicals in Chinese characters is the second question that this paper focuses on. Moreover, how are Chinese radicals used in Chinese characters? After the author concentrated on the main study concept, this was the third main query that was brought up. To put it differently, several main structures make up Chinese characters. At the same time, several structures connect Chinese character roots to Chinese radicals. In combined characters, radicals can be positioned in several ways.

The following is the position of common radicals in combined characters:

1. The radical is on the left. For example: 氵 → 江.
2. The radical is on the right. For example: 攵 → 政.
3. The radical is in the middle. For example: 口 → 哀.
4. The radical is on top. For example: 宀 → 室.
5. The radical is at the bottom. For example: 土 → 壑.
6. The radical is outside. For example: 阝 → 闯.

According to the author's belief, when studying combined characters, it is crucial to understand the structure of Chinese radicals. Therefore, students can master the combined character shape and meaning more rapidly if they can recognize the radicals they have previously learned. Accordingly, attention is also paid to how Chinese radicals are used in Chinese characters. Additionally, in further concentrating on the distinct identification of Chinese radicals in Chinese characters, other issues that the author focused on were how to correctly construct Chinese radicals in Chinese characters and what the classifications of radicals are. A major research question that arose when choosing this subject area was what problems university students face in learning Chinese radicals and what suggestions the author gives to solve those problems.

Literature Review

In this section, firstly, domestic as well as international researchers and academics are briefly introduced, along with the research that has been done on Chinese radicals and the subject profile, classification, and introductions focused on by that research. Similarly, the primary focus is on the research gap intended to be investigated by the author's research content. Ding Na, a master's student in Chinese Philology at Fujian Normal University, wrote the paper “汉字笔画类部首研究—Research on Radicals of Chinese Character Strokes” in 2011 and conducted a study on stroke

radicals in dictionaries like “Kangxi Dictionary,” “Modern Chinese Dictionary,” and “Xinhua Dictionary.” This study examines the historical background, progression, and evolution of stroke radicals in Chinese dictionaries. It indicates that the origins of stroke radicals can be discovered in Zhang Shen's “《五经文字》 Text of the Five Classics” from the Tang Dynasty, and they evolved alongside Chinese character forms. By concentrating on the convenient and standardized establishment of stroke radicals in Chinese reference books, this paper predicts the growth of Chinese characters in the future. The paper, “Animation of Chinese Characters, Evolution of Shapes and Styles” (Wang and Hu, 2016), studies the evolution of Chinese character's shapes and styles and the meaning of each radical. Ming Shu Zhao belongs to the University of Manchester's School of Computer Science. The following paper was originally composed by the author in 2014. “Chinese Character Components, Radicals, and Phonetics” (Zhao, 2014. P. 24) analyses the primary challenges faced by Western learners, and focuses on the structure and history of Chinese characters. The study then describes efficient methods for studying the Chinese language. Xiao Xiang Su is a scholar at Hunan University in China. Young-Suk Kim is a scholar at Florida State University, USA. The paper, “Semantic radical knowledge and world recognition in Chinese for Chinese as Foreign Language Learners”(Su and Kim, 2014), investigates how to identify Chinese radicals among Chinese characters. The author wrote the following article in 2013.

“Chinese Radicals in Spaced Repetition Systems: A Pilot Study on the Acquisition of Chinese Characters by Students Learning Chinese as a Foreign Language” (De la Rouviere, 2013). This thesis tutorial is designed for learners of Chinese as a foreign language. This article explores the advantages that students can gain by realizing the unique characteristics of Chinese characters. This article further points out that students should have a positive impact on the learning of Chinese radicals and Chinese characters. Moreover, it also focuses on aspects such as the interaction between Chinese radicals. The author also used several practical activities to study this interaction, using students studying Chinese as a foreign language at the University of Stellenbosch. Students studying Chinese at the University of Stellenbosch were all given the same list of Chinese characters and a questionnaire about their respective radicals. In the conclusion of the study, the author points out that Chinese radicals will make a clear contribution to identifying Chinese characters and understanding the meaning of Chinese characters. He further explains in the paper that the impact of clear instruction on the role of Chinese characters in the Chinese alphabet and students' ability to apply that knowledge should be considered in future research. Cui Jinming is an associate professor and master's tutor at Xi'an International Studies University after

his doctorate. His main research interests are historical linguistics and Chinese international education. The author wrote the article “汉字表义部首的范畴化与对外汉字教学研究 (崔金明, 2013). “Research on the Categorization of Chinese Character Meaning Radicals and Teaching Chinese Characters to Foreign Languages” in 2017 is a phased result of the general humanities and social science research project of the Ministry of Education “Research on the Harmonic Hierarchy System and Ancient Sounds of 《说文解字》 (Shuō wén jiě zì)” and the special scientific research plan project of the Shaanxi Provincial Department of Education. In this article, the author states that “Chinese characters” have always been difficult to teach as a foreign language. Based on the characteristics of Chinese letters and the cognitive rules of “linguistic concepts” and “classification” of Chinese characters, this article aims to design the general characteristics of radicals and radical prototypes. Therefore, this article makes an important classification based on the idea of Chinese radicals. Likewise, some selected Chinese radicals were numerically classified.

In the article, “Radical: A Learning System for Chinese Mandarin Characters” (Sun, 2015), Liang Chuan Sun claims that radicals are a method for learning Mandarin Chinese characters, and these Chinese radicals are used to help students memorize Chinese characters. Certain radicals cited as examples in this paper better illustrate the purpose of writing this paper. Therefore, Chinese radicals are used as a lesson for current Chinese language learners to give them a smoother learning experience and to introduce radicals to prospective students. The author's main focus is on the contribution of Chinese radicals to students' education. He outlines the use of Chinese radicals to memorize Chinese characters, which contrasts sharply with methods offered by other scholars. Furthermore, the author points out in this article that the Chinese Radical is a visualization-based tool for those who are interested in learning Chinese or are interested in cultural or linguistic aspects. Jianhsin Wu, a professor of Chinese at Pomona College, explains that mastering Chinese characters is a challenging task due to the Chinese writing system's 200 radicals and 2500 characters required for basic literacy. However, the unique and interesting aspects of Chinese characters, such as hieroglyphs, make learning them fun and provide valuable insights into Chinese culture. Each character is a crystallization of the wisdom and creativity of ancient Chinese ancestors, and understanding the logic, historical origin, and meaning of each radical can help learners memorize characters efficiently and intelligently. The author believes that by studying the book *汉字知道: The Way of Chinese Characters* (Wu, 2016). Students can understand hieroglyphic forms, the logic behind the meanings of the characters, the basic theory of Chinese

radicals, and common ancient character forms. As per the description above, there have been many studies conducted globally in several areas on Chinese characters and the Chinese radical system.

The study “An Error Analysis of the Understanding of Chinese Radicals among Chinese Learning Students at the University of Kelaniya - Sri Lanka” investigated Chinese language learners at the University of Kelaniya and examined various errors they made when understanding Chinese radicals. This study concentrated specifically on radicals in the Chinese language, although the majority of other research focused on generic language errors. The study, which is unique to the University of Kelaniya in Sri Lanka, additionally investigated how linguistic and cultural background influences the way students understand Chinese radicals, offering important insight into the challenges they may encounter. The research aims to fill a gap in the literature on Chinese character learning experiences in Sri Lanka, a region with limited Chinese character studies. The study also offered recommendations for specific challenges faced by students in identifying and interpreting radicals that could help develop targeted teaching strategies. The author believes that the findings of this research have practical implications for Chinese language educators and will guide the development of more effective teaching methods and materials.

Research Methodology & Data Analysis

The purpose of the study is to conduct an error analysis of the understanding of Chinese radicals among students studying Chinese at the University of Kelaniya, Sri Lanka. For that, the author used a delicate research method. Therefore, a combination of primary and secondary data sources, including written assessments and surveys, to examine errors made by undergraduate students. Secondary data were collected from existing literature on Chinese language learning, curriculum structures, and teaching methods. The research method also included a review of papers written by various scholars on Chinese radicals, focusing on their theory, structure, and practice. In the research related to error analysis, the author selected first-year and second-year undergraduate students majoring in Chinese at the University of Kelaniya as the sample group. The reason for this selection was that a previous survey revealed that students from these two groups face more difficulties learning Chinese characters than students from all other groups. As for the Chinese language knowledge level of this sample community, it is at an elementary and intermediate level. When referring to the nature of this sample, the female side contributes more than the male side, and they have a strong interest in the Chinese language and culture. Moreover, they are engaged

in learning Chinese as a foreign language. Out of the 93 undergraduates who participated in the sample, 80 were chosen as the final sample from 40 first-year and 40 second-year students. In data collection, based on the textbook “New Practical Chinese Reader Textbook I - First Edition,” which these undergraduates commonly use every day, a questionnaire was developed using appropriate types of targeted questions to assess students' understanding of Chinese radicals and identify common misconceptions and difficulties. It was distributed during the classroom period. Moreover, conducting group discussions and conducting classroom observations were other techniques used for data collection. Quantitative data collected from assessments, questionnaires, and surveys analyzed the patterns, frequencies, and severity of errors related to the identification and use of Chinese radicals. The data analysis method used for that was “MaxDiff Analysis.” A thematic data analysis was also conducted using qualitative data obtained from interviews and open-ended survey responses to explore the underlying reasons for these errors. Ethical guidelines were followed to ensure confidentiality throughout the research process, obtaining informed consent from participants based on ethical considerations. Moreover, interpreting the findings in the context of the research question and identifying patterns and trends in error analysis were performed. Finally, based on the identified errors, the author took the initiative to make practical recommendations for improving the Chinese language characters and radical teaching methods and curriculum. The author believes that through a combination of quantitative and qualitative analysis using a combination of primary and secondary data, this research methodology has provided a well-rounded understanding of the challenges in comprehending Chinese radicals among undergraduates, contributing valuable insights for educational improvement.

Findings and Discussions of the Research

The author's analysis of Chinese radical usage and comprehension errors among first- and second-year Chinese language undergraduate students at the University of Kelaniya is based on questionnaire data. As an outcome, the author has discussed the three main errors that students frequently commit while using Chinese radicals. Notably, 1. Difficulties in identifying Chinese radicals. Firstly, one of the biggest issues encountered was that undergraduates were sometimes unable to identify certain Chinese radicals. These may be mainly categorized into the following kinds: inability to recognize the types of radicals expressed in Chinese characters and inability to recognize the individual radicals of individual Chinese characters. In this background, to put it briefly, *Unable to recognize the types of radicals expressed in Chinese characters, Undergraduate students often struggle to distinguish radicals from Chinese characters due to a lack of accurate

understanding of each radical. For example, according to question four of the questionnaire, characters like 都, 馆, 明, and contribute to multiple radicals. (都- 日, 阝 / 馆- 讠, 宀 / 明- 日, 月 / 间- 门, 日) almost every radical given on the right side of the above characters has a meaning.

Moreover, the author believes that a poor understanding of meaning also has a strong influence on the emergence of these problems. Therefore, understanding and knowing the meaning of these radicals helps students guess the meaning of the entire Chinese character.

*Inability to recognize individual radicals in individual Chinese characters, Some Chinese characters are frequently created with a single Chinese radical. According to the survey, some students seem to be unable to recognize individual radicals in Chinese characters due to their unfamiliarity with using Chinese radicals. For example: (他- 亻、认- 讠 (言)、她- 女) The above examples can be provided for this. 2. Difficulty identifying similar-shaped Chinese radicals, another thing the questionnaire survey revealed was that although each Chinese character has an image that represents them, each character has different meanings. But what has happened here is the difficulty in identifying Chinese radicals with similar shapes. Therefore, understanding the exact shape of each radical is critical to understanding the concept of each radical. “step with the left foot (彳), Hill / City (阝), Cliff (厂), house on a cliff (宀)” Considering the above examples, it is clear that although the shapes are similar, the meaning is different. In addition, undergraduate students were found to have considerable difficulty determining meanings due to the similarity of character shapes. 3. There is no accurate understanding of the meaning of Chinese radicals, each radical has a distinct meaning, according to definitions of radicals. Undergraduate students are only aware of a few of the Chinese radicals frequently used in classroom study. Therefore, it can be concluded from the questionnaire data that the students misunderstood the meaning of some radicals when understanding the meaning of Chinese radicals. For example, “禾 is grain” and “木 is wood.” Some undergraduates have misconceptions about these two radicals.

The author proceeded to concentrate on what causes these radical errors after analyzing the main errors that students frequently commit while using and comprehending Chinese radicals. Accordingly, those factors are briefly introduced below. 1. No specific course was offered for the Chinese radicals. Based on the data, especially when taking into consideration the course related to Chinese characters among the courses offered for Chinese language undergraduate students at the University of Kelaniya, this Chinese character course is held for first-year students in the

general degree program. There, the students who are studying in their first, second, and third years of general and special degrees accomplish grammar and comprehension courses involving Chinese characters. However, it can be mentioned here that no course contains a specific subject section related to the in-depth study of Chinese radicals.

2. The eighth question on the author's questionnaire, "Which language is most suitable for teaching Chinese radicals to Sri Lankan students?" is a particularly noteworthy question when examining the language-related media difficulties surrounding Chinese radical education. According to the answers given by the students to this question, it could be pointed out that the main reason for the common mistakes made by Sri Lankan students is the influence of the student's mother tongue. Since childhood, Sri Lankans have mainly spoken English and Sinhala. For students from Sri Lanka, Chinese is a second or third foreign language. Grammar and culture are mostly taught in Sinhala and English for first- and second-year Chinese language students at the University of Kelaniya, in addition to Chinese. The main tongue that educators use for teaching Chinese characters is Sinhala. However, when trying to explain the historical context and meaning of these Chinese radicals, the most appropriate language to use is the Chinese language. Since the meaning is explained in Chinese from the beginning, students can better understand and remember the meaning of these Chinese radicals. Moreover, the educator should be especially mindful of how to handle the Chinese language in relation to the student's proficiency level.

3. Insufficient time for learning and practicing Chinese characters and radicals. There are 12 to 15 Chinese language lectures each week for first- and second-year undergraduate students majoring in Chinese. It includes lectures on culture and civilization, oral Chinese, business Chinese, research methodologies, contemporary history and society, literature lectures, as well as lectures from other academic departments such as human resource management, library science, etc. There is a lack of time and opportunity to learn Chinese radicals and characters, except in a grammar or comprehension lecture. Moreover, the lack of systematic training to acclimatize Chinese radicals also creates a problematic situation. For this reason, data has confirmed that there is a greater tendency for students to have weaker comprehension abilities related to Chinese characters and radicals.

4. Insufficiently written works about Chinese radicals and characters. Several Sri Lankan public universities currently offer Chinese language courses. The University of Kelaniya occupies a prominent place in it. Chinese books have been donated to the bookshelves of its Chinese language unit and to small libraries maintained by the Confucius Institute, but books on learning Chinese characters and radicals are minimal. Additionally, some books' contents are hard for pupils to fully understand, which makes them disinterested in reading the book. Also, the lack of

access to books related to Chinese radicals contained on the Internet is also a problem. The author believes that bilingual Chinese radical textbooks and workbooks are desperately needed to help students learn Chinese characters and improve their Chinese character abilities. 5. Chinese radical teachings without implementing the most practical and appropriate teaching methods. One of the best ways to teach Chinese characters and radicals is through the use of graphic media. The teaching aid that can be used for that is the PowerPoint method. Writing on a whiteboard is becoming a common way to teach. Therefore, based on the facts, the author emphasizes that Chinese characters can be taught effectively, practically, and interestingly to students through video, teaching software, and PowerPoint technology to better grasp Chinese characters due to the limited time spent teaching characters.

Conclusions

The author presented recommendations as a solution to the causal factors affecting the mistakes made in understanding and using Chinese radicals by the first and second-year undergraduate students in the special degree programme.

- Conducting special lectures on Chinese radicals for students

During the proposal phase of the questionnaire, many students emphasized that they wanted a special Chinese radical class. The author suggests that it is important to provide in-depth information on Chinese radicals in the character lecture that students get, even though it is challenging to include a new Chinese radical lecture into the curriculum and give it separately. Also, at least once a year, lectures or training sessions organized by local or well-known Chinese expert educators on Chinese radicals and characters can be held for students. Many students also commented on the importance of taking such courses and participating in practice sessions for students to hone their character proficiency by better understanding the structure, morphology, meanings, and how to use Chinese radicals.

- Using different teaching methods and teaching aids.

Nowadays, when teachers teach Chinese radicals or characters, the teaching tool they usually use almost always is “using the whiteboard.” However, errors can occasionally be created while writing its form, older writing, ancient figures, or stroke order on the whiteboard. For example,

there are situations where students miswrite down the stroke orders and other details of Chinese radicals because they are unable to fully grasp what is being written on the whiteboard. Additionally, when explaining through drawings on radical whiteboards with similar forms, there is a greater chance of misconceptions. Educators can utilize a variety of teaching strategies, resources, and activities in the classroom to assist students in acquiring and utilizing Chinese radicals appropriately. These include the use of multimedia, the PowerPoint method, picture cards, posters, and motion pictures. Also, attention can be paid to the use of methods such as playing a related video on the Internet when students need to learn comprehensively about how to use Chinese radicals and some historical stories related to radicals. The author believes that using a wide range of teaching methods and materials will lead to students' Chinese radical language ability reaching its pinnacle.

➤ Teaching Chinese Radicals Using the Chinese Language.

When teaching Chinese radicals, educators typically explain the meaning of the terms in Sinhala and occasionally in English as well. The primary cause of this is that books like new practical Chinese reader textbooks deliver information in both Chinese and English. Also, in some books and reference articles, the way Chinese radicals are structured is often interpreted in Sinhala. But if the Chinese language is widely used to explain aspects such as the meaning and structure of Chinese radicals, students' Chinese radical learning abilities as well as Chinese vocabulary knowledge and listening ability will be improved. When teachers use more Chinese in class, students will naturally be more inclined to use Chinese in class and outside of class time. According to the author, this will also have a significant effect on correctly remembering the radicals. Therefore, the author recommends that whenever teachers teach Chinese radicals in class, they should use Chinese as much as possible to provide valuable knowledge related to Chinese radicals.

➤ Encourage and facilitate students to use Chinese character books and other learning materials.

First of all, it is important to increase the number of books for students' reference by purchasing books related to Chinese characters and radicals. Suggestions should be made to make the book bilingual so that the students can easily understand the content and increase their language knowledge. Designers should also be encouraged to compile books in that format. It is also essential to contribute to increasing students' interest in reading books. Interesting self-study

methods can be introduced for that. Also, experts need to make the necessary arrangements to provide students with easy access to download and reference books related to Chinese radicals contained on the Internet. Moreover, opportunities and guidance should be provided to participate in Chinese character development seminars organized in China. This guides students to learn Chinese radicals and characters on their own. Also, the author believes that the skill of writing Chinese characters will improve. Here, the University of Kelaniya is considered to be the most popular Chinese language promoter. The author believes that by providing books, workbooks, and CDs to distribute the knowledge of Chinese characters and Chinese radicals among undergraduates as well as school students, interest can be created at the school level.

➤ Appropriately increasing the Chinese radical study time.

As class time increases, students have more time to practice. It can better improve their Chinese radical ability. However, due to a busy academic schedule, it may not be possible to give extra time for this in some cases. Therefore, students should be encouraged to do appropriate exercises in class as well as at home to increase their understanding of Chinese radicals. Also, appropriate evaluation methods should be introduced.

This paper briefly introduces the Chinese radicals' fundamental circumstances, characteristics, usage, classification, and meanings. Research questions, problems, and a literature review related to the research area are also clearly stated. The author also discussed the main errors made by first- and second-year Chinese students at the University of Kelaniya, Sri Lanka, and the reasons behind these errors. To enhance the study of Chinese radicals, opinions and recommendations from the author and the students were also offered. Lastly, it is noteworthy that an extensive error analysis of Chinese learning students' comprehension of Chinese radicals has taken place here. Provides a classification of how the examples of each Chinese radical were stated Based on the New Practical Chinese Reader's Textbook in Appendix - I. (Explained using only one example.) After a review of this previously stated textbook, Appendix II presented a classification of radicals according to the definitions of forty different types of radicals

A	Category	Radical	Radical vocabulary Selected from the textbook	How to use radicals in sentences
	人道 Humane	亻 Person	你、您、什么、你们、做、售货员、作家、身体、住、化	a) 林娜，你好吗？ b) 他们都很好。
Appendix – II - Based on the New Practical Chinese Reader Textbook - I (40 Radicals Classified by Meaning)				
Category		Radical		
人道 Humane	亻 - Person、女 - Women、大 - Big、子 - child、王 - king			
人体 Human body	阝 - Ear、心/忄 - Heart、扌 - Hand、口 - Mouth、疒 - Sick、目 - Eye、足 - Foot、身 - Body、又 - Hand			
天气 Weather	雨 - Rain	食品 Food & Beverage	饣 - Food、酉 - Wine	
教育 Education	讠 - Language	动作 Action	彳 - Walk、辶 - Walk	
火 Fire	火 - Fire、灬 - Fire	车辆 Vehicles	车 - Vehicle	
衣服 Clothes	纟 - Silk、衤 - Cloth	天文 Astronomy	日 - Sun、月 - Moon	
动物 Animals	马 - Horse、犭 - Dog、牛 - Ox、羊 - Goat、豕 - Pig			
植物 Plants	艹 - Grass、木 - Tree、禾 - Grain、竹 - Bamboo、米 - Rice			
器物 Utensils	刂 - Knife、贝 - Shell、钅 - Metal、皿 - Container、弓 - Bow			
地理 Geography	氵 - Water、土 - Soil、冫 - Ice、川 - River、田 - Field			
祝福 Blessings	礻 - Blessing			
建造 Construction	厂 - Building、宀 - Roof、宀 - Lid、广 - Shed、门 - Door、户 - Household			

References

- De la Rouviere, J.D., 2013. *Chinese Radicals in Spaced Repetition Systems: A Pilot Study on the Acquisition of Chinese Characters by Students Learning Chinese as a Foreign Language*. Master's thesis, Faculty of Arts and Social Sciences, Department of Modern Foreign Languages, Stellenbosch University.
- Hoeing, Alan, Ph.D. 2009. *Chinese Characters, Learn & Remember 2,178 Characters and their Meanings*. Long Island, New York.
- Chen, HC, Hsu, CC, Chang, LY, Lin, YC, Chang, KE & Sung, YT 2013, 'Using a radical-derived character e-learning platform to increase learner knowledge of Chinese characters', *Language Learning and Technology*, vol. 17, no. 1, pp. 89-106.
- Su, X. and Kim, Y.G., 2014. Semantic radical knowledge and word recognition in Chinese for Chinese as foreign language learners. *Reading in a Foreign Language*, 26, pp.131-152.
- Sun, L., 2015. *Radical: A learning system for Chinese Mandarin characters*. Master's thesis, Graduate School of the College of Arts, Media and Design, Northeastern University.
- Wang, N., Hu, & Jia-jia, 2016. Animation of Chinese characters: Evolution of shapes and styles. *Journal of Literature and Art Studies*, 6, pp. 523-529.
- Wu, J., 2016. *The Way of Chinese Characters: The Origins of 400 Essential Words 汉字知道*. Illustrated by Zheng, C. and Tian, C. Boston: Cheng & Tsui Co.
- Su, X. and Kim, Y.G., 2014. Semantic radical knowledge and word recognition in Chinese for Chinese as foreign language learners. *Reading in a Foreign Language*, 26, pp. 131-152.
- Zhao, M.S., 2014. *Chinese Character Components, Radicals and Phonetics*. Master's thesis, The University of Manchester.
- 丁娜. 2011. “汉字笔画类部首研究.” 汉语言文字学, 福建师范大学.
- 主编(思履). 2015. 画说汉字. 北京: 北京联合出版公司出版.
- 崔金明, 2013. 汉字表义部首的范畴化与对外汉字教学研究. Master's thesis, 西安外国语大学汉学院, 陕西, 西安, 中国, 710062 和 阿根廷拉普拉塔国立大学孔子学院, 拉普拉塔, 阿根廷, 1900, pp. 64-80.
- 李祯. 2013. “汉字的图形化表现.” 视觉语言传达设计研究, 内蒙古师范大学.
- 裘锡圭. 1993. 文字学概要. 北京: 商务印官出版.
- 谢光辉. 1997. 常用汉字图解. 北京大学出版社.

Exploring Difficulties in Spanish Article Acquisition Among Students Who Learn Spanish as a Foreign Language in Sri Lanka

L.M.H.D. Lansakara

සාරසංකෙෂ්පය

වාග් විද්‍යාවේ දී අව්‍ය පද යනු නාම පදයක් නියතාර්ථ හෝ අනියතාර්ථ ද යන්න සඳහන් කිරීමට භාවිත කරනු ලබන වචන සමූහයකි. යම් අවස්ථාවල දී මෙම නිපාත පද නාමපදයක ලිංගභේදය ද දක්වයි. විශේෂයෙන් ම ස්පාඤ්ඤ භාෂාව වැනි බොහෝ භාෂාවන්හි අව්‍ය පද ඉතා තීරණාත්මක කාර්යභාරයක් ඉටු කරයි. වාග් විද්‍යාවේ සම්භාව්‍ය තේමාවක් වන අව්‍ය පද භාවිතය වසර ගණනාවක් පුරා බොහෝ අධ්‍යයනයන්ට විෂයක් වී ඇත. මෙම පර්යේෂණය මගින් ශ්‍රී ලංකාවේ සාපේක්ෂ ව නව අධ්‍යයන ක්ෂේත්‍රයක් වන ස්පාඤ්ඤ භාෂාවේ අව්‍ය පද භාවිතය ප්‍රගුණ කිරීමේ දී ශ්‍රී ලංකාවේ සිසුන් මුහුණ දෙන අභියෝග ගවේෂණය කරයි. මෙම පර්යේෂණය මිශ්‍ර ක්‍රම ප්‍රවේශයක් හරහා සමීක්ෂණ දත්ත සහ පන්ති කාමර නිරීක්ෂණ ඇතුළත් කරමින් අව්‍ය පද අධ්‍යයනය කිරීමේ දී සිසුන් මුහුණ දෙන විශේෂිත දුෂ්කරතා සහ මෙම අභියෝගවලට දායක වන මූලික සාධක විමර්ශනය කරයි. පර්යේෂණ සොයාගැනීම් මගින් ස්පාඤ්ඤ භාෂාව හදාරන සිසුන්ගේ අව්‍ය පද ප්‍රවීණතාවට බාධා කරන බාධා රාශියක් අනාවරණය විය. ස්ත්‍රී පුරුෂ භාවයේ එකඟතාවය, බහු වචන ආකෘති සහ භාවිතයේ දී අව්‍ය පද මග හැරීම එවැනි බාධා කිහිපයක් වේ. කෙසේ වෙතත් විධිමත් උපදෙස්, විවිධ සම්පත්, අන්තර් ක්‍රියාකාරකම්, පුද්ගලිකව ප්‍රතිපෝෂණ වැනි මෙම අභියෝග ජය ගැනීම සඳහා ඵලදායී උපාය මාර්ග ද පර්යේෂණය විසින් හඳුනා ගනු ලැබීය. මෙම ගවේෂණය වාග් විද්‍යාව සහ භාෂා ක්ෂේත්‍රයට දායක වනවා පමණක් නො ව භාෂා අධ්‍යාපනඥයින් සහ විද්‍යාර්ථීයන් සඳහා ප්‍රායෝගික සම්පතක් ලෙස ද සේවය කරනු ඇත. අව්‍ය පද භාවිතය සම්බන්ධ දුෂ්කරතා, එම අභියෝගවලට දායක වන මූලික සාධක සහ විසඳුම් සවිස්තරාත්මක අයුරින් ගවේෂණය කිරීම මගින් මෙම ක්ෂේත්‍රය තුළ වැඩිදුර පර්යේෂණ සඳහා අඩිතාලම දමා භාෂා ව්‍යුහය සහ භාවිතය පිළිබඳ සමස්ත අවබෝධය වැඩි දියුණු කරනු ඇත.

ප්‍රමුඛ පද : අව්‍ය පද, භාෂා ඉගෙනීමේ අභියෝග, ශ්‍රී ලාංකික සිසුන්, ස්පාඤ්ඤ භාෂාව,

Introduction

Embarking on the journey of learning a new language is both an exciting and arduous adventure. Spanish, like many Indo-European languages, relies heavily on the proper use of articles to convey precision and nuance in communication. However, mastering the art of when and how to use these articles correctly has proven to be a persistent challenge.

Within the vast tapestry of language, articles emerge as a fundamental component in the Spanish language that underpins meaning, context and communication. Spanish employs a range of articles to convey the definiteness and indefiniteness of nouns. They carry more than just grammatical weight. They embody the gender and quantity attributes of nouns, adding layers of complexity to linguistic expression.

Spanish articles, both definite (el, la, los, las) and indefinite (un, una, unos, unas), exhibit a unique characteristic by aligning with the gender of the nouns they accompany. Spanish articles reflect whether a noun is masculine or feminine. For instance, "el" and "los" are used with masculine nouns, while "la" and "las" accompany feminine nouns.

The definite articles (el, la, los, las) refer to specific, identifiable nouns, signaling that the speaker and listener share knowledge about the referred item. On the other hand, indefinite articles (un, una, unos, unas) convey non-specificity, indicating a general reference. For instance, “**el perro**” means “**the dog**” while “**un perro**” means “**a dog**,” referring to any dog rather than a specific one. This connection between articles and gender, though at times align with biological gender, often has exceptions.

Moreover, Spanish articles convey information about the quantity of nouns. The definite articles "el" (masculine) and "la" (feminine) transform into "los" and "las" in the plural form, respectively. Similarly, the singular indefinite articles "un" and "una" indicate one, while their plural counterparts "unos" and "unas" signify more than one.

Despite the seemingly straightforward nature of articles, their usage often presents obstacles to language learners and non-native speakers. For students in Sri Lanka who are trying to learn Spanish, understanding how to use articles properly poses a big challenge. My journey as a learner brought to light the complexities associated with Spanish articles. This personal struggle sparked a deep-seated curiosity, prompting an exploration into whether fellow learners in Sri Lanka

encountered similar obstacles. Drawing inspiration from personal doubts, the purpose of this research is to shed light on the difficulties faced by students in Sri Lanka who study Spanish as a foreign language, when they learn and use Spanish articles.

Literature Review

As Spanish language acquisition poses unique challenges for students everywhere in the world who study it as their second language (L2) or third language (L3), particularly concerning the acquisition of articles, several studies on this topic have been done in many countries.

A study by Elena Prado Ibán (1999) discusses the disparity in the usage of nominal determiners, such as articles, across different languages. Examples from English, French, Spanish, Russian, and Swedish are given to illustrate how definite and indefinite articles are employed in each language. It is noted that Spanish learners, especially those whose native language lacks definite articles, may struggle to comprehend and correctly use articles in Spanish. This study emphasizes the importance of understanding the value of articles in Spanish, particularly in the context of learning Spanish as a foreign language. Common issues faced by ELE (*español como lengua extranjera*, Spanish as a foreign language) students regarding the use of articles, such as omission or incorrect usage of definite and indefinite articles, as well as confusion in combining articles with other determiners, are mentioned. It is suggested that understanding the usage of articles in specific contexts may be more effective for ELE teaching and learning than merely presenting grammatical rules in teaching manuals.

Another study by Hyo-Sang Lim (n.d.) explores the complications faced by Korean university students in acquiring the use of articles in the Spanish language, a feature that is absent in their native Korean language as also seen in Sinhala and Tamil which is the native tongue of most Spanish learners of Sri Lanka.

Aya Furukawa and Yurie Okami (2016) have investigated the acquisition of the article system in L3 Spanish by Japanese university students proficient in L2 English. This research explores how Japanese university students, who are fluent in English as a second language, learn to use articles in

their third language, Spanish. Japanese lacks articles, making it complicated for learners. Predictions suggest potential mistakes are related to article omission or misinterpretation of noun phrases. The study, involving 213 participants, finds that Japanese learners often forget when to omit articles. The factors influencing these errors include the influence of English, challenges in understanding certain concepts, the complexity of Spanish articles, and a lack of specific knowledge about countable items. The research suggests the need for further investigation into the reasons behind these errors and highlights the importance of studying third language acquisition.

Zdorenko and Paradis (2008) base their study on a total number of 17 participants, one group of participants has a native tongue without an article system (Cantonese, Mandarin, Korean and Japanese), while the other group has a L1 with an article system (Spanish, Romanian and Arabic). The primary aim was to investigate the occurrence of transfer from L1 to L2. The study hypothesized that there would be mistakes in using the definite articles. Spanning five rounds over approximately two years, the study concluded that participants were more proficient in definite contexts. Specifically, they demonstrated greater accuracy in producing definite articles compared to indefinite and null articles. Notably, null articles posed more hurdles for participants whose L1 lacked an article system.

Although there has been much research conducted on this matter in foreign countries by foreign researchers, there is little to no research on the Spanish language in Sri Lanka as it is a relatively new language which is still in the process of getting established. To address this research gap, scholars could explore the unique obstacles faced by Sri Lankan learners of Spanish, investigate the effectiveness of teaching methodologies in this context, and assess the sociolinguistic factors influencing the adoption and usage of Spanish in the country.

Objectives

The main objective of this research is to bring to light the difficulties faced by students in Sri Lanka who study Spanish as a foreign language when they learn and use articles in the Spanish language. The following research questions guide the study.

1. What specific challenges do students encounter when learning articles in Spanish?
2. Why do certain difficulties occur when learning articles in Spanish?

3. What strategies can be employed to overcome the challenges associated with learning articles in Spanish?

By addressing these questions, the research not only aims to uncover the underlying challenges and the reasons behind them but also to identify effective strategies to overcome them. Additionally, this research aims to contribute meaningfully to the current lack of Spanish language research in Sri Lanka and lay the groundwork for aspiring studies on the Spanish language.

Research Methodology

The study involved a mixed method gathering both qualitative as well as quantitative data. A survey and classroom observations were used to collect data. In the survey, qualitative as well as quantitative data were gathered. Qualitative data was gathered through open-ended questions and quantitative data were gathered from closed-ended questions with numerical responses. The focus of the survey was to obtain responses from students about specific obstacles they encounter when learning articles and the underlying causes behind them.

Out of 27 students who are studying the Spanish language as part of their degree programme at the University of Kelaniya, 26 whose native language is Sinhala participated in this survey.

Data Analysis and Findings

The study included 26 students from the University of Kelaniya, all native Sinhala speakers, distributed across different academic years: 11 first-year students, 6 second-year students, and 9 third-year students. This diverse sample provided valuable insights into the challenges encountered in Spanish article acquisition.

All first-year students, having studied Spanish for approximately six months, reported experiencing hardships related to articles. The initial stage of language acquisition poses formidable hardships for first-year students. Notably, they are manifested in various forms, ranging from occasional struggles to frequent barriers. The complexities of gender agreement, plural forms, article omission, and selection accuracy emerged as primary hurdles.

Based on this study, it was found that second-year students who have studied Spanish for 1.5 to 2 years face frequent difficulties in acquiring articles. This means that these students often struggle

with identifying the correct usage of definite and indefinite articles in Spanish, which can lead to errors in their communication.

Despite three years of dedicated Spanish language study, third-year students exhibit a spectrum of experiences regarding article acquisition. While a minority reports minimal to no challenges, the majority encounters difficulties both frequently and occasionally.

Specific Challenges in Spanish Article Acquisition

Numerous students often find it quite challenging to match the gender of articles with corresponding nouns. In Spanish, every noun is assigned a gender, and it is crucial to identify it correctly to write and communicate effectively. One way to identify the gender of a noun is through its ending syllable.

- If a noun ends in -o, it is a masculine noun, and most nouns ending in -a are feminine nouns. Many students make the mistake of assuming the gender of Spanish nouns is always based on these endings. For example, the noun "el problema" (the problem) ends in -a, which is often associated with feminine nouns, but it is actually a masculine noun. Similarly, "la mano" (the hand) ends in -o, which is typically associated with masculine nouns, but it is a feminine noun. This results in using the incorrect article, such as "el" instead of "la" or vice versa.

These difficulties are further intensified by the fact that Spanish has varying gender assignments than Sinhala, which is their native language, and English, which is the second language for many of these students. As a result, the students find the process of mastering the correct gender assignment to be frustrating and time-consuming.

Furthermore, the formation of plural nouns and the selection of the correct article pose considerable challenges, leading to inconsistencies and errors in usage. For example,

- El libros*: The books

Here the definite article "el" is masculine singular, but it is paired with the masculine plural noun "libros" which is incorrect. The correct definite article for masculine plural nouns is "los."

Another example is,

- La estudiantes*: The students

The definite article "la" is feminine singular, but here it is paired with the feminine plural noun "estudiantes." The correct definite article for feminine plural nouns should be "las." These are common mistakes that students make, and they can impede their progress and undermine their confidence.

Students also struggle with determining when to use or omit articles. In general, articles are usually omitted when referring to professions, nationalities, religions, dates and months, proper nouns, and with verbs such as "haber/hay" (there is/are). For instance, it is correct to say,

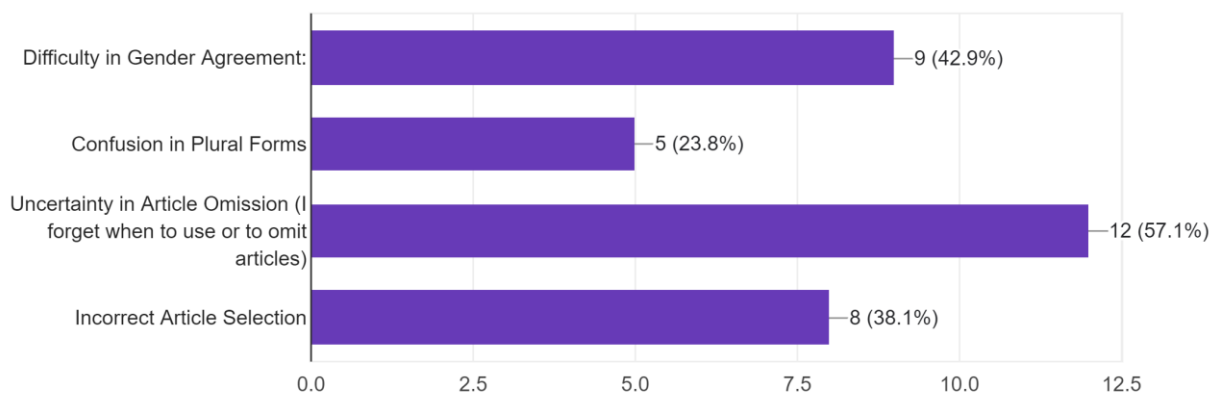
- "Soy profesora" for "I am a teacher", but we do not say "Soy la/una profesora." Similarly, with the phrase below,
- "Hay comida en la nevera," meaning "There's food in the fridge," using an article here with the noun "comida" (food) would be incorrect.
- "Allí hay las casas grandes" which means "There are big houses over there" is incorrect because definite articles (los/las) are not used with "Hay." However, it is correct to say "Allí hay unas casas grandes" as "unas" is an indefinite article that can be used with "Hay."

The above examples depict common mistakes students make.

Another issue among students is the incorrect selection of definite and indefinite articles. This results in grammatically incorrect constructions and compromises clarity in communication. The use of the wrong article can completely alter the meaning of a sentence, making it difficult for students to effectively communicate their ideas in written and spoken formats.

What specific challenges do you face when using definite (el, la, los, las) and indefinite (un, una, unos, unas) articles in Spanish?

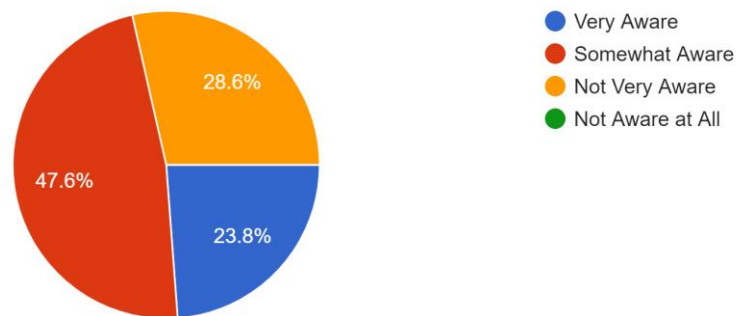
21 responses

A nuanced understanding of students' awareness of these article-related errors revealed intriguing insights. While nearly half of the respondents (47.6%) expressed a moderate awareness of their errors, a considerable proportion (23.8%) demonstrated a heightened awareness. Conversely, a notable subset (28.6%) was less aware of their article-related errors. This distribution suggests varying levels of metalinguistic awareness among students, which may impact their ability to self-correct and improve language proficiency over time.

How aware are you of the specific errors you make when using articles in Spanish?

21 responses

Factors Contributing to Article Acquisition Challenges

The challenges of acquiring articles in Spanish arise from a combination of factors, including the lack of clear rules, difficulty in applying gender rules, interference from the native language, influence of English article usage, and insufficient practice opportunities.

Although there are some established rules on articles such as those based on the ending syllables of nouns (Spanish noun endings -a, -ción, -ad, -ed, -id, -ud, -ía, -z or -eza, -is, are usually feminine. Nouns ending in -o -ate, -ete, -ate, -ote, -l, -x-y, -accented vowels, -weekdays, -cardinal points, -months, -rivers, -oceans etc, are typically masculine) there are many exceptions which makes it frustrating for students.

Insufficient opportunities to practice are also a significant factor that can make it difficult for students to acquire articles in Spanish. Many students do not get exposed to the language apart from

the time they spend in lectures at the university. Without adequate exposure to diverse types of Spanish texts and Spanish-speaking environments, learners struggle to understand how articles function in context.

Furthermore, English article usage poses hardships for a few students since English is often the second language for many of them. English does not have gender distinctions and numerous articles like in Spanish. The use of articles in English is also different from Spanish, and this creates confusion when trying to learn Spanish articles. Since English is also the medium of instruction in Spanish classes, this adds to the confusion of a few students.

Do you believe that your proficiency in English, influences the complexity of learning Spanish articles?

21 responses

Another obstacle is the difficulty in applying gender rules, particularly for students whose first language does not use gender in the same way as Spanish. When asked if the challenges related to article acquisition are influenced by their native language, 9.5% of students believed that the absence of an article system and gender distinctions in Sinhala also affect their understanding of Spanish articles, the majority (42.9%) did not perceive a similar influence. This variation in perception underscores the complex interplay between linguistic backgrounds and language acquisition processes.

Do you believe that the complexity of Spanish articles is influenced by your native language?

21 responses

Addressing the Difficulties

Addressing these difficulties requires a comprehensive approach that encompasses various strategies and resources. Several effective strategies for improvement were proposed by the students.

Formal classroom teaching emerged as a predominant source of guidance, supplemented by independent practice and exploration of diverse language resources. Clear and comprehensive instruction on article usage rules, accompanied by ample practice exercises during lectures can serve as an effective solution. Although traditional textbooks are deemed important, students believe in audio and visual resources such as language learning apps, movies, songs, and Spanish cartoons. These resources offer practical examples and are more engaging, facilitating better understanding and retention of article usage concepts.

Additionally, interactive activities among students and language games were also identified as effective methods for reinforcing article usage concepts. One-on-one instructional sessions with lectures can also be used to solve the doubts of students regarding articles. The presence of a native speaker as an instructor was considered invaluable, as they can offer authentic feedback on errors and pronunciation.

Furthermore, providing personalised feedback to students was highlighted as a valuable solution. This approach allows instructors to address specific areas of improvement and tailor their guidance

to each student's needs. Additionally, incorporating real-life scenarios and contextual learning experiences can enhance students' understanding and application of article usage in practical contexts.

Therefore, a multifaceted approach that combines formal instruction, diverse resources, interactive activities, personalized feedback, and cultural immersion can effectively address the challenges associated with mastering article usage in Spanish and enhance students' language proficiency and cultural competence.

Conclusion

In conclusion, mastering the proper use of articles in Spanish poses significant challenges for students, particularly those in Sri Lanka where Spanish language learning is relatively new. This study explored the specific difficulties faced by students in acquiring Spanish articles and identified a range of factors contributing to them. From gender agreement to plural forms and article omission, students encounter a myriad of obstacles in mastering this aspect of the language.

Through a mixed-method approach, combining survey data and classroom observations, this research provided valuable insights into the nature and extent of these challenges. Additionally, the study highlighted effective strategies for overcoming these obstacles, emphasizing the importance of formal instruction, diverse resources, interactive activities, personalized feedback, and cultural immersion.

By addressing these hurdles comprehensively, language instructors can better support students in their journey to master Spanish articles, enhancing their language proficiency and cultural competence.

Reference

1. Ibán, E.P. (1999) 'El artículo: Contraste el / un / ausencia de artículo', *International Congress of ASELE*, 10.
2. Lim, H.S. (n. d.) 'El Problema de la presencia y ausencia del artículo en español', *El español a las puertas del siglo xxi*, zaragoza 1999 https://cvc.cervantes.es/ensenanza/biblioteca_ele/aepe/pdf/congreso_34/congreso_34_12.pdf.
3. Furukawa, Aya, and Yurie Okami. (2016) 'The Error-Analysis of Spanish Articles: A View from Japanese.' *E Proceedings of the Second International Conference on Linguistics and Language Studies*. [Online] Hong Kong: Chartered Institute of Linguistics Hong Kong Society. pp. 62-72. Available at: <https://www.researchgate.net/profile/Patrick-Chi-Wai->

Lee/publication/304479592_Proceedings_Quantifying_and_Qualifying_Identity_in_Post-colonial_Hong_Kong_Towards_the_Post-structuralist's_Account_pp148-164/links/5770ccbe08ae842225aa4c95/Proceedings-Quantifying-and-Qualifying-Identity-in-Post-colonial-Hong-Kong-Towards-the-Post-structuralists-Account-pp148-164.pdf#page=63

4. Zdorenko, T and Johanne, P.(2008) 'The acquisition of articles in child second language English: fluctuation, transfer or both', *Second Language Research*, 24, pp. 227–250. doi: <https://doi.org/10.1177/0267658307086302>.
5. Hita, Jorge Arús, and Jorge. (2010) 'On Theme in English and Spanish: A Comparative Study.' in Swain, E. (ed) *Thresholds and Potentialities of Systemic Functional Linguistics*. Universit  de Trieste. pp. 23-48.
6. Stone, R. (2023) 'The ultimate guide to definite and indefinite spanish articles', 30th June. Available at:<https://blog.rosettastone.com/indefinite-and-definite-articles-in-spanish/> (Accessed: 30th December 2023)
7. Mango Languages. (2023)"How Do You Know the Gender of Spanish Nouns? – Mango Languages,". <https://mangolanguages.com/resources-articles/how-do-you-know-the-gender-of-spanish-nouns>. (Accessed: March 8, 2023)
8. Busuu. (n.d.) 'Definite and Indefinite Spanish Articles - Busuu,'. <https://www.busuu.com/en/spanish/articles>.

First Translation vs. Retranslation: A Comparative study of the Use of Domestication and Foreignization in the Sinhalese First Translation and the Retranslation of Charles Dickens’s Great Expectations

Navodha Diyalagoda

සාරසංකෙෂ්පය

භාෂා පරිවර්තනය යනු යම් භාෂාවකින් ඉදිරිපත් කර ඇති පාඨයක් වෙනත් භාෂාවකට හැරවීමයි. භාෂාත්මක ස්වරූපයෙන් ඔබ්බට ගොස් විවිධ සමාජ සංස්කෘතික ලක්ෂණ හුවමාරු කිරීමේ මාධ්‍යයක් ලෙස ද එය ක්‍රියා කරයි. මෙහි දී පරිවර්තන කාර්යය කෙරෙන්නේ විෂමජාතීය සංස්කෘති දෙකක් අතර නම් මූලාශ්‍රය කෘතියේ ඇතුළත් සමාජ සංස්කෘතික පද පරිවර්තනයේ දී පරිවර්තකයා අභියෝගයකට මුහුණපායි. ඒ මූලාශ්‍රය කෘතියේ අඩංගු සමාජ සංස්කෘතික පදවලට සමරූප යෙදුම් ලක්ෂ්‍ය භාෂාවේ නොමැති වීම යි. මෙම පර්යේෂණයේ අරමුණ වූයේ මූලාශ්‍රය කෘතියක් එකම ලක්ෂ්‍ය භාෂාව වෙත දෙවරක් පරිවර්තනය වී ඇති අවස්ථාවල දී ඉහත කී සමාජ සංස්කෘතික පද පරිවර්තනය කිරීම සඳහා පරිවර්තකයන් දේශීයකරණය සහ විදේශීයකරණය යන ක්‍රමෝපායන් යොදාගෙන ඇති අවස්ථා හඳුනා ගැනීමයි. අධ්‍යයනය සඳහා යොදා ගැනුණේ චාර්ල්ස් ඩිකන්ස් විසින් රචනා කරන ලද "ග්‍රේට් එක්ස්පෙක්ටේෂන්ස්" (Great Expectations) කෘතියත් එහි මුල් සිංහල පරිවර්තනය වන ඊ. ආර්. එරත්නගේ "රොමාගේ වාසනාව" (1944/2016) සහ පුනර්පරිවර්තනය වන චන්ද්‍ර අනගිරත්නගේ "උදාර අපේක්ෂා" (2001/2011) යන කෘතීන් ය. මූලාශ්‍රය කෘතිය ඇසුරින් සිදු කර ඇති සිංහල පරිවර්තන කිහිපය අතරින් පර්යේෂණයට බඳුන් වන පරිවර්තන ලෙස ඉහත

කී කෘති ද්වයය පමණක් තෝරා ගැනීමත් එකී පරිවර්තනයෙහි සහ පුනර්පරිවර්තනයෙහි අන්තර්ගත සමාජ සංස්කෘතික යෙදුම් දේශීයකරණය සහ විදේශීයකරණය යන පරිවර්තන ක්‍රමෝපායන් ඔස්සේ පරිවර්තනය කර ඇති ආකාරය අධ්‍යයනය කිරීමත් මෙම පර්යේෂණයේ සීමා වේ. මූලාශ්‍රය කෘතියේ අඩංගු සමාජ සංස්කෘතික යෙදුම් ඇතුළත් උද්ධෘත සහ ඒවාට අනුරූප මුල් සිංහල පරිවර්තනය සහ පුනර්පරිවර්තනය තෝරාගෙන ගුණාත්මක ක්‍රමවේදයක් යටතේ සංසන්දනාත්මක විශ්ලේෂණයක් භාවිතයෙන් මෙම පර්යේෂණය සිදු කර ඇත. දත්ත විශ්ලේෂණයේ දී පැහැදිලි වූයේ මුල් පරිවර්තනය ලක්ෂ්‍ය භාෂාව අයත් සංස්කෘතිය වෙතත් පුනර්පරිවර්තනය මූලාශ්‍රය භාෂාව අයත් සංස්කෘතිය වෙතත් සමීප කරමින් සම්පාදනය කර ඇති බවත් එකී සමාජ සංස්කෘතික යෙදුම් ඇතුළත් පරිවර්තනය කාර්යය සඳහා යොදාගත් ක්‍රමෝපායන් වශයෙන් මුල් පරිවර්තනයේ පරිවර්තකයා විසින් දේශීයකරණයත් පුනර්පරිවර්තනයේ පරිවර්තකයා විසින් විදේශීයකරණයත් භාවිත කරනු ලැබ ඇති බවයි.

ප්‍රමුඛ පද : විදේශීයකරණය, දේශීයකරණය, පරිවර්තනය, පුනර්පරිවර්තනය, සමාජ සංස්කෘතික යෙදුම්

Introduction

Translation is the replacement of textual material in one language (Source Language-ST) by equivalent textual material in another language (Target Language-TL) (Catford, 1965). It has evolved over the years and has grown as an academic discipline as well. Literary translation, which is a main category of translation, conveys that translation is not just a linguistic process, but a medium of communication between two cultures, and a portrayal of the background of the source and the target cultures. Due to the diversity between two cultures, there is a strong tendency for the emergence of two translations for one ST (Source Text). The emergence of such subsequent translations brings out the argument as to whether such later translations have the potential to transmit the message intended by the source author. Accordingly, comparing the first translation with the retranslation of the same ST in terms of the translation approaches used in translating socio-cultural terms is worthwhile in finding out whether the ST has been replicated into a more accurate, comprehensive, and natural translation and retranslation.

Literature Review

Translation is not a novel concept to the world, and it has developed as an art, an academic discipline, and a field of research presently. Due to the emergence of translation as an area of

research, new concepts around it have gained prominence, making it an established subject field. Retranslation, being one such concept, has gained significant attention within the field of Translation Studies, undergoing extensive examination in contemporary academia. As this concept continues to evolve, it necessitates a theoretical foundation to ensure its role in the academic discipline of Translation Studies. This section will explore the theoretical foundation of Translation and the Retranslation Hypothesis, and the approaches used by the translators in translating a ST twice into the same TL.

Translation vs. Retranslation

Peter Newmark (1988) in his book, *A Textbook of Translation* states that, translation renders the meaning of a text into another language while preserving the intention of the source author (Newmark, 1988). According to Long (2009), it has always been a medium of communication, a tool for language learning, or a method of accessing texts. In other words, it is a globally recognized method of transmitting the textual contents from one language to another (Jayasinghe, 2019). Eugene Nida (as cited in Jayasinghe, 2019) reveals that the translation process is based on reproducing the text in the receptor language to the nearest natural equivalent. Firstly, it occurs in terms of meaning, and subsequently in terms of the style. However, Verma and Krishnaswamy in their book *Modern Linguistics* (2011) set forth a more comprehensive and complete idea. They argue that the perfect definition for translation should be placed within the traditional extreme and the modern extreme. The ‘traditional’ extreme includes the idea that translation is the process of replacing a text written in SL by a text written in a TL, and its objective is, being a maximum equivalence of meaning. The ‘modern’ extreme suggests translation as a transference of a message expressed in SL into a text written in TL with maximization of the equivalence of one or some of the levels of the content message (Verma and Krishnaswamy, 2011). Accordingly, it is clear that translation is not merely the conversion of text from one language to another, it is a task fulfilled with a wide-ranging objective.

The Collins Dictionary denotes the term “Retranslation” as the act of translating a text that has already been translated (Collins Dictionary, 2023). Similarly, The English Sinhala Dictionary compiled by Sucharitha Gamlath (2009) denotes “Retranslation” as *pr̥tiparivart̥an̥j̥ə* which means the translation done back into the SL (Gamlath, 2009).

According to Peeters and Poucke (2023), Retranslation has been a normal phenomenon which has existed for centuries. Similarly, Chouit (2017) states that retranslation as a phenomenon is as old as translation itself although research interest in it has emerged recently. However, subsequent to the publication of an issue of *Palimpsestes* (1990), it was subjected to many studies with different interpretations (Bensimon, 1990). As explained by Feng (2014), Retranslation Hypothesis was first discussed and presented by the French translation scholar Antoine Berman in 1990 (Feng, 2014). Berman (1990) explained that retranslations mostly occur in literary translation and such translation process is an “incomplete act” until it meets up completion through retranslations. Here, Berman’s statement on “completion” means the closeness of the retranslation to the ST (Berman, 1990).

Berman (1990) argues that retranslations are made because the existing translations get older and decay. He moreover presents an idea that retranslations come into existence in order to wipe out, or at least to reduce the failures of the original text. In his view, the majority of the first translations are flawed because they lack the linguistic richness and depth of the original language, leading to a diminished level of meaning.

Paloposki and Koskinen (2010) define the process of retranslation as a translation which is done to a text that has previously been translated into the same language (Paloposki and Koskinen, 2010). In a similar vein, Susam-Sarajeva (2003) defines retranslation as a subsequent translation of a text, or a portion of a text, conducted after the initial translation that introduced the text to the same TL.

Brownlie (2006) reveals that retranslations occur as a consequence of the changes in social norms and ideologies of the target culture, and the translation is believed to be outdated or unacceptable because it no longer aligns with contemporary ways of thinking or behaving (Brownlie, 2006). Ali Alshehri (2020) points out that retranslation mainly takes place within literary texts, and it occurs to support the updating of those original texts, to increase the popularity, and to upgrade the sales of the books (Ali, 2020).

Accordingly, Lawrence Venuti (2003) argues that retranslations aim in establishing new versions in order to justify their existence from the previously made versions (Venuti, 2004). Moreover, emergence of new translations create competition among the translations although the translators adopt different strategies and approaches in translating. In establishing this difference, social or ideological premises are used rather than the linguistic aspects.

This concept shares considerable similarity with Berman’s (1990) perspective on retranslation. He says that the successive translations stay closer to the ST than the first translation, being keen on conveying the essence of it. Bensimon (1990) who presents a similar idea reveals that the first translation is mostly subjected to naturalization through which the foreign work has been made closer to the target language. This is called the “Target-oriented” nature in the first translation. Bensimon who follows Berman’s idea suggests that retranslations do slowly remove and diminish the alteration done to the original by the first translation while integrating it to another culture (Bensimon, 1990).

In conducting a comprehensive analysis of the correlation between the first translation and retranslations, it becomes imperative to investigate the methodologies employed by translators in crafting both source-oriented and target-oriented translations.

Domestication and Foreignization

The notion of domestication and foreignization in the academia of Translation Studies was discussed by Schleiermacher and was first presented by the American Scholar Lawrence Venuti in his book *The Translator’s Invisibility* in 1995 (Wang, 2014). Venuti (as cited in Yang, 2010), defines refers to domestication as “an ethnocentric reduction of the foreign text to target language cultural values, bring the author back home” and foreignization as “an ethnodeviant pressure on those (cultural) values to register the linguistic and cultural difference to the foreign text, sending the reader abroad” (Yang, 2010).

Foreignization makes attempts in moving the readers towards the culture of the Source Text by introducing new ventures in alien cultures. This makes the readers aware of the culture of the ST which is at the base of the translation read by them. It creates an insight in them to explore different cultures and communities. Foreignization moreover retains essential elements of the ST in the translation (Sujarwanto, 2014). Domestication, which is the opposite of foreignization, moves the readership towards the target culture. Through this approach, translators apply a clear and a smooth

style of translation in order to reduce the peculiarity of the ST to the readership of the TL. Simply, through domestication, the translator makes the translation fit into the culture of the TL. Accordingly, readers from the target culture tend to embrace the translation if the culture of the source text is not familiar to them. The translation becomes natural making it convenient for the readers to read.

Objective

The present study aims to identify the instances where the translators have used the approaches of domestication and foreignization in translating the socio-cultural terms when the same source text is translated twice into the same target language.

Methodology

The research has been carried out by adopting a qualitative methodology in the form of a comparative analysis in order to highlight how the first translation has been translated closer to the target culture using Domestication while the retranslation has been translated closer to the source culture using Foreignization. For the process of collecting primary data, a Source Text (ST), First Translation (TT1), and a Retranslation (TT2) were taken into consideration. Accordingly, *Great Expectations* (1860) by Charles Dickens was selected as the ST, *roma:ge: va:sāna:vā* (1944/2016) by E. R. Erathne and *uda:vā ape:kṣa* (2001/2011) by Chandra Anagirathne were used as the TT1 and TT2 respectively. As the secondary data, journal and research articles, and books were used. As the sample materials, the extracts that contain socio-cultural terms chosen from the ST, and their equivalents from the first translation and the retranslation were selected. Such extracts were subsequently compared with their translated versions (first translation and retranslation) identifying the approaches Foreignization and Domestication used in those.

Data Analysis and Findings

During the process of data collection, it was noted that the translator of the first translation (TT1) has been target-culture oriented whereas the translator of the retranslation (TT2) has followed a source-culture biased approach.

Example 01

ST	“I stole some bread, some rind of cheese , about half a jar of mincemeat, some brandy from a stone bottle (which I decanted into a glass bottle I had secretly used for making that intoxicating fluid Spanish-liquorice-water up in my room”
TT1	“මම පාන් ගෙඩියකුත්, කෝලිකුට්ටු ඇවරියත්, ඒ කැවුම් කොකිස් ආදියෙන් වික විකක් මල්ලක දමාගෙන පැළ දොරින් එළියට බැස්සෙමි. දොර මුල්ලේ පොඩි හැළියක් තිබුණි. එහි වැහුම් ඇරිය විට, සැර ගඳක් එයින් පිට විය. එහි තිබුණේ හැළි අරක්කු ය.”
TT2	“පාන්, විස් කැල්ලක්, කපාපු මස් කැළි විකක්, මාළු කට්ටක් සහ උගරු මස් යෙදුමක් මගේ ග්‍රහණයට ලක් විය. මා ළඟ තුබූ කුඩා බෝතලයකට මුැන්ඩි ස්වල්පයක් ද වක්කර ගැන්මට මට පුළුවන් විය.”

The above example shows how the two translations vary based on the application of domestication and foreignization in them. The first translation suggests some food items which are closer to the Sinhalese culture. Translator of TT1 has used “පාන් ගෙඩිය” instead of “පාන්” making it more domesticated into the target culture using “ගෙඩිය”. In contrast, the translator of TT2 has used direct translations using a more sophisticated language style. Applying “හැළි අරක්කු” in TT1, and using the borrowed terms “මුැන්ඩි” and “විස්” in TT2 make the TT1 equivalents more domesticated, and in contrast, TT2 equivalent gives a foreignized sense. The first translation has embraced a target culture orientation, identifying the cultural flavor of the people from the target culture.

Example 02

ST	“What fat cheeks you ha' got.”
TT1	“මුගෙ මූණ හකුරු ආප්පයක් වගේ පිප්පිලා නෙවැ”.
TT2	“කොගෙ හොටබිරියෙ මහක- උගරෙකුගෙ වගේ”.

In this instance, both translators have used and applied similes in their translations, which is absent in the expression of the ST. Similarly, another significant point is that the TT1 expression has been made more domesticated with the use of “හකුරු ආප්පය”. This food item, which is also known as Jaggery Hoppers, is a kind of traditional Sri Lankan food item popular among rural Sinhalese people. It is made in different shapes and some people prepare it with a swollen and curved surface

which is bent upwards. Again, the TT2 equivalent preserves the same idea yet presents it with a different type of image. However, when the types of similes presented by the translators are taken into consideration, it is obviously seen that the TT1 is more target culture oriented since it emits a sense which is closer to the TL culture.

Example 03

ST	“There’s a young man hid with me, in comparison with which young man I am a Angel. ”
TT1	“මා එක්ක තව මිනිහෙක් ඉන්නවා. ඒ මිනිහායි මායි එක තැන තිබ්බොත් මම හරිම උපාසකයෙක් කියලා තොට තේරෙනවා ඇති.”
TT2	“හොඳ හැඩි දැඩි ඉලන්දාරියෙක් ඉන්නවා මගෙ එක්ක. තෝ උඟව දැක්කොත් හිතයි මං දෙවියෙක් කියලා.”

The Sinhalese equivalent used in TT1 for “Angel” is “උපාසකයා” whereas in TT2 it is translated as “දෙවියා”. The term upa:sakə in the Sri Lankan community gives the sense of the virtuous and a meritorious person who lives in terms of the teachings of Buddhism and never admits wrong and sinful doings. When it comes to devija: which is referred to a God in English, a similar sense is created yet upa:sakə may be considered a more domesticated version since it implies a clearer version of a virtuous person in the minds of the Sri Lankan community in 1940s (the period in which the first translation was made) rather than the term devija:.

Example 04

ST	“.... All the times she had wished me in my grave , and I had contumaciously refused to go there.”
TT1	“මගේ අතේ වැරෙන් මුව ඇති දැඩි කළේ නැත්නම් මු වැලිගම්පිටියේ”
TT2	“මා වළපල්ලට ගියා නම් හොඳ යැයි තමාට හිතුණු වාරද, මා මුරණ්ඩු ලෙස එසේ නොගිය හැටිද ඇ කියා පෑවාය.”

In the TT1 expression, væligampitijə has been used to indicate death, implying a colloquial language style used by the rural people. valəpallə is still used by the Sinhala speaking community to sarcastically present the idea of death yet using væligampitijə in TT1 has made it more domesticated. At the same time, this expression has been presented by the first translator in the form

of an utterance by Mrs. Joe Gargery, sister of Pip in TT1. When it comes to TT2 from the retranslation, it is clearly observed that the translator has used the style of a faithful translation following the sentence structure of the ST expression and reproducing the precise contextual meaning (Newmark, 1988. P. 46).

Example 05

ST	“And she is a she. Unless you call Miss Havisham a he . And I doubt if even you’ll go so far as that.”
TT1	“වලච්චේ මහත්තයා කියන්නේ වලච්චේ මහත්තයාට. නැතුව බණ්ඩාර භාමුදුරුවන්ට යැ. දිසානායක වලච්චේ මහත්තයාට වලච්චේ මහත්තයා කියන්නේ අපි විතරක් යැ.”
TT2	“ඇ කියන්නේ එයා ගැනියක් හන්දා! එහෙම නැතුව මිස් හැවිෂම්ට ඔහු කියලා කියන්න එයා පිරිමියෙක් ද?”

When studying the translation of cultural nuances of *Great Expectations* into Sinhalese, it is worthy to research the socio-cultural background of the eras in which the translations were done. As mentioned above, the first translation was made in the 1940s and the retranslation was compiled during the 2000s. TT1 translation directly presents the features of adaptation where the translator has converted the SL culture into the TL culture preserving the characters, themes, and the plot (Newmark, 1988. P. 46). Terms “වලච්චේ මහත්තයා” and “බණ්ඩාර භාමුදුරුවන්” were used respectively to indicate ladies and gentlemen from sophisticated and aristocratic families in the Sri Lankan social context 7-8 decades ago. In contrast, TT2 expression implies the use of direct translation by the translator, and the socio-cultural terms are translated literally making the expression source-culture oriented through foreignization.

Example 06

ST	“She came back with some bread , and meat and a little mug of beer ”
TT 1	“ඇ මගේ භාමතය දැන සිටියා නම් ගෙනෙනවා ඇත්තේ පාන් කැලි දෙක තුනකුත්, කට්ලිස් කැල්ලකුත්, ඇඹුල් කෙසෙල්ගෙඩි තුන හතරකුත් පමණක් නොවේ”

TT 2	“එස්ටෙලා පාන්, මස් සහ බියර් ජෝගුවක් ද ඇරගෙන ආපසු ආවාය.”
---------	---

TT1 denotes that the translator has engaged in free translation. Moreover, an addition has been made through the insertion of “ඇ මගේ භාමනය දැන සිටියා නම් ගෙනෙනවා ඇත්තේ”. The use of “පාන් කැලි” and “කට්ලිස් කැල්ල” denotes colloquialism in highlighting that Sri Lankan natives from rural villages are not exposed to western food items or its culture. “ඇඹුල් කෙසෙල්ගෙඩි තුන හතර” is considered as an addition done to domesticate the situation in terms of the TL culture by omitting a little mug of beer. In contrast, TT2 expression comprises the TL equivalents to the food items such as “පාන්”, “මස්”. Molina and Albir (2002) in their classification state these as “Established Equivalents” through which a term or expression recognized by dictionaries or language in use as an equivalent in the TL (Molina and Albir, 2002). At the same time, “බියර්” can be identified as a borrowed term taken straight from English in order to make the retranslated version foreignized.

Example 07

ST	“I was perfectly frantic - a reckless witness under the torture- and would have told them anything ”
TT1	“මා දැන් හැසුරුණේ දඬු කඳේ සිර කරන ලද පිස්සෙකු මෙනි. යටකී බොරු තියා ඊට වඩා ගජබින්න වුවත් ඇද බානට ලැස්තිවයි මා සිටියේ.”
TT2	“මම විකාර ලෙස හිතට එන දෙයක් කියන්නට විමි.”

“දඬු කඳ” is a kind of wooden pillory with holes to lock and keep the legs, used by the ancient authorities to keep the offenders imprisoned. Pip, having a feeling of being imprisoned, has been used as a simile to indicate the uncomfortable situation he has encountered. The said simile can be identified as an addition used to descriptively elaborate the situation. “ගජබින්න” is a colloquial Sinhala term used by rural people to symbolize lies or false information. Use of such expressions and terms has retained the target-culture orientation in the first translation whereas the TT2 equivalent has brought out the same idea in a more formal way.

Example 08

ST	“But I wish you hadn’t taught me to call Knives at Cards, Jacks ”
----	--

TT1	“ඇට බෝල ගහනකොට අයියා මට ඉගැන්නුවේ නෝරෝට් කියන්ඩ, ඒක වැරදිලු. නෝරෝට් කියන එකලු හරි.”
TT2	“කොහොම වුණත් ජෝ අයියා මට කාඩ් කුට්ටමේ ජැක්ට ‘බුරුවා’ කියලා කියන්න නොඋගන්නා හිටියා නං හොඳයි.”

An adapted version is clearly seen in TT1 where the translator has replaced a term from the target culture. Playing Marbles or seeds from fruits (ætə bɔ:lə) was a popular game among the Sri Lankan kids some decades ago. To be closer to the TL culture, the translator has replaced playing cards with playing marbles. Contrary to TT1, translator of TT2 has applied a direct translation as “knives at cards”.

Example 09

ST	“Some medical beast had received Tar-water in those days as a fine medicine, and Mrs. Joe always kept a supply of it in the cupboard”
TT1	“මැගිලින් අක්කා එඬරු තෙලේ ගුණය ප්‍රත්‍යක්ෂ වශයෙන් දැනගත් වෙදහාමිනේ කෙනෙකි. ඇගේ බෙහෙත් රාක්කයේ උඩ තට්ටුව එඬරු තෙලේ බෝතල්වලටම වෙන් කරන ලද්දකි”.
TT2	“වයින් මණ්ඩි මිශ්‍රණයකින් සාදන ලද මෙම ඔසු දියරය බෙහෙතක් වශයෙන් ප්‍රයෝජනයට ගැන්ම සඳහා ඇ ආරක්ෂාකර තබා සිටින්නීය.”

The ST expression unveils a sarcastic tone in Pip’s thoughts, especially in “some medical beast”. When the TT1 equivalent is taken into consideration, the translator has made attempts to imply the same tone through “ප්‍රත්‍යක්ෂ වශයෙන් දැනගත් වෙදහාමිනේ කෙනෙකි” It also acts as a metaphor to call Mrs. Joe who has been mentioned as “මැගිලින් අක්කා” in the first translation. Mægilin was commonly used in naming females in the Sri Lankan context several decades ago. It proves that applying adaptation to proper nouns has made the TT1 a more domesticated version.

Tar-water was a popular liquid medicine in Europe. Translator of TT1 has used a TL equivalent which is well known to the TL community. When it comes to the TT2, a “Wine mixed medicinal liquid” has been applied as the translation. Wine which gives a westernized notion to the readership emphasizes the practices of the SL culture as well.

Example 10

ST	“After Mr. Pumblechook had driven off , and when my sister was washing up, I stole into the forge to Joe .”
TT1	“කබරාල් මාමා ගොන්මාල්ලාට බැට දිදී පිටත් වූවාට පසු, මැගිලින් අක්කා ගෙදර දොර අස්පරස් කරන්නට පටන් ගත්තා. මම කම්මලට ගොස් කරෝලිස් අයියා යකඩ තළනවා බලා උන්නෙමි.”
TT2	“පම්බල්චුක් මහතා ද නික්ම ගිය පසු, අක්කා පිගන් කෝප්ප සෝදන්නට වූවාය. මම කම්මලට රිංගා මස්සිනාගේ වැඩ අවසන් වන තෙක් එය තුළ කාලය ගත කළෙමි.”

In accordance with the explanation provided to Example 09, the proper nouns Mr. Pumblechook and Joe have been replaced in TT1 as “කබරාල් මාමා” and “කරෝලිස් අයියා” where as in TT2, it has been mentioned as Pumblechook and Joe. In addition, “ගොන්මාල්ලා” in TT1 is not seen in the ST, subsequently it becomes an addition made by the translator of TT1 to domesticate the TT1 expression.

The language style used in TT2 seems to be more precise than the colloquially used words in TT1.

E.g.: TT1- “යකඩ තළනවා බලා උන්නෙමි”

TT2- “වැඩ අවසන් වන තෙක් එය තුළ කාලය ගත කළෙමි”

Apart from the TT1 and TT2 equivalents presented in the first translation and the retranslation for the ST, it was observed that the translator of the first translation has made several additions to the TT1 that are not seen in the ST.

E.g.: 1. “අපේ ගම පිහිටියේ කැළණි ගඟට කිට්ටුවයි. ‘කැළණි ගඟේ ඔරු යනවා බලා වරෙන් යන මේ සිවුපදය මතක් වී, මම ඒ සිවුපදය කිය කියා තාලය අනුව පැද්දෙන්නට පටන් ගතිමි.”

2. “පට කම්බා සහ චිත්ත රෙදි ආදිය පෙට්ටිගමේ සිට එළියට වැඩමකරවන ලද්දේ පත්තිනි ආහරණ එළියට වැඩම කරවන්නා සේ අවුරුද්දකට වරක් පමණයි”

3. “කරෝලිස් අයියා නිතරම කියන සිවුපදය මම කටහඬ නගා කීමි.”

“ගොන් බානක් වෙල් එළියක කකා	උනී
ඉන් එක ගොනෙක් වලිගේ නැතුව වැනි	වැනී
වලිගේ ඇති ගොනා මැස්සන්ට බැට	දුනී
දුප්පත් කමත් වලිගේ නැති ගොනා	වැනී”

It can be argued that adding expressions containing socio-cultural terms underlines the attempts made by the translator of TT1 in reproducing a domesticated version to fascinate the TL readership with a naturalized and a familiarized piece of literary work. It was observed that such additions were not attached by the translator in TT2.

Conclusion

Retranslation is a widely researched area in the subject field of translation. It basically denotes having more than one translation to a certain source text. When comparing such translations when the same source text has been translated twice into the same TL, it is identified that translators have adopted different approaches in their translations to reach the readership of the TL in different ways. Accordingly, when analysing the techniques used by the translators when translating the socio-cultural terms in terms of the approaches domestication and foreignization, it was found out that the first translation of *Great Expectations* has been a target culture oriented product whereas the retranslation which was made several decades later is a foreignized version which brings the TL readership SL.

Moreover, it was found out that, the translators, mostly the translator of the retranslation, has applied TL equivalents in a foreignized manner, yet in an accessible and a comprehensive way to the TL readership. On the other hand, the translator of the first translation has made it into a natural product while making the process of cultural assimilation easier to the TL readership. Additions that were seen in the first translation proved that it has been faithful to the TL culture. To sum up, it is recommended that the translators have the capability to embrace both approaches in recreating a literary work and present the cultural nuances in a reader-friendly manner.

References

- Ali Alshehri, F. 2020. 'Examining the Re-Translation Hypothesis: The Case of Three Short Stories in the Saudi Literary System.' *Athens Journal of Philology*, 7, pp. 51-72.
- Anagirathne, C.2011. *Udāra Apēkṣā* – 1. Colombo 10: Dayawansa Jayakodi & Co.
- Anagirathne, C.2011. *Udāra Apēkṣā* – 2. Colombo 10: Dayawansa Jayakodi & Co.
- Bensimon, P. 1990. Présentation. *Palimpsestes* iv-xiii.
- Berman, A. 1990. La retraduction comme espace de la traduction. *Palimpsestes*.
- Brownlie, S. 2006. Narrative Theory and Retranslation Theory. *Across Languages and Cultures*, 7, pp. 145-170.

- Catford, J. C. 1965. *A Linguistic Theory of Translation*. Oxford: Oxford University Press.
- Chouit, A. 2017. 'An Overview of Contemporary Research on Retranslations and Retranslation Theory'. In *Translation*. 2017, في الترجمة Fittardjama.
- Collins Dictionary. 2023. Retranslation. Available at: <https://www.collinsdictionary.com/dictionary/english/retranslation> (Accessed:15 January 2024)
- Dickens, C. 1860. *Great Expectations*. London: Chapman and Hall.
- Eranthne, R. 2016. *Romāgē Vāsanāva. Maharagama*: Tharanji Printers.
- Feng, L. 2014. 'Retranslation hypotheses revisited: A case study of two English translations of Sanguo Yanyi - the first Chinese novel'. *Stellenbosch Papers in Linguistics Plus*.
- Gamlath, S. 2009. *Sanhiṅda Inḡirisi- Siṅhala Mahā Śabdakōṣaya*. Nugegoda: Sanhida Printers and Publications.
- Jayasinghe, T. A. 2019. 'Importance of Cultural Awareness in Translation. 'Sandamininena', *Most Venerable Parawahera Chandarathana Felicitation*.
- Long, L. 2009. *Translation Practices: through Language to Culture*. Amsterdam: Rodopi B.V.
- Molina, L. and Albir, A.H. (2004) 'Translation techniques revisited. A dynamic and functionalist approach', *Meta: Translators' Journal*, 47, pp. 498-512.
- Newmark, P. 1988. *A Textbook of Translation*. New York: Prentice Hall International Private Limited.
- Paloposki, O & Koskinen, K 2010, Retranslation. in Y Gambier & L van Doorslaer (eds), *Handbook of Translation Studies*. vol. I, John Benjamins, Amsterdam, pp. 294-298.
- Peeters, K. and Pouke, P. 2023. 'Retranslation, thirty-odd years after Berman' . *Parallèles*, 35(1), pp. 3-27.
- Sujarwanto, I. 2014. *Foreignization and Domestication Ideologies in the Translation of Indonesian Culture-Specific Items of Rambe's Mirah Dari Banda into Pollard's Mirah of Banda*. Sarjana Sastra Degree thesis, English Language and Literature.
- Susam-Sarajeva, S. 2013. 'Multiple-entry visa to travelling theory: Retranslations of literary and cultural theories'. *Target International Journal of Translation Studies*.
- Venuti, L. 2004. 'Retranslations: The Creation of Value'. *Bucknell Review*.
- Verma, S. K., and Krishnaswamy, N. 2011. *Modern Linguistics*. New Delhi: Oxford University Press.
- Wang, F., 2014. An approach to domestication and foreignization from the angle of cultural factors in translation. *Theory and Practice in Language Studies*, 4, pp. 2423–2427.
- Yang, W. 2010. Brief Study on Domestication and Foreignization in Translation. *Journal of Language Teaching and Research*, 1(1), pp. 77–80.

PRABHĀ

ශාස්ත්‍රීය සංග්‍රහය

හයවන කලාපය

මානවශාස්ත්‍ර ජීවිය
කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය
2023/2024

ISSN 2279 - 3127